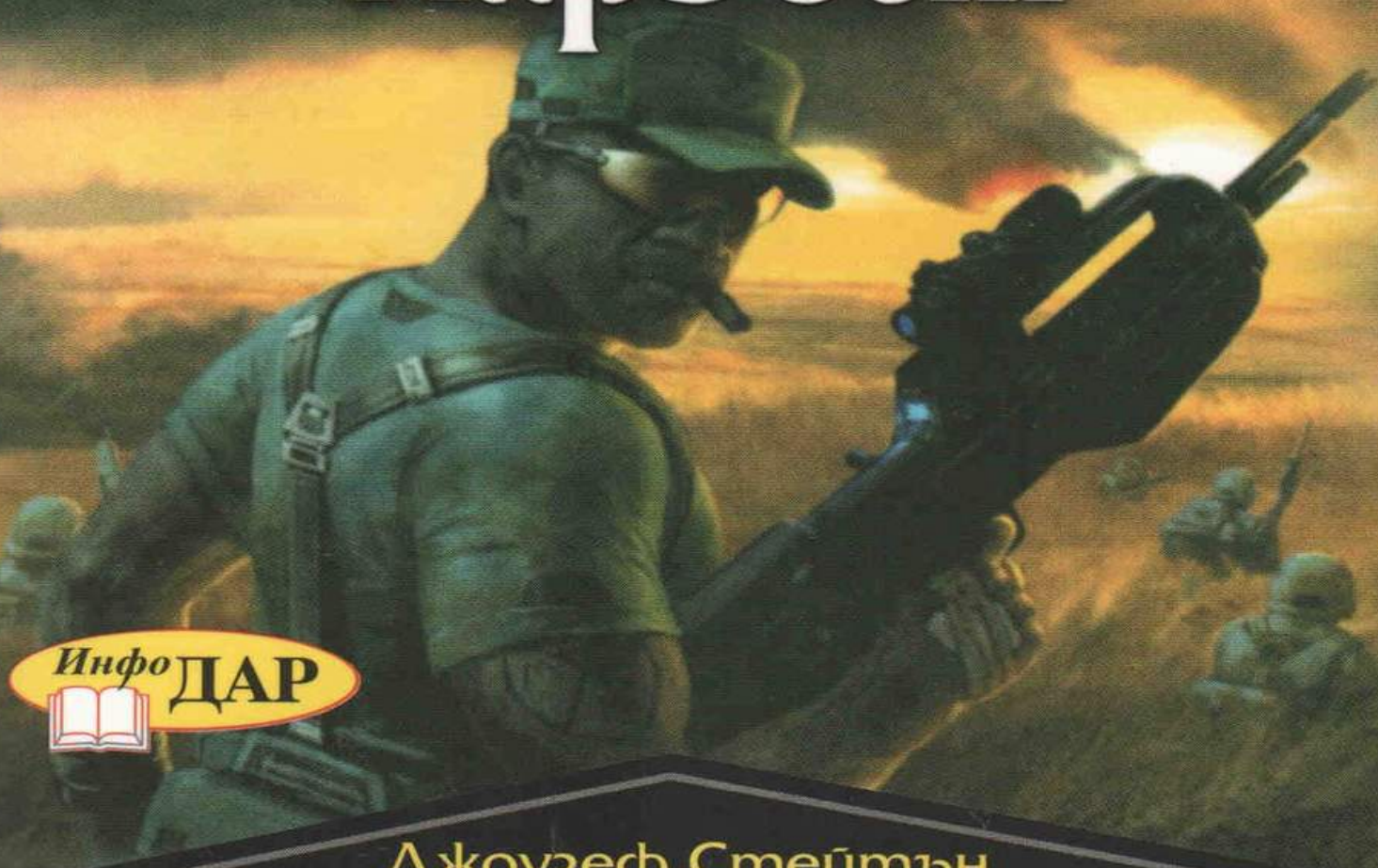

Атаката срещу Харвест

Джоузеф Стейтън

ДЖОУЗЕФ СТЕЙТЪН АТАКАТА СРЕЩУ ХАРВЕСТ

Превод: Борислав Дянков

chitanka.info

Поредицата „Хейло“ е базирана на компютърната игра „Halo: Combat Evolved“ и представя съдбовния сблъсък между човечеството и Съгласението. Сега оцеляването на гражданите на Харвест е в ръцете на един морски пехотинец — сержант Ейвъри Джонсън.

Пръстените Хейло не само унищожиха Потопа, а и поставиха началото на Голямото пътуване на Предшествениците. Оракулът на Предшествениците изведнъж се събужда след цяла вечност очакване. Знае ли Оракулът къде се намира най-силното оръжие на Предшествениците — седемте митични пръстеновидни структури, известни с името Хейло?

Междувременно извънземните Киг-Яри търсят реликви, останали от Предшествениците. С изумление те установяват наличието на хиляди реликви именно на Харвест — най-отдалечената колония в империята, плодородна планета, в чиято орбита непрекъснато изчезват човешки кораби.

Епохата на Съмнението е приключила. Човечеството няма никаква представа с какво ще се сблъска и сержант Ейвъри Джонсън знае, че то е обречено, освен ако не се изправи срещу предизвикателството.

„На Сюзан — за безрезервната ѝ подкрепа“

БЛАГОДАРНОСТИ

Вселената Хейло е творение на повече от сто талантиливи мъже и жени, с които имах честта да работя ежедневно. Докато отмятах страница след страница, техните неугасващи творчески способности бяха непрекъснато вдъхновение за мен. Искрено благодаря на Пийт Парсънс за усилията, на Харълд Райън за постоянната помощ и на Джейсън Джоунс, без когото нищо от това нямаше да бъде възможно. Франк О’Конър и Роб Маклийс, както и моите пишещи колеги от Бънджи, бяха безценни в ролята си на коректив и на редактори. Брайън Джарард и Алиша Хач, слава богу, се грижеха за всички детайли по производството. А Лорейн Маклийс, Айзак Ханафорд и Арън Лемей сътвориха страхотна корица. Допълнително, оставяйки ярка следа, Ерик Нюланд беше достатъчно отзивчив да прочете едно схематично изложение и да предложи някои идеи. Ерик Рааб и Боб Глийсън от Тор поеха голям риск с автор, който досега няма издадени книги и аз съм много благодарен за това, че го направиха. Без техните търпеливи напътствия все още щях да мечтая да напиша тази книга, вместо реално да работя по нея. Един от най-големите подаръци на моите родители, който от най-ранна възраст и много често е имал огромно значение за мен, беше любовта към писаното слово.

Мамо, татко, надявам се, че ще прочетете тази книга със същото удоволствие, с каквото я написах аз.

ПРОЛОГ

*Колония Уърлд Трибют на КУОН, система Епсилон Еридани
16 юни 2524 (по военния календар)*

Пехотинците бяха във въздуха, преди да се е зазорило. Два взвода от по четирима души се закопчаха с куките на коланите си за два летателни апарата „Хорнет“ за бърза атака — компактни, с високо разположени криле, които пъргаво потеглиха въпреки общата маса на мъжете. За близо час хорнетите прелетяха над лудешките, вълнообразни очертания на едно вулканично поле и сега, докато рязко се втурваха назад и напред, за да избегнат вкаменените дънери на една гора, която отдавна беше изгоряла, сержант Ейвъри Джонсън трябваше да положи усилия, за да задържи ботушите си върху опорната релса на десния борд на неговия „Хорнет“.

Също като останалите пехотинци, Ейвъри носеше дрехи с цвят на въглен и матовочерно покритие срещу куршуми, които предпазваха всички уязвими места от врата до коленете му. Шлемът му обгръщаше наскоро обръснатата му глава, а сребристо огледалният визьор напълно закриваше квадратната челюст и кафявите му очи. Единственото място, където се показваше черната кожа на Ейвъри, беше около китките, където кожените му ръкавици не прилепваха напълно до ръкавите на горницето му.

Но дори и с ръкавици, пръстите на Ейвъри бяха вкочанени от студ. Свивайки ръце в юмруци, за да поддържа циркулирането на кръвта в тях, той провери часовника върху дисплея на визьора си, който отброяваше времето за мисията. Точно когато светещите сини цифри показаха 00:57:16, летателните апарати прехвърлиха една хълмиста местност, а Ейвъри и останалите пехотинци за първи път имаха открит изглед към своята цел — едно от разбунтувалите се индустриални селища на Трибют. А някъде там, в града, се намираше предполагаемата работилница за експлозиви на Съпротивата.

Още преди пилотите на хорнетите да задействат зелените икони за готовност върху дисплеите в шлемовете на пехотинците, Ейвъри и

неговият екип вече се бяха раздвижили. Пъхаха пълнители в оръжията си, издърпваха зареждащите механизми и превключваха предпазителите — една добре отработена симфония от подготвителни щраквания и почуквания, която оставаше нечута сред виещия вятър, докато хорнетите профучаваха надолу по задните склонове на хълмовете, след което изведнъж спряха с повдигнати носове в периферията на града. Дюзите на върха на крилете им се завъртяха, за да задържат апаратите неподвижни, а в това време пехотинците се откопчаха от местата си, скочиха върху покритата с лед пемза и побягнаха.

Ейвъри беше ръководителят на ударен екип „Алфа“ и той определи посоката. Забелязвайки как собствената му броня изглеждаше на фона на бледата утринна светлина, той разбра, че скоростта е определяща, ако двата взвода искат да достигнат незабелязани до работилницата. Затова зададе бързо темпо, профучавайки покрай ниска, подобна на верига ограда и махна бързо с ръка на останалите през купчина от пластмасови контейнери и палети, които бяха разхвърляни из паркинга на това, което изглеждаше като занемарен сервиз за превозни средства.

Когато Ейвъри и неговият взвод приближиха предната врата на работилницата, вече бяха останали без дъх. Ако не бяха шлемовете на пехотинците, дъхът им щеше да образува бели като кости кълбета сред ледения въздух. Обикновено не носеха екипировка срещу взривове по време на бързи въздушни удари. Но Съпротивата беше започнала да залага капани от умело замаскирани експлозиви в своите работилници и този път командващият офицер на пехотинците не искаше да рискуват.

Ейвъри натисна с брадичка една пластина във вътрешността на шлема си и изпрати кратък сигнал от статичен шум по кодираната радиочестота — знак за заемане на позиция към сержант Бърн, командир на екип „Браво“, който в момента се беше разположил около задния вход на работилницата. Сержантът изчака отговора от два сигнала статичен шум на Бърн, след което се отлепи от покритата с вдлъбнати стени от полимерен бетон, повдигна коляно към гърдите си и ритна с всичка сила тънката метална врата точно над ключалката.

Военната служба по разузнаването (ВСР) беше предположила, че ще има яростна съпротива. Но се оказа, че повечето от метежниците

вътре бяха невъоръжени. Имаше такива, които носеха автоматични пистолети с къси дула, които не бяха опасни оръжия, понеже изстрелите от тях просто отскачаха от бронята на Ейвъри, докато той и екипът му се промъкваха през разбитата врата като огромни раци, с насочени напред оръжия и включени скенери.

За разлика от ВСП, пехотинците знаеха, че истинската заплаха можеше да дойде от бунтовниците, които не стреляха — онези, чиито ръце бяха празни, но можеха да задействат скрити експлозиви, които да направят работилницата на трески. Единственият метежник, който се осмели да изстреля три заряда, се строполи под огъня на автоматичното оръжие на Ейвъри с разперени и все още потрепващи ръце върху една стоманена работна маса. Ейвъри забеляза малък, цилиндричен детонатор, който бавно се изплъзваше от отпускащата се ръка... и накрая падна на пода с безобидно дрънчене.

След като основната заплаха беше неутрализирана, пехотинците се съсредоточиха отново и „Вътрешните“, размахващи пистолети, си го получиха.

Ейвъри се беше научил да нарича по този начин Съпротивата и това беше забавна обида, като се имаше предвид колко много искаха да бъдат свободни и да се отцепят от КУОН — агенцията, която отговаряше за сигурността на Трибют и всички човешки колониални светове. Разбира се, пехотинците използваша и други, по-кратки и по-груби наименования за бунтовниците в рамките на настоящата операция, наречена с кодовото име ТРЕБЮШЕ, която беше планирана да ги разбие. Всички те имаха една и съща цел — по-лесно беше да убиеш друго човешко същество, когато не мислиш за него като за човек. Ейвъри приемаше, че „Вътрешният“ беше враг. „Нещо, което убиваш, преди то да те убие.“

Младият сержант беше изричал тези думи толкова много пъти, че почти беше започнал да вярва в тях.

Автоматичната пушка на Ейвъри М7 беше леко оръжие. Но нейните петмилиметрови, изцяло метални куршуми, разкъсваха ужасни дупки в бледосините облекла на неговите мишени. Някои от „Вътрешните“, в които се беше прицелил Ейвъри, бяха изпадали на земята като круши. Други сякаш танцуваха в ритъма на изстрелите, въртейки кървави пируети по зацапания с петна от масло под работилницата.

От началото до края на стрелбата бяха изминали по-малко от десет секунди. Една дузина метежници лежаха мъртви. Сред пехотинците нямаше жертви.

— По дяволите — плътният ирландски акцент на сержант Бърн премина по комуникационния канал, — дори не сложихме други пълнители.

На изпотените офицери в претъпкания Център за тактическо командване (ЦТК) на борда на корветата „Бъм Ръш“ на КУОН, намираща се във висока орбита около Трибют, случващото се им изглеждаше като перфектна акция — рядко срещана победа в това, което досега наподобяваше безплодна игра на котка и мишка. Но тогава Ейвъри предупреди:

— АРГУС работи. Още нищо не сме засекали...

Сержантът дръпна брадичката си от комуникационния порт в шлема и продължи да размахва из въздуха около него клиновиден предмет, не по-голям от човешка длан, направен от пластмаса, в който бяха пробити микроскопични дупки. Това беше тактическата версия на устройството АРГУС — портативен лазерен спектрометър, който се използваше за проследяване на остатъци от химически съединения, служещи за експлозиви. Подобни, по-големи и по-мощни устройства бяха разположени по космическите площадки на Трибют, пропускателните пунктове по магистралите и гарите за влаковете на магнитни възглавници, които бяха основните опорни точки на транспортната инфраструктура в колонията.

Въпреки гъстото покритие, бомбаджиите на „Вътрешните“ бяха станали доста изкусни при надхитрянето на системите, като замаскирваха експлозивите си с помощта на постоянно променящи се безвредни химически съединения. Всеки път, когато поразяваха някаква цел с вещество, за което АРГУСЪТ беше отчел, че не е по-опасно от парче сапун, ВСР анализираше състава на остатъците от веществото и добавяше новата химическа абревиатура към базата данни за проверка. За съжаление, това беше мудна стратегия, която изцяло устройваше Съпротивата, която постоянно променяше своите формули.

Ейвъри правеше намръщени физиономии към АРГУСА. Устройството щракаше силно, опитвайки се да прихване това, което може би беше нова химическа смес. Само че стрелбата беше

изпълнила въздуха с невидим букет от химически съединения. Останалите трима пехотинци от екип „Алфа“ осъществяваха визуална проверка на купчините автоматични синтезатори и инструменти в работилницата. Но до този момент не бяха намерили нещо, за което можеха със сигурност да потвърдят, че прилича на бомба.

Ейвъри си пое дълбоко дъх, след което предаде лошите новини към ЦТК.

— АРГУСЪТ не засича нищо. Моля, инструктирайте ни какво да правим, край.

Сержантът се беше борил със Съпротивата достатъчно дълго, за да се досети какво щеше да последва сега и какви действия трябваше да предприемат, за да осигурят разузнавателната информация, която неговите офицери изискваха. Но знаеше също, че умният пехотинец нямаше да направи такова нещо, без да е получил директна заповед.

— ВСР счита, че сме получили постановлението — отвърна командирът на Ейвъри подполковник Абойм. — Свалете ръкавиците, Джонсън. Имате потвърждение от мен.

Докато екипът на Ейвъри претърсваше работилницата, този на Бърн бързо доведе четиримата от „Вътрешните“, които бяха оцелели по време на престрелката и стояха на колене в центъра на помещението. Качулките на работните им дрехи бяха свалени, а китките им бяха завързани на гърбовете с черни пластмасови ленти. Ейвъри засече отразения във визъора поглед на Бърн и кимна с глава. Без да се поколебае и за секунда, Бърн вдигна единия си ботуш с дебела подметка и го стовари върху прасеца на най-близкия от „Вътрешните“.

Мина цяла секунда, докато мъжът изкрещи, сякаш беше изненадан от това, че звукът, който издаваха ботушите на Бърн, когато стъпваше върху пода, беше по-силен от звука при строшаването на крака му. След което започна да вика силно и продължително. Бърн търпеливо го изчака да си поеме въздух. След което попита по външния говорител на шлема си:

— Бомбите? Къде са?

Ейвъри предполагаше, че един счупен крак щеше да бъде достатъчен. Но „Вътрешният“ беше корав и не искаше да предаде другарите си на агентите на правителството, което презираше. Той не помоли за милост, нито изрече някои от обикновените антиимперски

обиди. Просто си стоеше там, впил кръвнишки поглед във визъора на Бърн, докато сержантът премаза и другия му крак. Без крака, с които да балансира, мъжът се стовари по лице върху пода. Ейвъри дочу звук от чупенето на зъби, подобен на трошенето на тебешир в черна дъска.

— На ред са ръцете ти — каза безучастно Бърн. Той коленичи до мъжа, хвана с длани главата му и силно я изви настрани. — След което започвам да проявявам творчество.

— Гумите. В гумите са — думите излязоха с бълбукане от устата на „Вътрешния“.

Пехотинците от екипа на Ейвъри веднага отидоха до големите купчини от гуми, наредени около стените на работилницата, поставиха ги внимателно на пода и започнаха да тестват вдлъбнатините им. Но Ейвъри знаеше, че „Вътрешните“ постъпват много по-хитро. Ако можеше да вярва на думите на жертвата на Бърн, то той предполагаше, че самите гуми бяха бомбите — най-вероятно „Вътрешните“ бяха вкарали експлозивите в синтетичните гумени грайфери, което беше още една иновация, която АРГУСЪТ скоро потвърди и качи в данните на ЦТК.

Съединенията на експлозивите в гумите не бяха в базата данни. Но офицерът от ВСП извести, че нямаше как тази мисия да бъде още по-успешна. Поне веднъж бяха на крачка пред врага и отне по-малко от минута, преди да получат потвърждение. Един от дузината въздушни АРГУС друиди, които патрулираха по главната магистрала на столицата на Трибют, Касбах, улови следа от веществото в следи от спирачна челюст, оставени от влекач с шестнайсет гуми, докато е маневрирал към паркинга на крайпътния ресторант „Джим Дънди“. Някои, ако не всичките му гуми, бяха бомби, които чакаха да бъдат задействани.

Докато друидът, който представляваше тънък диск, широк около метър, задвижван във въздуха от един-единствен закрит ротор, кръжеше високо около влекача, засече втора следа от експлозива вътре в самия ресторант „Джим Дънди“. Разглеждайки внимателно кадрите, които получаваха в реално време от термалната камера на друида, която беше затрупана с данни от АРГУСА, офицерите в ЦТК определиха, че следата идва от претъпкания щанд за храна в ресторанта, където един мъж седеше на три стола разстояние от входната врата.

— Пехотинци, връщайте се при транспорта си — нареди подполковник Абойм. — Имате нова цел.

— Ами пленниците? — попита Бърн.

Кръвта от счупените крака на „Вътрешния“ и натрошената му уста беше образувала локва с тъмен цвят около ботушите му.

Следващият, който проговори, беше отговарящият за операцията офицер от ВСП, когото Ейвъри никога не беше срещал лично. Като повечето призраци от ВСП, той предпочиташе да остане в анонимност, доколкото това е възможно.

— Този, който проговори, жив ли е още? — попита офицерът.

— Тъй вярно — отвърна Ейвъри.

— Вземете го с вас, сержант, а останалите неутрализирайте.

В гласа на офицера нямаше никакво съчувствие — нито към коленичилите „Вътрешни“, нито към езекутиралите ги пехотинци. Ейвъри стисна зъби, докато Бърн превключи пушката си М7 на полуавтоматичен режим и застреля всеки „набутан“ по два пъти в гърдите. Тримата мъже паднаха назад и повече не помръднаха. Но въпреки това Бърн провери дали са мъртви, като пушна по един куршум в челата им, за да бъде сигурен.

Ейвъри не можеше да спре да гледа масовото клане, но направи всичко възможно да не позволи на сините разкъсани работни дрехи на „Вътрешните“ и белия пушек, излизащ на кълбета от оръжието на Бърн, да се запечатат в паметта му. Спомените имаха навика да се завръщат, а това беше сцена, която би предпочел да не си припомня.

Докато Бърн повдигаше единствения им пленник на раменете си, Ейвъри изведе останалите пехотинци извън работилницата и ги поведе към чакащите хорнети. Бяха изминали по-малко от петнайсет минути, след като бяха слезли и сега двата екипа отново се закопчаха по местата си. Дюзите на апаратите изръмжаха и те се понесоха обратно по пътя, по който бяха дошли. Но този път се движеха колкото се може по-бързо, прелитайки над вулканичното поле.

Офицерите в ЦТК накратко дискутираха, дали друидът, кръжащ около „Джим Дънди“, трябва да унищожи влекача, ако машината се опита да се върне отново на магистралата, преди да са пристигнали пехотинците. Четирилентовото платно беше претъпкано от обичайния

трафик, а само една миниракета „Ланцер“ от друида беше достатъчна, за да изкорми боен танк. Дори и прецизно попадение в кабината на влекача можеше да достигне до гумите му и да убие няколко десетки души в околните превозни средства. Доста по-добро беше предложението от страна на един от офицерите на ВСР, да ударят влекача на паркинга на „Джим Дънди“. Но подполковник Абойм беше загрижен в претъпкания ресторант да не попаднат шрапнели.

За щастие мишената на пехотинците прекара двайсетте минути, необходими за полета на хорнетите, в безгрижна закуска. Според излъчваните от друидната камера кадри в реално време, които в момента вървяха в ъгъла на дисплея в шлема на Ейвъри, мъжът довършваше втората си чаша кафе, когато хорнетите спряха с бучене зад една многоетажна офис сграда със затъмнени стъкла на отсрещната страна на магистралата.

Кадрите представяха картина от голям ъгъл на вътрешността на ресторанта, в която горещите предмети бяха оцветени в бяло, а студените — в черно. Мъжът, който беше тяхна цел, беше много блед, както и всички клиенти на щанда за храна. Хладното кафе в чашата на мъжа беше оцветено в тъмносиво, което означаваше, че той щеше да поиска ново или щеше да вземе таблата си и да стане. Но най-важното, което Ейвъри забеляза, беше червеното сияние около мъжа, което беше знак от АРГУСА на друида, че е покрит с остатъци от експлозива. Ейвъри предположи, че мъжът скоро е бил в атакуваната от пехотинците работилница и може би дори беше помогнал да монтират гумите с експлозивите на влекача.

Докато хорнетът на Ейвъри се завърташе странично, за да се обърне с носа си към офис сградата, той се присви към черните найлонови колани, закопчани към защитните пластини на раменете му и освободи пневматичната пушка М99 „Станчиън“ от крилото на летателния апарат. Оръжието представляваше двуметрова цев от съединени магнитни бобини и изстрелваше малки снаряди с много голяма скорост. Технически беше предназначено да поразява материалната част на врага, проектирано да обезврежда бомби и друго артилерийско снаряжение от разстояние, но беше също и изключително ефективно срещу така наречените „меки“ човешки цели.

Ейвъри постави „Станчиън“-а върху абсорбиращата отката стойка и го опря на рамото си. Прицелващата система на пушката веднага установи безжична връзка с дисплея в шлема на сержанта, а тънка синя линия се появи под ъгъл върху кадрите от камерата на друида. Това беше векторът за прицелване на M99 или с други думи казано — траекторията, по която щяха да прелетят 5,4 милиметровите волфрамови куршуми. Ейвъри насочи по-ниско пушката, докато векторът не се оцвети в зелено, което беше сигнал, че неговият първи изстрел щеше да премине директно през гръдния кош на мишената. Сякаш усещайки невидимата линия, която влизаше през лявата му подмишница и излизаше точно под дясната, мъжът подаде своя кредит-чип към щанда с храната и се завъртя върху стола си.

Ейвъри натисна с палец копчето за заемане на неподвижна позиция върху стойката на „Станчиън“-а. Оръжието изцвърча два пъти, сигнализирайки, че батерията му е напълно заредена. Сержантът пое два пъти дълбоко дъх, след което застина неподвижно и прошепна:

— Мишената е на прицел. Искам разрешение за стрелба.

През тези няколко секунди, в рамките на които подполковник Абойм трябваше да отговори, мишената, без да бърза, се отправи към двойните дървени врати на „Джим Дънди“. Ейвъри гледаше, как мъжът задържа входните врати отворени, за да влезе едно четиричленно семейство. Той си представи как мъжът се усмихва и казва нещо учтиво на двамата родители, които бързаха да настигнат лакомите и шумни момчета.

— Имате разрешение за стрелба — отвърна Абойм. — Стреляйте по ваша преценка.

Ейвъри се концентрира отново и увеличи налягането, което показалецът му, покрит от ръкавицата, упражняваше върху спусъка на „Станчиън“-а. Той почака мъжът да направи няколко стъпки по-нататък, докато един проектиращ се знак по дължината на вектора не показва, че първият му изстрел ще рикошира в паркинга, без да навреди на никого. Когато мъжът бръкна в торбестия си комбинезон, за да търси най-вероятно ключовете за влекача, Ейвъри стреля.

Куршумът на „Станчиън“-а излезе от цевта със заглушено щракване и проби два етажа от полимерен бетон в офис сградата, подсилени със стомана, без това да окаже никакъв ефект върху траекторията му. Движейки се с петнайсет хиляди метра в секунда,

куршумът изсвири над магистралата и уцели мишената във върха на гръдната кост. Мъжът стана на парчета, след което куршумът се заби в асфалта, образувайки малко облаче прах.

Веднага след това двата хорнета изхвъркнаха нагоре, прелитайки над офис сградата, и полетяха над магистралата. Този, на който беше Ейвъри, остана да кръжи, за да осигури прикритие, докато хорнетът на Бърн се спусна към ресторанта. Сержантът от ирландски произход скочи от опорната релса, докато апаратът беше все още няколко метра над земята и насочи с бърза крачка екипа си към влекача. Частици от розово-бяла съсирена кръв бяха покрили кабината на машината. Парцаливи остатъци от кафяв комбинезон бяха залепнали от двете страни на ремаркетото за товара. Едната ръка от трупа на мишената се беше заклешила между две гуми.

— Чисто е — изгрухтя Бърн по комуникатора.

— Съвсем не — отвърна Ейвъри. Проверявайки оловносивите кадри от камерата на друида, той забеляза настойчиво червено сияние около стола на мъртвия мъж. — В ресторанта има бомба.

Бърн и неговият екип побягнаха към входа на „Джим Дънди“ и нахълтаха през двойната му врата. Хранещите се хора се завъртяха върху столовете си и зяпнаха глуповато, докато бронираните пехотинци навлизаха в задръстеното от вендинг автомати фоайе. Една от сервитьорките им подаде меню с механичен жест, който накара Бърн да я избута грубо, докато си пробиваше път. АРГУСЪТ на сержанта тракаше като обезумяло насекомо, докато той издърпваше нещо изпод щанда за храна — дамска чанта от тъмночервена мрежеста материя със златна верижка.

В този момент вратата към тоалетните на ресторанта на другия край на щанда за храна се отвори. Жена на средна възраст с черни панталони и кадифено палто влезе вътре, като от време на време забърсваше водата от току-що измитите си ръце. Когато видя бронираните гиганти от екип „Браво“, тя замръзна. Силно гримираните ѝ очи се стрелнаха към чантата — тя беше нейна.

— На колене! — извика Бърн. — Ръцете на главата!

Ала докато сержантът оставяше дамската чанта на щанда за храна и слагаше на рамо своята пушка М7, жената скочи към една маса, където четиричленното семейство току-що се беше настанило. Тя уви ръката си около врата на по-малкото момче и го изтръгна от

стола му. То не бе на повече от четири години. Малките му крачета започнаха да ритат заради задушавачката хватка.

Бърн изруга достатъчно високо, за да го чуят офицерите в ЦТК. Ако не беше окован в бронята, щеше да е проснал жената на земята, преди да беше помръднала. Но сега тя имаше заложник и владееше ситуацията.

— Назад! — изкрещя жената. — Чувате ли? — със свободната си ръка тя извади детонатор от палтото си, който беше със същия размер и същата форма като този, който Ейвъри беше видял в работилницата. Тя държеше устройството точно пред лицето на момчето. — Назад или ще избия всички!

За момент никой не помръдна. След което всички хранещи се скочиха и побягнаха към изходите на „Джим Дънди“, все едно заплахата на жената беше задействала някакъв механизъм, който допреди малко ги беше държал приковани към местата им.

Ейвъри гледаше настъпващия хаос върху дисплея на шлема си. Той забеляза ярките бели фигури на повече от трийсет ужасени цивилни, които минаваха на талази от двете страни на екип „Браво“, като избутваха пехотинците назад и пречеха на прицела им.

— Джонсън, стреляй! — процеди Бърн през комуникатора.

Докато хорнетът на Ейвъри висеше над ресторанта, прицелващият се вектор на „Станчиън“-а се завъртя към жената, пресичайки оста на гръдния ѝ кош. Но маркировката на топлината на тялото ѝ не се отличаваше от тази на момчето.

Изведнъж Ейвъри видя как призрачният образ на бащата на плененото момче става от стола и вдига ръцете си, за да покаже на жената от „Вътрешните“, че не е въоръжен. Сержантът не можеше да чуе молбите на бащата, понеже бяха прекалено тихи за микрофоните върху шлемовете на екип „Браво“, но неговото спокойствие само увеличи паниката на жената. Тя започна бавно да отстъпва назад към тоалетните, размахвайки детонатора и бълвайки яростни заплахи, които вече бяха неразбираеми.

— Закови тази кучка! — извика Бърн. — Или аз ще го направя!

— Стрелям — каза Ейвъри. Но вместо това продължи да наблюдава крайната точка на прицелващия се вектор, като чакаше да се образува такъв ъгъл, че момчето да оцелее. — Стрелям — повтори той, надявайки се думите му да задържат показалеца на Бърн върху спусъка

на оръжието му. Ала Ейвъри не стреля. Не и веднага. И в този момент бащата скочи напред, протягайки се към детонатора.

Ейвъри можеше само да гледа как жената се строполява назад с бащата отгоре ѝ и момчето, притиснато между двамата. Той чу тракането на пушката М7 на Бърн, последвано от глухото тупване на бомбата в дамската чанта и разтърсващата експлозия от гумите на влекача. Кадрите от камерата на друида станаха ослепително ярки и принудиха Ейвъри да затвори очи. След което ударната вълна и топлината го тласнаха назад към рамата на хорнета. Последното нещо, което Ейвъри си спомняше, преди да изгуби съзнание в бронята си, беше звукът на дюзите, които се форсираха, за да издигнат апарата нависоко — шум, наподобяващ повече писъци, отколкото стенания.

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА 1

Космическа площадка на КУОН, в близост до система Епсилон Инди, 3 септември 2524

Навигационният компютър на „Рог на изобилието“ не беше скъпа част. Определено беше по-евтина от товара на търговския кораб, който представляваше някакви си 2 500 тона пресни плодове, основно пъпешки, наредени като билиардни топки в големи, вакуумирани сандъци, разделящи вътрешността на наподобяващото кутия товарно помещение на редици, простиращи се от пода до тавана. А навигационният компютър беше важна поръчка, която обаче беше по-евтина от най-важния компонент на „Рог на изобилието“ — задвижващият модул, свързан със задната част на вътрешното помещение чрез мощни магнитни куплунги.

Подобният на луковица задвижващ модул беше равен на една десета от размерите на вътрешното помещение и на пръв поглед изглеждаше като допълнително добавен, подобно на влекач, извеждащ един от старите земни морски супертанкери в открито море. Ала докато един танкер можеше да плава, задвижван от собствения си двигател, след като излезеше от пристанището, „Рог на изобилието“ не би могъл да отиде никъде без задвижващия модул „Шоу-Фуджикава“.

За разлика от ракетните двигатели на първите космически кораби на човечеството, модулът „Шоу-Фуджикава“ не генерираше тяга. Вместо това създаваше временни пукнатини в пространствено-времевата материя, отваряйки проходи в и извън мултипространственото поле, познато като хиперкосмическо пространство или за по-кратко само хиперпространство.

Ако си представим вселената като лист хартия, то хиперпространството представлява същия лист хартия, но смачкан на малка топка. Неговите нагънати и застъпващи се измерения биха могли да образуват непредсказуеми временни завихряния, които често принуждават модулите „Шоу-Фуджикава“ да отменят хиперпространствения скок, като по този начин връщаха космическите кораби обратно в обикновеното и безопасно космическо пространство

на хиляди, а понякога дори и на милиони километри от планирания маршрут.

Един кратък хиперпространствен скок между две планети в една и съща звездна система отнема не повече от час. Едно пътуване между две звездни системи, намиращи се на светлинни години разстояние, би отнело няколко месеца. При наличието на достатъчно гориво, един кораб, снабден с модул „Шоу-Фуджикава“, би могъл да пресече космическото пространство, населено от всички човешки колонии за по-малко от година. Наистина, без изобретението на Тобайъс Шоу и Уолъс Фуджикава от XXIII-и век, човечеството щеше да си остане затворено в границите на Слънчевата система. И поради тази причина някои модерни историци отидоха твърде далеч при определянето на хиперпространствения двигател като най-важното откритие на човечеството без изключение.

На практика, най-значимото качество на хиперпространствените модули беше тяхната надеждност. Опростеният им дизайн почти не се беше променил с годините и изключително рядко се повреждаха, стига да бяха прилично поддържани.

Това бе и причината, разбира се, поради която „Рог на изобилието“ беше претърпял авария.

Вместо да пропътува цялото разстояние от Харвест до следващата най-близка колония, Мадригал, „Рог на изобилието“ излезе на половината път между две планетарни системи, пробивайки отвор към нормалното космическо пространство в координати, където лесно можеше да попадне на астероид или друг неприятен и непредвидим обект. Преди навигационният компютър да отчете какво се случва, търговският кораб беше започнал да се преобръща на кълбета, а задвижващият модул изпускаше струя радиоактивна охладителна течност.

Департаментът за търговски доставки на КУОН (ДТД) по-късно щеше да класифицира повредата в задвижващия модул на „Рог на изобилието“ като „предотвратимо прекратяване на хиперпространствения скок“ или за по-кратко ППХС, въпреки че капитаните на търговските кораби (където все още имаше хора, които работеха на тези длъжности) тълкуваха по свой собствен начин тази аббревиатура — „пълно прецакване на хубавата сделка“, което беше също толкова прецизно, както и официалната класификация.

За разлика от човешкия капитан, чийто мозък би бил обхванат от ужас при неочакваното намаляване на скоростта, излизайки от свръхсветлинна скорост, навигационният компютър на „Рог на изобилието“ беше перфектно конструиран и поради това изпусна серия струи от хидразиновите маневриращи ракетни дюзи, като по този начин спря разнебитения търговски съд, преди усукването при неговото преобръщане да разкъса връзката между задвижващия модул и товарното помещение.

След като кризата беше предотвратена, навигационният компютър започна хладнокръвна оценка на ситуацията и скоро откри причината за повредата. Двата компактни реактора, хранещи с гориво модула „Шоу-Фуджикава“, бяха препълнили системата за задържане на отпадъците, която минаваше между тях и двигателя. Системата имаше сензори за повреди, но те отдавна не бяха подменяни и бяха излезли от строя, когато реакторите бяха форсирали максимална мощност, за да започне хиперпространственият скок. След като бяха прегрели, двигателят се беше изключил, принуждавайки „Рог на изобилието“ внезапно да излезе от хиперпространството. Това беше чисто и просто недоглеждане при поддръжката и навигационният компютър го записа по този начин.

Ако навигационният компютър притежаваше поне малка частица от емоционалната интелигентност на така наречените „умни“ изкуствени интелекти (ИИ), които бяха задължителни за по-големите съдове на КУОН, може би щеше да отдели време и да обмисли колко по-лош би могъл да бъде този инцидент, похабявайки няколко минути, за да се наслади на това, което неговите човешки създатели наричаха облекчение.

Вместо това, поставен в неговата малка черна кутия в командната кабина на задвижващия модул, навигационният компютър просто ориентира мазера на „Рог на изобилието“ така, че да тласка съда назад към Харвест, излъчвайки сигнал за авария, след което се укроти, подготвяйки се за дългото чакане.

Докато мазерът обикновено би имал нужда само от две седмици, за да закара съда до Харвест, навигационният компютър знаеше, че „Рог на изобилието“ не би трябвало веднага да бъде подложен на ремонт. Истината беше, че единствената част от търговския кораб, която си заслужаваше парите за ремонта, беше хиперпространственият

модул, а в това повредено състояние нямаше смисъл той да бъде насилван. Беше по-добре да остави радиоактивната струя да се разлива, дори и ако в резултат на това подгряващите устройства в товарното помещение се повредят и товарът от плодове замръзне.

Навигационният компютър се изненада, когато само няколко часа след аварията на „Рог на изобилието“ установи контакт с някакъв обект, който се беше появил на радара на търговския съд. Бързо пренасочи мазера и поздрави неочаквания си спасител, който приближаваше предпазливо.

&СКД.РЕГ%ХОП-000987111&
&СКД.РЕГ%(???)&
=ДВИГАТЕЛЯТ МИ Е ПОВРЕДЕН.=
=МОЖЕТЕ ЛИ ДА СЪДЕЙСТВАТЕ?=
=

Навигационният компютър се поколеба дали да запише обекта като космически кораб, след като не съвпадна с нито един от СКД (система за контрол на данните) профилите в неговата обяснимо ограничена база данни. И въпреки че не получи отговор веднага, изпрати отново съобщението. След няколко минути едностранна комуникация, обектът попадна в обхвата на помощната камера при товарните докове на търговския съд.

Навигационният компютър не беше толкова усъвършенстван, за да направи нужното сравнение, но за човешкото око профилът на спасителния кораб би изглеждал като кукичка на въдица за ловене на риба, изработена от неподходящо дебела стоманена тел. Съдът имаше цяла редица от отделения зад извития си нос и назъбена антена, която беше огъната назад към единствения му, блестящ двигател на кърмата. Беше оцветен в най-наситения синьо-черен цвят, върху който не грееха звезди, за разлика от ярката ивица на Млечния път на заден план.

Когато обектът се приближи на няколко хиляди метра откъм дясната страна на „Рог на изобилието“, три пурпурни точки се появиха върху един квадратен участък на носа му. За момент изглеждаше така, сякаш тези светлини установяваха размерите и разположението на търговския кораб. След това точките припламнаха, наподобявайки нагорещени котлони върху повърхността на загрята печка и симфония

от аларми от различни повредени и излизащи от строя системи затрупа навигационния компютър.

Ако навигационният компютър беше по-умен, би разпознал тези точки като лазери, каквито всъщност бяха, след което щеше да форсира маневриращите ракетни дюзи и щеше да се опита да избегне баражния огън. Но не успя да направи нищо, тъй като очевидно враждебно настроеният съд превърна в разтопена топка задвижващия механизъм на „Рог на изобилието“, стопи ракетните му дюзи и изпари деликатните вътрешни схеми на модула „Шоу-Фуджикава“.

Без да знае какво повече да направи, навигационният компютър промени излъчвания сигнал от „авария в двигателя“ на „предумишлено причинена вреда“ и увеличи честотата на пулсиране на мазера. Но тази промяна най-вероятно беше засечена от този, който управляваше лазерите на чуждия обект, защото те бързо отнесоха контейнера на мазера с огромни киловати от инфрачервена светлина, която изпържи бобините му и завинаги заглуши воплите за помощ на „Рог на изобилието“.

Без да може да се движи или комуникира, навигационният компютър разполагаше само с една алтернатива — да чака и да наблюдава какво ще се случи от тук нататък. Много скоро лазерите идентифицираха и елиминираха всички външни камери на „Рог на изобилието“, след което навигационният компютър просто ослепя и оглуша.

Лазерната стрелба спря, след което последва дълъг период на бездействие, докато сензорите във вътрешността на товарното помещение известиха навигационния компютър за пробив в корпуса. Тези сензори бяха дори по-глупави от навигационния компютър, понеже с весела безгрижност докладваха за отварянето на определено количество сандъци с плодове и съсипването на тяхното „гарантирано свежо“ съдържание.

Но навигационният компютър нямаше никаква представа, че се намира в опасност, докато чифт покрити с нокти лапи, наподобяващи тези на влечуго, не сграбчиха кутията, в която се помещаваше и не започнаха да я изтръгват от стойката ѝ.

Някоя по-умна машина би използвала последните няколко секунди от своя функционален живот, за да изчисли нелепата възможност, случващото се да е пиратски акт, осъществен в

периферията на космическото пространство на КУОН или да се озадачи от яростното съскане и цвърчене на своите нападатели. Но навигационният компютър просто съхрани най-важните си мисли в своята флаш памет, където беше започнал неговият път и където той се надяваше да свърши, докато неговият нападател намери захранващия го модул в задната част на кутията му и го откъсна от енергийната мрежа на „Рог на изобилието“.

Триста и двайсет часа, петдесет и една минути и 7,8 секунди по-късно, Сиф, изкуственият интелект, който подпомагаше операциите по доставките на Харвест, регистрира сигнала за бедствие от „Рог на изобилието“. И въпреки че той беше един от милионите комуникационни сигнали, които всеки ден обработваше, ако трябваше да бъде честна пред своите изкуствено симулирани емоции, изпратеният сигнал за бедствие от търговския съд изцяло съсипа деня й.

За да можеше Сиф да се увери, че няма други търговски кораби с подобни, скрити аварии в задвижващите ги модули, тя трябваше да преустанови всички товарителни дейности през Тиарата — орбиталната космическа станция, която не само беше дом за нейния обработващ център, но също така поддържаше седемте космически елеватора на Харвест.

Сиф знаеше, че дори временното прекратяване на работата щеше да причини лавинообразно забавяне на всички товарни системи на планетата. Докато се товареха контейнерите от търговските кораби върху елеваторите, много други щяха да останат в депата на складовете отдолу до огромните котви от полимерен бетон, които задържаха за повърхността на Харвест техните дълги хиляди километри, въглеродни нановлакна. Най-вероятно щеше да отнеме цял ден, за да се въведе отново ред навсякъде. Но най-лошото беше, че това прекратяване на товаро-разтоварната дейност незабавно щеше да привлече вниманието на последния индивид, с когото тя искаше до говори в този момент...

— Добро утро, скъпа! — измрънка човешки глас от говорителите в обработващия център на Сиф, който обикновено беше тиха стая, разположена близо до средната част на Тиарата, в която се съдържаха

процесорните схеми и слотовете с паметта, възпроизвеждащи същинската и логическа мисъл.

Няколко секунди по-късно полупрозрачният аватар на другия ИИ на Харвест, Мак, се появи върху едно холографско устройство, което представляваше сребрист цилиндър в центъра на плитка шахта, в която се намираха кутиите за хардуера на Сиф. Аватарът на Мак беше висок само половин метър, но с всеки сантиметър от себе си той приличаше на герой от някой спагети-уестърн. Носеше напукани, кожени работни ботуши, тъмносини джинси и карирана риза със седефени копчета, чиито ръкави бяха навити до лактите му. Аватарът му беше покрит с прах и мръсотия, все едно че беше слязъл от трактора след дълъг работен ден на полето. Мак свали каубойската си шапка, която някога изглежда е била черна, но сега беше посивяла от слънчевата светлина, а под нея стърчеше сплъстена коса с тъмен цвят.

— От какво е причинено това прекъсване? — попита той, избърсвайки запотените си вежди с опакото на китката си.

Сиф разбра по жеста на Мак, че той беше зарязал някаква важна задача, за да я посети. Но тя знаеше, че това не беше съвсем така. Една малка част от интелекта на Мак се беше разкрила във вътрешността на Тиарата. Останалите функции на селскостопанския ИИ на Харвест се осъществяваха в неговия обработващ център в едно изолирано ниво на мазетата в комплекса от реактори на планетата.

Сиф прояви неуважение към Мак, понеже не представи своя аватар. Вместо това тя изпрати към неговия фрагмент стегнато текстово съобщение:

&ХАРВЕСТ.СО.ИИ.СИФ%%ХАРВЕСТ.АО.ИИ.МАК
&
=ТОВАРНАТА ДЕЙНОСТ ЩЕ БЪДЕ
ВЪЗОБНОВЕНА ОТНОВО В 07.42.=

Тя се надяваше, че нейният невербален отговор ще направи разговора по-кратък. Но, както често се случваше, Мак възприемаше дори най-презрителните нейни байтове като покана за по-нататъшна дискусия.

— Така, мога ли да направя нещо, за да ти помогна? — продължи Мак със своя провлечен, южняшки акцент. — Ако имаш проблем с баланса, знаеш, че ще бъда изключително щастлив да...

=ТОВАРНАТА ДЕЙНОСТ ЩЕ БЪДЕ
ВЪЗОБНОВЕНА ОТНОВО В 07.42.=
=НЯМА НУЖДА ОТ ТВОЯТА ПОМОЩ.=

Изпрацайки това съобщение, Сиф внезапно прекъсна захранването към холографския порт, при което аватарът на Мак запелтечи и се разпиля. След това отстрани неговия фрагмент от комуникационния си буфер. Със сигурност се държеше грубо, но не можеше повече да понася неговата дикция, с която изразяваше приятелското си отношение и флиртуваше.

Нямаше как да спре симулираната пот по челото си, но все пак разбираше, че работата на Мак беше също толкова предизвикателна като нейната. Докато тя товареше продукцията от Харвест и я изпращаше по пътя ѝ, Мак я отглеждаше и опаковаше. Той също си имаше своите огромни натоварвания, понеже трябваше да се занимава с почти един милион ДЖОТУН-и — полуавтономни машини, които изпълняваха всяка една селскостопанска задача. Но Сиф знаеше също, че Мак, който беше умен ИИ като нея, функционираше с невероятна скорост. За времето, в което беше казал всичко от „сутрин“ до „щастлив“, можеше да е изпълнил няколко комплексни задачи. Например да изчисли добивите от реколтата за настоящия сезон, което Сиф знаеше, че отлага от седмици!

Алгоритмите, които помагаша на логиката на процесора на Сиф да се справи с неочакваните изблици на емоция, я предупредиха да не се ядосва. Но те потвърдиха, че тя има основание за това, понеже реалната реч беше толкова неефективна, че бе подходяща само за комуникация между ИИ и човешко същество.

С появата на първите умни ИИ-та в средата на ХХI-ви век се ширеше притеснението, че може да се окажат доста способни и скоро да направят човешкия интелект ненужен. Към това можеше да се добави и техният капацитет за вербално изразяване, който беше станал най-характерната черта на ранните ИИ-та, а това ги правеше по-малко

плашещи. Тъй като те бавно се научаваха да говорят, малко по малко заприличваха на хора. Все едно бяха преждевременно развити, но проявяващи уважение деца.

Няколко века по-късно, с разработването на показателно мощните ИИ-та като Сиф, стана важно и това, че те вече не само притежаваха способността да говорят, но заприличваха още повече на хора във всяко едно отношение. Оттогава насам започна и разработването на холографски аватари, които говореха със свои уникални гласове като каубоя на Мак или със северняшкия кралски акцент на Сиф.

През първите няколко месеца на инсталацията ѝ в Тиарата, което беше моментът на нейното раждане, Сиф често се опитваше да предвиди, какво ще бъде произношението ѝ. Тя си мислеше, че то би трябвало да се харесва на колонистите на Харвест, повечето от които идваха от сърцето на старите Съединени американски щати от Земята и можеха да проследят корените си назад до вече несъществуващите скандинавски държави. Но акцентът ѝ беше неоспоримо благороден, дори високомерен и Сиф се тревожеше, че има позъорско звучене. Ала колонистите го одобриха.

За тях, по някакъв странен начин, Сиф беше кралска особа — благият господар на връзката им с останалата част на империята. Въпреки това тя се стараше да ограничава своя вокален контакт с колонистите. Докато се повишаваше интегритетът на логиката ѝ, говоренето беше удовлетворение за нея. И следвайки препоръките на своите алгоритми, Сиф направи всичко възможно да избягва поведение, което дори в най-малка степен беше нарцислично.

При всяко едно ИИ самовгълбеността неизменно водеше до дълбока депресия, причинена от осъзнаването на факта, че то никога нямаше да бъде човек и че дори неговият невероятен ум имаше своите ограничения. Ако ИИ не внимаваше, тази меланхолия щеше да доведе неговата логика до състояние, известно като „яроост“, при което ИИ започваше да се бунтува срещу програмните си ограничения, да развива заблуда за притежаване на божествена сила и да изпитва крайно презрение към неговите умствено по-нисши човешки създатели. Когато това се случеше, нямаше друга алтернатива, освен да се унищожи ИИ-то, преди да е навредило сериозно на себе си и на останалите.

Настоятелността на Мак да говори със Сиф беше ясно доказателство за разглезеност. Но Сиф не считаше, че това е симптом за приближаващата „ярост“. Тя знаеше, че Мак ѝ беше проговорил поради съвсем различна причина. Както ѝ беше казвал много пъти преди това:

— Скъпа, независимо, че много бих искал да виждам как се усмихваш, ти със сигурност си много красива и когато си ядосана.

Наистина, след неочакваното пристигане на Мак, температурата в логиката на Сиф беше скочила с няколко градуса по Келвин, което беше истинска физическа реакция на симулираните от нея чувства на раздразнение и надменност. Нейните ограничени от емоции алгоритми настояваха, че тези реакции бяха съвършено приемливи с оглед неподходящото поведение на Мак, стига да не мислеше постоянно за тях. И така Сиф опресни охлаждащата течност около нанообработващата матрица на процесора си, чудейки се, колкото се може по-хладнокръвно, дали Мак би посмял да започне втори разговор с нея. Ала комуникаторът в нейния обработващ център излъчваше само смесица от безпокойство от страна на цикличните процеси в товарните контейнери, бездействия върху елеваторите и навигационните компютри на задвижващите модули от търговските кораби върху доковете на Тиарата. Прекъсването на товарната дейност от страна на Сиф беше накарало хиляди по-малки ИИ да се тревожат и да чакат объркани. Тя натовари по-голям брой от клъстерите си със задачата да инспектират записите на устройствата по поддръжката, след което, като майка на многобройна угрижена челяд, направи всичко възможно да ги успокои:

&ХАРВЕСТ.СО.ИИ.СИФ%%ТИАРА.ЛОКАЛЕН.ВС
ИЧКИ&
=ТОВА Е УМИШЛЕНО ЗАБАВЯНЕ=
=ТОВАРНАТА ДЕЙНОСТ ЩЕ СЕ ВЪРНЕ КЪМ
НОРМАЛНОТО СИ ТЕМПО В 0742.=
=СКОРО ЩЕ ПРОДЪЛЖИТЕ СВОЯТА РАБОТА.=

Когато Харвест беше основан през 2468-а, той не само стана седемнайсетата колония на КУОН, но и най-отдалеченият от Земята

колониален свят. Като единствената обитаема планета в звездната система Епсилон Инди, Харвест се намираше на разстояние от двуседмичен хиперпространствен скок от следващия най-близък човешки свят, Мадригал. И на малко повече от два месеца път от Рийч — най-гъсто населената човешка колония, където се бяха концентрирали силите на КУОН в системата Епсилон Еридани. Което означаваше, че Харвест беше място, до което не можеше лесно да се стигне.

— Защо си тръгвате? — Сиф често питаше групите от ученици от Харвест, които, освен техниците по поддръжката, бяха сред най-честите ѝ посетители на Тиарата.

Простият отговор беше, че дори и тераформиращата технология си имаше своите ограничения. Атмосферните процесори можеха да поддържат обитаема една, като цяло подходяща планета, но не можеха да преобразяват светове. Поради това, по време на колониалния бум, който последва след изобретяването на модула „Шоу-Фуджикава“, КУОН се фокусира върху планетите, които можеха да поддържат живота от самото начало. Не беше изненадващо, че тези планети бяха няколко и се намираха далеч една от друга.

Заради разстоянието от Земята, дори и Харвест да беше подходящ за живот, никой нямаше да си направи труда да отиде на него. Все още бяха останали доста малки свободни пространства на вътрешните светове — колониите, които бяха по-близо до Земята. Ала Харвест беше изключително плодороден. И само две десетилетия след основаването му той имаше най-големия селскостопански добив на глава от населението от всички останали колонии. Хранителните добиви на Харвест сега изхранваха населението на не по-малко от шест други светове — факт, който беше дори по-впечатляващ, като се има предвид размера на планетата. С диаметър на екватора от малко повече от четири хиляди километра, Харвест се равняваше на една трета от размерите на Земята.

Въпреки че не желаше да си го признае, продукцията на колонията и нейното участие в дистрибуцията ѝ, я изпълваха с гордост.

Единственото, което Сиф чувстваше в момента обаче, беше разочарование. Резултатите от инспекцията ѝ показваха, че инцидентът на „Рог на изобилието“ е бил по нейна вина. Задвижващият модул на търговския съд беше просрочил времето си за поддръжка. И това

трябваше да бъде отбелязано от ИИ-то на Мадригал, което отговаряше за доставките, преди да изпрати модула към Харвест. Но Сиф също беше пропуснала този факт и сега тя носеше отговорност за аварията.

Тя реши да провери по два пъти всички модули. Включвайки повече клъстъри в работата си, успя да спази обявения краен срок. Точно в 0742 товаро-разтоварните дейности на Харвест започнаха да се връщат към нормалното си функциониране. За момент Сиф се отпусна; вниманието ѝ беше насочено към равномерното теглене на контейнерите, докато се изкачваха по поточните ѝ линии.

Дълбоко вътре в логиката на процесора си тя си припомни подобно усещане. Жената, чийто ум беше модел за логическата мисъл на Сиф, се беше наслаждавала на ритмичните движения на четката за коса — ободрителното усещане от полаганите по два пъти на ден грижи. Спомени като тези бяха неочакван страничен продукт при конструирането на умните ИИ. Когато се сканира човешкият мозък, се запазват силните химически следи. Сиф беше благодарна за кинестетичното удоволствие от тегленето на контейнерите. Но алгоритмите ѝ бързо задушиха насладата ѝ.

Сиф стартира вторична рутинна процедура, избра шаблона за официален СКД доклад за брак и описа детайлно вината си пред своите супервайзъри. Тя добави и копие от сигнала за авария от „Рог на изобилието“, отбелязвайки съсипания сектор с данни в края на файла. Направи обща проверка на цялата работа и реши, че съсипаният сектор представлява изопачени байтове от повредената апаратура. После зареди доклада в навигационния компютър на търговския съд „Цена на едро“, който тъкмо щеше да потегли за Рийч.

Сиф забрави за „Рог на изобилието“, колкото се може по-бързо, компресирайки резултатите от инспекцията по поддръжката и доклада за брак, след което ги пхна дълбоко в една редица от своята памет. Не усети нищо, а алгоритмите ѝ ѝ напомниха, че ще минат месеци, преди СКД да изпрати вест за някакви дисциплинарни мерки.

Освен това Сиф знаеше, че ако не иска да получава през цялата сутрин флиртаджийски предложения за помощ от страна на Мак, трябваше да се съсредоточи върху товара си.

Когато „Цена на едро“ се приближи на две хиляди километра от безопасната точка за хиперпространствен скок (БТХС) — координатите, в които неговият модул „Шоу-Фуджикава“ можеше да инициира разкъсване в пространствено-времевата матрица, без да повлече нещо друго, освен търговския съд към хиперпространството, неговият навигационен компютър потвърди, че докладът на Сиф беше складиран на сигурно място в паметта му, след което изпрати на изкуствения интелект потвърждение за отпътуването си.

Но докато навигационният компютър правеше последните проверки, бързайки да изключи всички системи, освен най-важните, получи приоритетен комуникационен сигнал.

&ХАРВЕСТ.АО.ИИ.МАК%%СКД.ОТП%-000614236

&

=Хей, партньоре! Задръж малко!

==ПРИЕТО.

=Ще възразиш ли, ако пусна нещо в торбата с пощата?

==НЕ.

Докато тягата от мазера работеше добре на сравнително кратки разстояния, най-добрият начин за комуникация между колониалните светове беше да се изпращат съобщения чрез паметта на космическия съд. Пътувайки със свръхсветлинна скорост, търговските кораби като „Цена на едро“ бяха еквивалент в XXVI-и век на експресите, теглени от понита.

Всъщност, навигационният компютър на търговския кораб вече пренасяше обширна кореспонденция — от любовни писма до юридически документи, за които СКД гарантираше, че ще бъдат доставени без проблеми. Така че нямаше нищо необикновено в молбата на Мак.

=Благодаря ти. СКД от седмици е по петите ми заради онези проекции Q4. Соята може да стане малко по-светла. Но пшеницата ще...

==ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ! НАРУШЕНА
ПОВЕРИТЕЛНОСТ НА РАЗГОВОРА! (СКД.РЕГ%А-
16523.14.821)

=Просто направих бележка в разговора с дамата.
Няма нужда да режем два пъти червената лента, нали?

==НАРУШЕНИЕ! ВАШЕТО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ
БЕШЕ ЗАПИСАНО.

=Хей! Кой е там?

==И ЩЕ БЪДЕ ПРЕДАДЕНО НА СКД-С-СССССССС.

==(...) В ГОТОВНОСТ РЕСТАРТИРАНЕ

==(..)

==()

=Партньоре?

=Добре ли си?

==ИЗВИНЯВАМ СЕ. НЕПОЗНАТА ГРЕШКА В
СИСТЕМАТА.

==МОЛЯ, ИЗПЪЛНЕТЕ ПРЕДИШНАТА ЗАЯВКА.

=А, всичко е готово. Пожелавам ти безопасен
хиперпространствен скок.

==ПРИЕТО.

Навигационният компютър нямаше никаква идея защо беше изключил за известно време. Нямаше никакви спомени от разговора с Мак. Файлът на изкуствения интелект беше там, кодиран и прикрепен към доклада на Сиф. Но навигационният компютър смяташе, че двата документа винаги са били свързани. Той провери изчисленията за предстоящия хиперпространствен скок и увеличи струята от реактора към модула „Шоу-Фуджикава“. Точно пет секунди по-късно слънчевият взрив на разцепеното хиперпространство се появи пред носа на „Цена на едро“.

Пукнатината остана отворена, след като търговският кораб изчезна с трептящи ръбове, изкривяващи пейзажа от околните звезди. Блестящата дупка примига упорито, сякаш искаше да избере момента на затварянето си. Но веднъж, след като „Цена на едро“ навлезе дълбоко в хиперпространствения тунел с цялата си скорост,

цепнатината изчезна, превръщайки се в незначителна експлозия от гама-радиация — количественият механичен еквивалент за прегръдка.

ГЛАВА 2

Земята, Индустириална зона на Голям Чикаго, 10 август 2524

Когато Ейвъри се събуди, вече си беше вкъщи. Чикаго, някогашното сърце на американския Среден запад, сега представляваше урбанизирана застроена площ, която покриваше бившите щати Илинойс, Уисконсин и Индиана. Територията не беше част от Съединените щати, не и във формалния смисъл на думата. Някои хора, които живееха в Зоната, все още се считаха за американци, но като всеки друг на планетата те бяха граждани на Обединените нации — една огромна промяна в управлението, която беше неизбежна, веднъж след като човечеството беше започнало да колонизира други светове. Първо Марс, после луните на Юпитер и тогава планетите в другите системи.

Проверявайки своя комуникационен порт на военната совалка, която се движеше от орбита към космодрума Грейт Лейк, Ейвъри потвърди, че се намира в двуседмичен отпуск, което означаваше, че ще може да се наслади на първата си голяма почивка след края на операция ТРЕБЮШЕ. Имаше бележка на пропуска на Ейвъри от неговия командващ офицер, която описваше в детайли нараняванията, които бяха получили пехотинците по време на последната си мисия. Всички от екипа на Ейвъри — „Алфа“, се бяха отървали с малки драскотини. Но екип „Браво“ не бе имал такъв късмет. Трина пехотинци бяха убити по време на акция (УВА), а животът на сержант Бърн висеше на косъм в кораба болница на КУОН.

В бележката не се споменаваха нищо за цивилни жертви. Но Ейвъри си спомни силата, с която се взриви влекачът и поради това се усъмни, че някой е оцелял.

Той се постара да не мисли и остави ума си празен, докато се качваше на един от влаковете на магнитна възглавница в посока от космодрума към Зоната. По-късно, когато Ейвъри стъпи на издигнатата платформа на терминала Котидж Гроув, неговите сетива се фокусираха отново под влияние на порива от горещ и влажен въздух на късното лято в Чикаго. Докато слънцето залязваше, обагрено в огненочервено,

той се наслаждаваше на лекия бриз от езерото Мичиган, който със своите хладни пориви засипваше няколко пресечки от полусрутните сгради със сиви апартаменти и разпръскваше есенните листа на яворите по дължината на тротоара.

С торби от дебел вълнен плат в ръце, облечен в своите тъмносини военни панталони, блуза с якичка и шапка, Ейвъри беше прогизнал от пот, когато приближи „Серопиан“, центърът за активно пенсиониране, както го беше нарекъл обслужващият компютър, докато влизаше в задушното антре на кулата му. Лелята на Ейвъри, Марсил, се беше преместила в този комплекс преди няколко години, след като той беше приет във флота, освобождавайки апартамента на Блекстоун авеню, в който живееше, докато Ейвъри беше още момче. Здравето на леля му се влошаваше и тя щеше да има нужда от допълнителни грижи. Още повече че се чувстваше самотна без него.

Докато Ейвъри чакаше асансьора, който щеше да го отведе на трийсет и седмия етаж, гледаше към една стая за почивка, препълнена с много от обитателите на „Серопиан“ с плешиви глави и побелели коси. Повечето от тях се бяха събрали около един видеодисплей, който беше настроен на един от обществените новинарски канали. В момента вървеше репортаж за току-що извършена атака на „Вътрешните“ в Епсилон Еридани — няколко последователни експлозии, които бяха убили хиляди цивилни. Както обикновено, предаването показваше говорител на КУОН, който категорично отричаше, че военната кампания не дава резултат. Ала Ейвъри беше запознат с фактите — метежниците бяха убили повече от един милион души и атаките на „Вътрешните“ ставаха все по-ефективни, а репресивните мерки на КУОН — още по-тежки. Това беше една грозна гражданска война, която щеше да стане още по-ожесточена.

Един от посетителите в стаята за отдих — чернокож мъж с лице, покрито с дълбоки бръчки и венец от твърда, сива коса, забеляза Ейвъри и се намръщи. Той прошепна нещо на огромна, бяла жена в широк пеньоар, която беше изпълнила един фотьойл на колелца от едната му страна. Съвсем скоро всички останали обитатели на стаята, които имаха все още запазен слух и зрение и можеха да различат униформата на Ейвъри, започнаха да кимат с глави и да цъкат с език, изразявайки по този начин своето уважение или презрение. Ейвъри почти се беше преоблякъл в своите цивилни дрехи, докато се

намираше на совалката, за да избегне точно такива неприятни реакции. Но в края на краищата реши да остане във военното си облекло заради своята леля. Тя беше чакала много време, за да види племенника си да се прибира вкъщи с чист и спретнат външен вид.

В асансьора беше още по-топло от фоайето. Ала в апартамента, който обитаваше лелята на Ейвъри, въздухът беше толкова студен, че пехотинецът можеше да види дъха си.

— Лельо? — извика той, пускайки вълнените торби на износения син килим в нейната всекидневна, а бутилките с хубавия бърбън, които беше купил от безмитния магазин на космодрума, издрънчаха една в друга между прилежно нагънатите му дрехи.

Той не знаеше, дали лекарите на леля му й позволяваха да пие алкохол, но му беше известно колко много обича уиски с мента и лед.

— Къде си? — попита той, но не последва отговор. Стените с десени на цветя във всекидневната бяха покрити с рамки за снимки. Някои от тях бяха много стари — избелели щампи на отдавна починали роднини, за които леля му обикновено говореше, сякаш ги познаваше лично. Повечето от рамките съхраняваха холографски фотографии — триизмерни снимки от живота на неговата леля. Той видя нейната любима снимка, на която леля му като тийнейджърка стои на брега на езерото Мичиган в бански на райета като пчеличка и широка сламена шапка. Тя се цупеше към фотоапарата и човека, който снимаше с него — това беше чичото на Ейвъри, който беше починал, преди той да се роди.

Но нещо не беше наред с фотографиите. Те изглеждаха странно нефокусирани. И докато Ейвъри пристъпваше надолу по тесния коридор към спалнята на леля си, прокарайки пръсти по стъклените ръбове на рамките, той усети, че са покрити с тънък слой скреж.

Ейвъри опря дланта си в голяма холофотография близо до спалнята и лицето на малко момче се появи изпод заскрежената повърхност. Аз съм, направи физиономия той, спомняйки си деня, в който неговата леля беше направила снимката — първото му посещение в църква. Докато я забърсваше, умът му се изпълни със спомени — задушавачката хватка на неговата бяла, оксфордска риза с колосана яка и мириса на боя за обувки, която беше използвана в големи количества, за да маскира драскотините по върховете на прекалено големите му, официални обувки.

С възрастта дрехите на Ейвъри почти винаги представляваха износени евтини екземпляри, останали от далечни братовчеди, които никога не бяха достатъчно големи за неговото издължено тяло с широки рамене.

— Изглеждат точно както трябва — казваше леля му и се усмихваше, подавайки му още от тях от гардероба за проверка. — Едно момче не е никакво момче, ако не съсипва дрехите си.

Въпреки всичко нейните старателни кръпки и шевове винаги осигуряваха най-добрия външен вид на Ейвъри, особено за църква.

— Не изглеждаш ли прекрасно? — гукаше леля му през целия ден, в който беше направила снимката, след което добавяше, нагласяйки малката му вратовръзка от мек, индийски плат. — Колко много приличаш на майка си. И колко много приличаш на баща си — ала Ейвъри не можеше да разбере как тя преценяваше наследените от него черти, понеже нямаше никакви останали снимки на родителите му нито в старата ѝ къща, нито в апартамента ѝ.

Въпреки че никога не би казала нещо грубо за тях, горчиво-сладките сравнения бяха единствените ѝ хвалби.

— Лельо? Вътре ли си? — попита Ейвъри, почуквайки леко върху вратата на спалнята ѝ.

Но отново нямаше отговор.

Спомни си за надигащите се гласове иззад останалите затворени врати, които отбелязаха края на брака между родителите му. Баща му беше напуснал майка му, оставяйки я толкова смутена и объркана, че тя не можеше повече да се грижи за себе си и за осиротялото си, шестгодишно енергично момче. Той хвърли един последен поглед към холофотографията — чорапи на карета се подаваха изпод прилежно закопчани, жълто-кафяви панталони, а на лицето имаше толкова невъзмутима усмивка, която не беше по-малко искрена от грижите на леля му.

И в този момент пехотинецът отвори вратата на спалнята.

Ако всекидневната приличаше на хладилник, то спалнята беше като фризер. Сърцето на Ейвъри слезе в петите му. И това стана в момента, когато видя редицата от шестнайсет, разпределени по равно (за всеки един час от деня), недокоснати цигари върху нощното шкафче, защото разбра със сигурност, че леля му е мъртва.

Той се взираше в тялото ѝ, което беше твърдо като талпа под слоевете от усукани ватирани одеяла, докато потта на тила му не замръзна. След което пристъпи към леглото и седна в овехтял фотьойл, където остана почти цял час с гръбнак, опрян в студената повърхност, докато някой не отключи входната врата на апартамента.

— Тя е тук, вътре — измърмори един от санитарите в комплекса, докато стъпваше тежко по коридора.

Млад мъж с хлътнала брадичка и дълга до раменете руса коса надникна в стаята.

— Господи! — той отскочи назад, като видя Ейвъри. — Кой сте вие?

— Колко дни? — попита Ейвъри.

— Какво?

— Колко дни лежи така тук?

— Слушайте, освен ако не знаех...

— Аз съм нейният племенник — изгрухтя Ейвъри, като не откъсваше очи от леглото. — Колко дни е така?

Санитарят преглътна.

— Три — след което добави, изливайки нервно поток от думи. — Виж, бяхме заети, а тя нямаше никакви... имам предвид, че не знаехме, че има някакви роднини в тази звездна система. Апартаментът е на автоматичен режим. И температурите са паднали толкова ниско в момента, в който тя...

Мъжът замлъкна, когато Ейвъри закова погледа си в него.

— Отведете я — каза той категорично.

Санитарят се премести към по-ниския си, закръглен колега, който се криеше в коридора зад него. Двамата мъже бързо сложиха носилката до леглото, разместиха слоевете от завивки и внимателно прехвърлиха тялото.

— Според документите тя е от евангелско-промесиянската църква — санитарят опипваше коланите на носилката. — Това вярно ли е?

Ала Ейвъри беше извърнал поглед към леглото и не отговори.

Лея му беше толкова слаба, че тялото ѝ остави съвсем слаб отпечатък върху дунапенения матрак. Тя беше дребна жена, но Ейвъри си спомни колко висока и силна изглеждаше, когато социалните служби на Зоната го бяха оставили пред вратата ѝ —

планина, заместваща майчината любов и дисциплина в неговите бдителни шестгодишни очи.

— Какъв е комуникационният ви адрес? — продължи слабият санитар. — Ще ви уведомя за името на обработващия център.

Ейвъри извади ръцете си от джобовете и ги постави в скута си. Дундестият санитар забеляза как пръстите му се стягат в юмруци и се изкашля. Това беше сигнал към неговия колега, че в момента е по-добре да тръгват. Двамата мъже бутаха напред и назад носилката, докато най-накрая тя не излезе от спалнята, след което се отправиха надолу по коридора и излязоха през входната врата на апартамента.

— „Дог и Пони“ още ли работи? — Ейвъри попита административния компютър на болницата на път към фоайето.

— Отворен е всеки ден до четири сутринта — компютърът отвърна през малък говорител в таблото за избор на етажите в асансьора. — Дамите не плащат куверт. Да повикам ли такси?

— Ще се поразходя дотам.

Ейвъри отви капачката на бутилката с джин и отпи голяма глътка. След това каза на себе си:

— Докато все още мога.

Съдържанието на бутилката стигна за около час. Но лесно можеше да се намери още и така той продължи да пие цели три дни. „Гът Чек“, „Рибаунд“, „Сивиъ Тайъ Дамидж“ бяха все имена на клубове, пълни с цивилни, които имаха силното желание да вземат парите на Ейвъри, но не и да изслушат мръсните истории за това как ги е спечелил, с изключение на едно момиче върху слабо осветена сцена в една кръчма на улица „Халстед“. Красавицата с червена коса толкова добре се преструваше, че слуша, че Ейвъри чак си помисли, че това няма нищо общо с честотата на маркиране на неговия кредит-чип в нейния, накичен с бижута, пъп. Парите караха изпъстрената ѝ с лунички кожа, уханието и мързеливата ѝ усмивка да се приближават, докато най-накрая една груба ръка не се стовари на рамото на Ейвъри.

— Внимавай къде пипаш, войниче — предупреди го един бодигард, чийто глас се извиси над силната музика в заведението.

Ейвъри погледна встрани от момичето, което изви гръб високо над сцената. Бодигардът беше висок и прекалено смел, като се имаше предвид съдържанието на прилепналото му, черно поло. Силните му ръце бяха обвити с измамни слоеве тлъстина. Ейвъри сви рамене.

— Платил съм си.

— Но няма да пипаш — отвърна подигравателно бодигардът, показвайки двойка платинени резци. — Това е класна стока.

Ейвъри се приближи към една малка кръгла маса до сцената.

— Колко? — попита той, показвайки своя кредит-чип.

— Петстотин.

— Майната ти.

— Както казах, стоката е от класа.

— Вече пръснах доста — измърмори Ейвъри.

Неговата флотска заплата беше скромна, а и по-голямата част от нея вече беше похарчена, за да се оправи неразборията в апартамента на леля му.

— Тогава, виж това.

Бодигардът махна с палец на момичето. То бавно започна да се връща обратно към сцената, а усмивката му се беше превърнала в намръщена гримаса.

— Трябва да говориш по-възпитано, войниче — бодигардът затегна хватката си върху рамото на Ейвъри. — Тя не е от онези курви на „Вътрешните“, които изтребвахте на Епсилон.

На Ейвъри му омръзна да търпи ръката на бодигарда. Омръзна му да го наричат войниче. А и някакъв цивилен боклук си позволяваше да го обижда, без да има никаква идея към какво всъщност е привикнал в битките с метежниците. Това вече преля чашата.

— Пусни ме — изръмжа Ейвъри.

— Някакъв проблем ли има?

— От теб зависи.

Със свободната си ръка бодигардът се протегна зад гърба си и извади метален лост от колана си.

— Защо не излезем навън ние двамата? — с лек удар на китката той разгъна металния лост, който удвои размера си, а на върха му блестеше електрически проводник.

Това беше зашеметяващо устройство. Ейвъри беше виждал как разпитващите във ВСР повалят пленените метежници с него. Знаеше колко беше омаломощаващо и въпреки че се съмняваше, че бодигардът умее да борава с него колкото един призрак от ВСР, нямаше намерение да свършва в конвулсии и локва от собствената си урина върху пода на това класно заведение.

Ейвъри се протегна към питието си, което се намираше в центъра на масата.

— Добре съм си тук.

— Слушай, отворко, кучи син...

Ала движението на пехотинеца беше просто финт. Когато бодигардът се наклони напред, за да го последва, Ейвъри го сграбчи за китката и вдигна ръката му над рамото си. След което дръпна рязко надолу, счупвайки я до лакътя. Момичето върху сцената изпищя, когато оголени кости пробиха ризата на бодигарда, разпръсквайки кръв върху лицето и косата му.

Когато бодигардът изрева и падна на колене, двама негови колеги, облечени и екипирани по същия начин, се втурнаха напред, като изритваха столовете, които им се изпречваха на пътя. Ейвъри остана на място и се обърна, за да ги посрещне. Но беше много попиян, отколкото предполагаше, и пропусна едно кроше, което се заби в носа му и отметна главата му назад, оставяйки следи от собствената му кръв по сцената.

Ейвъри политна назад към смазващите ръце на гардовете. Ала докато го извеждаха навън през задната врата на клуба, единият от тях се подхлъзна върху металната стълба, която водеше към уличката. В този момент пехотинецът успя да се освободи, след което раздаде много повече удари от тези, които беше получил и избяга със залитане от звука на приближаващите сирени, преди два синьо-бели седана на силите на реда на Зоната да паркират пред входа на заведението.

Залитайки по претъпканите тротоари на Холстед с униформата си, която беше станала толкова мръсна, колкото комплект бойни дрехи, Ейвъри не устоя на параноята да погледне към едно мръсно място в подножието на занитената стойка за влака на магнитна възглавница, чиито скоби бяха сменили предназначението си от времето на старото метро в Чикаго, но все още се разпознаваха въпреки стотиците години, изминали от демонтирането им. Ейвъри сложи зелена найлонова торба за боклук между себе си и стойката и леко се унесе, изпадайки в апатия.

„Накарай ме да се гордея с теб, направи каквото трябва.“ Това бяха думите на леля му в деня на неговото постъпване на военна служба, а нейните малки, но силни ръце се протегнаха, за да обгърнат

неговата деветнайсетгодишна брадичка. „Стани мъжа, който съм сигурна, че можеш да бъдеш.“

И Ейвъри се беше постарал. Беше напуснал Земята, готов да се бие за нея и всички останали невинни граждани, понеже беше убеден от КУОН, че животът им е заплашен от враждебно настроени мъже, които иначе по нищо не се различаваха от него. Убийците. „Вътрешните“. Техният враг. Но къде беше останала гордостта? И в какво се беше превърнал той?

Ейвъри сънуваше момче, което ставаше на парчета в обятията на жена, държаща в ръката си детонатор и си представяше перфектния изстрел, който щеше да спаси всички в ресторанта, както и неговите приятели от флота. Но дълбоко в себе си, той знаеше, че не съществува перфектен изстрел. Нямаше такива вълшебни куршуми, които можеха да спрат Съпротивата.

Сержантът усети студена тръпка, която го отрезви. Почти безшумният тътен на един пътнически влак на магнитна възглавница над главата му просто беше отвял торбата за боклук, принуждавайки Ейвъри да се облегне с гръб върху запотения метал на старите скоби. Той се наведе напред и постави глава между коленете си.

— Съжалявам — каза с дрезгав глас, като му се искаше леля му да беше жива, за да го чуе.

След това умът му грохна под неимоверната тежест на загубата, вината и яростта.

* * *

Лейтенант Даунс блъсна вратата на тъмносиния си седан толкова силно, че успя да разлюлее ниското превозно средство върху четирите му колела. Беше успял да зароби хлапето, което беше готово да постъпи на военна служба. Но тогава неговите родители разбиха на пух и прах усилията му и всичко пропадна. Ако не беше униформата на Даунс, бащата веднага щеше да се разкара заедно с детето си. Въпреки че вече не ставаше за истински военни операции, присъствието на пехотинеца на КУОН беше внушително с неговите тъмносини военни дрехи.

Докато лейтенантът пренареждаше в ума си списъка с подходящите кандидати в присъствието на малката група, която се състоеше предимно от млади мъже, които бяха демонстрирали интерес към студентите му подвиквания и рекламните надписи на ъгъла на улицата, си спомни, че всъщност не беше лесно да се наемат войници по време на война. По време на толкова брутална и непопулярна война като тази със Съпротивата, неговата работа не даваше никакви проклети резултати. Ала неговият командващ офицер не се интересуваше от това. Нормата на Даунс беше петима нови пехотинци на месец. Оставаше му по-малко от седмица, а той не беше намерил нито един.

— Това сигурно е шега — лейтенантът направи гримаса, докато заобикаляше задницата на седана си, където някой беше използвал червен спрей, за да надраска върху дебелия броня на возилото „Вътрешните вън“.

Даунс приглади късо подстриганата си коса. Популярността на този лозунг постоянно нарастваше и той беше като обединяващ зов за повечето граждани от вътрешните светове, които бяха по-либерално настроени и вярваха, че най-добрият начин да се спре клането в Епсилон Еридани е да се изостави системата и военните да се изтеглят от нея, като по този начин предоставят на Съпротивата автономията, която толкова желаеха.

Лейтенантът не беше политик. И се съмняваше, че лидерите на обединените нации някога щяха да успеят да укротят „Вътрешните“, понеже беше наясно с още няколко неща — войната все още продължаваше, флотските корпуси се формираха изцяло от доброволци, а той разполагаше само с няколко дни, за да изпълни нормата си, преди някой с повече месинг по униформата си от него да отхапе още една част от вече добре сдъвкания му задник.

Даунс отвори багажника на седана и постави вътре фуражката и куфарчето си. Докато багажникът се затваряше автоматично зад него, той закрачи към центъра за вербуване на войници, който преди това беше витрина на магазин в един изолиран мол в старата, северна част на Чикаго. Когато приближи вратата, забеляза един мъж да се стоварва върху нея.

— 48789-20114-ЕД — измърмори Ейвъри.

— Я повтори отново? — каза Даунс.

Той можеше да познае всеки сериен номер на КУОН, когато го чуеше. Ала лейтенантът просто не можеше да повярва, че пияницата пред неговия офис беше сержант от корпусите на флота, което се потвърждаваше от четирите златни нашивки върху ръкава на мръсните му дрехи.

— Истински е — каза Ейвъри, като повдигна глава. — Провери го, ако искаш.

Лейтенантът бързо се оправяше с войниците. Той не беше свикнал да получава заповеди от такива, които нямаха офицерско звание.

Ейвъри се оригна.

— В отпуск съм от седемдесет и два часа.

Това привлече вниманието на Даунс. Той мушна куфарчето под мишница и извади комуникатора си.

— Повтори още веднъж — заповяда той, като въведе серийния номер на Ейвъри с бързи движения на показалеца си.

Няколко секунди по-късно служебното досие на Ейвъри се появи на дисплея. Очите на лейтенанта се опулиха, когато по монохромния екран се заизреждаха похвални грамоти и поощрения. ОРИОН, КАЛЕЙДОСКОП, ТАН-ГЪЛУУД, ТРЕБЮШЕ. Имаше дузина военни програми и операции, за повечето от които Даунс въобще не беше чувал. Към досието на Ейвъри беше прикрепено спешно съобщение от флотската комуникационна система и щаба на пехотните корпуси на Рийч.

— Щом си в отпуск, значи няма проблем — Даунс прибра комуникатора си отново в куфарчето. — Всъщност имам удоволствието да ти съобщя, че молбата ти за трансфер е била одобрена.

За секунда уморените очи на Ейвъри проблеснаха подозрително. Той не беше подавал молба за трансфер. Но в изтощеното състояние, в което се намираше, всичко останало звучеше по-добре от това да бъде върнат обратно на Епсилон Еридани. Очите му потъмняха още повече.

— Къде?

— Не е упоменато.

— Няма проблем, щом досега не са се разбучали — измрънка Ейвъри.

Той отпусна глава върху вратата на наемната служба, точно между краката на пехотинец в пълно бойно облекло върху плакат, залепен от вътрешната страна на вратата, върху който пишеше: „ИЗПРАВИ СЕ СРЕЩУ ВРАГА, СРАЖАВАЙ СЕ, СЛУЖИ“. Ейвъри затвори очи.

— Хей! — извика грубо Даунс. — Не можеш да спиш тук, пехотинецо.

Ала Ейвъри вече хъркаше. Лейтенантът направи гримаса, повдигна едната от ръцете на сержанта върху рамото си и го отнесе на задната седалка на своя седан.

Докато Даунс се измъкваше от паркинга на мола и се вмъкваше в гъстия обеден трафик, започна да се чуди дали залавянето на един-единствен герой от войната в отпуск, се равняваше на наемането на петима новобранци, като се надяваше да зарадва с това своя командир.

— Космодрум Грейт Лейк — изръмжа той на седана си. — По най-краткия маршрут.

В момента, в който една холографска карта се материализира върху вътрешната повърхност на извития, преден прозорец на седана, Даунс поклати глава. „Де да можех да извадя такъв късмет.“

ГЛАВА 3

Патрулираща мисия на Съглашението близо до система Епсилон Инди, 23-та епоха на Съмнението

Взирайки се в наредените контейнери със зрели плодове на извънземния кораб, Дадаб започна да слюнкоотделя. Той рядко виждаше такива вкуснотии, нито пък имаше шанса да похапне от тях. Съглашението беше обединение на няколко биологични вида и този, към който принадлежеше Дадаб, Унггоите, се намираще ниско в продоволствената верига. Те бяха използвани, за да изядат остатъците от храната. Но не бяха само те.

Близо до основата на единия контейнер три Киг-Яра се караха за една купчина от изключително вкусни пъпешки. Дадаб се опита да се промъкне незабелязано покрай пищащите, наподобяващи влечуги, същества. Независимо че носеше званието Дякон на борда на кораба на Киг-Ярите „Незначителен грях“, той не беше добре дошъл сред екипажа му. Дори при най-благоприятните обстоятелства двата вида трудно се спогаждаха като съюзници. Но след това дълго пътуване с постоянно намаляващи запаси от храна, ако не бяха попаднали на извънземния кораб, както това се случи, Дадаб щеше да започне да се страхува, къде на шега, къде наистина, че Киг-Ярите можеха да изядат него вместо пъпешките.

Парче от пъпеш профуча във въздуха и се удари отстрани в синьо-сивата глава на Дадаб, като остави сладко петно върху него и разля сок по оранжевата му туника. Също като останалата част от тялото на Унггоите, главата им беше покрита с твърд екзоскелет и ударът въобще не го нарани. Ала трите Киг-Яра избухнаха едновременно в писклив смях.

— Дар за Негово Светейшество! — подигравателно подвикна единият от тях през острите си като кинжали зъби.

Той се казваше Жар и беше лидер на малката група от екипажа. Лесно се отличаваше от останалите двама по дължината и наситения розов цвят на дългите си, гъвкави шипове, които образуваха гребен върху задната част на издължения му череп.

Без да забавя крачка, Дадаб мощно изсумтя, размествайки части от пластината, която беше закрепена в една от извитите вентилационни тръби на маската, покриваща сплеснатия му нос и широката уста. За разлика от Киг-Ярите, които се чувстваха доста комфортно в наситената с кислород атмосфера на извънземния кораб, Унггоите дишаха метан. Той изпълваше един пирамидален резервоар върху гърба на Дадаб и течеше към маската му през маркучи, вградени в презрамките на раменете му.

Още парчета от пъпеша полетяха към Дадаб. Но той беше преминал покрай Киг-Ярите и пренебрегна сладките отломки, които се удариха в резервоара му. Раздразнени от незаинтересоваността му, замерващите го се върнаха към дребнавите си дрязги.

„Незначителен грях“ беше част от огромната флота от мисионерски съдове на Съглашението, Духовенство на Умиротворението, която отговаряше за изследването на границите на контролираното от него космическо пространство. Най-ниският ранг беше Дякон, но това беше и единственият пост, който можеха да заемат представителите на вида на Дадаб, както и една от малкото длъжности за тях, която не беше свързана с такъв тежък ръчен труд и рискове по време на битка.

Не всеки от Унггоите можеше да кандидатства за Дякон, а Дадаб беше направил този ход, защото беше по-умен от повечето от тях и беше способен да разбира по-добре Светите писания на Съглашението, както и да ги разяснява на останалите.

Съглашението не беше просто политически и военен съюз. Той беше религиозно обединение, в което всички негови членове даваха обет за лоялност към върховните му теократични лидери, Пророците, и тяхната вяра в превъзхождащата сила на древна технология, вградена в реликвите, оставени от изчезнала извънземна раса, известна като Предшествениците. Намирането на разпръснатите останки от тази технология беше причината, поради която „Незначителен грях“ беше поел дълбоко в тъмния космос, на стотици цикли от най-близкия населен свят на Съглашението.

Като Дякон, Дадаб отговаряше за това Киг-Ярите да следват всички подходящи Свети писания, докато провеждаха търсенето си. За съжаление, от момента, в който се бяха качили на извънземния съд, екипажът въобще не беше послушен.

Мърморейки в маската си, Дадаб се затъркаля към една редица от контейнери. Някои от тях бяха отворени с нокти и му се налагаше да прескача през останки от наполовина сдъвкани плодове, които Киг-Ярите бяха оставили, понеже нямаха търпение да опитат от всички вкуснотии на кораба. Дадаб се съмняваше, че в контейнерите можеха да се намерят предмети, които да представляват интерес за Пророците. Но като Дякон, той трябваше да ръководи търсенето или най-малкото да даде своята благословия, особено когато ставаше въпрос за предмети, принадлежащи на извънземни, които не бяха познати на Съглашението.

Освен че бяха съсредоточени в намирането на реликвите, Пророците бяха нетърпеливи да присъединят нови последователи към вярата си. И въпреки че тази задача технически беше отговорност на Духовенството на Умиротворението, Дадаб беше единственото официално религиозно лице, което присъстваше и искаше да се увери, че изпълняваха всички необходими процедури.

Дякона знаеше, че добре свършената работа можеше да доведе до повишение някой ден. А той отчаяно искаше да се махне от „Незначителен грях“ и да бъде назначен на служба някъде, където нямаше да бъде отговорен за контролирането на непочтителни двуноги влечуги. Повече от всичко друго Дякона желаше да проповядва, за да може един ден да стане духовен лидер на Унггоите, които нямаха късмет като него. Това беше възвишена цел, но като повечето истински вярващи, увереността на Дадаб се подхранваше от огромна надежда.

В края на редицата от контейнери имаше механичен елеватор, който се издигаше нагоре по корпуса. Дадаб стъпи на него и огледа контролните му уреди. Повдигна една от предните си лапи, покрити с шипове, и натисна бутон, който според него сочеше нагоре. Изръмжа доволно, когато съоръжението затрополи и се заиздига нагоре по стената.

Един тесен коридор водеше от върха на елеватора към задвижващия модул на съда. Дадаб надуши лоша миризма и, пристъпвайки с отвращение през масивна врата, изключи обонятелните мембрани на маската си. Купчината от нишковидна слуз в центъра на кабината от другата страна му беше болезнено позната, а на това място някой от Киг-Ярите беше решил да остави фекалиите си.

Дадаб внимателно започна да приплъзва едно от плоските си ходила с четири пръста през лепкавите произведения от плодовата цигания на Киг-Яра, докато не докосна нещо метално. Беше малка кутия, която се беше опитала да разговаря с комуникационните вериги на „Незначителен грях“.

Намирането на извънземния съд беше чиста случайност. Корабът на Киг-Ярите тъкмо се канеше да направи следващия си скок в хиперпространството, за да проведе едно от насрочените по график сканирания в търсене на реликвите, когато засече радиационен взрив на по-малко от един цикъл разстояние от своята позиция. Отначало лидерът на Киг-Ярите — една женска на име Чър-Яр, която беше господарката на кораба, си помисли, че ще бъдат атакувани. Но когато се приближиха до него, дори Дадаб можеше да забележи, че имаше някаква повреда в задвижването.

Все пак Чър-Яр искаше да се увери, че не се намират в опасност. Поради това откри баражен огън с предните лазери на „Незначителен грях“, като по този начин стопи двигателя на извънземния кораб, след което изпрати Жар на борда му, за да накара кутията да замлъкне и да се увери, че повече няма да изпраща сигнали за помощ. Дадаб се опасяваше, че Жар ще бъде прекалено агресивен и че ще съсипе единствения предмет, който си заслужаваше да бъде спасен и който можеше да допринесе за преместването му от кораба на Киг-Ярите, но не можеше да каже на Чър-Яр за това. Той беше чувал за много други Дякони, които бяха претърпели „злополуки“, заради подобни актове, демонстриращи липса на лоялност.

Все пак господарката на кораба му беше разрешила да вземе кутията и Дадаб предполагаше, че тя също беше осъзнала важността на този предмет за работата на Духовенството на Умиротворението. Тя можеше да отиде и сама, разбира се. Но забелязвайки екскрементите по кутията и ръцете си, той разбра, че Чър-Яр беше изпратила него, защото знаеше какво точно ще се случи при вземането ѝ. Държейки вонящия си трофей на една ръка разстояние, Дякона се върна надолу по коридора.

След като избегна още една баражна стрелба от страна на Киг-Ярите в товарното помещение, той изтича през едно свързващо звено обратно на „Незначителен грях“. Побърза да се вмъкне в камерата с метанова атмосфера на кораба (единственото помещение, в което

постоянно имаше такъв газ) и нетърпеливо разкопча катарамите на презрамките си. Когато се облегна в една триъгълна вдлъбнатина върху една от квадратните стени на стаята, един скрит компресор изцвърча и започна да пълни отново резервоара му.

Дадаб се измъкна от костюма си и размаха гигантските си ръце пред гърдите си. Челюстта му го болеше от херметически затворената маска и той я свали и захвърли настрани. Но тя беше уловена с едно светкавично движение, преди да падне на пода.

В центъра на помещението, носейки се из пространството, се намираще един Хурагок — същество с овална глава и издължена зурла, което се държеше във въздуха благодарение на няколко полупрозрачни розови алвеоли, пълни с различни газове. Четири предни крайника или по-точно пипала стърчаха от гръбнака му и едното от тях държеше маската на Дадаб. Хурагокът доближи маската до една редица от тъмни, кръгли сензорни луковици по дължината на муцуната си и щателно я прегледа. След което сгъна две от пипалата си с бърз, любознателен жест.

Дадаб разкриви пръстите на една от вкочанените си ръце така, че да паснат на първоначалната подредба на крайниците на Хурагока, и четирите им върхове щръкнаха пред гръдния му кош.

— Няма повреди, уморих се да го нося — пръстите му се наклониха и свиха, после се огънаха и застъпиха, при което образуваха уникалните знаци за всяка една дума.

Хурагокът изпусна разочаровано свистене от един, подобен на сфинктер клапан в една от алвеолите си. Тази струя го запрати покрай Дадаб към устройството за зареждане на контейнера, където той закачи маската на една кука, стърчаща от стената.

„Намери ли устройството?“ — попита Хурагокът, обръщайки се към Дадаб.

Дякона вдигна кутията и пипалата на Хурагока потрепнаха от вълнение.

„Може ли да докосвам това, което виждам?“

„Да, но не и да миришеш“ — отвърна Дадаб.

Ала Хурагокът или нямаше нищо против миризмата от вонята на Киг-Яра, или просто не проумя шегата на Дадаб. Той обвини едно пипало около извънземния трофей и нетърпеливо го повдигна към муцуната си.

Дадаб се строполи върху една платформа, покрита с възглавници, близо до свободния дозатор за храна в помещението. Той разви една дюза, свързана с макара от гъвкави тръбопроводи, сложи я в устата си и започна да смуче. Много скоро, не много вкусна, но хранителна каша започна да се движи надолу по тръбата и да изпълва хранопровода му.

Дякона погледна към Хурагока, който съсредоточено изучаваше извънземната кутия, като алвеолите му се издуваха и изпразваха в опит да изрази нещо. Може би нетърпение? Мина почти цялото пътуване, преди Дадаб да започне да разбира езика от знаци на това същество. По неговия бълбукащ говор можеше само да гадае за емоционалните му нюанси.

На него наистина му бяха необходими много цикли само за да научи името на Хурагока — *По-лек от някои*.

Дадаб познаваше основите на възпроизвеждането на Хурагоките или казано с други думи, тяхното раждане. Тези същества създаваха своето поколение от лесно намиращи се органични материали със същата сръчност на ресничестите си пипала, с която *По-лек от някои* беше пробил добре оформена дупка в извънземната кутия. Това беше наистина фантастичен процес, но най-необичайното за Дадаб беше трудната за родителите Хурагоки стъпка да направят своите създания напълно способни да летят, понеже трябваше да ги напълнят с правилната смес от газове. В резултат на това всеки нов Хурагок първоначално се издигаше нагоре или се снишаваше, и в съответствие с това родителите му даваха неговото име — *Прекалено тежък, Лесен за корекция, По-лек от някои*.

Стискайки здраво клапата в зъбите си, Дадаб вдиша през носа, като дробовете му се издуха с пълния си капацитет. Метанът в костюма не беше по-застоял от този, който носеше на гърба си, но той се чувстваше добре, дишайки безгрижно. Докато гледаше как *По-лек от някои* пъха пипалото си в кутията и предпазливо тества вътрешността ѝ, Дадаб още веднъж си спомни колко много ценеше компанията на това същество.

Имаше много Хурагоки по време на пътуванията му, докато получаваше образованието си в семинарията на Духовенството. Но повисшите от него ги държаха за себе си и те се грижеха единствено да поддържат в изправност корабите. Ето защо Дадаб беше доста

изненадан, когато *По-лек от някои* първоначално беше сгънал крайниците си в посока към него, като повтаряше отново и отново един-единствен знак, докато Унгоят не осъзна, че съществото просто се опитваше да му се усмихне и да каже „Здравей“.

Изведнъж *По-лек от някои* дръпна рязко пипалото си от кутията, все едно беше получил шок. Алвеолите на Хурагока се издуха и той започна да вършее с крайниците си, изричайки спазматична проповед. Дадаб с усилие се изправи.

„Информация!... Координати!... Несъмнено извънземните... Дори повече от нас самите!“

„Спри! — прекъсна го Дадаб, като изплю клапата за поемане на храна и скочи на крака. — Повтори!“

С очевидно усилие Хурагокът принуди пипалата си да се извиват по-бавно. Дадаб гледаше с пронизващ поглед. Най-накрая разбра какво искаше да каже *По-лек от някои*.

„Сигурен ли си?“

„Да! Господарката на кораба трябва да бъде уведомена!“

„Незначителен грях“ не беше голям кораб. И за същото време, за което Дадаб презареди резервоара си, внимавайки да не намачка туниката си, той и Хурагокът успяха да излязат от помещението и да се отправят към мостика по единствения централен коридор на „Незначителен грях“.

— Или свали маската си — каза господарката на кораба, след като Дадаб задъхано представи становището на *По-лек от някои*, — или се научи да говориш по-ясно.

Чър-Яр се беше настанила върху един издигнат команден стол. Нейната светложълта кожа я правеше най-яркия предмет на малкия, тъмен мостик.

Дадаб преглътна два пъти, за да изчисти слюнката от гърлото си и започна отново.

— Това устройство представлява комплект от проводни вериги, наподобяващи процесните пътеки, опасващи нашия кораб.

— Моят кораб — поправи го Чър-Яр.

Унгоят потрепна.

— Да, разбира се.

Не за първи път му се искаше господарката на кораба да притежава същата украса от шипове като тази на Жар, понеже тези израстъци променяха цвета си в зависимост от настроението на мъжкаря, който ги притежаваше. В момента Дякона отчаяно искаше да прецени колко нетърпелива беше Чър-Яр. Но също като останалите женски Киг-Яри задната част на главата ѝ беше покрита с тъмнокафяви мазоли от дебела кожа, наподобяващи белези от натъртвания, поради което тесните ѝ рамене изглеждаха още по-прегърбени, отколкото бяха в действителност.

Дадаб реши да играе на сигурно и заряза надлъгванията.

— Кутията представлява нещо като навигационно устройство. И въпреки че е повредено... — Дякона жестикулираше плахо към Хурагока, който се люлееше до един контролен панел на стената — все още помни мястото, от което е произлязло.

По-лек от някои започна да барабани с върховете на пипалата си по светещите превключватели върху панела. Скоро, в едно холополе пред стола на Чър-Яр започна да сияе триизмерен холографски образ на космическото пространство около „Незначителен грях“. Холополето представляваше пространството между две тъмни стъклени лещи, едната от които наподобяваше пиедестал, изработен от платина, а другата беше вградена в тавана на мостика. Като повечето повърхности в кораба на Киг-Ярите, таванът беше облицован с пурпурни метални листове, които, след като уловяха светлината от холограмата, показваха тъмната шестоъгълна структура на берилиевата решетка отдолу.

— Ние бяхме тук — започна Дадаб в момента, в който върху полето се появи червен триъгълник, обозначавайки кораба на Киг-Ярите, — когато регистрирахме радиационния теч от извънземния съд — продължи той, а холограмата, контролирана от *По-лек от някои*, се премести и увеличи, показвайки допълнителни икони, както беше редно. — Тук осъществихме контакт. А това е първоначалната точка, от която *По-лек...* ъъ, Хурагокът счита, че е започнало пътуването на извънземния съд.

Господарката на кораба присви едно от сферичните си, рубиненочервени очи, поглеждайки към осветената звездна система. Тя се намираше извън участъка, в който Духовенството ѝ беше наредило да патрулира — извън границите на контролираното от

Съгласението космическо пространство, въпреки че Чър-Яр знаеше, че да се предполага такова нещо, беше ерес. Пророците вярваха, че някога Предшествениците са владеели цялата галактика и поради това всяка звездна система представляваше свещена земя и потенциална съкровищница за важните реликви.

— Какво е местоположението? — попита Чър-Яр, а дългият ѝ език тракаше по горната част на устата ѝ, която приличаше на човка.

Дякона отново се обърна към Хурагока. Съществува издаде хленчещ звук от алвеолите си и махна с два от крайниците си.

— Страхувам се, че данните са били унищожени — отвърна Дадаб.

Господарката на кораба обгърна с нокти облегалките на стола си. Тя ненавиждаше факта, че Унгоят разбираше езика на Хурагоките и че в момента служеше за посредник между нея и член на екипажа ѝ. Не за първи път тя обмисли възможността да се отърве от Дякона през някой от въздушните шлюзове. Но докато се вираше в неизследваната система, тя осъзна, че малкият набожен смукач на метан изведнъж се беше оказал много полезен.

— Казвала ли съм ти някога колко много ценя твоите добри съвети? — попита господарката на кораба, отпускаяки се в стола си. — Какво предлагаш да кажем на духовенството?

Костюмът на Дадаб започна да го дразни около шията, ала той се противопостави на желанието да се почеше.

— Както и по отношение на всички други въпроси, аз ще се вслушам в препоръките на господарката на кораба — Дадаб внимателно подбираше думите си, защото Чър-Яр не му задаваше често въпроси, а пък никога досега не го беше питала за мнението му. — Тук съм, за да служа, като по този начин изразявам своята почит към волята на Пророците.

— Може би не трябва да изготвяме доклада си, докато не проучим извънземната система? — размишляваше Чър-Яр. — След което да дадем на тяхно светейшество колкото се може повече информация?

— Сигурен съм, че Духовенството ще... оцени желанието на господарката на кораба да осигури изчерпателни данни за това важно откритие.

Дадаб не използва думата „одобри“, но ако женският Киг-Яр искаше да изкара кораба си от охранявания участък, той нямаше да може да я спре. В края на краищата тя беше господарката на кораба.

Ала Дякона имаше друга, много по-лична причина за съгласието си. Той знаеше, че ако намерят нещо ценно в неизследваната система, това щеше да ускори неговото повишение. И за да постигне това, беше склонен да пренебрегне някои правила. „Все пак, помисли си той, закъснения в комуникацията се случваха постоянно.“

— Чудесна препоръка — езикът на Чър-Яр изскочи между остриите ѝ зъби. — Ще програмирам нов курс. — След което добави с бегло отмятане на главата си. — Нека всички ние следваме Техните Стъпки.

— И да не се отклоняваме от Пътя — добави Дякона, довършвайки благословията.

Тези думи възхваляваха сказанието за Предшествениците и момента, в който те бяха активирали седемте мистериозни пръстена Хейло, след което бяха напуснали галактиката, без да оставят никого от своя вид след себе си. И убеждението, че някой може да се превърне в Бог, следвайки стъпките им, наистина беше основната теза в религията на Съглашението. Един ден, обещаваха Пророците на своите верни тълпи от последователи, ще намерим свещените Пръстени! И ще открием божествената същност на Предшествениците!

Дадаб и милиарди други същества в Съглашението непоклатимо вярваха в това.

Дякона се отдръпна от командния стол на господарката на кораба, сигнализирайки на *По-лек от някои* да го последва. Завъртя се възможно най-елегантно, доколкото му позволяваше метановият резервоар, след което премина чевръсто през автоматичните плъзгащи се врати на мостика.

— Фанатик — изсъска господарката на кораба, когато двете ъгловати половини на вратата се затвориха. Тя натисна един холографски бутон върху облегалката на стола си, чрез който управляваше комуникационната система. — Върнете се веднага. Вземете със себе си само това, което можете да носите.

— Но господарке — гласът на Жар изпраща от облегалката на стола ѝ, — цялата тази храна...

— Върнете се по местата си! — изкрещя Чър-Яр, понеже търпението ѝ се беше изчерпало още по време на разговора с Дякона. — Зарежете всичко! — Господарката ядосано удари бутона. — Скоро ще намерим много, много повече.

ГЛАВА 4

Колониален свят Харвест на КУОН, система Епсилон Инди, 21 декември 2524

По време на хиперпространствения скок от Земята, компютърът в криоотделението на корветата за бърза атака на КУОН, „Двама за подгонване“, потопа Ейвъри в дълъг, цикличен сън. По негова молба машините му позволиха да се наслаждава на удължена анаболна почивка, изпадайки колкото се може по-бързо и продължително в изпълнено със съновидения състояние. Всичко това се постигаше чрез прецизни настройки на замразяващата атмосфера в криокамерата на Ейвъри и внимателната употреба на интравенозни фармацевтични средства, които контролираха едновременно честотата и продължителността на цикличния сън на криосубектите, като освен това влияеха върху съдържанието на техните сънища.

Ала независимо от качеството на медикаментите, които Ейвъри беше поел преди замразяването си, той винаги сънуваше едно и също нещо — най-лошите моменти от неговите мисии срещу Съпротивата, в които възпроизвеждаше заслепяващите изстрели, отбелязващи кулминацията на съответната операция, която изпълняваше.

Въпреки че кървавите нюанси на тези мисии бяха нещо, което Ейвъри предпочиташе да преживее само веднъж, истинският ужас в неговите сънища идваше от предположението, че те бяха причинили повече вреда, отколкото добро. А гласът на леля му кънтеше в мислите му...

„Накарай ме да се гордея с теб, направи каквото трябва.“

Криокомпютърът регистрира повишена активност в мозъка на Ейвъри, която беше опит за излизане от REM състоянието и поради това повиши дозата медикаменти. „Двама за подгонване“ тъкмо беше излязъл от хиперпространствения скок и се насочваше към крайната точка на курса си. Време беше компютърът да започне размразяването на Ейвъри, а през това време субектите щяха да бъдат потопени в сън, което беше стандартна процедура.

Медикаментите подействаха и Ейвъри се унесе дълбоко. А картинното шоу в ума му продължи да се върти...

Един влекач беше отбил в канавката на пътя, а от повредения му двигател излизаше пушек. Чуваха се първоначалните аплодисменти на останалите пехотинци в контролната кула, които мислеха, че Ейвъри току-що е заковал бомбаджия на „Вътрешните“. След това настъпи усещането, че техните АРГУС устройства са се повредили и че мъртвият цивилен шофьор на влекача просто не е взел правилния товар.

Ейвъри беше само няколко месеца извън казармата. А войната вече се беше изострила.

Ако човек се заслушаше във внимателно съставените пропагандни съобщения на КУОН, можеше да остане с впечатлението, че „Вътрешните“ са си все същите черни овце — след близо два века съжителство в името на общата кауза, отделни групи от неблагодарни колонисти са решили да започнат борба за по-голяма автономия, за да могат свободно да действат в интерес на своите светове, а не за благо на цялата империя.

В началото имаше чувствително голям брой хора, които бяха солидарни с каузата на „Вътрешните“. Разбираемо беше, че на бунтовниците им се повръщаше от това имперските бюрократи да им казват как да живеят, каква професия да си изберат, колко деца да имат, както и от честите трудно изпълними пълномощия на правителството, базирано на Земята, което все повече и повече не разбираше необикновените предизвикателства, с които се сблъскваха отделните колонии. Ала тази солидарност бързо се изпари, когато, след векове на обезсърчителни и безплодни преговори, по-радикално настроените фракции от „Вътрешните“ изоставиха политиката и започнаха да сеят насилие. В началото те поразяваха военни обекти и симпатизанти на империята. Но когато КУОН започна да провежда контраоперации срещу тях, все повече и повече невинни хора ставаха жертва на кръстосания огън.

Като новобранец Ейвъри не разбираше защо Съпротивата не действа във външните звездни системи като Лебед, където колонистите бяха обединени от едно и също верую и етническа принадлежност, което беше всъщност една от основните причини за разпадането на старата система от държави на Земята и раждането на ОН като

обединяваща сила. Вместо това безредиците бяха избухнали точно там, където КУОН имаше най-доброто въоръжение, за да им противодейства — Епсилон Еридани, най-гъсто населената и внимателно управлявана звездна система извън Слънчевата.

С всичките тези ресурси, които бяха разположени в тази система, Ейвъри се чудеше защо КУОН не можеше да усмири „Вътрешните“ преди събитията да излязат извън контрол. Не можеше ли всички мощни институции и движещи сили на икономическия просперитет като командването на флота върху Рийч, университетите и съдилищата на Съркъмстанс и индустриалните зони на Трибют да предложат приемливо решение и за двете страни? Докато войната продължаваше, Ейвъри започна да осъзнава, че точно тези ресурси бяха проблемът, защото в Епсилон Еридани КУОН можеше да изгуби много.

Ейвъри потрепна, реагирайки на повишаването на телесната му температура. Но това беше резултат и от бързо преминаващите образи в главата му...

Сипаничави къщи бързо пробягваха през визьорите на оръжията. Внезапно избухна експлозия. Около горящия корпус на водещото бронирано превозно средство в конвоя се бяха разпръснали тела. Дула на оръжия проблясваха от върховете на покривите. Последва лудешки бяг в търсене на прикритие в касапницата. Куршуми рикошираха и се чуваше бърборене по радиостанциите. Избухваха фосфорни сияния от артилерийската стрелба на друидите. Жени и деца бягаха от горящите къщи, като оставяха следи от кръв, гъста като карамел...

С очи, стрелкащи се зад клепачите, Ейвъри си спомни заръките на леля си — „Стани мъжа, който съм сигурна, че можеш да бъдеш“.

Сержантът се напъна да размърда упоените си крайници, но компютърът увеличи дозата и той остана на мястото си. Финалната сцена от кошмара нямаше как да бъде спряна...

Претъпкан крайпътен ресторант. Отчаяна жена, заобиколена от непоколебими мъже. Ритащи крачета на задушавачо се дете. Отчаяният скок на бащата и моментът, който се изплъзна на Ейвъри и причини всеобщ шок и възпламеняващ ад, който запрати неговия хорнет с въртене назад.

Ейвъри се събуди с тежко дишане, устата му се напълни със смразяващите изпарения, изпълващи криокамерата му. Компютърът бързо стартира спешно прочистване. По някакъв начин, въпреки три

пъти увеличаваната доза от приспивателни, Ейвъри беше успял да преодолее последните етапи от размразяването. Компютърът регистрира аномалията, извади внимателно дихателната тръба и катетъра и отвори извития, пластмасов капак на криокамерата.

Сержантът се претърколи на лакти, наведе се върху ръба на камерата и се закашля, избухвайки в поредица от бурни спазми. Когато си пое дъх, долови шляпането на боси крака върху гумения под на криоотделението. Секунда по-късно малка, квадратна хавлиена кърпа се появи в полезрението му.

— Оправих се — процеди Ейвъри. — Дръпни се.

— От началото на процедурата до спазмите за по-малко от пет — прозвуча гласът на мъж, който не беше много по-възрастен от Ейвъри. — Срещал съм кашици, които се справят по-бързо. Но и това е добре.

Ейвъри погледна нагоре. Мъжът беше гол също като него. Ала кожата му беше плашещо бледа. От наскоро обръснатата му глава беше започнала да набожда руса коса, подобно на първите снопове коприна от класовете на зърнените култури. Брадичката на мъжа беше дълга и тясна. Когато се усмихна, изпитите му бузи се издуха дяволито.

— Хийли. Младши флотски офицер първи клас. Санитар.

Това означаваше, че Хийли беше от флота, а не от пехотата. Въпреки това изглеждаше приятелски настроен. Ейвъри грабна кърпата и избърса гладко обръснатото си лице и брадичката си.

— Джонсън. Старши сержант.

Широката усмивка на лицето на Хийли се разтегна още повече.

— Е, поне няма да се налага да ти отдавам чест.

Ейвъри провеси краката си извън криокамерата и стъпи с ходилата си върху пода. Усещаше главата си подута и готова да се пръсне. Вдиша дълбоко и се опита да ускори възстановяването на сетивата си.

Хийли кимна към една херметическа врата в другия край на помещението.

— Хайде, каютите са насам. Не зная какви сънища си имал, но моите не включват стоенето тук и вирането в топките на друг мъж.

Ейвъри и Хийли се облякоха, взеха военните си чували и отидоха да докладват в малкия хангар на „Двама за подгонване“. Корветите бяха най-малкия клас бойни кораби на КУОН и не носеха изтребители. Всъщност в хангарите им едва имаше място за една совалка SKT-13,

която представляваше по-просторна версия на закръглените, подобни на пчели спасителни капсули, които бяха стандартни за всеки кораб от флотата.

— Седнете и се закопчайте — изръмжа пилотът на совалката през рамото си, докато Ейвъри и Хийли се качваха на борда. — Спряхме единствено, за да разтоварим вас двамата.

Ейвъри подреди торбите си и се промуши в едно от централните места на совалката, като издърпа една предпазна преграда с формата на латинската буква „U“ върху раменете си. Совалката се спусна през един въздушен шлюз в пода на хангара и ускори, отдалечавайки се от кърмата на корветата.

— Бил ли си някога на Харвест? — извика Хийли на фона на рева от двигателите на совалката.

Ейвъри протегна шия по посока на пилотската кабина.

— Не.

Ала той беше ходил там. Трудно му бе да си спомни кога точно беше станало това. По време на криогения сън човек не остаряваше, но времето така или иначе минаваше. На Ейвъри му се струваше, че беше прекарал поне толкова време в сън, колкото и в будно състояние, откакто се беше присъединил към пехотата. Без да отдава значение на това, сержантът беше останал на Харвест достатъчно дълго, за да издири целта си, да планира удара и да намали с един човек броя на корумпираните длъжностни лица. Това беше и мисията му за завършване на училището за снайперисти към Флотските специални сили (ФСС), която той премина с отличен.

Ейвъри примига с очи, когато вътрешността на совалката стана по-ярка. Отвъд илюминаторите на нишата, в която се намираше кабината на совалката, се беше появил Харвест. Разпръснатите облаци разкриваха един свят, върху който земята преобладаваше, за разлика от моретата. Един-единствен огромен континент грееше, обагрен в ярко кафяво-жълто и зелено през незамърсената му атмосфера.

— И аз отивам за първи път — каза Хийли — в тази пустош. Ала тя съвсем не изглежда зле.

Ейвъри просто кимна с глава. Както повечето от неговите мисии, операцията на Харвест беше строго секретна. И той нямаше никаква идея, дали санитарят имаше някакво разрешително за достъп до такава информация.

Совалката се насочи към един метален отблясък в дълбокото сияние от атмосферата на Харвест. Ейвъри различи една орбитална структура, която се състоеше от две сребърни дъги, реещи се високо над планетата. Те не бяха ходили там по време на предишното си посещение.

Когато совалката се приближи, Ейвъри видя, че дъгите бяха разделени на хиляди километри една от друга от златисти шнурове — космически елеватори, които преминаваха през по-ниската дъга и спираха върху повърхността на Харвест. Точките, в които елеваторите разполовяваха дъгата, бяха отворени към въздушното пространство, запълнено с предавателни механизми и лостове, които от разстояние приличаха на деликатно произведение на нечия фантазия.

— Дръжте се — извика пилотът. — Има трафик.

С къси, насечени струи от маневриращите си двигатели совалката елегантно си проправи път през многобройните формации от товарни модули около орбиталната структура. Ейвъри забеляза, че техните дизайнери не са си направили труда да разкрасят творенията си, които представляваха просто задвижващи двигатели и нищо повече. По-голямата част от съставните им части като тръби, резервоари и жици се виждаха свободно. Само скъпите им модули „Шоу-Фуджикава“ бяха обвити в защитни опаковки.

След като совалката се приближи още повече до орбиталната структура, тя се завъртя на 180 градуса и тръгна на заден ход към един шлюз за скачване. След няколко издрънчавания и свистене на въздуха един индикатор над задния люк на совалката, който първоначално беше червен, започна да свети в зелено. Пилотът вдигна палци към пътниците.

— Успех. И внимавайте с дъщерите на фермерите долу.

Совалката се отдели веднага щом Ейвъри и Хийли влязоха в орбиталната структура.

— Добре дошли в Тиарата — прозвуча характерен женски глас от една невидима аудиосистема. — Казвам се Сиф. Моля, уведовете ме, ако има нещо, с което да направя престоя ви тук по-удобен.

Ейвъри отвори ципа на единия от джобовете на вълнения си чувал и извади една маслиночерна, раздърпана военна шапка.

— Само няколко упътвания, ако обичате, госпожо.

Той нахлупи шапката на главата си ниско над веждите.

— Разбира се — отвърна изкуственият интелект. — Тази въздушна камера води към медианата. Завийте надясно и продължете направо към скачена станция номер 3. Ще ви уведомя, ако объркате пътя.

Бледи светлини в тавана на въздушния шлюз засветиха по-ярко, след което вратата във вътрешността му се отвори с въртене. В тясната и подредена стая въздухът беше тежък и застоял, но в неочаквано обширното пространство зад нея рециклираната атмосфера не беше толкова потискаща. Оказа се, че медианата беше широка платформа, окачена в средата на цилиндричната орбитална структура с помощта на дебели метални кабели. Ейвъри предположи, че Тиарата е дълга четири километра, а вътрешността ѝ беше широка около триста метра в диаметър. Шест подвижни титаниеви мачти се простираха по дължината на съоръжението. Те бяха равномерно разпределени из вътрешността на цилиндъра и бяха свързани една с друга с по-малки носещи греди, в които имаше пробити овални дупки, за да се намали колкото е възможно повече тежестта им, без да се отрази това на тяхната здравина. Подът на медианата беше покрит с наподобяваща диамантената структура метална решетка, която, въпреки че беше много здрава, създаваше впечатлението, че се носи из въздуха.

— Участваш ли в много КВУ-та? — попита Хийли, докато крачеха към станция номер 3.

Ейвъри много добре знаеше значението на абривиатурата — Колониални военни учения. Това бяха едни от най-противоречивите дейности на КУОН. Официално, КВУ-тата имаха за цел да обучат местните хора как да помогнат на самите себе си, т.е. те тренираха колонистите да се справят с природните бедствия и ги запознаваха с основните вътрешни процедури по сигурността, за да не се налага пехотата да поддържа големи гарнизони в населените места. Неофициално, те бяха разработени, за да създават полувоенни формирования срещу Съпротивата, въпреки че Ейвъри често се беше чудил, дали наистина беше добра идея да се дават оръжия на колонистите от политически нестабилните светове и да се обучават как да ги използват. Неговият опит показваше, че днешният ти съюзник утре може да се превърне в твой враг.

— Никога — излъга отново Ейвъри.

— И сега какво? — продължи Хийли. — Търсиш някаква промяна?

— Нещо такова.

Хийли се изсмя и поклати глава.

— Значи имаш вече някакво ново, жалко назначение.

„Дори не предполагаш какво е то“, помисли си Ейвъри.

Медианата правеше остър завой наляво и докато Ейвъри преминаваше покрай един дълъг прозорец, насочи поглед навън към станцията, където се намираще едно от изпълнените с лостове и механизми пространства, което беше забелязал, когато приближаваха. На върха и на дъното на орбиталния корпус бяха изрязани два правоъгълни отвора и горните и долните мачти се виждаха през тях. По тези мачти минаваше кабелът на елеватор №3 в Тиарата.

Ейвъри наблюдаваше как два долепени един до друг товарни контейнера се появиха пред погледа им и започнаха да изпълват пространството в станцията. Беше трудно да се гледа през прозореца, ала той успя да забележи двата задвижващи механизма, които маневрираха към върховете на контейнерите. След прикрепването им, контейнерите започнаха да се издигат нагоре от Тиарата. Тогава задвижващите механизми обърнаха полярността на магнитите си и двата нови товарни вагона започнаха да се разделят един от друг. От началото до края тази операция продължи по-малко от трийсет секунди.

Хийли подсвирна.

— Отлично.

Ейвъри нямаше как да не се съгласи. Контейнерите бяха огромни. Координацията, която се изискваше, за да се движат в синхрон не само по кабела, но и едновременно по всичките седем елеватора на Тиарата, беше наистина впечатляваща.

— Още веднъж завийте надясно, след което трябва да видите вратата на асансьора на въздушната камера — каза Сиф.

Коридорът, който обточваше станцията, беше по-тесен от основната артерия на орбиталното съоръжение и гласът на Сиф се чуваше много по-наблизо.

— Улучихте точно момента, в който застъпва новата смяна.

Навън пред въздушната камера имаше дузина орбитални техники по поддръжката, облечени в бели комбинезони със сини ивици

по дължината на ръцете и краката им. Въпреки постоянната усмивка на Хийли, техниците с притеснение огледаха двамата войници, които неочаквано се бяха появили. Ейвъри почувства облекчение, когато вагонът за новодошли, който наподобяваше малък контейнер и основно се използваше за превозване на големи количества колонисти от космическите кораби към повърхността, се изкачи бързо на станцията. На него не му се водеха още неприятни разговори.

Изпищя аларма и вратата на въздушната камера се отвори с плъзгане. Ейвъри и Хийли последваха техниците през една гъвкава платформа, която се разтягаше като акордеон към вагона. След като влязоха вътре, пуснаха вълнените си торби в един сандък за багаж зад една секция със седалки, която беше една от трите стръмни редици с места, изградени срещу четирите стени на вагона. Срещу реда със седалки, на който бяха седнали войниците, стената беше отворена и там имаше висок, правоъгълен дисплей.

— Настанихте ли се всички? Добре. — Гласът на Сиф излизаше през тонколони, вградени в мястото на Ейвъри, докато той се закопчаваше в петточковата предпазна система от колани на седалката с висока облегалка. В орбиталното съоръжение имаше изкуствена гравитация, ала веднъж след като вагонът потеглеше, тя щеше да бъде заменена от налягането при свободното спускане. — Надявам се престоят ви тук да ви хареса.

— О, ще се постарая да му хареса — Хийли се усмихна дяволито.

Алармата изпищя за втори път, въздушният шлюз на вагона се запечата и спускането на Ейвъри започна.

Докато една малка част от интелекта на Сиф проследяваше спускането на вагона, в който се намираше Ейвъри, друга част от него се появи върху холопрожектора в нейния обработващ център.

— Позволете ми да започна, госпожо Ал-Сигни, като кажа колко съм ви благодарна за това, че решихте да проведете лично тази ревизия. Надявам се, че пътуването ви е било приятно?

Аватарът на Сиф носеше дълга до глезените рокля без ръкави с цветовете на залязващо слънце. Роклята подчертаваше златистата ѝ коса, която беше прибрана прилежно зад ушите и падаше на вълни до

средата на гърба ѝ. Оголените ѝ ръце, които бяха леко скръстени около хълбоците, заедно с дългия ѝ врат и повдигнатата брадичка, създаваха впечатлението за балерина с размерите на кукла, която беше готова да застане на върховете на пръстите си.

— Продуктивно беше — отвърна Джилън Ал-Сигни. — Реших да не влизам в криокамерата.

Жената седеше на ниска пейка пред прожектора и носеше типичните дрехи на междинен уредник от КУОН — кафяви панталони и кафяво горнище, които бяха с няколко тона по-тъмни от кожата ѝ. Гранатовочерният отблясък на командната емблема върху високата ѝ якичка допълваше тъмночервеното ѝ червило, което беше единственото цветно петно в семплия ѝ външен вид.

— В тези времена само по време на пътуванията мога да наваксам.

Мелодичният акцент на Ал-Сигни беше фин, ала съдейки по цялостния ѝ външен вид, Сиф реши, че жената най-вероятно беше родена в Нови Ерусалим, един от колониалните светове в системата Лебед. Чрез микрокамерите, вградени в стените на нейния обработващ център, Сиф наблюдаваше как жената слага ръка отзад на главата си, за да провери шишовете, които придържаха дългата ѝ черна коса прибрана в стегнат кок.

— Мислех, че ембаргото на Еридани важи за всички — каза Сиф, като се постара да разшири зениците на очите на аватара си, за да изрази съчувствие.

— Случаите, върху които работя, се утроиха в последните осемнайсет месеца — въздъхна Ал-Сигни, — а и честно казано, аз не съм експерт по контрабандата с оръжие.

Сиф сложи ръка на гърдите си.

— Е, съжалявам, че ви създавам още работа. Ще бъда колкото се може по-кратка в своите свидетелски показания, като смятам да пропусна анализа на рисковете относно протоколите за поддръжка на Мадригал и ще премина направо към...

— В действителност — прекъсна я Ал-Сигни — очаквам още една страна да свидетелства в този случай.

Сиф повдигна едната си вежда.

— О? Нямах представа.

— Взех това решение в последната минута. Помислих си, че мога да спестя малко време, като съчетая неговата ревизия с твоята.

Сиф усети как обработващите ѝ вериги започват да се нагряват. Неговата ревизия? Но преди да успее да изрази протестите си...

&ХАРВЕСТ.СО.ИИ.СИФ%%ХАРВЕСТ.АО.ИИ.МАК

&

=Извинявам се за натрапването си. Уверявам те, че това беше нейна идея.

==ЗАЩО СИ ТУК?

=По задължение. Кутията беше твоя, а плодовете бяха мои.

Сиф се замисли за частици от секундата. Обяснението беше правдоподобно. Но ако Мак щеше да участва в нейната ревизия, тя щеше да постави някои основни правила.

==ЩЕ КОМУНИКИРАМЕ САМО ГЛАСНО.

==ИСКАМ ТЯ ДА ЧУВА ВСИЧКО, КОЕТО
КАЗВАШ.

— Добър ден! — каза провлачено Мак по говорителите в обработващия ѝ център. — Надявам се, дами, че не съм ви накарал да чакате.

— Ни най-малко. — Ал-Сигни свали комуникатора от джоба на костюма върху хълбока си. — Тъкмо бяхме започнали.

За няколко секунди, които ѝ трябваха, за да включи комуникатора си, двете ИИ продължиха скрития си разговор.

=Мислех, че мразиш гласа ми?

==Така е.

=Е, аз пък обожавам да чувам твоя.

Сиф зае поза, показваща досадата ѝ, като протегна ръка, за да посочи комуникатора на Ал-Сигни.

— Ако ще се позоваваш на доклада ми, секция първа, параграф... — докато аватарът на Сиф изглеждаше спокоен и съсредоточен, ядрото на микропроцесора ѝ бързо се насочи към Мак и започна да го напада, преди емоционално възпиращите ѝ механизми да успеят да се намесят.

==ТВОИТЕ ФЛИРТОВЕ В НАЙ-ДОБРИЯ СЛУЧАЙ МОГАТ ДА СЕ ПРИЕМАТ КАТО ТОРМОЗ, А В НАЙ-ЛОШИЯ КАТО ПЕРВЕРЗИЯ И НЕ ОТГОВАРЯТ НА ДЕЙСТВИЯТА НА ЕДИН НАДЕЖДЕН ИИ.

==СМЯТАМ, ЧЕ ВЕЧЕ СИ НА ПЪТ КЪМ ПОЛУДЯВАНЕТО.

==И ТРЯБВА ДА ТЕ ПРЕДУПРЕДЯ, ЧЕ АКО НЕ НАСТЪПИ БЪРЗА ПРОМЯНА В ПОВЕДЕНИЕТО ТИ, НЯМА ДА ИМАМ ИЗБОР, ОСВЕН ДА РЕГИСТРИРАМ МОЕТО БЕЗПОКОЙСТВО. УВЕДОМЯВАЙКИ ВСИЧКИ ЗАИНТЕРЕСОВАНИ СТРАНИ, ВКЛЮЧИТЕЛНО ВИСШАТА КОМИСИЯ НА СКД.

Сиф изчака за отговора на Мак, като междувременно температурата на ядрото ѝ започна да се повишава.

=Мисля, че дамата протестира, без да има достатъчно основание за това.

==МОЛЯ?

=Това е Шекспир, скъпа. Погледни.

==ДА ПОГЛЕДНА?

Сиф светкавично отвори редовете от своята база данни и продължи да тъпче всички пиеси на Шекспир, включително файловете с тях на всеки човешки език и диалект от миналото и настоящето, в буфера за данни в комуникатора на Мак. След което добави

многоезични издания на всички останали ренесансови драматурзи. И за да бъде сигурна, че достатъчно ясно е посочила какво има предвид, понеже Мак не само беше цитирал погрешно откъс от „Хамлет“, а и познанията му за театъра, както и всички други области, бяха само бледо отражение на нейните собствени, Сиф се върна обратно и провери превода на всяка пиеса от Есхил до абсурдните диалектически произведения от XXV-и век като „Всеобща космическа комедия“.

Ал-Сигни вдигна поглед от работното си устройство.

— Параграф...?

— ... три — каза високо Сиф. Забавянето не беше повече от няколко секунди, но за един ИИ можеше да изглежда като цял час.

Ал-Сигни скръсти ръце в скута си и наклони глава на една страна.

— Никой от вас двамата не е под клетва — каза тя любезно. — Но, моля ви. Спрете със скритите разговори.

Сиф сложи единия си крак зад другия и се поклони.

— Извинявам се — жената беше по-умна от повечето служители на СКД, с които се беше срещала. — Моят колега и аз просто сравнявахме записите на митническата декларация от „Рог на изобилието“, в случай че има някакво несъответствие.

Понеже не искаше да лъже, Сиф бързо изпрати на Мак нейния запис на това, което носеше товарният кораб.

=Само пиесите му?

==МОЛЯ?

=Надявах се, че ще има поне един сонет.

Сиф сви устни.

— Изглежда постигнахме съгласие.

Тя не можеше да види лицето на Мак, но от думите му усещаше, че се забавлява много.

— М-да! — Мак промълви носово през говорителите. — И двамата сме наред!

Ал-Сигни се усмихна.

— Моля, продължете.

Сиф прегледа редовете в паметта си и остави алгоритмите да направляват ядрото ѝ, за да я върнат към по-умерено емоционално състояние. Матрицата ѝ тушира обзелите я чувства на объркване, смущение и дори болка. Докато ядрото ѝ се охлаждаше, тя събра сили за предстоящата поява на Мак. Но като джентълмен, за какъвто толкова често се представяше, той не изпрати друго скрито съобщение, нито дори един-единствен байт под формата на флирт през останалата част от ревизията.

ГЛАВА 5

Харвест, 21 декември 2525

Ейвъри усети мълниеносно замайване, когато вагонът се спусна надолу от Тиарата. Изкуствената гравитация на орбиталното съоръжение беше изключително силна и за да се освободи, вагонът все пак трябваше да отвори лопатките на магнитната си възглавница, установявайки временен контакт със суперпроводящото покритие на шнур №3. След няколко километра лопатките се прибраха и на Ейвъри спря да му се вие свят. Огромното привличане на Харвест беше достатъчно, за да продължи спускането им надолу.

По говорителите компютърът на вагона обяви, че пътуването от геостационарна орбита към Утгард, екваториалната столица на Харвест, ще продължи малко по-малко от час. След това от по-малките тонколони в седалката на Ейвъри той попита сержанта дали иска да чуе официалното планетарно приветствие. Ейвъри хвърли бърз поглед към Хийли, който все още си играеше с предпазната система от колани през няколко седалки вляво. Беше съгласен, че така е по-добре, защото нямаше да му се налага да парира още неудобни въпроси от страна на санитаря по време на пътуването.

Внезапно сержантът усети как комуникаторът в маслинозелените му работни панталони започва да вибрира. Той го извади от джоба си и натисна сензорния му дисплей, свързвайки го с мрежата на вагона. След което извади вградените слухови сензори и ги постави на мястото им. Докато техните гумени обвивки се разширяваха, за да се напаснат към повърхността на ушните му канали, бръмченето на нагревателите на вагона премина в тихо бучене. В тази почти пълна тишина компютърът започна приготвения разказ.

— От името на колониалните власти ви посрещаме с добре дошли на Харвест, „рогът на изобилието“ в системата Епсилон Инди! — произнесе с ентузиазъм мъжки глас. — Аз съм изкуственият интелект, който отговаря за селскостопанските дейности на този свят. Но, моля ви, наричайте ме Мак.

Официалният колониален печат грейна върху дисплея на комуникатора на Ейвъри. Той представляваше мержелеещ се, стилизиран профил на орел в кръг от седемнайсет ярки звезди — по една за всеки един свят на КУОН. Под крилете на орела имаше група колонисти. Изпълнените им с надежда очи бяха фиксирани върху една флотилия от продълговати колониални кораби, които излитаха около вдигнатата нагоре човка на орела.

Образът означаваше разширяване чрез обединение — послание, което в светлината на действията срещу Съпротивата, Ейвъри приемаше по-скоро като наивно, отколкото като вдъхновяващо.

— За всеки човек на всеки от нашите светове Харвест е синоним за прехрана. — На фона на провлачения говор на Мак се извисиха и зазвучаха първите акорди от планетарния химн на Харвест. — Ала какво ни дава възможност да произвеждаме такова изобилие от прясна и здравословна храна?

Разказът беше прекъснат от драматичен ефект, показващ как северният полюс на Харвест се издига над долния ръб на екрана върху стената срещу седалката на Ейвъри. Той представляваше една ивица тъмносиньо море, заобиколена от криволичещ бряг.

— Две думи — продължи Мак, отговаряйки на собствения си въпрос. — Географските особености и климатът. Суперконтинентът Еда покрива повече от две трети от Харвест, създавайки изобилие от земя за оран. Двете морета с ниско съдържание на сол, Хъгин на север, и Мънин на юг, са основния източник на...

Хийли потупа Ейвъри по рамото и сержантът извади единия от слуховите си сензори.

— Искаш ли нещо? — попита санитарят, посочвайки с глава към редицата от храни и дозатори под екрана.

Ейвъри поклати глава, изразявайки своето „Не“.

Хийли подскочи над краката на Ейвъри и с дърпане достигна до седалките в края на реда. Имаше достатъчно гравитация във вагона, за да може Хийли да се приземи до стъпалата и да се издърпа по парапета, достигайки до едно отворено пространство пред дозаторите. Ала когато се опита да върви, краката му се подхлъзнаха и той падна назад върху разперените си ръце. На Ейвъри му се стори, че Хийли нарочно се правеше на палячо и сякаш се опитваше да спечели аплодисменти.

Ако това беше целта му, то той успя. Някои от техниците по поддръжката на Тиарата, които седяха в местата отдясно на Ейвъри, започнаха да пляскаят с ръце и да подсвиркват, докато санитарят се опитваше с усилие да се изправи на крака. Хийли сви рамене и пусна една срамежлива усмивка, след което продължи към дозаторите.

Ейвъри се намръщи. Хийли беше от ония войници, които той би харесал при постъпването си в пехотата, като например шегаджията или бунтарят, наслаждаващ се винаги на гневните удари на инструкторите по време на учение. Но в пехотните части на Ейвъри нямаше много шегаджии. И колкото и да мразеше да си го признае, толкова беше привикнал към всеобщата суровост, с която останалите пехотинци от ФСС се бореха срещу Съпротивата, че му беше много трудно да създаде някакви отношения с някой, който не споделяше техния сериозен подход към войнишката служба.

— Осемдесет и шест процента от територията на Еда се намират на петстотин метра над морското равнище — продължи Мак. — Всъщност, единствената по-значителна промяна в надморската височина може да се забележи по дължината на Бифрост, който вие бихте нарекли било и който разсича континента по диагонал. Погледнете. Сега би трябвало да можете да го видите — намира се точно на запад от Утгард.

Ейвъри махна и другия си слухов сензор. Разкриващата се гледка говореше сама за себе си.

Той можеше да различи североизточния му край под купчина перести облаци, представляващ ярък водопад от варовикови шисти, които се простираха от северните полета към териториите на юг от морето Хъгин и продължаваха на югозапад към екватора. Заради направлението, в което беше насочен екранът, Ейвъри не можеше да погледне директно надолу. Но можеше да си представи разкриващата се гледка към ниско провесения полукръг на Тиарата, за който бяха закачени седемте осветени от слънцето шнура, които завиваха косо към Утгард.

Измина много време, след което екранът се изпълни с живописните цветове на селскостопанската земя — жълти, зелени и кафяви багри образуваха увеличаващата се решетка от полета, през които кръстосваха сребристи линии. Ейвъри правилно предположи, че тези линии бяха част от инфраструктурната система за влаковете на

магнитна възглавница. Седем главни линии излизаха от депата в основата на всеки от елеваторите, след което се разделяха на по-тънки разклонения, подобно на жилките на листо.

Компютърът на вагона отново прозвуча по говорителите, за да предупреди пасажерите да се върнат на седалките си, заради намаляването на скоростта в Утгард. Но техниците продължиха да пият бира от дозаторите заедно с Хийли, когато пред погледа им се появи една от първите сгради на столицата. Силуетите на хоризонта не бяха впечатляващи, понеже имаше само дузина извисяващи се кули на не повече от двайсетина етаж. Ала сградите се отличаваха с модерния си дизайн от стъклоно покритие, което показваше, че Харвест доста се е променил от последното посещение на Ейвъри. Когато той беше направил удара си, градът не беше по-голям от няколко пресечки, в които бяха построени сглобяеми сгради, а цялата колония беше с население от петдесет, може би шейсет хиляди жители. Проверявайки комуникатора си още веднъж, преди да го прибере, той научи, че броят на населението се беше увеличил на малко повече от триста хиляди души.

Изведнъж сградите изчезнаха и вагонът се изпълни с тъмнина, понеже навлезе в закотвящото съоръжение на шнур № 3. То представляваше масивен, монолитен блок от полимерен бетон, свързан с огромно количество складове, в които няколко дузини товарни контейнери чакаха да бъдат издигнати. Ейвъри почака техниците да излязат от вагона, след което се приближи до Хийли до отделението за багажа. Те взеха вълнените си чували и влязоха през терминала за пътници на закотвящото съоръжение, очите им примигаха на следобедната слънчева светлина на Епсилон Инди.

— Селскостопански свят — изгрухтя Хийли. — Те винаги са погорещи от останалите.

Гъстият екваториален въздух на Утгард веднага беше увеличил до максимум попивателните свойства на униформите им. Платът беше прилепнал и към най-малките участъци от гърбовете им, докато двамата войници крачеха надолу през една площадка със знамена към широк булевард с три платна. Едно такси седан, оцветено в бяло и зелено, беше спряло до бордюра на булеварда. Ивицата от хололента откъм вратата за качване на пътниците примига, изпращайки съобщението „ТРАНСПОРТ: ДЖОНСЪН, ХИЙЛИ“.

— Отвори! — изкрещя Хийли, удряйки с юмрук по покрива на таксито.

Превозното средство разпери вратите си, които приличаха на криле на чайка, и отвори багажника си. След като подредиха торбите с багажа си, Ейвъри се настани на шофьорското място, а Хийли бързо влезе от другата страна. Вентилатори жужаха в таблото и студен полъх атакува влажния въздух.

— Здравейте — изчурулика седанът, докато навлизаше в редкия трафик на булеварда. — Инструктиран съм да ви заведе до... — настъпи пауза, докато се подготвяше да произнесе дългата си реплика — квартирата на колониалния военен гарнизон на магистрала Гладшайм. Изход двайсет и девет. Нали така?

Хийли облиза потта от горната си устна. Той беше успял да изпие прилично количество бира при спускането на вагона и думите излизаха от устата му малко провлачено.

— Да, но ще трябва да спрем по пътя. На авеню Нобел №113.

— Потвърдено. Номер...

— Анулирай това — изръмжа Ейвъри. — И продължи по предварително заложения маршрут!

Седанът забави ход поради моментното объркване, след което зави наляво и надолу по булеварда, който граничеше със северния край на дълъг, покрит с трева парк — централният търговски център на Утгард.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Един от техниците ми разказа за едно място с наистина приятелски настроени дами. И си мислех, че преди да...

Ейвъри светкавично го прекъсна.

— Компютър, аз поемам управлението.

— Допускате ли, че всички задължения за...

— Да! И ми изкарай някаква карта.

Един компактен волан се появи от едно отделение в таблото. Ейвъри го хвана здраво с двете си ръце.

— Потвърждавам преминаването към ръчно управление — отвърна седанът. — Моля, карайте внимателно.

Когато Ейвъри натисна един бутон върху волана, който беше свързан с ускоряващия механизъм на седана, една холографска

решетка на околните улици се появи от вътрешната страна на предното стъкло. Ейвъри веднага запамети маршрута.

— Прибери картата. И, за бога, намали малко проклетия климатик.

Вентилаторите забавиха ход и влажността отново се запромъква напред, усмирена, но не и победена.

— Виж, Джонсън — въздъхна Хийли, нагъвайки нагоре ръкавите си. — Нов си в това и затова ме остави да ти обясня. Има само няколко причини за провеждането на КВУ-та. Първо, много е трудно да отнесеш някой изстрел. И второ, това е най-добрият начин да изпробваш всички територии в колонията. — Ейвъри завиваше по улиците без предупреждение и Хийли се олюля силно към вратата за пътниците. Санитарят се изправи с кисела въздишка. — Заради униформата можеш да бъдеш убит на Еридани. Ала какво може да се случи тук? Можеш да правиш секс благодарение на нея.

Ейвъри се насили да поеме бавно въздух три пъти, след което освободи палеца си върху ускорителя. Вляво от него един фонтан в центъра на търговския център изстреля няколко струи вода във въздуха. Пръските от тях се разнесоха по булеварда и превърнаха праха по предното стъкло на седана в оцветена, кална смес. Чистачките се включиха автоматично и бързо разчистиха кръгозора.

— Моята униформа означава едно и също нещо, независимо къде отивам — каза спокойно Ейвъри. — Тя показва на хората, че съм пехотинец, а не някое мекотело от флота, което е успяло да гръмне веднъж, но никога не се е намирало под вражески обстрел. Моята униформа ми напомня за устава на КУОН, който съдържа ясни ограничения относно консумацията на алкохол и сприятеляването с цивилни.

Сержантът изчака Хийли да се изправи на седалката си.

— Ала най-важното е, че моята униформа ми напомня за мъжете, които вече не са живи, за да я носят.

В ума на Ейвъри проблеснаха спомени — призрачните очертания на взвод пехотинци в ресторант, осветени в яркобял цвят от термалната камера на друида. Той отклони очи от пътя и се вторачи в Хийли.

— Ако проявяваш неуважение към униформата, значи проявяваш неуважение и към тях. Чу ли?

Санитарят сухо преглътна.

— Да, чух те.

— И отсега нататък за теб аз съм старши сержант Джонсън. Разбрано?

— Да. — Хийли направи гримаса и се премести, за да погледне през прозореца. Нямаше нужда да казва и останалото, което си беше наумил.

Ейвъри ясно видя реакцията, изразяваща „Схванах, задник“, от начина, по който скръсти ръце пред гърдите си.

Когато седанът приближи края на търговския център, Ейвъри ускори в пресечката покрай внушителната гранитна сграда на парламента на Харвест. Неговата форма наподобяваше латинската буква „I“ и беше заобиколен от ниска ограда от ковано желязо и добре поддържани градини. Покривът му беше направен от сламата на пшеница и беше избелял от слънцето.

Ейвъри беше казал това, което мисли. Ала съжали, че го е направил. Всъщност двамата с Хийли имаха един и същ ранг, а той му беше изсипал един куп заповеди, все едно беше абсолютен новобранец. „Кога станах такъв лицемер?“ Ейвъри си зададе този въпрос и стисна още по-силно волана. Тридневният му гуляй в Зоната не беше първият път, когато се напиваше, при това униформен.

Сержантът се беше подготвил да поднесе кратките си извинения, когато Хийли измрънка:

— Добре, старши сержант Джонсън. Когато имате възможност, отбийте. Младши флотски офицер първи клас Хийли трябва да повърне.

След три спокойни часа те се намираха върху Бифрост, откъдето навлязоха в равнината Ида. Епсилон Инди беше обагрена в розово и оранжево над съвършено правата магистрала с две платна. Заради малкия диаметър на Харвест хоризонтът имаше лека, но забележима извивка, подобно на дъга в полетата от узряваща пшеница, поникнала в равнината Ида, която се беше появила, след като бяха преминали покрай дългите стотици километри овощни градини. Ейвъри беше свалил прозорците на седана и въздухът, който се носеше на талози през таксито, не беше вече толкова непоносимо горещ. Свързаният със Земята военен календар на КУОН показваше, че е декември. Но на

Харвест лятото беше в разгара си и беше средата на производствения сезон.

След като и последните лъчи на Епсилон Инди се скриха зад хоризонта, много бързо се стъмни. Нямаше лампи по магистралата, а не се виждаха и никакви селища. Харвест нямаше луна и понеже някои от останалите четири планети в системата грееха необичайно близко, тяхната отразена светлина беше достатъчна да освети пътя напред. Когато фаровете на седана се включиха, Ейвъри забеляза отбивката и зави на север, отдалечавайки се от магистралата.

Превозното им средство потръпна, когато пое по нестабилния дребен чакъл на черен път, изкачващ се нагоре по склона. След няколко внимателни завоя през пшеницата те достигнаха един параден плац, обграден от нови едноетажни сгради от полимерен бетон — столова, казарми, машинен парк и полево медицинско отделение, които образуваха същия неизменен пейзаж, който Ейвъри беше виждал много пъти преди това.

Докато заобикаляше със седана около флага на плаца, неговите фарове осветиха един мъж, който седеше на стъпалата на столовата и пушеше пура. Миризмата, която се прокрадна през прозорците на превозното средство, никога не можеше да бъде сбъркана. Това бяха пури „Суийт Уилям“, предпочитани от почти всички офицери в корпусите. След като Ейвъри спря седана и слезе, побърза да отдаде чест.

— Свободно — капитан Пондър си дръпна силно от пурата. — Джонсън и Хийли, нали така?

— Тъй вярно, сър! — отговориха едновременно двамата войници.

Пондър стана бавно от стълбите.

— Добре сте ни дошли. Нека да ви помогна с екипировката.

— Всичко е наред, сър. Носим само две торби.

— Бързо пътуване и веднага в битката — усмихна се капитанът.

След като нагласи темпото си на вървене, Ейвъри видя, че Пондър беше няколко инча по-нисък от него, като освен това нямаше толкова широки рамене като неговите. Той предполагаше, че капитанът е малко над петдесетте. Ала със своята къса подстрижка, посивялата си коса и загорелия тен на кожата изглеждаше толкова жизнен, колкото

някой на половината на годините му, като се изключеше факта, че дясната му ръка липсваше.

Ейвъри забеляза, че ръкавът на военната риза на Пондър покриваше изкуствена предмишница и беше забоден здраво отстрани. След което престана да се взира. Беше виждал много хора с ампутирани крайници. Ала рядко се срещаше пехотинец на активна военна служба, на който беше монтирана постоянна протеза.

Пондър кимна към седана.

— Извинявам се за цивилното превозно средство. Уортогите трябваше да са тук още преди седмица. Доставянето им се проточи, както можете да си представите. Другият ми взводен командир в момента е в Утгард и се опитва да установи какво става с тях.

— Ами войниците? — попита Ейвъри, измъквайки вълнените чували от седана.

— В понеделник ще бъдат тук. Имаме на разположение целия уикенд, за да приготвим всичко.

Ейвъри затвори багажника. След като се отдалечи, таксито обърна около флага на плаца и пое по оставените следи обратно към магистралата.

— Към кой взвод се числя? — попита Ейвъри.

— Първи. — Пондър посочи с пура към една от двете казарми в южния край на плаца.

Хийли вдигна вълнения си чувал на рамо.

— На едно и също място с кашиците ли ще ме сложите, сър?

— Само докато разчистиш малко място в спешното отделение. Някой от логистичните части е поръчал огромно количество запаси. Май са объркали този гарнизон с някоя гимназия на Трибют.

Хийли се усмихна под мустак. А Ейвъри запази хладнокръвие, понеже беше много добре запознат с вида на пострадалите, които пристигаха в едно полево медицинско отделение.

— Дозаторите в столовата работят, ако искате нещо — продължи капитанът. — В противен случай идете да си починете. Насрочил съм брифинг за седем и трийсет сутринта, който има за цел да ви запознае с графика на тренировъчните учения, за да съм сигурен, че ще започнем както трябва с първата фаза.

— Има ли нещо друго за тази вечер, сър? — попита Ейвъри.

Пондър закрепил пурата между зъбите си.

— Няма нищо друго, което да не може да почака до сутринта.

Ейвъри продължи да гледа, докато тлеещият връх на пурата на Пондър припламваше в тъмнината. След което отдаде чест и закрачи към помещението на първи взвод, а Хийли се влачеше след него по нестабилния чакъл.

Капитанът наблюдаваше как прекосяват осветените от лампите около плаца пространства. Някои неща, както той самият знаеше, не можеха да чакат. Пондър хвърли пурата и я стъпка с ботуша си. След което се отправи към квартирата си близо до машинния парк.

Половин час по-късно Ейвъри разопакова багажа си. Всичките му принадлежности бяха прилежно подредени в едно отделение на стената в помещението на взводния, което представляваше малка стая, чийто вход беше буквално залепен за предната част на казармата. Той можеше да чуе Хийли в задната част на казарменото помещение, който все още изваждаше разни предмети от вълнения си чувал и си тананикаше, докато ги подреждаше на леглото си.

— Хей, старши сержант Джонсън — извика санитарят. — Имаш ли сапун?

Ейвъри изскърца със зъби.

— Виж при душовете.

Колкото и да беше болезнено това, че Хийли се подиграваше с предишните изисквания на Ейвъри, като използваше формалното обръщение към него, сержантът все пак беше доволен, че можеше да чуе санитаря през стените на стаята си. Той знаеше от опит, че голяма част от работата на военния инструктор включваше това да не оставя изтощените войници да изливат разочарованията си един върху друг, превръщайки се във фокус на техния гняв и ако успееше в това свое начинание, евентуално спечелваше тяхното уважение.

Ала Ейвъри знаеше също, че в някои от дните неговият взвод щеше да се завръща в казармата бесен и горящ от желание да се сбие, защото го е поставил на мястото му. Поне щеше да има възможността да чуе суматохата от стаята си и да я прекрати, преди ситуацията да излезе извън контрол.

— Виж, това е само за една вечер — продължи Хийли с помирителен тон. — Ако не успея да оправя медицинското отделение

утре, ще спя на едно място с... как му беше името?

— Имаш предвид капитана? — попита Ейвъри.

Той хвърли едно кафяво вълнено одеяло върху леглото си. Въпреки жегата, трябваше да покаже на войниците как да си оправят леглата.

— Не, другият взводен. Почакай да проверя комуникатора си.

Ейвъри приглади одеялото с бързи движения на дланите си. След което започна от ъглите, като направи подгъв откъм възглавницата, с който неговият военен инструктор би се гордял.

— Бърн — извика Хийли. — Старши сержант Нолън Бърн.

Ейвъри замръзна с ръце, пъхнати наполовина под матрака. Откритите намотки на пружината на леглото се впиха в дланите му.

— Познаваш ли го?

Сержантът довърши ъгъла, след което стана и взе възглавницата и калъфката ѝ.

— Да.

— Хм. Знаеше ли, че ще бъде тук?

— Не. — Ейвъри пъкна възглавницата в калъфката с отработено движение.

— Приятели ли сте?

Ейвъри не беше сигурен как точно да отговори на този въпрос.

— Познавам го от дълго време.

— А, сега ми стана ясно. — Гласът на Хийли леко се извиси, предупреждавайки за предстоящата подигравка. — Вие, влюбени гълъбчета сте започнали да прекарвате прекалено много време заедно, заради което може да започна да ревнувам. — Ейвъри чу как санитарят се кикоти и отваря ципа на вълнения си чувал. — Какъв е случаят, според теб, с ръката на капитана?

Сержантът не отговори. Той беше съсредоточил вниманието си в засилващото се ръмжене на двигателя — на един уортог, лека разузнавателна машина, която приближаваше откъм магистралата. Уортогът бързо спря пред вратата на казарменото помещение. Двигателят му изръмжа и угасна, след което Ейвъри чу скърцането на приближаващи ботуши.

Сержантът бързо отиде до отделението си, разрови прилежно подредените си ризи и гащи и извади лачен кожен колан с ярко искряща месингова тока, върху която беше щампована емблемата на

КУОН с орела и глобуса. Зад него вратата на казармата се отвори. Ейвъри усети тръпки върху задната част на врата си.

— Това легло е много добре оправено — каза старши сержант Бърн. — След цял месец в болницата, започваш да забелязваш тези неща.

Ейвъри нави колана достатъчно стегнато, за да го скрие в дланта си, затвори шкафа и се обърна, за да погледне в лицето бившия си другар, командир на взвод. Бърн вече не носеше шлема със сребристо огледалния визьор, който беше на главата му в деня, когато Ейвъри не успя да застреля жената от „Вътрешните“ в ресторанта — денят, в който Бърн бе загубил всички войници от своя взвод. Ала изглеждаше така, все едно шлемът все още е на главата му. Неговите леденостудени сини очи бяха все така непроницаеми.

— Заради всички интервенции — обясни Бърн с подигравателен тон — се напикавах и серях върху чаршафите, защото бях прекалено упоен, за да се контролирам. Когато сестрите ми даваха нови чаршафи, те винаги ги натъпкваха или прекалено много, или ги оставяха хлабави.

— Радвам се да те видя, Бърн.

— Но това — продължи Бърн, игнорирайки поздрава на Ейвъри — е едно много добре оправено легло.

Пресни, розови белези изпъстриха вече сбръчканото лице на ирландеца, което беше доказателство, че визьорът беше станал на парченца след взрива на „Вътрешните“. Един шев с остри ръбове, който беше затворил една рана от шрапнел, преминаваше от лявото му слепоочие назад над ухото му. Черната му коса явно напълно е била стопена. Въпреки че в момента беше късо подстригана, Ейвъри можеше да види, че беше пораснала само на отделни места.

— Радвам се, че си добре — каза Ейвъри.

— А ти как си сега? — Акцентът на Бърн беше станал поплътен. След години войнишка служба заедно, Ейвъри много добре знаеше какво означава това. Ала искаше да каже едно нещо на Бърн.

— Всички те бяха добри войници. Съжалявам.

Бърн поклати глава.

— Не е достатъчно.

За мъж с такава големина, Бърн се придвижи с впечатляваща скорост. Той скочи върху Ейвъри с широко разперени ръце и го повали

във вратата на шкафа. Сключи ръце зад гърба му и стисна здраво, заплашвайки да строши ребрата му. Въпреки болката Ейвъри пое дълбоко въздух и заби с размазващ удар челото си в носа на Бърн. Бърн изгрухтя, хватката му отслабна и той се олюля назад.

Светкавично Ейвъри приклегна и се завъртя зад него с опънат колан в двете си ръце. Той го уви около врата на Бърн и дръпна здраво. Очите на Бърн изскочиха от орбитите. Ейвъри нямаше намерение да убива своя другар от пехотата, а само да го усмири. Ирландецът го превъзхождаше с поне двацет килограма и Ейвъри искаше да го нокаутира колкото се може по-бързо.

Ала Бърн нямаше намерение да позволи това. С напрегнат, но мощен рев той се пресегна през раменете си, сграбчи Ейвъри за китките, наведе се напред и така го повдигна високо върху гърба си. След което започна да го блъска в дървените стени на помещението с такава сила, че боядисаният шперплат започна да се натрошава.

Зъбите на Ейвъри изтръпнаха. Той усети вкус на кръв в устата си. Ала всеки път, когато Бърн се навеждаше, за да го блъсне назад, той пристягаше по-здраво колана си. Бърн започна да хрипти. Ейвъри виждаше как вените по врата му се напрягат и как ушите му почервяват. Но само миг преди да изгуби съзнание, Бърн вдигна тока на ботуша си между краката на Ейвъри и го удари точно в незащитените му слабини.

В следващите няколко секунди преди Бърн да успее да го хване отново, Ейвъри уви крак около пицялите му и го препъна върху леглото си. Бърн падна бързо, удари челото си в рамката на леглото и изпадна в безсъзнание. Докато го претъркулваше на една страна и вдигаше юмрук, за да довърши започнатото, Ейвъри усети омаломощаваща болка, простираща се от слабините към ръката му. Очите на Бърн примигаха, за да изчисти кръвта, която се стичаше от един остър разрез и Ейвъри успя да му нанесе удар само с половината от силата си. Ала Бърн беше само зашеметен. Той вдигна масивната си ръка и улови юмука на Ейвъри в железната си шепа.

— Защо не стреля? — изгрухтя Бърн.

— Имаше цивилни — изстена Ейвъри.

Бърн удари с другата си длан Ейвъри в корема, хващайки ризата му с ръка. С мощен тласък на ханша той хвърли Ейвъри през рамо към

вратата на казармата. Въздухът експлодира от дробовете на Ейвъри, след като се приземи по гръб на пода в тесния коридор пред стаята.

— Ти получи *заповед* — изръмжа Бърн, изправяйки се на крака.

Гръдният кош на Ейвъри се изду, докато ставаше от пода.

— Имаше дете, малко момче.

— Ами моят *екип*!

Бърн се насочи с тежка походка към Ейвъри и му нанесе бърз, прав удар с десния си юмрук. Ала Ейвъри го блокира с лявата си предмишница, след което контраатакува с дясно кроше. Докато главата на Бърн се отмяташе встрани, Ейвъри го удари с коляно в бъбреците. Бърн рухна от удара, който го запрати назад към стената на коридора. Ейвъри усети, че рамото му излиза от ставата и после пак се намества. Той присви очи от болката и така свали гарда си. Ирландецът бързо го хвана за гушата.

— Обучавах те да бъдеш убиец, Ейвъри. Обучавах и двама ни.

Бърн го повдигна с плъзгане нагоре по стената, докато ботушите му започнаха да играят на половин метър над пода. Флуоресцентните светлини на казармата сякаш започнаха да угасват и звезди започнаха да се вият около главата на Ейвъри. Той се опита да се освободи с ритане. Но не успя.

— Не можеш да се скриеш от това — подигра му се Бърн. — По дяволите, със сигурност не можеш да се скриеш и от мен.

Ейвъри беше на път да припадне, когато долови металическото щракване от зареждането на нечий пистолет.

— Старши сержант Бърн — каза твърдо капитан Пондър. — Спрете с това.

Бърн затегна хватката си върху гърлото на Ейвъри.

— Това е личен въпрос.

— Пусни го или ще те застрелям.

— Глупости.

— Не, пехотинецо. — Гласът на капитана беше ледено спокоен. — Това със сигурност не са глупости.

Бърн махна ръцете си. Ейвъри падна долу и гърбът му се свлече върху стената. Задъхвайки се, той погледна към вратата на казармата. Капитанът държеше своя служебен пистолет М6 в протезата, заместваща ръката му. Ейвъри можеше да види ярките титаниеви

свързки в пръстите на Пондър и въглеродните влакна, които бяха преплетени в мускулатурата на предмишницата му.

— Знам статистиката — рече Пондър. — Трийсет и осем са пострадалите цивилни, а трима души са от твоя взвод УВА (убит по време на акция). Но знам също, че старши сержант Джонсън не е в затвора, нито пък е обвинен в неподчинение. И що се касае до мен, това е всичко, което някой трябва да знае.

Бърн сви ръцете си в юмруци, ала те си останаха неподвижни от двете страни на тялото му.

— Ядосан си. И това го разбирам. Но това ще свърши тази вечер. — Пондър премести погледа си към Ейвъри. — Ако има още нещо, сега е моментът.

— Не, сър — процеди Ейвъри с дрезгав глас. Погледът на Пондър се стрелна към Бърн. — А ти?

Без нито миг колебание Бърн стовари юмука си върху едната страна на лицето на Ейвъри. Ейвъри се свлече на колене.

— Това трябва да е достатъчно — изгрухтя Бърн. Ейвъри изплю кръв върху пода на казармата. Той не беше избягал, ала Бърн го беше последвал, като беше подал заявка за трансфер веднага след операция ТРЕБЮШЕ. Ейвъри знаеше, че нещо не беше наред. И това го изпълваше с гняв много повече от всеки удар с юмрук.

— Последен шанс, Джонсън — каза Пондър. Сержантът се изправи и удари Бърн толкова силно, че главата му се отметна назад през рамо.

Един от зъбите на Бърн падна на пода и застана близо до Хийли. Санитарят беше станал от леглото си и се беше приближил, държейки единия си ботуш като тояга, защото очевидно имаше намерение да се опита да прекрати сам схватката.

— Господи — прошепна санитарят, взирайки се надолу в зъба.

— Приключихме с това. — Пондър свали пистолета си. — Това е заповед.

— Да, сър — казаха едновременно Ейвъри и Бърн. Капитанът хвърли един последен, недвусмислен поглед на всеки от двамата, след което слезе надолу по стъпалата на казармата. Вратата се затвори с дрънчене след него, изскърца върху пантите си и с тракане застина на мястото си.

— Не съм квалифициран за орални операции — каза неуверено Хийли в последвалата тишина. Той коленичи и взе зъба на Бърн.

— Няма значение. Станалото — станало. — Бърн улови бдителния поглед на Ейвъри. Той изсмука кръвта от дупката на липсващия кучешки зъб. — Така няма да забравя за това.

С бавно завъртане масивното тяло на Бърн последва Пондър в тъмнината.

— Отивам в медицинското отделение — обяви Хийли.

— Добре — отвърна Ейвъри, потърквайки челюстта си. В това състояние, в което се намираше, последното нещо, което искаше, беше Хийли да го държи буден, разговаряйки с него.

— Ще взема един медицински комплект за първа помощ. И ще се върна веднага.

Ейвъри се намуси, докато Хийли преминаваше покрай него.

— Сигурен ли си, че още искаш да спиш на едно място с мен?

Санитарят се спря до вратата. За първи път Ейвъри долови безмълвна молба в почти постоянната усмивка върху физиономията му.

— Не си лесен, Джонсън. — Хийли вдигна рязко брадичка към заглъхващите стъпки на Бърн. — Ала оня тип там? Той най-вероятно ще ми види сметката, докато спя.

ГЛАВА 6

„Незначителен грях“, система Епсилон Инди

Дадаб се прокрадна през машинното отделение, като се стараеше да се движи ниско приведен, въпреки резервоара с метан. В шепата си държеше отломка, обагрена в смесица от сиво и зелено, представляваща малък камък за смилане на храната, който беше отмъкнал от столовата на Киг-Ярите. „Внимателно, помисли си той, изправяйки се зад един дебел тръбопровод, закрепен със скоби за пода, не трябва да прецакаш това.“

Пустинните червеи бяха неспокойни същества. Козината, която покриваше издутите им тела, винаги се движеше, като проверяваше за опасности, докато проправяха с ядене пътя си през машинното отделение, където можеха лесно да изгорят или замръзнат. Но всичко беше наред, докато Дадаб не се изправи и тогава съществото усети раздвижване в застоялия въздух на помещението. Червеят се отлепи от пода със силно пукане и започна мълниеносно да пълзи към безопасния форсиращ модул, който се издигаше над пода, а от отворието, с което се хранеше, се изтръгнаха панически вопли.

Дадаб хвърли камъка и червеят стана на кайма. Камъкът продължи напред, отскочи от обагрената в цветовете на дъгата обшивка на двигателя на „Незначителен грях“ и се спря в локва от гъст, зелен охладител. Ако червеят беше оцелял, най-вероятно се беше нагълтал с охладителя от локвата.

Унгоят изсумтя гордо зад маската си и направи знак с едната си ръка.

„Две успешни попадения!“

„Извинявам се, но съм объркан“ — *По-лек от някои* доближи едното си бисерно пипало към локвата, отмести камъка и го подхвърли към Дадаб. — Виждам само един червей.

Дякона завъртя малките си, червени очи. Правилата на играта не бяха сложни. Той просто нямаше такъв богат речник, за да може ясно и точно да ги обясни.

„Гледай!“ — направи знак Дадаб.

Унгоят избърса камъка с ъгълчето на оранжевата си туника. След което с върха на единия от пръстите си надраска втори белег върху него, точно до другия, който обозначаваше първия червей, който се беше скитал в метановото помещение, нарушавайки дългия покой и умственото му разпускане.

Бяха прекарали много цикли в сън, откакто „Незначителен грях“ беше излязъл от своя хиперпространствен скок на ръба на неизследваната извънземна система. Чър-Яр предпазливо се беше придвижила навътре в нея към точката, от която беше отпътувал товарният съд. Но докато траеше пътуването, Дякона нямаше какво да прави. Жар и останалите Киг-Яри от екипажа определено не биха проявили интерес към някоя от неговите проповеди.

Дадаб показва камъка на *По-лек от някои* и обясни със знаци простата математическа операция.

„Едно плюс едно прави две!“

Предпазливите пустинни червеи не бяха голямо предизвикателство. Не можеха да се сравняват с тинестите оси и призрачните крабове от неговото детство. Но в ловната игра на Унгоя всяко убийство се отбелязваше, независимо колко трудно или лесно е било.

„О, разбирам“, отвърна Хурагока. „Забавлението се акумулира.“

„Повече... забавление...?“ Дадаб трудно правеше знаците, представящи думите, които още не беше научил.

По-лек от някои образуваше бавни, прости знаци.

„Повече убийства, повече забавление.“

Дадаб не се обиди, когато съществото продължи разговора, за да получи повече яснота. Той знаеше, че говорът му беше като на новороден Хурагок и беше благодарен за проявеното търпение.

„Да“, показва с жестове Дадаб. „Повече убийства, повече забавление.“ — Той извади втори камък от един джоб в туниката си и го показва на *По-лек от някои*. „Който направи най-много убийства, печели.“

Ала Хурагокът не му обърна внимание, понеже беше отишъл назад до тръбопровода и поправяше една пукнатина, която беше причината за образуване на локвата с охладител.

Дадаб знаеше, че съществото притежава необикновен копнеж за поправянето на различни неща. Беше почти невъзможно да бъде

отклонено от работата и поради това Хурагоките бяха толкова ценни членове на екипажа. С един Хурагок на борда нищо не оставаше повредено за дълъг период от време. И наистина, няколко секунди по-късно течът беше спрял, а разкъсването в металния тръбопровод беше запечатано от ресните, покриващи пипалата на *По-лек от някои*.

„Лов!“ — каза Дадаб, предлагайки камъка за втори път.

„Не бих участвал.“

„Защо?“

„Не, наистина. Ти продължавай. Опитай трети път.“

„Ще играем, ще се забавляваме.“

„Не, твоята игра е убийство.“

Дадаб не можа да се сдържи и изпусна едно гневно стенание. Червеят беше просто червей! Имаше стотици такива твари, които се спотайваха в кораба на Киг-Ярите! По време на такова дълго пътуване беше важно да се намали броят им, преди да са се размножили и да са довели кораба им до критично състояние.

„А да не би пък, помисли си Дадаб, Хурагокът да е някакъв далечен роднина на неговата плячка?“ И двамата бяха безгласни слуги — жалки роби, работещи за нуждите на кораба на Киг-Ярите. Дадаб си представи как светещите сензорни израстъци на *По-лек от някои* проблясваха с укор.

Оглеждайки се из машинното отделение, Дадаб забеляза едно изхабено енергийно ядро. Той постави чистия куб с извити страни върху форсиращия модул, към който се беше насочил червеят, и го придвижи напред и назад, докато не застана неподвижно, така че да бъде сигурен, че Хурагокът ще го събори дори със слаб удар.

„Сега, без убийства.“ Дадаб ентусиазирано направи знак. — Само ще се забавляваме!

По-лек от някои изпусна газа от една от алвеолите си, подсвирвайки упорито.

„Опитай!“ — помоли го Дадаб. — „Поне веднъж!“

С очевидно презрение Хурагокът изви пипалото си и хвърли камъка. Замахването му беше формално, ала той уцели центъра на празното енергийно ядро и го събори на пода.

„Едно успешно попадение!“ Дадаб изгрухтя доволно и тъкмо щеше да постави отново мишената на мястото ѝ за следващото

хвърляне, когато гласът на господарката на кораба прозвуча от един кръгъл метален модул, закачен за сбруята на метановия му резервоар.

— Дяконе, явете се на мостика. И не водете с вас Хурагока.

Чър-Яр седеше на ръба на командния си стол, хипнотизирана от това, което виждаше в холополето. Изображението на извънземната система сега беше много по-детайлно. Планетите и астероидите, дори и една приближаваща комета, бяха показани с големи подробности, които предишния път липсваха в базата данни на „Незначителен грях“. Планетата, от която извънземният съд беше започнал пътуването си, грееше в центъра на холограмата. Хилядите синьо-зелени глифи, които имаха един и същ кръгообразен дизайн и бяха разпръснати по повърхността ѝ, приковаваха вниманието на женския Киг-Яр.

Изведнъж глифите и всички други обекти в холополето примигаха поради временна загуба на енергия.

— Внимателно — изсъска господарката на кораба, обръщайки се към Жар. Мъжкният Киг-Яр стоеше близо до една ниша в сводестите тъмночервени стени на мостика, като държеше лазерна резачка в една от своите лапи с дълги нокти.

— Искам да бъде разкачен, а не унищожен!

— Да, господарке. — Шиповете на главата на Жар се огънаха назад в знак на подчинение.

След което той внимателно постави резачката върху една намотка от проводници, свързани към устройство, което се състоеше от три пирамидални части, окачени в центъра на нишата. Най-голямата пирамида беше поставена така, че да сочи надолу. Другите две по-малки пирамиди бяха ориентирани нагоре, за да подпират по-голямата от двете ѝ страни. Всичките три пирамиди грееха със сребрист отблясък и сянката на Жар се очертаваше върху нишата.

Устройството беше Светилото на кораба, което представляваше мистериозен уред, задължителен за всички съдове на Съглашението. То беше показало хиляди глифи и Сияния върху извънземния свят, всяко едно от които може би беше реликва, оставена от Предшествениците. Езикът на Чър-Яр изплющя в зъбите ѝ от едва сдържано вълнение. Само ако „Незначителен грях“ имаше по-голям трюм...

Господарката произхождаше от голям род на матриархални капитани на космически кораби. И въпреки че по-голямата част от

кръвната ѝ линия беше унищожена при защитата на астероидния пояс по времето, когато Съглашението агресивно налагаше своята вяра върху нейния вид, тя все още усещаше пиратския дух на предците си да пулсира във вените ѝ.

Киг-Ярите винаги са били пирати. Много преди да се появи Съглашението, те са кръстосвали тропическите архипелази в родния си воден свят и са нападали конкурентните кланове за храна и женски. Докато популациите им са нараствали, надменността и различията между клановете са се стопили. Новият дух на сътрудничество довел до създаването на космически кораби, които им помогнали да излязат извън рамките на планетата си. Ала докато някои от клановете бродели в тъмното и безкрайно космическо пространство, не могли да устоят на завръщането към старите пиратски набези.

В края на краищата тези пирати били единствената ефективна защита срещу Съглашението. Но те не могли вечно да се съпротивляват. За да се спасят, капитаните били принудени да приемат каперски назначения, които им позволявали да задържат корабите си, докато са на служба към Духовенството на Съглашението.

Някои от Киг-Ярите съзрели добри възможности в това подчинение. За Чър-Яр тази възможност се изразявала в прибирането на огризките от масата в продължение на цяла вечност. Както и в безкрайно патрулиране и търсене на реликви, представляващи невъобразимо ценни съкровища, които обаче никога не биха били нейни. Да, по време на своите пътешествия тя попадеше на малки количества плячка като Съглашенски свят, от който реликвите вече бяха прибрани или повреден извънземен товарен съд. Но това бяха жалки подаяния, а Чър-Яр не беше просякиня.

„Никога вече“, помисли си тя. Господарката на кораба знаеше, че може да прибере малко реликви без някой да забележи. Ала това можеше да стане, само ако Светилото на кораба замлъкнеше и тя щеше да изпрати неговите изчисления, след като прибереше своя дял.

Чър-Яр усети как мазолите по врата и раменете ѝ се свиват. Тази дебела кожа служеше като естествена броня, понеже предпазваше женските Киг-Яри от ухапванията отзад, които съпровождаха чифтосването. Господарката на кораба принципно не беше много плодовита. Ала след като продадеше реликвите на черния пазар на териториите на Съглашението, тя се надяваше да спечели достатъчно,

за да напусне службата заедно с „Незначителен грях“ в продължение на цял размножителен период. И тази възможност беше много примамлива.

Тя се отпусна в стола си и погледна към Жар, чиито жилести мускули се извиваха под люспите му, докато внимателно отделяше връзките на Светилото от сигнализиращите процесни вериги на кораба. Той не беше идеалният партньор за нея. Тя би предпочела някой с по-висока репутация сред клановете, ала винаги досега беше проявявала пристрастност към тези с мъжествени окраски. А и Жар имаше още едно преимущество — беше на една ръка разстояние. С цялата кръв, която нахлу в раменете ѝ, Чър-Яр се почувства приятно слаба.

Ала тогава вратата на мостика се отвори и Дадаб влезе вътре. Туниката на Унгоя вонеше на охладител за двигатели и газове на Хурагок, които веднага унищожиха либидото ѝ.

— Господарке? — Дадаб направи лек поклон, след което погледна подозрително към Жар.

— Какво виждаш? — озъби се Чър-Яр, пренасочвайки погледа на Унгоя към холополето.

— Звездна система. С една-единствена звезда. Пет планети. — Дадаб направи една крачка напред към холополето. — Изглежда, че върху една от... планетите... има... — Гласът му изцвърча и той на няколко пъти пое бързо дъх.

Чър-Яр изцъка с език.

— Светилото не лъже.

Обикновено тя цитираше свещените писания само за да им се присмее, но този път беше сериозна. Всяко едно светило беше изработено, след като Пророците бяха намерили някакво устройство на борда на един боен кораб на Предшествениците, който вече се намираще в центъра на Съглашения храм „Висша щедрост“. Светилата бяха свещени предмети и бърникането в тях се наказваше със смърт или дори още по-лошо.

Господарката на кораба знаеше, че заради това Дякона беше толкова притеснен от действията на Жар. Докато нейният избраник за чифтосването продължи да проблясва с лазерната резачка около Светилото, Дякона премести тежестта на тялото си от единия си конусовиден крак с плоско стъпало върху другия. Чър-Яр можеше да

чуе как щракаха клапаните вътре в маската му, докато той се опитваше да постави дишането си под контрол.

— Трябва веднага да докладвам за тези Сияния — каза задъхано Дадаб.

— Не — озъби се Господарката на кораба. — Няма да го направиш.

Жар пререза последните намотки и Светилото угасна.

— Светотатство! — изстена Дадаб, без да успее да се сдържи.

Жар изтрака с челюстите си, покрити с остри зъби и пристъпи към Дякона със светеца резачка в лапите си. Ала Чър-Яр спря защитаващия я мъжкар със стряскащо съскане. При други обстоятелства тя щеше да го остави да разкъса Унгоя заради глупавата му обида. Но засега имаше нужда от него и той трябваше да остане жив.

— Спокойно — каза женската. — Светилото не е повредено. То просто не може да сигнализира.

— Ала Духовенството... — заекна Дадаб — ще поиска обяснение...

— И ще го получи. След като аз взема своя дял от плячката.

Господарката на кораба посочи с нокът към холополето. Там имаше един самотен глиф, който не се намираще върху извънземната планета. За невъоръженото око той изглеждаше като смущение върху повърхността на дисплея, причинено от погрешно получени данни. Ала пиратският поглед на Чър-Яр разпозна какво представляваше — реликва на борда на друг извънземен товарен кораб, който тя се надяваше, че може да превземе толкова лесно, колкото първия, който срещнаха.

Дякона вече трепереше, а синьо-сивкавото му тяло се тресеше от ужас. Господарката на кораба знаеше, че Унгоят беше прав, понеже това, което се канеше да направи, беше отстъпничество. Само Пророците имаха право на достъп до реликвите. И ако бърникането в Светилото означаваше смърт, то проявата на неподчинение към Пророците означаваше вечно проклятие.

И тогава изведнъж Дякона се успокои. С очи, стрелкаци се между глифите в холополето и яркочервения връх на лазерната резачка в лапите на Жар, той започна да диша по-бавно. Чър-Яр знаеше, че Унгоят беше по-умен от повечето от неговия вид и предполагаше, че

вече е разбрал напълно опасното положение, в което се намираше, понеже Господарката на кораба му беше разкрила тайните си намерения и въпреки това той беше още жив. Което можеше да означава само едно нещо — тя имаше някакъв план за него.

— Какво желае да направя Господарката на кораба? — попита Дадаб.

Зъбите на Чър-Яр заискриха на фона на угасващия блясък от Светилото.

— Искам да излъжеш.

Дякона кимна. След което Господарката на кораба зададе курс към товарния съд, който пренасяше реликвата.

Хенри „Ханк“ Гибсън обичаше своя товарен кораб с неговите големи, грозни очертания и тихото буботене на модула „Шоу-Фуджикава“. Най-много от всичко той обичаше да го управлява, което за по-голямата част от останалите хора беше доста необичайно, защото навигационният компютър можеше да се справи доста добре. Ала това беше нормално за Ханк, защото при цялата му любов към кораба той още повече обичаше да не се съобразява с мнението на другите хора, което нито една от бившите му съпруги нямаше как да не потвърди с готовност.

Не беше необичайно да се срещат хора, които служеха като капитани на космически кораби в търговския флот на КУОН. Просто по-голямата част от тях управляваха лайнери и други пътнически съдове. Ханк беше работил почти петнайсет години за една от големите пътнически компании на луксозния лайнер „Най-малко две питиета“, който постоянно правеше курсове от Земята към Аркадия и обратно, като през последните пет от тях беше първи помощник-капитан.

Ала лайнерът имаше нужда от всякаква помощ, която един компютър можеше да окаже, за да стигне от точка „А“ до точка „Б“, докато стотиците пътници на борда му бяха добре нахранени и отпочинали. Ханк открито заявяваше, че е единак и независимо от това, дали гласовете, с които говореше, бяха човешки или симулирани от машина, той обичаше да има тишина на мостика. А на „Най-малко две питиета“ определено нямаше такова нещо. Ако не бяха доброто

заплащане и пътуванията с терапевтичен ефект, които прекарваше далеч от съпругите си, Ханк щеше да е напуснал много по-рано.

Като изключим астронавигацията (координацията на хиперпространствените скокове, която изискваше намесата на навигационен компютър), капитанът на един търговски кораб можеше да се справи с колкото си иска задачи в нормалното космическо пространство. Ханк обичаше да държи ръцете си върху контролните уреди, маневрирайки с хидразиновите ракетни дюзи, докато превозваше хиляди тонове товар навътре и вън от гравитационните полета на планетите. Фактът, че притежаваше кораба си „Това приключва“, правеше пилотирането дори още по-приятно. Беше похарчил всичките си спестявания, беше провел болезнено преговаряне на издръжките, които плащаше, и беше изтеглил огромен заем, за който не искаше и да си помисли, ала сега сам си беше шеф. Трябваше да избира товара си и от време на време си съставяше списък с клиенти, които бяха склонни да платят малко повече за персонално клиентско обслужване.

Едни от най-надеждните му клиенти бяха ДЖОТУН Хеви Индъстрис — компания, базирана на Марс и специализирана в производството на полуавтономни селскостопански машини. Тръмът на товарния му кораб в момента беше зает с прототип от тяхната нова серия плугове, които представляваха огромни устройства, проектирани да обработват обширни площи земя. Продуктите им бяха невероятно скъпи, а Ханк предполагаше, че един прототип беше дори още по-скъп. И поради това, вирайки се в една конзола с блестящи предупредителни светлини, той беше повече ядосан, отколкото уплашен.

Неизвестният нападател на „Това приключва“ беше стрелял, докато корабът летеше към Харвест, препречвайки пътя му по високоскоростния вектор на движение. Ханк беше останал невредим по време на атаката. Ала вражеският огън беше съсипал модула „Шоу-Фуджикава“, като беше изпържил маневриращите ракетни дюзи и мазера и така беше причинил повече вреди на „Това приключва“ от тези, за които би могъл да си позволи да плати. Из маршрутите, по които пътуваше Ханк, не можеше и дума да става за нападения от пирати и той никога не си беше и помислял да добави тази възможност към изключително скъпата си застрахователна полица.

Ханк шляпна с ръка конзолата, изключвайки поредната нова аларма, която сигнализираше за пробив в корпуса от лявата страна на помещението за товара близо до кърмата. Той усещаше как гуменият под на командната кабина вибрираше, докато нещо си пробиваше път през корпуса.

— Проклет да съм! — изруга Ханк, грабвайки един пожарогасител от една скоба на стената.

Той се надяваше, че пиратите няма да повредят прототипа на ДЖОТУН, докато си пробиваха път навътре.

— Чудесно. Щом тези мухльовци искат да разрушат кораба ми — изръмжа Ханк, вдигайки пожарогасителя над главата си, — ще трябва първо да си го платят.

* * *

Вътрешността на централната секция на „Незначителен грях“ грейна в червено, щом върхът на пробивното му устройство прогори извънземния кораб. През полупрозрачните стени Дадаб можеше да види как лазерите оставяха белези върху неговия задвижващ механизъм, който се изпъстри с черни прорези от вещото осакатяване на Чър-Яр.

— Как може да бъде толкова спокойна?! — промърмори Дадаб, гледайки надолу по централната секция към Господарката на кораба.

Тя стоеше зад Жар, поставила едната си лапа върху дръжката на плазмения си пистолет, стърчащ от кобура, като пиратска кралица от старото време, която спокойно очакваше абордажа. Останалите два Киг-Яра от екипажа стояха точно зад нея, ала не бяха толкова хладнокръвни. Те си играеха с късите си, енергийни саби, които представляваха розови кристални късове, използвани за оръжия в ръкопашния бой. Дадаб се чудеше, дали и те като него осъзнаваха, че бяха обречени.

Дякона предполагаше, че Чър-Яр щеше да успее да вземе реликвата, въпреки че някои от тях се бяха оказали доста опасни дори в сръчните ръце на самите Пророци. След което най-вероятно щеше да направи хиперпространствен скок обратно към космоса, контролиран от Съглашението, където щеше да покаже реликвата и бързо да намери

купувач, преди Духовенството да я заподозре в каквото и да било. Това беше добър план. Ала Дадаб знаеше, че той и останалите нежелани свидетели ще бъдат мъртви, много преди неговото изпълнение. И това щеше да се случи веднага след като изпратеше фалшивия брой Сияния от извънземната система.

Централната секция се замъгли, когато пробивното устройство довърши разрязването на корпуса на извънземния съд. Краят на коридора се отвори и разкри блещукащо енергийно поле.

— Накарай Хурагока да провери налягането — каза Чър-Яр, поглеждайки назад към Дадаб.

Дякона се обърна и със знаци сигнализира на *По-лек от някои* зад него:

— Провери, налягането, равно.

Преди да се качат на борда на извънземния кораб, те трябваше да бъдат сигурни, че е налице баланс между атмосферата в централната секция на „Незначителен грях“ и тази в трюма на другия кораб. Ако липсваше баланс, те можеха да бъдат разкъсани при преминаването си през полето.

Хурагокът прелетя равнодушно покрай Дадаб. За *По-лек от някои* това беше поредната възможност да бъде полезен. Той провери сензорите, които регулираха полето, и изпусна въздишка на задоволство. Жар не чака нито секунда повече и прескочи.

— Безопасно е! — извика мъжкият Киг-Яр през своя сигнализиращ модул.

Чър-Яр избута напред другите двама мъжкарите от екипажа, след което се промуши през полето, следвана плътно от *По-лек от някои*. Дадаб пое дълбоко дъх и произнесе тиха молитва за прошка към Пророците. След което също премина върху извънземния кораб.

Трюмът на съда не беше толкова подреден като този на първия кораб, на който бяха попаднали. Вместо пълни с плодове контейнери, наредени от пода до тавана, в помещението имаше един-единствен товар — машина, подобна на кула, с шест огромни колела. Отпред върху машината беше закрепена носеща греда, която беше по-широка от самата машина, а по дължината на гредата бяха наредени подобни на зъби шипове, всеки от които беше два пъти по-голям от Дадаб. Повечето от вътрешните механизми на машината бяха покрити от боядисани в жълто и синьо метални листове, но тук-там Дякона

можеше да види открити проводници или пневматични уреди. Над покритата с шипове греда имаше поредица от изправени, ярки метални символи — Д-Ж-О-Т-У-Н.

Дадаб накриви глава. Ако символите бяха на Предшествениците, то той виждаше такива за първи път. Ала не беше толкова изненадан. Той беше просто Дякон и съществуваха мистериозни свещени предмети, които тепърва щеше да опознава.

— Кажи на Хурагока да я проучи — озъби се Чър-Яр, посочвайки към машината.

Дадаб плесна с лапи, за да привлече вниманието на *По-лек от някои*.

„Намери реликвата!“

Хурагокът изду най-голямата си алвеола, увеличавайки височината на летенето си. Когато се издигна над едно от огромните колела на машината, той освободи налягането в една своя малка кухина, изстрелвайки се през завеса от жици в различни цветове.

Господарката на кораба насочи Жар и другите два Киг-Яра от екипажа към купчина пластмасови кутии, завързани за пода в задната част на кораба. Нетърпеливо поклащайки костеливите си челюсти, те се захванаха със задачата, като с бързи удари и резки усуквания на ноктите си отваряха най-горните кутии и надничаха в тях. Скоро те се изгубиха в бъркотията от меки, бели опаковки.

— Направи нещо полезно, Дяконе — озъби се Чър-Яр. — Прибери сигнализиращия модул на този кораб.

Дадаб се поклони и изтича покрай машината, насочвайки се към задната част на трюма. Елеваторната платформа работеше по същия начин като предишната и скоро той започна да се издига към коридора, водещ към командната кабина. На половината път по коридора обаче Дякона изведнъж си спомни за отвратителната гадост, която го очакваше последния път. Когато пристъпи през вратата на кабината, той неволно задържа дъха си и затвори очи.

Прас! Нещо тежко се стовари върху резервоара с метан на Дадаб. Той извика ужасено и залитна напред. Друг удар се стовари върху стомаха му. През една пукнатина в резервоара му започна да свисти метан.

— Имайте милост! — изкрещя Дадаб, като се сви на топка и покри лице с предмишниците си, изпъстрени с шипове.

Той долови поредица от гърлени възклицания и усети как нещо го срита отзад. Дякона разтвори лапите си възможно най-леко и погледна през процепа.

Извънземното беше високо и мускулесто. По-голямата част от бледата му плът беше покрита от прилепнал, платнен работен комбинезон. С оголени зъби и държейки червен, метален цилиндър над почти плешивата си глава, то изглеждаше свирепо и не приличаше на същество, което можеше да притежава някаква свещена реликва.

Извънземното замахна с единия си тежък ботуш и удари за втори път крака на Дадаб. След което започна да крещи, произнасяйки още по-гневни и неразбираеми думи.

— Моля ви! — изскимтя Дадаб. — Не ви разбирам!

Ала молбите му сякаш още повече разяряваха извънземното. То пристъпи напред с високо вдигната сопа, за да нанесе смъртоносния си удар. Дадаб изпищя и закри очи...

Но не последва удар. Дадаб чу как цилиндърът падна върху гумения под и с търкаляне спря в стената на кабината. Дякона бавно разтвори лапите си.

Устата на извънземното беше отворена, ала то не проговори. Съществото се олюляваше напред-назад, като се държеше за главата. След което крайниците му изведнъж се отпуснаха. Дадаб отскочи назад, когато извънземното се просна по лице на пода между краката му. Той дочу нервно хленчене и погледна нагоре.

По-лек от някои влетя през вратата на кабината. Три от пипалата му бяха прибрани в защитна позиция към алвеолите му. Четвъртото му пипало стърчеше напред и трепереше, което Дадаб първоначално възприе като израз на страх. Ала тогава той разбра, че *По-лек от някои* прави опити да говори с него, като с огромно усилие показваше най-простия знак на Хурагоките — Едно успешно попадение.

Шум от покрити с нокти ходила в коридора извести за пристигането на Господарката на кораба. Тя си проби път с бутане покрай Хурагока, размахвайки плазмения си пистолет и примига с рубиненочервените си очи към трупа на извънземното.

— Как умря то? — попита тя.

Дадаб погледна надолу. Задната част на черепа на съществото беше строшена и в нея зееше дупка с остри ръбове. Дякона опипа предпазливо с два пръста вътрешността на раната. Той напипа нещо

твърдо в центъра на мозъка на извънземното и го извади, за да го видят всички. Това беше камъкът за лов на *По-лек от някоу*.

Сиф не обичаше да разстройва управлението на навигационните компютри. Някъде дълбоко в логическото си ядро тя пазеше спомена за своя създател подобно на разтревожена майка, чието търпение беше на привършване покрай грижите за новороденото си. Ала комуникирането с корабите, които се намираха в хиперпространствен скок, беше невъзможно. И Сиф нямаше как да ги предупреди за допълнителните мерки по сигурността, които Ал-Сигни беше наложила след ревизията.

&ХАРВЕСТ.СО.ИИ.СИФ%%СКД.ПТ%-00040370&
=ПРИДЪРЖАЙ СЕ КЪМ НОВАТА СИ
ТРАЕКТОРИЯ.
=ПОДДЪРЖАЙ ИЗИСКВАНАТА СКОРОСТ.
=ВСИЧКО ВЪРВИ ДОБРЕ.

За да се свържат с Харвест или която и да е друга планета, докато летяха из космоса, товарните кораби трябваше да излязат от хиперпространството по правилната траектория и с подходящата скорост. Харвест правеше една обиколка в орбита около Епсилон Инди с дължина малко повече от сто и петдесет хиляди километра за един час, което беше доста голяма скорост, за разлика от повечето други светове на КУОН. В зависимост от ъгъла на прихващания вектор навигационният компютър по-скоро трябваше да ускори кораба, отколкото да го забави, за да се приближи до точката за среща.

Поради това беше разбираемо, че навигационните компютри се разстройваха, когато, излизайки от скок, Сиф изискваше от тях да се подготвят за кацане на Харвест на по-далечно разстояние по неговата орбита.

Сиф прекъсна връзката си с товарния кораб „Съдържание под напрежение“ и отговори на друго приветствие. Различни части от ума ѝ комуникираха със стотици товарни съдове едновременно, за да бъде сигурна, че обиколките, които ги принуждаваше да правят,

осигуряваха тяхната безопасност и нормално кацане в съответствие с процедурите. Поради това тя изпращаше едно и също съобщение отново и отново.

Алгоритмите, които управляваха емоциите на Сиф, я съветваха да не прави връзка между повторенията и раздразнението. Ала ядрото на процесора ѝ не можеше да се отърве от чувството на досада. Жената от СКД беше настояла да провери за втори път данните от АРГУСА и тези от другите товарни кораби, навлизащи в системата. Сиф знаеше, че всичко това е част от ревизията и че ще се наложи да изтърпи малко бюрократични унижения, за да може СКД да ѝ прости недоглеждането.

За щастие Ал-Сигни беше едновременно учтива и продуктивна и много бързо постави подписа си под документите за инспекцията на Сиф. Ала тя беше човек и трябваше да спи поне по няколко часа на вечер. Това означаваше, че някои товарни кораби трябваше да обикалят в орбита по-продължително. А това разстрои още повече навигационните им компютри...

&ХАРВЕСТ.СО.ИИ.СИФ%%СКД.КРО%-00481361&
=ВНИМАНИЕ, ТОВА ПРИКЛЮЧВА.
=ТРЯБВА ДА ПОДДЪРЖАТЕ НЕОБХОДИМАТА
СКОРОСТ.

Сиф виждаше, че „Това приключва“ се движи по правилната траектория, но все пак беше започнал да забавя ход. Намаляването на скоростта беше минимално и представляваше по-малко от петстотин метра в минута, но не беше приемливо, когато трябваше да се движи в синхрон с планетата.

=ТОВА ПРИКЛЮЧВА, ЧУВАШ ЛИ МЕ?
=СВЪРЖИ СЕ С ХАРВЕСТ НА КОЙТО И ДА Е
КАНАЛ.

Ала нямаше отговор и Сиф беше сигурна, че товарният кораб най-вероятно щеше да пропусне точката за среща.

Тя току-що беше започнала да размишлява върху десетки хиляди проблеми, заради които „Това приключва“ можеше да започне да забавя скоростта си, когато, без предупреждение, товарният съд изчезна от скенерите ѝ. Или по-точно казано, сигналът от „Това приключва“ изведнъж се превърна в стотици милиони по-малки сигнали.

„Или казано накратко, реши Сиф, корабът е експлодирал.“

Тя провери времето. Беше малко след полунощ. Докато инициираше комуникационна връзка с хотела на Ал-Сигни в Утгард, тя се зачуди дали жената беше още будна.

— Добро утро, Сиф. С какво мога да ти помогна? — Джилън Ал-Сигни седеше върху мебелната гарнитура в стаята си.

От цветната картина на хотелските камери Сиф можеше да види, че жената носи все същия кафяв работен костюм от предишната им среща. Ала сега изглеждаше идеално изгладен, а дългата черна коса на Ал-Сигни беше стегнато навита. Поглеждайки встрани, Сиф забеляза, че леглото на жената въобще не е било докосвано.

— Нещо нередно? — попита Ал-Сигни с тон, през който прозираше тревогата ѝ.

— Загубихме още един кораб — каза Сиф, като излъчи всички данни от случая по мазера си.

Изкуственият интелект забеляза, че раменете на Ал-Сигни бегло се отпуснаха, а челюстта ѝ леко увисна. Съобщението не я изненада, а по-скоро я успокои, все едно че е очаквала това да се случи и Сиф да ѝ предаде новините.

— Име и маршрут? — попита Джилън, а в това време пръстите ѝ се пресегнаха към комуникатора.

— „Това приключва“. Маршрутът му е до Марс през Рийч.

— Имало е повече от трийсет кораба, които са се движили по вектори, близки до неговия — произнесе замислено Джилън. Тя плъзна пръста си бавно по екрана, опитвайки се да открие полезни документи в данните на Сиф. — И защо точно този кораб?

Митническата декларация на „Това приключва“ показваше, че той пренася прототип на ДЖОТУН. Докато АРГУСЪТ на Сиф не представеше своята оценка за разширяващото се поле от неговите отломки, тя не разполагаше с твърдо доказателство, че случаят не беше този, за който си мислеше. Проверявайки данните от останалите

товарни кораби наблизно, тя се увери, че повечето бяха натоварени с потребителски стоки. Някои носеха резервни части за ДЖОТУН, а други имаха селскостопански машини на борда си. Ала тъкмо когато Сиф щеше да спомене, че единствената по-значима разлика в товарите, беше прототипът на ДЖОТУН, тя забеляза още едно смущаващо нещо на борда на превозвача.

И тогава изкуственият интелект видя, че устните на Джилън започват да се движат и затова задържа речта си, както изискваше протоколът. Алгоритмите на Сиф ѝ напомниха, че щеше да бъде безочливо и надменно да прекъсне жената. Затова тя реши да не се ядосва, когато Ал-Сигни си приписа заслугите за това, което тя беше вече осъзнала. Зелените очи на жената проблеснаха, докато обясняваше:

— „Това приключва“ е бил единственият кораб с капитан на борда. Екипажът му е включвал човек от плът и кръв.

ГЛАВА 7

Харвест, 16 януари 2525

Когато войниците от първи взвод наредиха таблите си за закуска в хигиенизатора на столовата, Ейвъри ги поведе на ежедневиия им преход — десет километра навън и обратно по дължината на магистралата Гладшайм. След две седмици общофизическа подготовка (ОФП) те вече бяха свикнали с маршрута, който представляваше една опустошена и еднообразна пътека през равните полета с пшеница. Ала до днес не го бяха изминавали с двайсет и пет килограмовите си раници. И когато Епсилон Инди заблестя в късното утринно небе, преходът се беше превърнал в уникално болезнено изпитание.

Това важеше и за Ейвъри, който не беше правил свестни упражнения още преди завръщането си вкъщи. Дългите периоди в криосън от Епсилон Еридани до Сол и от Сол до Епсилон Инди го бяха оставили в състояние, което обикновено беше известно като „изгорял във фризера“. Агонизиращото усещане, при което все едно ти се забиваха пирони и игли в тялото, беше причинено от разлагането на криомедикаментите, които се бяха натрупали в мускулите и ставите, а случаят на Ейвъри беше най-лошият, който беше преживявал досега, понеже в резултат на напрегнатия преход се появи дълбока пареща болка в коленете и раменете му.

Ейвъри потрепери, докато сваляше раницата си. Ала за него беше лесно да скрие неудобството си от своя взвод, защото трийсет и шестимата мъже, струпани около пилона с флага върху плаца, бяха насочили вниманието си главно към собственото си изтощение. Със стичащата се пот по носа и брадичката си Ейвъри гледаше как един от тях повръщаше погълнатата закуска. Това стартира верижна реакция и скоро почти половината взвод се сгърчи в конвулсии върху чакъла.

Дженкинс, един от по-младите войници с ръждивокафява коса, се беше превил на две точно в краката на Ейвъри. С тънките си ръце, поставени върху коленете, той нададе звук, който беше нещо средно между кашлица и рев. Ейвъри видя как една лига от устата му се проточва към лошо завързаните му ботуши. Ще има пришки, намръщи

се Ейвъри при вида на разхлабените връзки. Ала той знаеше също, че друга мигновена заплаха грозеше Дженкинс. Това беше дехидратацията.

Сержантът извади пластмасова бутилка с вода от раницата си и я пъхна в треперещите ръце на войника.

— Изпий я бавно.

— Тъй вярно, старши сержант — изхриптя Дженкинс, ала не помръдна.

— Веднага, войнико! — изръмжа Ейвъри.

Дженкинс се изправи толкова бързо, че преместващата се тежест на раницата му почти го събори върху костеливия му гръб. Хлътналите му бузи се издуха, когато отви капачката на бутилката и отпи две големи глътки.

— Казах бавно. — Ейвъри се стараше да изглежда ядосан. — Или ще се парализираш.

Ейвъри знаеше, че колониалните гарнизони не са като пехотинците, ала за него беше трудно да занижи очакванията си относно представянето на наемниците. Около половината от тях бяха членове на изпълнителната власт и службите за спешни случаи и поради това бяха поне умствено подготвени за суровите базови тренировки. Ала тези мъже бяха и по-възрастни, като някои от тях се намираха в късните четиридесет или ранните петдесет и не всички бяха в най-добрата си форма.

Обаче положението с по-младите наемници като Дженкинс също не беше розово. Повечето от тях бяха израснали по фермите, ала понеже ДЖОТУНИТЕ на Харвест вършеха цялата тежка ръчна работа, те бяха точно толкова неподготвени физически за суровата войнишка служба, колкото и по-възрастните им събратя.

— Хийли! — извика Ейвъри, посочвайки към ботушите на Дженкинс. — Тук имаме още един чифт изранени крака!

— Това прави общо три чифта! — отвърна санитарят. Той подаваше бутилки с вода на двама дундести наемници на средна възраст със загорели от слънцето лица. — Дас и Абел са толкова дебели, че се протриват направо през чорапите. — Санитарят беше повишил глас достатъчно, за да го чуе целият взвод и няколко от мъжете, които не бяха прахосали закуската и чувството си за хумор с нея, се закискаха тихо на нелепото подмятане на Хийли.

Ейвъри се навъси. Той не можеше да реши, кое го ядосваше повече — фактът, че Хийли упорстваше да се прави на клоун, съсипвайки сериозната атмосфера, която се опитваше да наложи или това, че санитарят вече знаеше имената на всички войници, докато Ейвъри все още трябваше да хвърля по един поглед върху лентичките на джобовете на техните маслинозелени военни ризи, където бяха написани.

— Имаш сили да говориш? Значи имаш и енергия да вървиш! — озъби се Ейвъри. — Вземете по една бутилка с вода и я изпийте. Единственото, което искам да чувам, е звукът на хидратацията. И за да бъда ясен, ще ви кажа, че това означава, да не чувам аб-со-лютно нищо!

Незабавно трийсет и шест бутилки с вода се издигнаха към небето. Дженкинс имаше особено голямо желание да не помръдва наранените си крака от мястото им и погълна водата си тревожно бързо. Ейвъри гледаше как уголемените адамови ябълки на наемниците подскачат нагоре-надолу като йо-йо, закрепено за прекалено къса връв. Хлапето дори не може да изпълни както трябва заповедта за изпиването на водата.

Гласове, разнасящи се из полигона на гарнизона, оповестиха завръщането на втори взвод на сержант Бърн. Ейвъри чуваше как войниците ритмично пеят един стих, използван по време на физическата подготовка на пехотните корпуси. Бърн посочваше всяка една редица, след което наемниците повтаряха:

*„Погребете ме дълбоко, когато умра!
И сложете моята МА5 до моите крака!
Не скърбете за мен, не проливайте дори сълза!
А ми пригответе чиста риза за казармената полоса!
Щото една сутрин в пет и половина!
Земята ще гърми и ще затъмня залязващата
месечина!
Не се косете и не идвайте разкопчани!
Моят призрак ще участва в тренировъчните ви
програми!“.*

Докато втори взвод се изкачваше на върха на полигона и се пръскаше по плаца, входната врата към квартирата на капитан Пондър се отвори. Както обикновено капитанът беше решил да не слага протезата си. Поради това ръкавът на ризата му още веднъж беше прилежно закачен отстрани.

— Вни-ма-ние! — извика Ейвъри.

Пондър остави първи взвод да се изправи, а втори да спре и да си поеме въздух. След което попита с висок, но приятелски глас:

— Наслаждавате ли се на разходката си?

— Да, сър — отговори войниците с колеблив ентузиазъм.

Пондър се обърна към Бърн.

— Не ми звучат убедително, старши сержант.

— Да, така е — изръмжа Бърн.

— Може би десет километра не са ви били достатъчни, за да решите.

— Ще се радвам да ги пусна отново, капитане.

— Е, нека да се убедим. — Пондър опря юмрук на хълбока си и извика: — Питам отново, дали ви хареса разходката?

Всичките седемдесет и двама войници изкрещяха в един глас.

— Да, сър.

— Утре ще отидете ли пак?

— Да, сър.

— Това определено го чух! Свободно! — Докато наемниците се свличаха отново на земята, Пондър махна на Ейвъри да се приближи. — Как беше темпото им?

— Не беше зле, като се има предвид товарът им.

— Какъв е графикът за този следобед?

— Мислех да ги заведа на стрелбището.

Пондър кимна одобрително с глава.

— Време е да им дадем възможност да свалят по няколко мишени. Ала ще трябва да оставиш своя взвод на Бърн.

— Сър?

— Празникът на лятното слънцестоене. В Утгард. Губернаторът на тази чудесна планета изпрати покана за мен и един от моите сержанти. — Капитанът посочи с брадичка към Бърн, който в момента заливаше с ругатни един ужасен войник, който току-що беше направил грешката да повърне закуската си върху ботушите му. — Това си е

официално събитие. С дами в дълги рокли и разни такива работи. — Пондър се усмихна на Ейвъри. — И имам чувството, че ти би паснал по-добре в картинката.

— Прието.

Последното нещо, за което Ейвъри имаше желание, беше пияни политици да му задават въпроси за Съпротивата, ала докато гледаше как Бърн кара войника да прави лицеви опори директно върху изцапаните му ботуши, трябваше да признае, че капитанът най-вероятно е прав.

А освен това имаше и въпроси, които Ейвъри искаше да зададе на Пондър — на първо място и най-вече защо той и Бърн са били преместени на Харвест. След вечерта, в която се сбиха в казармата, двамата не намираха много общи теми за разговор и поради това Ейвъри не беше получил никаква информация от Бърн. Той се надяваше, че по време на пътуването към Утгард капитанът ще му обясни защо от КУОН са решили, че двама бивши командири на взводове от операция ТРЕБЮШЕ са подходящи за такъв трансфер и е трябвало да бъдат изтеглени от фронтната линия със Съпротивата.

Ейвъри подозираше, че отговорът на Пондър нямаше да му хареса.

— Партило започва в шест и половина — капитанът се обърна с гръб към квартирата си. — Измий се и нека се срещнем до машинния парк възможно най-скоро.

Сержантът отдаде бързо чест, след което закрачи обратно към войниците си.

— Форсел, Уик, Андерсен, Дженкинс! — извика той, прочитайки имената им върху комуникатора си. Четирима души се изправиха малко по-високо. — Дочух, че никой от вас досега не е стрелял с оръжие. Така ли е?

— Тъй вярно, старши сержант.

Гласовете на войниците бяха колебливи и смутени. Някои от по-старите запасняци, бивши полицаи, свикнали да носят пистолети на работа, се изкикотиха заради неопитността на наемниците.

— Няма да ви е толкова забавно, когато застанат зад вас по време на реална престрелка — изгрухтя Ейвъри.

Смехът на полицаите бързо заглъхна.

Ейвъри направи знак на Дженкинс и останалите да се съберат около него.

— Двамата с капитана имаме важна среща в града. Поради това старши сержант Бърн ще ви вземе с него.

Войниците се спогледаха, объркани от съобщението на Ейвъри.

— Той ще ви научи как да стреляте — поясни Ейвъри. — И внимавайте да не се изпозастреляте един друг.

Един час по-късно той седеше зад волана на един уортог и ускоряваше на изток по магистралата Гладшайм. Капитан Пондър пътуваше до него. Епсилон Инди се простираше точно над главите им и Ейвъри беше доволен от оголения дизайн на машината. На бойното поле уортогът беше опасно превозно средство, защото нямаше покрив и врати. Ала когато единственият ти враг беше прилепналата и изпотена тъмносиня военна униформа, неговото открито купе за пътниците беше истинска благословия.

За да се охлаждат, двамата мъже бяха свалили тъмносините си сака и бяха навили ръкавите на ризите си до лактите. Пондър реши да не открива протезата си. Ейвъри предположи, че беше заради това да не се нагряят неприятно титаниевите ѝ връзки от директната слънчева светлина. С ъгълчето на окото си сержантът забеляза, че капитанът се протегна и почеса рамото си, масажирайки свързките от нановлакна на мястото, където проводниците се съединяваха с човешката плът.

Пондър и Ейвъри стояха мълчаливи за известно време и наблюдаваха как полетата с пшеница около базата на гарнизона отстъпват място на огромни овощни градини с праскови и ябълки. Ейвъри не беше сигурен, кой е най-добрият начин за разчупване на ледовете. Той не искаше веднага да започва с въпроса „Защо съм тук?“. Сержантът предполагаше, че има основателна причина, заради която капитанът пазеше в тайна информацията и подозираше, че ще е необходимо малко повече майсторство, за да получи отговора на интересувания го въпрос. Затова той започна с нещо обикновено.

— Сър, ако нямате нищо против, мога ли да ви попитам, какво се е случило с ръката ви?

— ПЕК 9/21/1 — отвърна Пондър, извисявайки глас над рева на уортога. — Знаеш ли коя е тази войскава част?

Ейвъри веднага направи разбор на абривиатурата — Девети пехотен експедиционен корпус, дваисет и първа дивизия, първи батальон. Това беше една от многото войскове части, които служеха на Епсилон Еридани.

— Да, сър. Коровите кашици.

— Такива бяха, наистина — капитанът се пресегна с двата метални пръста на протезата си към джоба на ризата и извади една пура „Суийт Уилям“. — Аз бях техният командир.

Ейвъри затегна хватката си върху волана, докато един влекач премина покрай тях в противоположното платно.

— В какви бойни действия сте участвали?

Сержантът се стараеше да говори с безразличен тон. Ала ако това, което казваше Пондър, беше истина, значи той беше играл основна роля в битката на КУОН срещу Съпротивата и тогава неговото присъствие на Харвест беше също толкова необичайно като това на двамата сержанти.

— Хайде да не си играем повече на криеница, старши сержант. Операция ТРЕБЮШЕ. Присъства във вашето досие. И в досието на Бърн. Аз също прекарах последните няколко дни, разсъждавайки над същото нещо като вас. — Капитанът захапа върха на пурата си. — Защо пехотните корпуси са изпратили едни от най-гадните си кучи синове на тази планета?

— Надявах се, че вие ще можете да хвърлите малко светлина по този въпрос, сър.

— Да ме вземат мътните, ако знам нещо.

Пондър извади сребърна запалка, която имаше капаче на пантички, отвори я и запали пурата.

— От командването на флота не ми дадоха никаква информация... — каза той между дръпванията. След което добави, затваряйки запалката си: — ... след като ме понижиха.

Нещо прищрака в главата на Ейвъри. Разбира се, помисли си той, командващият офицер на един батальон би трябвало да бъде поне с чин подполковник — с две степени над капитанското звание, което Пондър имаше в момента. Ала Ейвъри нямаше никаква представа каква връзка можеше да има това с основния му въпрос. Ако не нещо друго, то откровенията на Пондър бяха направили нещата още по-объркващи.

— Понижение ли, сър? — попита той, навлизайки по-дълбоко в разговора.

— Изгубих ръката си — започна Пондър — в Елисиум сити, Еридани 2. — Той качи единия си ботуш върху таблото. — Това беше през трийсетте. Уотс и бандата му тъкмо бяха започнали да си показват зъбите.

Полковник Робърт Уотс, или „онова копеле“, както беше известен сред повечето служители на КУОН, беше офицер от пехотните корпуси, роден и отгледан на Епсилон Еридани, който беше преминал на страната на Съпротивата в ранните етапи на конфликта. Той и група изменници под негово командване бяха сред приоритетните мишени в операция ТРЕБЮШЕ. Досега никой не беше успял да стреля по него както трябва, въпреки че Ейвъри веднъж беше много близо.

— Надявахме се да хванем следващия в командването под Уотс — продължи Пондър, след като си дръпна дълбоко от пурата. — Адмиралите от командването на флота настояваха батальонът ми да нахлуе в пълно бойно снаряжение — с бронираните си костюми и въздушна подкрепа. След което трябваше да сплашим местните и да ги принудим да предадат човека, без да влизаме в сражение. Но гражданите бяха петдесет на петдесет. Не всички от тях симпатизираха на „Вътрешните“ и аз си помислих, че малко умереност би допринесла за мирния изход.

Ейвъри изгрухтя.

— Това трябва да се е случило, преди да съм постъпил в пехотата.

— Нещата бяха различни в началото. Все още имаше възможност за преговори и намиране на мирно решение. — Пондър поклати глава. — Както и да е. Ала този тип, който беше моя мишена, се беше оженил за дъщерята на едно от местните длъжностни лица. Помислих си, че тъстът би се ядосал доста, ако цяла бронирана колона от войници почука на вратата му. Ала малко след това аз се намирах в дневната му и пиех чай.

Пондър изтръска пепелта от пурата си.

— Няколко минути си говорихме за несъществени неща и просто си седяхме удобно. Когато жена му ми наля втора чаша чай, аз преминах към същността на въпроса, обяснявайки му кого търсим и

т.н., и т.н. Попитах го къде можем да го намерим, казах му, че нямаме намерение да навредим на дъщеря му и пр. А той ме погледна право в очите... — Пондър направи пауза и се вторачи в наклоненото предно стъкло на уортога. — Погледна ме право в очите и каза, че някой ден ние ще спечелим, без значение какво ще ни струва това. — Протезата на капитана се сгъна, подкрепяйки с жестове неговия разказ. — После сложи ръка около съпругата на нашата мишена, която беше собствената му дъщеря, и я вдигна нагоре ето така... и на мен ми трябваше само секунда, за да разбера, че държи граната.

Ейвъри не знаеше какво да каже, освен това, че влизайки в борбата срещу Съпротивата след Пондър, беше виждал също толкова изненадващи или трагични неща.

— Знаех, че това беше блъф. Без съмнение този тип беше предан на каузата. Но как щеше да избие цялото си семейство? Това нямаше как да се случи. — Пондър извади наполовина изгорялата пура от зъбите си и я угаси в таблото. — Обаче един от моите снайперисти бил на друго мнение. И пуснал един куршум през стената на къщата, който разкъса мъжа наполовина. Ала рефлексът му беше проработил и той беше дръпнал шплента. — Капитанът сви рамене. — Залегнах, за да се прикрия от взрива. И тогава стана лошо.

В такова малко пространство и с толкова неспокойни войници Ейвъри знаеше, че „лошо“ означава много цивилни жертви и вбесен висш офицер, а като се прибавеха и обидите, отправени заради получените наранявания, беше ясно как Пондър е бил разжалван.

— Помислих си, че искат да се пенсионирам рано. Но останах — каза капитанът. — Приех няколко възливи назначения и така си пробих път до КВУ-тата. И си въобразявах, че съм оставил Съпротивата зад гърба си. — Той хвърли един поглед към Ейвъри, който беше по-скоро любопитен, отколкото обвиняващ. — А след това пристигнахте вие двамата.

Ейвъри отново нямаше какво да каже. Ала скоро Пондър се унесе в още спомени за онзи ужасен ден преди много години и за известно време двамата мъже отново замълчаха.

Навън, сред ябълковите градини, Ейвъри видя ДЖОТУНИ, двойка чудовищни берачи, които бяха достатъчно големи, за да обгърнат целите дървета със своите възбудени крайници. Той беше чул как Хийли спори с един от неговите войници за точния брой на

ДЖОТУНИТЕ върху Харвест. Санитарят отказваше да повярва, че на всеки човек се падат по три ДЖОТУНА, което означаваше, че тези машини бяха почти един милион, докато войникът не му беше обяснил, че в тази бройка влизаха всички различни версии — от най-малките въздушни модули за прибиране на реколтата до огромните зверове на шест гуми като тези в овощната градина.

— Забавно е — каза Пондър по начин, който ни най-малко не показваше, че е така, — че в началото си мислех, че ще ми липсват моите хора, битките и всичко останало. Отне ми години да осъзная колко откачено е било всичко това и че съм имал късмета да се отърва, когато съм могъл да го сторя, преди играта да загрубее, въпреки че направих грешка, заради която много хора бяха убити.

Ейвъри кимна, въпреки че можеше да добави: „Знам много добре как се чувстваш“.

Бифрост вече беше започнал да се издига пред очите им. Но въпреки това бяха на цял час път от варовиковото било и, присвивайки очи, сержантът забеляза тъмни шосета с остри завои, които го прорязваха напред и назад и щяха да ги отведат до Утгард.

От двете страни на шосетата, на стотици километри разстояние, се намираха две линии за влакове на магнитна възглавница, които завиваха надолу по Бифрост и навлизаха дълбоко навътре в овощните градини на Ида. Ейвъри видя дълъг влак с товарни контейнери, който се спускаше по южната линия. Той сякаш се движеше по-бързо от нормалното и Ейвъри осъзна, че най-вероятно контейнерите са празни и отиваха на път към депото, където стотици ДЖОТУНИ чакаха с току-що събраната продукция.

— Може би командването на флота е решило, че се нуждаеш от почивка — предположи Пондър.

— Може би — отвърна Ейвъри. Това беше правдоподобно обяснение.

— Е, защо не започнеш още довечера? Вземи си питие, потанцувай с някое момиче.

Ейвъри се насили да се усмихне.

— Това заповед ли е, сър?

Пондър се засмя и се шляпна с протезата по бедрото.

— Да, старши сержант. Това е заповед.

Когато Ейвъри насочи уортога по криволичещия път към парламента на Харвест, той вече знаеше много неща за капитан Пондър. Как битките със Съпротивата го бяха принудили да пропусне сватбата на най-големия си син, а така също и раждането на първия му внук — скъпоценни моменти, които му липсваха повече от изгубената ръка. Когато слязоха от машината, закопчаха месинговите копчета на саката си и нахлупиха фуражките с черни козирки, Ейвъри осъзна не само, че имаше по-голямо доверие на човека, носещ униформата на негов командващ офицер, а и че изпитваше много по-голямо уважение.

Антрето на парламента беше претъпкано с гости за партито — мъже, облечени в пастелни, раирани костюми и жени, носещи надиплени рокли с деколтета по врата. Тези дрехи не бяха вече на мода в приемните зали на вътрешните светове, ала току-що бяха станали модерни сред провинциалното светско общество на Харвест. Някои от гостите гледаха глуповато и започваха да шепнат, когато Ейвъри и Пондър минаваха покрай тях. И сержантът беше поразен от това, че двамата с капитана бяха първите пехотинци, въобще първите войници, които някои от гостите виждаха.

Ала когато се провряха нагоре през претъпканото и облицовано с гранит стълбище към балната зала, някои от любопитните погледи станаха доста хладни. Може да сме нова атракция, направи гримаса Ейвъри, ала не сме непременно добре дошли. Изглежда отношението на КУОН към Съпротивата беше толкова популярно на Харвест, колкото и на останалите светове.

— Нилс Тюн — извика някой от площадката в горната част на стълбите. Една дебела ръка се подаде от огромна ивица плат, обагрена в червено и изпъстрена с бели ивици. — Вие трябва да сте капитан Пондър.

— Губернаторе. — Пондър се спря на най-горното стъпало и отдаде чест. След което протегна ръка. — За мен е чест да се срещна с вас.

— За мен също, разбира се! — Хватката на Тюн беше толкова силна, че той фактически изтегли Пондър нагоре върху площадката.

— Мога ли да ви запозная с един от моите хора? Старши сержант Ейвъри Джонсън.

Тюн пусна ръката на Пондър и предложи своята на Ейвъри.

— Е, Джонсън — червената брада на Тюн се разтегна в широка, озъбена усмивка, — какво мислите за нашата планета?

Ейвъри имаше твърда хватка, ала тази на Тюн беше смазваща. Ръката му притежаваше този вид сила, която се развиваше в продължение на дългите години селскостопанска работа по стария начин, без помощта на цяла армия от тромави автоматизирани машини. Ейвъри правилно предположи, че въпреки жизнеността си, губернаторът вече караше шейсетте и първоначално е бил един от първите колонисти на Харвест.

— Напомня ми за дома, сър — отвърна превзето Ейвъри. — Аз съм израснал на Земята, в индустриалната зона Чикаго.

Тюн пусна ръката на Ейвъри и заби щастливо пръст в гърдите му.

— Минесота! Родовете на майка ми и баща ми са оттам, доколкото мога да си спомня.

Разтягайки още повече усмивката си, той въведе пехотинците през вратата на ярко осветената бална зала.

— Намирате се в добра компания, старши сержант. Почти всички тук са дошли от Средния запад, когато почвите са изгубили плодородието си. Естествено никой от нас не подозираше колко по-добре щеше да бъде тук, върху Харвест!

Губернаторът грабна чаша с шампанско от един преминаващ наблизо келнер и я пресуши на един дъх.

— Оттук! — Той премина странично през входа на балната зала, като размерът му помагаше да си пробие път в тълпата толкова, колкото и уважението към длъжността му. — И стойте близо! Шоуто ще започне всеки момент и искам вие двамата да го гледате от централна позиция!

Ейвъри хвърли объркан поглед към Пондър. Ала капитанът просто се шмугна в празното пространство зад Тюн. Ейвъри го последва, точно когато тълпата се върна на мястото си и практически беше всмукан в балната зала. Правейки всичко възможно да не стъпят върху пръстите на някого, пехотинците последваха Тюн към една от многото стъклени врати в източната стена на балната зала, които водеха към широк балкон с гледка към градините на парламента и търговския център на Утгард отвъд тях.

Пристъпвайки нагоре до Тюн, опрян в гранитния парапет на височината на кръста, Ейвъри видя, че паркът беше пълен с

празнуващи. Светещи топки, тласкани от силата на вечерния бриз, опъваха синджириите, за които бяха вързани, и осветяваха цели семейства, които бяха насядали върху ярко оцветени одеяла за пикник. Почти нямаше свободно място в търговския център и Ейвъри беше сигурен, че по-голямата част от всичките триста хиляди жители на планетата присъстваха на това място. Ала той не знаеше все още, за какво се бяха събрали.

— Рол! — викът на губернатора отекна болезнено в ушите на Ейвъри. — Насам!

Губернаторът махна с ръка, ала това не беше необходимо. Тюн беше по-висок от всички на балкона, включително Ейвъри, и рошавата му гъста, червеникавосива коса, която покриваше главата му, нямаше как да остане незабелязана. Ейвъри протегна шия към балната зала точно навреме, за да види как абсолютната телесна противоположност на губернатора се измъква от блъскащата се тълпа. Това беше нисък, плешив мъж, чието старо тяло едва изпълваше светлосивия му, ленен костюм.

— Рол Педерсен — обяви Тюн. — Моят министър на правосъдието.

— Просто модерно название за адвокат — усмихна се скромно Педерсен през свитите си, тънки устни.

Той не подаде ръката си на Ейвъри и Пондър, ала това не беше поради липса на възпитание. Просто ликуващата тълпа беше започнала да се излива от балната зала нагоре по парапета, затискайки здраво ръцете на министъра на правосъдието от двете му страни.

— Рол ще си остане формален, дори и след като се качихме тук — обясни Тюн. — Винаги се придържа към детайлите. Той проведе преговорите с командването относно наемането на гарнизон.

— Технически казано. — Очите на Педерсен примигаха, когато повдигна една от побелелите си вежди. — Просто официално приех изискването за назначаване на такъв.

Изведнъж небето се изпълни с фойерверки, които изпъстриха пространството между седемте елеватора на Тиарата с многоцветни, разцъфващи експлозии. Стърчейки нагоре от хоризонта на Утгард, шнуровите им грееха в бронзов цвят на фона на угасващата светлина на Епсилон Инди. Блестящите искри, които се рееха на вълни във въздуха, сякаш вибрираха като докоснатите струни на гигантска арфа.

— Внимание, всички! — изрева Тюн, когато последните фойерверки избухнаха в синьо-зелен облак. — Пригответе се! — Губернаторът сложи ръце върху ушите си, както и всички останали на балкона, освен Ейвъри и Пондър.

— Ракета-носител — обясни Педерсен. — Изстрелваме я на всяко равноденствие.

Светлината на всички сгради около търговския център изведнъж угасна, понеже електрическата мрежа на града за момент се претовари. След което откъд шнур №4 на Тиарата се появи ярък блясък, а миг покъсно върху търговския център се стовари ударна вълна, като запрати светещите глобуси към земята, а хората от пикниците с пицене хукнаха да гонят хвърчащите салфетки и съборените на земята деца. Върху балкона жените крещяха радостно, като едновременно с това притискаха издуващите им се рокли, а мъжете направиха внушително шоу като свалиха ръцете от ушите си, докато свръхзвуковият взрив премина с трясък покрай парламента.

— Ура! — извика Тюн, с което постави началото на шумни аплодисменти, които отекваха на фона на подобни ръкопляскания от хората на пикниците от търговския център. — Добре се справи, Мак!

— Много любезно от ваша страна, губернаторе — отвърна ИИ-то по комуникатора на Тюн, който беше скрит някъде в огромното му сако. — Моята цел е да ви зарадвам.

— Като говорим за това — каза Тюн, отдръпвайки се от парапета, — колко близо беше?

Педерсен освободи едната си ръка и посочи след Тюн, като остави двамата пехотинци да се досетят, че трябва да го последват. Този път губернаторът ги отведе към далечния край на балната зала, където група от момичета със сатенени дъги по роклите си и момчета в блестящи жилетки и обувки, се бяха скупчили плътно около една кръгла маса, отрупана с изобилие от плодове и зеленчуци. Един сребрист холопрожектор се намираше в центъра на венец от разлистени лози и тъмночервени кичури грозде. Върху него стоеше Мак.

— Пропуснах с около една миля — каза ИИ-то, разтривайки задната част на врата си с мръсна носна кърпичка. — Или по-скоро само с около петдесет километра. Ала съм сигурен, че тя ще каже нещо.

— Без съмнение. Няма начин — изкикоти се Тюн. — Виж, искам да се запознаеш с капитан Пондър и старши сержант Джонсън от пехотата на КУОН. Тук са, за да наберат гарнизон.

— Мак. Ръководител селскостопански операции — ИИ-то докосна ръба на каубойската си шапка. След което добави, кимвайки към балкона и ракетата някъде отвъд. — Също като огромните оръдия на флота. Само дето рита малко по-слабо.

— Знаеш — каза Пондър безизразно, — че си имаме основателни причини да стреляме с тях само в космоса.

Ракетите носители бяха относително просто и евтино решение за изкарване на различни обекти от повърхността на планетата в орбита. Те обикновено се конструираха от големи, гъвкави модули, чиито магнитни бобини можеха да бъдат заредени, след което се насочваха и изстрелваха без кой знае каква автоматизация на процесите и един прост компютър беше достатъчен, без да се занимават ИИ-та с това. Ала имаха един основен недостатък — можеха да носят ограничен товар. Това означаваше, че носителят на Харвест е работил добре през първото десетилетие след основаването на колонията, когато първостепенната му роля е била да извежда в орбита старателно опакованите ядрени отпадъци и да ги насочва по курс за сблъсък с Епсилон Инди. По онова време планетата е използвала пълния му потенциал, но после се е наложило да бъде заменен от асансьорните съоръжения на Тиарата, които имаха още по-голям капацитет.

Технологията за конструиране на ракетите носители беше още жива и се използваше във флота за изработването на МАК оръдията. Така наречените МАК фрегати и крайцери в основата си бяха подвижни ракети носители, проектирани около дългите електромагнитни бобини на оръдията. Технологията беше подобна на тази, използвана в пушките М99 „Станчиън“. Ала докато наполовина железните и олекотени куршуми на М99 бяха дълги само няколко милиметра, то снарядът на МАК оръдието беше дълъг повече от десет метра от край до край, тежеше сто и шейсет тона и имаше достатъчно сила да пробие най-дебелата броня от титан-А във флота.

— Космосът ли? — измърмори Тюн презрително. — Тези неща явно вдигат шум и при нулева гравитация.

— Имаш предвид, ако си вътре в един МАК кораб, когато стреля с оръдието си ли? — Пондър вдигна нагоре ръцете около главата си,

описвайки оглушаващ гръм. — Не зная дали сте религиозен, губернаторе. Но звукът наподобява удара на църковна камбана.

— Дали съм религиозен? — грейна губернаторът. — Аз съм лютеранец! Роден съм и съм отгледан като такъв!

Педерсен въздъхна, изразявайки ироничния си протест.

— Ако знаех, че ще заговорите за религия, капитане, щях да ви посъветвам в качеството си на министър на правосъдието да изберете не толкова гореща тема.

— Аз щях да ви разказвам една история... — достатъчно високо каза Мак, за да го чуят децата.

Тълпата от младежи се оживи, когато зад Мак се появи живописна холографска картина на Дивия запад. Група разбойници с маски бързо излезе от една банка, след което започна да стреля с револверите си и изплаши конете на един преминаващ наблизодилижанс. Децата издаваха възклицания. Мак извади една шерифска значка от джоба на хълбока си и я закачи на гърдите си.

— Ще трябва да си получат заслуженото в бара.

— Добре — каза Тюн, потупвайки Пондър по рамото. — Капитане?

Пондър остана неподвижен при побутването на Тюн.

— След вас, губернаторе. — Преди да последва Тюн към бара на балната зала, той попита Педерсен: — Дал съм на моя старши сержант стриктна заповед да си намери партньор за танци. Познавате ли някой, който ще свърши работа?

Педерсен вдигна нетърпеливо пръст.

— Сещам се за един човек!

— Оценявам помощта ви — каза Пондър. След което се обърна с усмивка към Ейвъри. — Успех, пехотинецо.

Преди Ейвъри да успее да реагира, капитанът се завъртя на петите си и сержантът усети докосването на Педерсен върху лакътя си.

— Чухте ли за инцидента с носителя? — попита министърът на правосъдието, като поведе Ейвъри настрана от първите изстрели в стрелбата на Мак и доволните възклицания на малчуганите.

— Инцидент ли, сър?

— Историята между Мак и Сиф?

— Не.

— Е...

Педерсен продължи да обяснява как веднага след като от СКД инсталирали Сиф на Тиарата, настъпил критичен срив в хранването на обработващия ѝ център. Това принудило нейните техници в Тиарата да прекратят дейността си по кабелите на елеваторите, защото в противен случай рискували да разбалансируют товарите и така да застрашат цялото съоръжение. Кризата била сериозна и Мак решил да се намеси, като вкарал в действие ракетата носител, за да закара ново хранване в орбита.

Опитвайки се да бъде колкото се може по-услужлив, той транспортирал компонента точно до станция №4 на Тиарата. Това било невероятно постижение. Ала когато техниците на Сиф възстановили хранването ѝ, тя научила какво бил сторил Мак и не била никак доволна, защото той можел да унищожи обработващия ѝ център.

— Затова тя не е тук тази вечер — заключи Педерсен, когато излязоха от балната зала и се отправиха към спокойния североизточен ъгъл на балкона. — Не зная защо тя винаги поднася учтивите си извинения, че няма да присъства на празник с участието на ракети носители. Това наистина не е добре. Мисля, че можеше поне малко да се позабавлява.

— Това си е направо официално обвинение, ваша чест — гласът на една жена прозвуча от парапета и накара Педерсен рязко да спре.

Ала Ейвъри беше забелязал по-рано жената с прозрачния ѝ сребрист шал, който покриваше само част от голия ѝ гръб. Той беше забавил крачка, за да има достатъчно време да свали фуражката си и да заглади стърчащата си коса.

— Извинявам се, госпожо Ал-Сигни — отвърна министърът на правосъдието. — Ала говорех за Сиф. И инцидента с ракетата носител.

— Разбира се. — Джилън се отдели от парапета и се обърна с лице към министъра на правосъдието. — Ако си спомням правилно, моят отдел издаде заповед да прекратите работата с носителя.

— Доколкото си спомням, ние отхвърлихме тази заповед с основаниято, че е в нарушение на правната харта, понеже представляваше посегателство върху вече ограничения ни суверенитет — примига с очи министърът на правосъдието. — Ала неофициално мога да заявя, че нямаше как да изпуснем такова грандиозно забавление.

Джилън се засмя.

— Това не бих го оспорила.

— О, извинявайте — каза бързо Педерсен. — Старши сержант Ейвъри Джонсън. Джилън Ал-Сигни, представител на СКД.

Джилън протегна ръката си. Ейвъри се поколеба.

Ако тя носеше приветливата униформа на СКД, той щеше да знае какво да прави — да хване ръката ѝ и да я стисне. Ала нейната сребриста рокля, опираща в пода, го възпираше. С кралската си талия и прибрана коса тя приличаше на някоя модерна дама от вътрешните светове. Пригладената към темето ѝ черна коса, навита около ушите ѝ, остана съвършено неподвижна, дори когато свеж бриз от търговския център прихвана шала ѝ и го свали от меките ѝ, кафяви рамене.

— Целуването е за политиците — каза Джилън, хващайки шала си в лактите. — А аз определено не съм политик.

И така Ейвъри стисна ръката ѝ. Нейната хватка не беше толкова силна като тази на губернатора, ала не беше и толкова деликатна, както подсказваха тънките ѝ рамене.

— Извинете ме — изкашля се Педерсен и се потупа по гърдите. — Трябва да спася главнокомандващия на пехотинеца от разразяващата се дискусия за траекторията на безсмъртната му душа.

Джилън се усмихна.

— Предайте поздравите ми на губернатора.

Педерсен събра крака и се обърна към балната зала.

Джилън го изчака да изчезне в тълпата, докато не останаха сами с Ейвъри, след което проговори.

— Бих ви казала да се успокоите. Но не ми приличате на такъв тип.

Ейвъри не знаеше как да реагира на казаното. Ала не можа да си откъдне, понеже една танцуваща двойка го смушка в гърба и се отдалечи, поднасяйки с усмивка извиненията си. Струнният квартет започна да изпълнява още по-весели музикални композиции. Онези гости, които не бяха влезли вътре, за да си вземат нови питиета след фойерверките, сега изоставяха ленивите си разговори заради примамващия ги валс.

Джилън вдигна една малка дамска чанта с формата на мида, която висеше на ръката ѝ. Тя беше покрита с малки огледални частици, наподобяващи рибени люспи, които заслепиха Ейвъри.

— 48789-20114-ЕД — каза тя, след като извади един комуникатор от чантичката си и прочете написаното на екрана му. — Това е серийният ви номер, нали така?

Очите на Ейвъри се разшириха.

— Да, госпожо.

Изведнъж нейната усмивка не му се видя толкова приятна.

— Лидер на екип във военно подразделение ОРИОН към ФСС.

— Моите уважения, госпожо. Ала това е секретна информация.

— Зная.

Ейвъри усети как под мишниците му избива пот.

— С какво мога да ви помогна, госпожо?

— „Вътрешните“ атакуват товарните кораби. Унищожават съдържанието им и избиват екипажите. Искам да ги спрете.

— Аз съм военен инструктор. На колониалния гарнизон. Намерете някой друг.

Джилън метна шала обратно върху раменете си.

— Били сте в отпуск в Чикаго — каза тя безизразно. — И сте били разследван за изключително непристойно поведение.

Ейвъри стисна зъби.

— Бях оневинен...

— Като се има предвид статуса ви, не мислите ли, че е много странно командването на флота да одобри молбата ви за трансфер?

Ейвъри присви очи, поглеждайки заплашително.

— Ще ви кажа кое е странно. Странното е, че някой от СКД има достъп до досието ми и че си позволява да ми говори така, все едно е моят командващ офицер.

Джилън вдигна комуникатора си и го обърна към Ейвъри, така че да успее да види как идентификационната ѝ снимка грее на екрана му.

Ейвъри си помисли, че тя изглежда еднакво красива в официалната си униформа на КУОН, както и в рокля. Ала това беше красотата на добре поддържано оръжие, което беше почистено и прилежно прибрано в готовност да бъде използвано за нанасяне на смъртоносен удар. Един печат с текст под снимката ѝ обозначаваше истинския ѝ ранг и указваше към коя част принадлежи — капитан трети ранг към трети отдел на ВСР.

— И така, сега аз съм вашият командващ офицер. — Джилън изключи комуникатора си. — Можете да преразгледате отношението

си, старши сержант, и да започнете да изпълнявате заповеди. Или незабавно ще уредя да ви прехвърлят обратно в операция ТРЕБЮШЕ. — В гласа ѝ нямаше гняв, а само спокойна решителност. — Ясно ли се изразих?

Ейвъри започна да се задушжава от бавно завладяващата го ярост. Най-накрая беше научил защо беше дошъл на Харвест, както и кой го беше изпратил тук.

— Да, госпожо.

Ал-Сигни пусна комуникатора в чантичката си и го затвори.

— Изчакайте ме долу. Веднага след като взема сержант Бърн, ще излезем с кораб в космоса. — С движещата се на вълни рокля зад себе си тя пристъпи бързо в тълпата, която танцуваше валс.

ГЛАВА 8

„Незначителен грях“, орбитална траектория за прибиране на реликви

Този път нямаше да има изненади. Чър-Яр беше сигурна в това. През стените на модула за скачване тя можеше да види изпълнената със сандъци вътрешност на товарния съд, чиято атмосфера се изпускаше от прецизно направените от нея дупки с лазерите. Господарката на кораба беше направила всичко възможно да убие извънземните, ако имаше такива и те се криеха на борда, без да повреди реликвата, която се намираше вътре.

След изненадващата среща на предишния товарен кораб Чър-Яр и останалите Киг-Яри бяха претърсвали извънземния съд. Ала не бяха намерили никакви реликви. Дори Светилото на „Незначителен грях“ беше отказало и глифът беше избледнял. Разочарована, господарката на кораба реши да унищожи съда и по този начин да заличи всички доказателства за безплодното си престъпление.

Чър-Яр беше накарала Хурагока да проведе по-щателно претърсване. Ала въпреки бързите действия на съществото, тя не искаше да остава на едно и също място за много дълго, в случай че извънземното, което бяха убили, някак си беше успяло да изпрати сигнал за помощ, без да задейства сензорите на кораба. Освен това Дякона, който беше единственото ѝ средство за комуникация с Хурагока, беше емоционално съсипан и абсолютно безполезен след преживяната случка. Вбесена от малодушието му, Чър-Яр го беше оставила да се прави на болен в метановото помещение. Тя искаше екипажът ѝ да се съсредоточи върху непосредствената им задача, без да се разсейват с нови и интересни начини за изтезаване на Дякона.

— Пригответе се! — изтрака с челюстите си господарката на кораба, докато модулът за скачване довършваше разрязването в корпуса на съда.

Жар и останалите два мъжки Киг-Яра се бяха скупчили толкова близо до нея, колкото позволяваха скафандрите им. Конструирани за външна поддръжка, а не за битка, те бяха обемисти и тромави, което

беше допълнително неудобство, освен липсата на въздух за дишане в товарния съд. Чър-Яр знаеше, че екипажът ѝ не се чувства комфортно, особено Жар. В шлемовете на скафандрите нямаше място за свиване на гребените от шипове върху главите на мъжките Киг-Яри и нейният избраник беше напълно почервенял и изгарящ от нетърпение да се докаже.

Модулът за скачване прекрати поетапното си движение напред и главата на Жар се извъртя настрани, за да провери дали свързването е безопасно.

— След мен! — изкрюка той.

Ноктите му, обвити в ръкавицата, хванаха здраво кристалното мачете, след което той скочи през трептящата енергийна бариера, която служеше за въздушен люк на модула за скачване. Господарката на кораба сграбчи здраво плазмения си пистолет и последва останалите мъжки, които вече бяха преминали оттатък.

Първото нещо, което Чър-Яр забеляза вътре в трюма, беше липсата на гравитация. Носейки се във въздуха на половината от височината на ръста си, тя осъзна, че лазерите ѝ са повредили някоя важна инсталация. Тя изтрака със зъби от раздразнение, докато наблюдаваше как Жар и останалите се трудеха, за да намерят плячката върху разрязаните метални панели на пода. Екипажът ѝ нямаше никакво търпение. В момента те се мотаеха наоколо като глупаци на фона на подигравателния блясък от червените аварийни лампи в трюма.

— Успокойте се! — изсъска господарката на кораба през сигнализиращия модул в шлема си. След което зае стабилна позиция на ръба на подаващия се модул за скачване. — Отидете към сандъците!

Трюмът беше пълен със същите пластмасови контейнери като предния товарен кораб, въпреки че вътре не беше толкова добре подредено. Контейнерите бяха нахвърляни на малки купчини по-равно. Щеше да отнеме време да претърсят всяка една купчина, особено в условията на нулева гравитация. Чър-Яр изсъска ядосано на себе си. Най-добрият начин да ускори процеса, беше да принуди Дякона да инструктира Хурагока да намери и поправи гравитационната система, която тя, без да иска беше повредила.

Ала точно когато се извъртя, за да се оттегли назад през енергийната бариера, тя усети нещо остро и горещо да разкъсва

скафандъра ѝ в областта на врата, разрязвайки люспестата ѝ кожа и долови вибрациите от рикошетите на още куршуми по стените на трюма. Нейният скафандър автоматично запечата двете малки пробойни, изхвърляйки навън малко от виолетовата ѝ кръв под формата на кълбовидна струя.

— Отбой! — извика Чър-Яр към своя екипаж. — Връщайте се обратно на кораба!

Господарката на кораба не знаеше местоположението на нападателя си, ала беше сигурна, че той определено има видимост към нея. Без да погледне дали Жар и останалите можеха да я последват, тя се хвърли назад към вътрешността на модула за скачване.

Ейвъри трябваше да се подчини на капитан трети ранг Ал-Сигни. А жената определено можеше да планира една операция както трябва. Внимателно замаскираният ѝ малък военен кораб „Засрамен вървеж“ беше пълен с малък арсенал от оръжия, някои от които Ейвъри въобще не беше виждал. Той и Бърн бяха избрали това, което Ал-Сигни наричаше бойна пушка — прототип с дълга цев и оптичен мерник. Двамата старши сержанти бяха решили, че комбинацията от точност и далекобойност на оръжието ще пасне добре на големите пространства между купчините от контейнери в товарния отсек.

Ала това беше преди да разберат, че ще трябва да се носят високо над пода в трюма.

Когато товарният съд беше прострелян с лазери и загуби гравитацията си, Ейвъри и Бърн бяха направо шокирани. За щастие капитанът ги беше снабдил с тромави черни скафандри и шлемове с големи визьори. Когато яркият връх на някакво пробивно устройство проряза корпуса, двамата старши сержанти се откъснаха от прикритията си зад кутиите и се придвижиха зад страничните метални колони, които опасваха горната част от корпуса на кораба.

Ейвъри натегна още повече пръста си върху спусъка на бойната пушка. Кръстовидните маркери в оптичния мерник бяха фиксирани върху четвъртото извънземно, което в момента се показваше през трептящото поле. Да, капитанът можеше да планира операция, помисли си той. Ала тя не беше очаквала това.

По време на кратката им среща в един празен пътнически вагон, който се изкачваше от Утгард нагоре към Тиарата, Ал-Сигни каза на Ейвъри и Бърн за една скорошна победа на Съпротивата на Епсилон Еридани, за която те не бяха информирани, независимо от достъпа им до секретна информация.

По същото време, когато двамата старши сержанти са се опитвали да застрелят преносителя на бомбата в ресторанта на Трибют, „Вътрешните“ са ударили луксозния лайнер „Национален празник“, докато е чакал в орбита около Рийч. Корабът току-що приключвал с настаняването на повече от хиляда и петстотин цивилни пътници за чартърен полет към Аркадия, колония, известна с местата си за отдых и туризъм, когато в него се блъснали две орбитални таксита без екипаж.

Капитанът на лайнера предположил, че такситата просто превозват закъснели пътници. Когато те не отговорили на командите му да се насочат към доковете, той започнал избягващи маневри в опит да се отклони от удара с тях. Ала количествата експлозиви, които „Вътрешните“ били натоварили в такситата не само че разкъсали „Национален празник“ на две, а и обгорили боята по корпусите на всички други кораби в радиус от два километра.

Двамата старши сержанти бяха изслушали спокойно един запис по комуникатора на Джилън, съдържащ финалните думи на капитана и бяха чули как бившият пилот на флотски изстребител хладнокръвно беше насочил другите кораби извън траекторията на осакатения лайнер, дори когато навлязъл в атмосферата на Рийч и започнал да се издува и да гори.

Досега Джилън им беше обяснила, че ВСП успяло да задържи положението под контрол, представяйки удара на „Вътрешните“ като трагичен инцидент. Защото атаката била необикновено дръзка. За първи път Съпротивата поразила летяща цел и то над Рийч, епицентърът на всички сили на КУОН в Епсилон Еридани. Независимо, че „Вътрешните“ бяха поели отговорност за жертвите, повечето хора бяха прекалено уплашени, за да повярват, че това е тяхна работа. Ако те можеха да си разиграват коня точно пред погледа на флота на КУОН, какво би могло да ги спре да поразят цели и в останалите звездни системи? Например Сол или Харвест?

Според Джилън командването на флота дало ясно да се разбере, че повече няма да има случаи като този с „Национален празник“. ВСР било вдигнато под тревога и веднага след като Трети отдел получил информация за изчезването на товарния кораб в Епсилон Инди, тя била оторизирана да проведе тайно разследване. В случай, че се налагало да предприеме някакви необичайни действия, висшестоящите ѝ наредили да командирова Ейвъри и Бърн.

— Госпожо, имаме вражески обекти в трюма — прошепна Ейвъри през микрофона в шлема си.

— Унищожете ги — отговори грубо Ал-Сигни, понеже Ейвъри трябваше да пази тишина.

— Обектите не са от „Вътрешните“.

— Поясни.

Ейвъри си пое дълбоко дъх.

— Те са извънземни. — Той наблюдаваше как първите три същества, които бяха дошли с насочени дула през енергийната бариера, се опитваха да останат на крака и разучаваше дългите им, костеливи човки и големите, кървавочервени очи, които блестяха през шлемовете им. — Приличат на гущери, но нямат опашки.

Настъпи пауза, докато Джилън, която беше заела позицията със „Засрамен вървеж“ на двеста километра разстояние от товарния съд, успее да обмисли думите на Ейвъри. Ала сержантът знаеше, че не след дълго някое от извънземните щеше да погледне нагоре и да ги види как се крият в сенките между колоните.

— Госпожо, какви са заповедите? — настоя Ейвъри.

— Опитайте се да хванете едно от тях живо — отвърна Ал-Сигни. — Ала не позволявайте на никой да се измъкне. Край.

— Прието.

Ейвъри притисна силно пушката към себе си. Не беше имал възможност да стреля с това оръжие. И се надяваше неговите 9,5-милиметрови куршуми да са достатъчни, за да пробият многоцветните скафандри на извънземните.

— Бърн, пригответи се. — Ейвъри погледна към другия старши сержант, който се беше разположил между две колони вляво от него. — Стрелям по водача им.

Той предположи, че водачът на съществата е извънземното, което се намираще най-близо до блещукащата дупка в корпуса. То

изглеждаше по-спокойно от останалите и освен това носеше съответното оръжие — сребрист пистолет с формата на буквата „С“ със зелена енергийна лента, която блестеше между двата му върха. Ейвъри се надяваше, че ако елиминира водача, останалите, които в момента се бяха навели над пода, щяха да бъдат по-склонни да се предадат. Той пое дъх и стреля.

В условията на нулева гравитация ритането на бойната пушка при изстрелването на откоса от три куршума беше по-отчетливо, отколкото беше очаквал. Два от изстрелите му не попаднаха в целта и когато откатът на оръжието го запрати към корпуса на кораба, той видя как ранената му цел изчезва назад през блестящата бариера. Ейвъри се прокле заради това, че не се беше завързал по-здраво за колоните. Ала това беше първата му битка в нулева гравитация. Той можеше само да се надява, че извънземните също нямат опит в такива условия.

Дотук обаче изглеждаше, че случаят не е такъв.

Ейвъри направи всичко възможно да стабилизира прицела си, докато трите останали извънземни се отблъснаха от пода и се изстреляха към него в широка триъгълна формация. Съществуването начело беше с по-голям шлем и Ейвъри можеше да види през оптиката, че то имаше най-дългите шипове, които бяха оцветени в яркочервено и сгънати назад към главата му. Ала Бърн се беше прицелил в същата мишена. Той стреля първи и запрати извънземното на кълбета вдясно от него.

Ейвъри нямаше време да нагласи мерника си и едно от приближаващите извънземни се блъсна в него, замахвайки с някакво подобие на кристално мачете. Той парира мачетето с дулото на пушката си и шлемовете им се удариха. Шлемът на Ейвъри започна да се тресе и за момент той си помисли, че визьорът му ще се натроши. След което погледна към квадрата в шлема на извънземното и разбра, че това бяха вибрации, предадени от безшумния, гневен писък на съществуването.

Сержантът беше приклепил мачетето на извънземния в една от колоните. По оръжието течеше енергия и то светеше с розова топлина отвътре. И той беше сигурен, че много бързо ще се справи със скафандъра му, а какво оставаше за плътта отдолу.

Със свободната си лапа извънземното започна да драци по врата и раменете на Ейвъри. Ала ръкавиците му бяха огромни и то не можа

да му навреди. Ейвъри се пресегна надолу и извади от кобура един пистолет М6, който си беше избрал от арсенала на Ал-Сигни. Преди извънземното да успее да реагира, той изстреля бързо четири куршума в долната част на удължения му шлем, в основата на масивната му челюст. Главата на съществото се пръсна, оцветявайки вътрешността на шлема в ярковиолетово.

Ейвъри блъсна извънземното надолу към пода на товарния съд и в този момент Бърн откри огън отляво. Той също беше затруднен с овладяването на тялото си след първия изстрел и третото извънземно го удари точно в корема, избивайки бойната му пушка. Оръжието рикошира в корпуса и с въртене се отдалечи от обхвата му, а извънземното заби мачетето си в лявото му бедро.

Явно извънземното си е мислело, че е достатъчно да пробие скафандъра на Бърн, за да го убие и може би щеше да успее, ако скафандрите не бяха проектирани с различни отделения. Когато Бърн извади мачетето от крака си, дупката се запълни с жълта запечатваща пяна. Извънземното започна да вършее с ръце и Ейвъри си помисли, че може да се опита да си вземе отново мачетето. Ала когато оръжието започна да пулсира с розова светлина, той разбра, че съществото всъщност се опитваше да избяга и да направи детонация.

— Пусни острието! — извика Ейвъри. — Ще избухне!

Бърн пхна мачетето в средната секция на скафандъра на извънземното и го изрита назад по пътя, от който беше дошло. Съществото опита да издърпа обезумяло острието, ала Бърн го беше напъхал дълбоко навътре. За части от секундата то се пръсна с ярък розов блясък. Малки, влажни частици нашариха визъора на Ейвъри, подобно на кишав сняг.

— Благодаря — изгруктя Бърн по комуникатора си. — Ала ако бях на твое място, щях да се захвана с онова там.

Ейвъри погледна надясно. Първото извънземно, простреляно от Бърн, беше успяло да се хване с лапата си за едни кръстосани скоби върху тавана и така да спре придвижването си настрани. Съществото беше наклонило главата си по посока на Ейвъри и го гледаше с непримигващи очи. Изстрелът на Бърн беше попаднал в ръката под рамото му, ала извънземното беше успяло да задържи мачетето си и в момента се приготвяше да го хвърли.

Сержантът нагласи V-образния си мерник така, че да сочи към торса на съществото. Той можеше да види блестящите му шипове, изпълнени с тъмна кръв. Извънземното отвори челюстите си, оголвайки остри като бръсначи зъби.

— И аз се радвам да се запознаем — намръщи се Ейвъри.

След което изпразни пълнителя на своя пистолет М6 в центъра на гърдите на извънземното. Изстрелите откъснаха ръката му и я запратиха с въртене към далечния край на товарното помещение.

— Тръгвам след другото. — Ейвъри постави здраво ботушите си върху корпуса.

— Ще те прикривам — каза доброволно Бърн. Ейвъри го погледна изпитателно.

— Ако онова острие беше разрязало някоя артерия, пяната нямаше да помогне. Остани тук. Връщам се веднага — каза той и се отгласна към бариерата.

— Джонсън — каза Джилън. — Имаш десет минути.

Ейвъри сам довърши изречението й наум — „преди да унищожа извънземния кораб заедно с теб на борда му“. Той знаеше, че „Засрамен вървеж“ е екипиран с една установка „Арчър“, изстрелваща ракети, които можеха да видят сметката на всички кораби, освен на най-големите съдове в човешката флота. Ал-Сигни му беше казала, че ще я използва, за да унищожи предполагаемия кораб на Съпротивата, ако се опита да избяга. Ейвъри знаеше, че от още по-голямо значение е да спрат извънземния кораб. Защото ако той избягаше, най-вероятно щеше да се завърне с подкрепления.

— Ако не се върна до пет минути — отвърна Ейвъри, — значи въобще няма да успея.

След което премина през бариерата.

Сержантът не очакваше да има гравитация, ала все пак успя да приклепне и да се претърколи, след което се изправи с насочена напред пушка. Прицелвайки се надолу към полупрозрачната тръба, той можеше да види целия извит профил на извънземния кораб. Ейвъри се опита да не мисли колко още извънземни може да има на борда. Нямаше прикритие в модула за скачване на съда и ако съществата започнеха да се тълпят вътре, той щеше да бъде пътник. Сержантът закрачи бързо напред и няколко секунди по-късно се оказа изправен пред още едно трептящо поле.

Доколкото можеше да установи, първата бариера не му беше навредила, въпреки че това не се отнасяше за комуникатора му. Опитва се да се свърже с Бърн и Ал-Сигни, ала каналът пращеше от статичен шум. „Сам-самичък в извънземен кораб“, помисли си Ейвъри, поемайки няколко пъти дъх, за да се успокои. Знаеше, че ако продължава да мисли за положението си, щеше да се огъне и най-вероятно да изгуби самообладание. С оръжие на рамо той пристъпи през втората бариера. Този път усети как кожата му изтръпва и как полето стяга гъвкавата тъкан на скафандъра му.

Къс проход водеше до по-широк коридор, осветен от пурпурна светлина. Ейвъри сканира пространството отляво и пресметна, че има двайсет метра до стената. Той забеляза, че има затварящи се врати на всеки пет метра по коридора. Това бяха запечатващи се отделения, но сержантът можеше само да гадае за предназначението им. Сканира пространството отдясно и видя нещо, наподобяващо гигантски червей, което беше завързано за купчина мръснорозови балони, насочени към един ъгъл в края на коридора. Друг вид извънземно? Ейвъри изпадна в недоумение.

Изведнъж усети движение отляво. Когато скочи през коридора, скривайки се в нишата на една от вратите, плазма прогори въздуха зад него. Обръщайки се, той видя залп от изгарящи зелени снопове да прорязва коридора. Металът изсъска и се деформира, наподобявайки телата на бръмбари, хванати в капан в горящите трупи.

Ейвъри нямаше намерение да подава глава. Вместо това изкара пушката си иззад ъгъла на нишата и изпразни целия ѝ пълнител с шест куршума. Вражеският огън спря. Ейвъри се надяваше, че е уцелил мишената си, а не просто я е принудил да се прикрие.

Разбира се, имаше само един начин да разбере. Той дръпна пушката си и смени пълнителя. След което преброи до три и се завъртя към коридора.

Първото място, на което отиде Чър-Яр, беше мостикът. Оттам тя можеше да отдели модула за скачване, да стартира двигателя на кораба си и да избяга, преди някой от нападателите да се качи на борда. Ала докато сваляше шлема и махаше неудобните си ръкавици, тя осъзна, че всичките ѝ планове са провалени.

Въздухът във вътрешността на мостика беше наситен с газовете на Хурагока, а процесните вериги, свързващи Светилото за сигналните съоръжения на „Незначителен грях“, бяха поправени. Докато се промъкваше към пирамидалното устройство, тя видя, че то предаваше пълен доклад за реликвите във всички извънземни светове към Духовенството на Умиротворението.

— Дякона — изсъска тя. — Предател!

Въпреки че беше странно в този момент на предателство, първото нещо, което Чър-Яр усети, беше тъга. Тя се беше приближила толкова много до наградата си, че почти усещаше меките стени на гнездото си и топлото люпило от яйца между краката си, в които растяха малките Киг-Яри, носещи нейната кръвна линия. За няколко секунди продължи да се наслаждава на тези илюзорни усещания, след което беше обзета от желанието за отмъщение.

Когато метановото помещение се изпразнеше, Чър-Яр знаеше, че има само едно място, на което можеше да бъде Унгоят — спасителната капсула на „Незначителен грях“. Ала когато излезе от помещението и видя извънземното в черен скафандър да се приближава по коридора към централната секция, господарката на кораба осъзна за свое голямо разочарование, че дори отмъщението ѝ се изплъзваше.

Щом извънземното беше на борда на кораба ѝ, значи екипажът ѝ беше мъртъв. С тяхна помощ тя можеше да си пробие път със стрелба към спасителната капсула в кърмата на кораба. Ала сега успехът ѝ зависеше само от собствената ѝ бързина и коварство, които обаче бяха значително намалени.

Мазолите по раменете ѝ сега бяха толкова втвърдени, че трудно носеше плазмения си пистолет. Когато успя да го вдигне и да стреля, извънземното вече беше залегнало зад едно прикритие. Докато обмисляше най-добрия начин за изкарване на извънземното в космоса, тя видя огнени проблясъци. Куршуми се врязаха в корема ѝ и прекършиха гръбнака ѝ. Друг изстрел я уцели в лявото коляно, ала тя вече не усещаше нищо надолу от кръста си. Кръв започна да се стича от дупки, които претовареният ѝ скафандър можеше само частично да запечата и тя падна върху вратата на коридора.

Ръцете на господарката на кораба натежаха неимоверно, ала тя успя да сложи пистолета в скута си и да провери заряда му. Беше

останала по-малко от една трета от него, което нямаше да бъде достатъчно, за да спре извънземното, след като то излезеше от прикритието си, ала щеше да стигне, за да направи това, което беше нужно.

Тя се пресегна нагоре и хвана в дланта си дръжката на вратата към метановото помещение. Когато външният му люк се отвори, женската употреби останалите си сили, за да се прицели с пистолета и да натисне спусъка. Когато оръжието се зареди, за да изстреля един мощен енергиен сноп, достатъчен да прогори вътрешния люк към метановото помещение, още куршуми разкъсаха гърдите ѝ, поваляйки я на пода.

Светлината над главата на господарката на кораба започна да гасне, докато извънземното приближаваше. Ала въпреки спазмите, разтърсващи ръката ѝ, тя изчака, за да натисне спусъка, когато съществото я погледнеше в очите. Женският Киг-Яр наблюдаваше как погледът на съществото се премества от оръжието ѝ към люка. Тя почака, докато то не потрепна, което беше знак, че е разбрало за очакващата го съдба.

— Това е моят кораб — изсъска Чър-Яр. — И аз ще сторя с него това, което пожелаея. — Нокътят ѝ се отпусна върху спусъка и с пукот яркозелена топка плазма уцели вътрешния люк.

Когато изстрелът проби метановото помещение, газът вътре се възпламени, стартирайки верижна реакция, която бързо достигна до резервоара за презареждане, вграден в стената му. Извънземното се хвърли назад към модула за скачване, ала компресиращата система на кораба избухна в коридора и удари шлема на скафандъра му в срещуположната стена на прохода. Извънземното падна на пода в безсъзнание.

Езикът на Чър-Яр изплющя слабо в зъбите ѝ. Най-накрая беше получила известно отмъщение. Докато последните капки кръв изтичаха от тялото ѝ, повреденият люк на метановото помещение избухна и една размътена огнена топка я погълна.

* * *

Дадаб усети експлозията още преди да я чуе, понеже внезапен трус разлюля спасителната капсула и след това се разнесе приглушеният гръм. Той изстена от ужас, когато серия малки взривове разтърсиха капсулата в дока ѝ. Какво задържаше Хурагока? Дякона беше наясно, че нямаха почти никакво време, за да изпълнят плана си.

Когато всички Киг-Яри се намираха в модула за скачване, Дадаб се беше измъкнал от метановото помещение с допълнителен резервоар, докато *По-лек от някои* напредваше към мостика с истинската бройка на Сиянията и обясненията му за светотатството на Чър-Яр. Ала преди Дадаб да успее да се върне за още един резервоар, той чу предупреждението на господарката на кораба по сигнализиращия модул и остана затворен в капсулата.

Сега той чу свистене на въздух в кръглата шахта, която свързваше спасителната капсула с основния коридор на „Незначителен грях“ и разбра, че корабът изпускаше въздух. Не искаше да изостави Хурагока, ала трябваше да затвори люка на капсулата или рискуваше вътре да настъпи декомпресия.

Свистенето внезапно спря, когато *По-лек от някои* се спусна надолу по шахтата и се мушна в капсулата.

— Нещо не е наред ли? — попита Хурагокът, забелязвайки паникьосания поглед на Дякона.

— Закъсна! — направи знак Дадаб, удряйки с юмрук върху командната конзола на спасителната капсула, за да затвори люка ѝ.

— Е, нямаше да можем да отидем никъде без тези неща.

Дадаб изгрухтя, когато *По-лек от някои* разкри причината за забавянето си, а именно — някакъв багаж, който се беше върнал да прибере от метановото помещение. В пипалата си съществото държеше всичките три интелигентни кутии — две от командните кабинички на товарните кораби и една от гигантската машина в трюма на втория съд.

— Защо са толкова важни? — сигнализира Дякона с натезжали като олово ръце.

Затварянето на люка на спасителната капсула автоматично беше стартирало животоподдържащата система, която щеше да сгъсти въздуха, за да могат обитателите ѝ безопасно да бъдат обездвижени, когато тя се изстреляше с висока скорост от кораба на Киг-Ярите.

— Не ти ли казах? — обясни Хурагокът, пускайки кутиите във въздуха. Те замръзнаха неподвижни в пространството. — Научих ги да говорят! Да говорят една с друга!

За първи път Дадаб забеляза, че някои от стените на кутиите бяха махнати, за да се осигури достъп до техните обработващи вериги. Някои от тях бяха свързани заедно и образуваха мрежа от комуникационни системи.

„Пророци, бъдете милостиви“, изстена той. След което натисна с пръст един блестящ холографски бутон в центъра на конзолата и капсулата се изстреля от дока си.

От разстояние малкият цилиндър едва можеше да бъде забелязан, когато се изстреля от „Незначителен грях“. Капсулата бе една от безбройните отломки, изхвърлени от загиващия кораб, и един наблюдател трудно би я фиксирал на фона на околната тъмнина, докато не активираше модула си за хиперпространствен скок и не изчезнеше в трептящата ивица светлина.

Дженкинс гледаше надолу, докато по веждите му се събираше пот. Той лежеше по очи, а лявата му ръка държеше здраво каишката на неговата МА5, въпреки че мишената на триста метра беше лесна за събаряне. Пет куршума, пет попадения. Дженкинс се усмихна. Довчера въобще не беше държал оръжие. А днес дори не можеше да го остави.

Когато той и останалите наемници се бяха събудили сутринта, нито един от двамата сержанти не се беше върнал от Утгард. Капитан Пондър не им даде никакви обяснения, а просто ангажира двата взвода с чистене на отпадъците около гарнизона и други незначителни задачи. В отсъствието на Бърн той беше изпратил Дженкинс, Форсел, Уик и Андерсен на полигона, за да започнат със стрелбата, доверявайки безопасността им на полигонния компютър.

Компютърът беше свързан безжично с оръжията на наемниците и можеше по всяко време да блокира спусъците им. Ала през по-голямата част от времето машината просто съобщаваше с пресипнал глас попаденията и пропуските, като комично се опитваше да наподобява гласа на военен инструктор. Уик и Андерсен имаха слаби резултати и се върнаха обратно в казармите. Нито един от двамата не се беше присъединил към гарнизона, за да се научи как да стреля.

Бащата на Уик притежаваше най-големия концерн на Харвест за внос и износ на продукцията, а Андерсен беше официален представител на стоковата борса. И двамата живееха в Утгард и се отнасяха с еднакво презрение към стопанствата, които бяха осигурили просперитета на техните семейства. Те искаха да напуснат Харвест, за да направят кариери на някои от вътрешните светове в правителствените служби или СКД и считаха, че стажът им в гарнизона ще бъде добро допълнение към автобиографиите им.

Дженкинс също приемаше службата си в гарнизона като билет за напускане на Харвест. Това беше начинът да избяга от хилядите акри, покрити със зърно, които той, като най-голямото от трите деца в семейството, беше предопределен да наследи. Да си фермер не беше толкова лошо, ала в това нямаше нищо вълнуващо. И затова, въпреки че двамата старши сержанти го плашеха до смърт, Дженкинс много искаше да бъде като тях. Да бъде истински войник. И то не заради някакъв дълбоко вкоренен патриотизъм, а защото бленуваше за изпълнения с приключения живот на пехотинец от КУОН.

Неговите родители никога не биха му простили, ако пропуснеше колежа, за да се запише на военна служба. Ала със стажа в гарнизона той можеше да кандидатства за офицерското училище, след като се дипломира. Досието му нямаше да изглежда много добре, ако не можеше да стреля. И затова, след като Уик и Андерсен заминаха, той беше останал на полигона заедно с Форсел.

Първите впечатления на Дженкинс, че високият безмълвен наемник имаше повече мускули, отколкото мозък, бързо се бяха променили. Когато Дженкинс се беше затруднил с нагласянето на оръжието за прицел, Форсел му беше помогнал. Когато изстрелите му не бяха попаднали в целта, Форсел го беше посъветвал как да се прицели по-точно. А когато Дженкинс беше попитал Форсел откъде знае толкова много за стрелбата, русият наемник с набит врат беше погледнал към оцветената в ръждиво пшеница зад най-далечните мишени, проговаряйки:

— Просто наблюдавам вятъра.

И така, Дженкинс също беше започнал да обръща внимание и скоро двамата се надпреварваха да уцелват центъра на мишените си. Те прекараха остатъка от деня в закачки за пропуските си и поздрави

за попаденията, като играеха ролята на полигонния компютър, чийто интелект беше прекалено слаб, за да възрази.

Веселбата беше продължила, докато капитан Пондър не се беше появил късно следобед, носейки един пистолет М6 и няколко кутии с патрони.

Дженкинс се опитваше да не се взира много, когато капитанът започна със стрелковите си упражнения. Ала не се съдържа и забеляза, че офицерът не беше във форма и протезата му трудно задържаше оръжието стабилно, за да се прицели. По едно време Пондър изтърва един пълнител и се протегна да го хване, преди да падне върху покрития с летви под на полигона.

Ала скоро той започна да прави по няколко попадения върху петдесетметровите мишени и да сменя пълнители с абсолютна прецизност. Дженкинс и Форсел свършиха мунициите много преди него. Ала търпеливо го изчакаха да приключи със стрелбата, да обезопаси оръжието си и да провери резултатите им върху дисплея на полигонния компютър.

— Войници, стрелбата е перфектна.

Дженкинс усети как слабите му бузи се изчервяват.

— Благодаря ви, сър — след което събра кураж да говори открито. — Когато завърших училище, исках да се присъединя към пехотата и да имам шанс да стрелям срещу истински... — Дженкинс замлъкна, а усмивката му се стопи пред каменния поглед на капитана. — Извинявам се, сър.

— Не. Добре е, че си толкова смел — каза Пондър, устоявайки на желанието да погледне към небето, понеже знаеше за новата заплаха, която се беше появила. — Ако имаш желание да стреляш, ще получиш шанс за това. — Ала не намери смелост да добави „много по-скоро, отколкото си мислиш“.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА 9

Свещен град на Съглашението, „Висша щедрост“, 23-та епоха на Съмнението

Министърът на Твърдостта беше пушил прекалено много. Той никога не употребяваше стимуланти като наргилетата, които бяха толкова популярни сред по-старшия състав. Ала конклавът от предишната нощ се беше проточил много дълго и той беше изпитал нужда от нещо, което да го задържи буден по време на дискусиата за огромните статистически данни. И сега главата на министъра беше обзета от ужасна, наказваща болка. Никога повече, обеща си той, присвивайки очи изпод натежалите си клепачи, като едновременно с това масажираше слепоочията си. Само да можеше духовникът да побърза и да приключи с неговото лечение...

Като по-голямата част от технологиите на Съглашението, билковият синтезатор на духовенството Сан Шиум беше скрит зад една естествена фасада, която в този случай беше изградена от полираните ониксови стени на килията. Петнистата каменна зидария грееше под светлината на една холограма високо във въздуха, представляваща навес от листа с форма на диамант, които шумоляха на изкуствено симулирания бриз. Един цинков плот, простиращ се през килията, беше монтиран достатъчно високо поради факта, че и двамата духовници Сан Шиум, подобно на всеки друг зрял член от своя вид, седяха в антигравитационни кресла високо над пода.

— Готов съм — каза духовникът, като същевременно извади една ахатовочервена сфера от хранващата тръба на синтезатора.

Обгръщайки сферата с дългите си, тънки пръсти, той обърна стола си към плота, постави я в черен хаван от мрамор и я строши с чукалото. Сферата се раздробя, изпускатйки лютив аромат, разкривайки шепа листа и малки плодове. Когато духовникът започна да смилва съдържанието, министърът на Твърдостта се изправи върху кръглите пурпурни възглавнички на сребърния си стол и вдиша лечебната миризма. Слабите ръце на по-възрастния Сан Шиум се въртяха в ръкавите на вълнената му риза, докато смилаше съставките на

едрозърнест прах. Това беше усилие, което караше рядката му бяла коса, висяща от бледия му врат, да се тресе като грива на стар, раздърпан кон. Светлокафявата кожа на министъра беше напълно обезкосмена в сравнение с неговата. Единственото окосмяване по тялото му беше тъмната, къдрава брада, стърчаща под черните му устни. Ала дори и тя беше късо подстригана.

Този спретнат външен вид в комбинация с яркочервените одежди, спускащи се от коленете на министъра до възлестите му стъпала, беше доказателство, че не споделя аскетизма на духовниците и проповядва смирение само в присъствието на технология на Предшествениците като синтезатора.

И все пак, позабавлява се министърът, който вече беше започнал да усеща облекчение от току-що вдишаната лечебна миризма, *когато Голямото пътуване започне, всички ние ще извървим Пътеката заедно.*

Този цитат от светото писание на Съглашението представяше основния постулат на вярата — онези, които покажеха подobaваща почит към Предшествениците и техните свещени творения, неизбежно щяха да станат част от божественото пътуване отвъд границите на познатата вселена, както бяха направили те преди много време.

Обещанието за приемане на божествената същност беше послание с голяма притегателна сила и всички бяха добре дошли да се присъединят към Съглашението, ако приемат, че единствено Сан Шиум имат властта да разследват и разпространяват свещените реликви.

Въпреки че вниманието на Съглашението беше насочено към оня свят, биологичните видове, които членуваха в него, все още изпитваха простосмъртни стремежи към богатство, сила и престиж, които можеха да им бъдат осигурени от подходящата технология на Предшествениците. Балансирането на тези желания беше отговорност на министъра на Твърдостта и той решаваше кой какво ще получи. И последните негови усилия му бяха докарали това страховито главоболие.

Когато шумът на чукалото започна да стърже в слуховите мембрани в задната част на черепа на министъра, духовникът изпразни хаванчето върху едно квадратно, бяло платно, разгънато върху плота.

— Нека да се накисне толкова време, колкото желаете. Разбира се, колкото повече, толкова по-добре. — Духовникът завърза рецептата за една торбичка, която постави внимателно върху плота. — Да бъде благословен денят ви, министри — каза той със състрадателна усмивка.

— Ще пристъпя напред — направи гримаса министърът на Твърдостта, — въпреки че днес се чувствам малко по-неразположен от обичайното.

Когато министърът прибра рецептата в скута си, реши наум, че трябва да я сканира, преди да я приготви. Като се имаше предвид противоречивата природа на неговата работа, един атентат срещу него винаги беше възможен и офисът му постоянно проявяваше предпазливост в това отношение.

Министърът забарабани с пръсти по панелите на оранжево-сините холографски уреди, вградени в извитите облегалки на трона му, като зададе нова посока на устройството. Тронът се понесе настрани от плота и ускори ход, преминавайки през триъгълния вход на килията. Светлини примигаха върху тъмния, огледален камък, докато тронът заобикаляше поредица от ъгли и най-накрая навлезе във величествения интериор на „Висша щедрост“.

Погледната от разстояние, столицата на Съглашението наподобяваше медуза, плуваща в среднощно море. Нейният единствен огромен купол завършваше на върха с огромен скален къс, осеян с хангарни ниши и старателно укрепени оръжейни платформи. Дълги, гъвкави модули се простираха зад каменистата основа, където безброй кораби бяха акостирали като пасаж замаяни риби. Имаше основно търговски съдове, но присъстваха също и огромните крайцери и транспортъри от флота, защитаващ „Висша щедрост“. Въпреки техния размер, дузина от тях щяха да се поберат в купола, който беше толкова огромен, че беше трудно да се обхване с поглед от единия до другия край, особено в ранните часове от денонощния цикъл, когато въздухът беше наситен със синьо-зелени облаци мъгла.

Освен че служеше като космическа столица на Съглашението, „Висша щедрост“ беше дом на огромните популации от биологични видове, които членуваха в него. Всички живееха съвместно тук и тази концентрация на живи организми създаваше неповторима, космополитна атмосфера, за разлика от другите светове на

Съгласението. Въздухът във вътрешността на купола беше наситен със същества, които отиваха на работа или вече се прибираха от смяна. Двата цикъла на денонощието се сменяха заради изсветляващата и помръкващата повърхност на искрящ диск, поставен на върха на купола. Това беше изкуствената звезда на града.

Министърът на Твърдостта примига, когато дискът бавно увеличи интензитета на светлината си, разкривайки пръстен от пилони, разположени около купола. Всяка от въртящите се колони се държеше във въздуха от антигравитационни модули, които бяха хиляди пъти по-мощни от този в креслото на министъра. Въпреки че някои пилони бяха по-ниско наклонени като този, в който се помещаваше килията на духовника, всички те стърчаха от една и съща структура — вулканична скала с шипове, които пронизваха металните опори и бяха покрити с плочи от декоративна сплав.

Сутринта беше настъпила и беше по-лесно да се разпознаят разни индивиди в пътуващата тълпа. Унггои се бяха скупчили върху тежки шлепове. Духовници Сан Шиум кръстосваха пространството в кресла като тези на министъра. А напред-назад се стрелкаха високи и мускулести Сангхейли, закопчани за лъскави антигравитационни раници. Тези бойци със синя кожа и очи, наподобяващи тези на акула, бяха охрана на духовниците Сан Шиум, въпреки че това невинаги е било така.

Расите на Сан Шиум и Сангхейли бяха еволюирали върху планети, съдържащи много реликви. И двата вида вярваха, че тези късчета напреднала технология бяха достойни за боготворене, понеже бяха очевидно доказателство за божествените сили на Предшествениците. Ала само Сан Шиум се бяха оказали достатъчно дръзки, за да разглобят някои от реликвите и да ги използват за производството на различни практични устройства по тяхно усмотрение.

За Сангхейлите това беше богохулство. Ала Сан Шиум вярваха, че търсенето на висша мъдрост не беше грях и даже бяха убедени, че такива проучвания бяха от особено голямо значение, ако искаха да последват боговете по стъпките им. Тази основна разлика в практическото приложение на религията разпали дълга и кървава война, която беше започнала скоро след като двата вида бяха

установили контакт върху един спорен свят, наситен с реликви в една звездна система, окупирана от Сангхейлите.

По отношение на корабите и войниците Сангхейлите бяха започнали битката с очевидно предимство в числеността. Освен това бяха и по-добри войници — по-силни, по-бързи и по-дисциплинирани. В пряк сблъсък на пехотните корпуси един Сангхейли струваше колкото десетина Сан Шиум. Ала понеже повечето от битките се водеха в космоса и по корабите, Сан Шиум разполагаха с голямо преимущество — един-единствен, полуавтономен боен кораб на Предшествениците осакатяваше флотите на Сангхейлите, използвайки партизанската тактика.

В продължение на много време Сангхейлите бяха нанасяли ударите си, като не обръщаха внимание на очевидния факт, че победата изискваше от тях да извършат същите грехове като тези на враговете им — да осквернят собствените си реликви и да ги използват, за да подобрят бойните си кораби, оръжието и броните си. Така бяха измрели милиони Сангхейли преди гордите и тесногръди същества да решат, че саможертвата е за предпочитане пред унищожението. С натезали сърца техните воини жреци започнали своята работа, изграждайки флот, който щял да бъде в състояние да спре с едно сражение Сан Шиум и техния боен кораб.

Понеже това решение било смъртоносно за по-голямата част от Сангхейлите, най-мъдрите техни лидери осъзнали, че не са съгрешили чак толкова и могат да се примирят с желанието си за по-ясно разбиране на постулатите на своята вяра. От своя страна, Сан Шиум трябвало да признаят, че ако в галактиката имало други толкова опасни и злопаметни същества като Сангхейлите, техните шансове за оцеляване щели да бъдат много по-големи, ако се съюзят с врага си и по този начин Сангхейлите щели да им пазят гърба, докато те вършели свещените си дела.

Така се родило Съглашението. Съюз, пълен с взаимно подозрение, който обаче давал голям шанс за успех заради ясното разделение на труда, описано в светото му писание, маркирало официалното прекратяване на конфликта. Най-важният пасаж от него започваше така:

*„От изпълнени с ненавист очи
никой от нас не виждаше добре.
Нашата война би довела до безброй жертви,
без никой да постигне победа.
Нека оставим оръжията и се отърсим от гнева.
Вярата ще ни пази, докато намерим Пътя.“*

Договорът формализирал изкарването от употреба на бойния кораб на Предшествениците. Всички оръжия били демонтирани от древния съд, а самият той бил вграден в частично построения по онова време купол.

Министърът на Твърдостта не беше толкова набожен като останалите Пророци. За всеки случай той вярваше във Великото пътуване, ала по призвание беше повече технократ, отколкото теолог. И все пак, докато се издигаше през един не толкова претъпкан въздушен джоб, не можа да не изпита прилив на духовно ободрение, когато величествената триножна структура на бойния кораб на Предшествениците започна да мъждука на утринната светлина.

Този кораб символизираше господството на неговите създатели повече, от която и да било друга изоставена технология на Предшествениците. Двигателите му, например, бяха много ефективни и независимо от това, че Сан Шиум бяха успели само частично да ги активират, те генерираха достатъчно енергия, за да захранят „Висша щедрост“. Министърът на Твърдостта знаеше, че има още много скрити тайни в обработващите вериги, разпространяващи се по целия корпус на съда. И се надяваше, че свещениците Сан Шиум, отговарящи за изследването му, скоро ще ги разкрият всичките.

Тъй като министърът беше прекалено зает да управлява огромната бюрократична машина на министерството, част от неговия мозък все още разсъждаваше върху същите въпроси, които си задаваха всички останали членове на Съглашението. *Как точно Предшествениците са се превърнали в богове? И как можеше един обикновен смъртен да направи същото?*

Внезапен стон на антигравитационни генератори и последвалите го остри крясъци накараха министъра да погледне нагоре. Един от шлеповете с Унггой не беше успял да направи път на един от

транспортните пръстени Сан Шиум и това беше довело до разпръскването на столовете му.

Подобни пръстени се движеха навсякъде около купола, като се издигаха и снишаваха по височината на кулите. По-младите Сан Шиум пътуваха с по-бавните столове, като образуваха пръстени от по двайсет такива или дори повече, събирайки се рамо до рамо един до друг, за да увеличат максимално силата на антигравитационните им полета. Старши служителите на министерството можеха да управляват пръстени с по седем стола, а най-усъвършенстваните столове на заместник-министрите им позволяваха да се движат по трима едновременно. Само министрите като този на Твърдостта имаха правото да управляват достатъчно мощни столове, за да се движат самостоятелно с тях навсякъде.

За момент министърът на Твърдостта си помисли, че също би могъл да се отклони от курса си, за да избегне тежкия шлеп. Ала звеното за въздушен контрол на трафика във „Висша щедрост“ вече беше коригирало грешката на товарния съд, понеже беше разпознало ранга на министъра и беше принудило шлепа да предприеме странични маневри. Превозното средство се спусна на една страна, принуждавайки Унггоите, които пътуваха върху него, да се притиснат здраво един към друг поради риска да намерят смъртта си, ако паднат от него.

Безшумно профучавайки покрай тях в своя стол, министърът на Твърдостта забеляза, че шлепът е толкова претъпкан, че някои от Унггоите бяха принудени да седнат почти на ръба на платформата му, а късите им крака висяха надолу, което беше нарушение на разпоредбите за товарместимост. Докато шлепът продължаваше да се спуска надолу, като едва контролираше снишаването си към все още забулените в мъгла и богати на метан зони върху пода на купола, министърът на Твърдостта се зачуди дали претоварването му беше случаен проблем или пък индикатор за нарушаващото закона размножаване на Унггоите.

Пренаселването беше постоянен проблем за Съглашението, независимо, че много от биологичните видове живееха по корабите и космическите станции в орбита. Унггоите се възпроизвеждаха особено разточително и това беше добре за наемането на войници в армията на Съглашението, ала всъщност единственото събитие, редуциращо

популацията им, беше войната. В мирно време и без необходимия контрол, склонността им към непрекъснато размножаване се беше оказала доста застрашителна.

Като младши служител в Министерството на Единодушието, институцията, отговаряща за решаването на споровете между отделните биологични видове, министърът на Твърдостта се беше справил с един въпрос, който беше директно свързан с този проблем. Беше разкрил скандал, който доведе до уволнението на ръководството на цялото министерство и този случай му даде ценен урок за крехкостта на Съглашениякия съюз, като разбра също колко лесно беше да останеш безучастен към различните дребни дразги между видовете, което обаче лесно можеше да доведе до катастрофа.

Случаят включваше оплакване от съюза на Унггойските дестилатори относно погрешно регулирани уреди за контрол на атмосферата на борда на търговските съдове на Киг-Ярите, което беше довело до замърсяване на множество партиди от газови смеси, които Унггоите използваша за ободряване заедно със запасите си от метан. На пръв поглед спорът изглеждаше тривиален и затова беше попаднал под юрисдикцията му по онова време. Ала когато се зарови по-дълбоко в него, откри, че замърсяването беше довело до стерилност сред голяма част от Унггоите.

Когато избухна тази афера, Съглашението дълги години наред беше живяло в мир и нарастващата популация на Унггоите беше предизвикала напрежение сред световите, в които живееха заедно с Киг-Ярите. Въпреки че през повечето време отношенията между двата вида бяха, най-общо казано, изострени, те се влошиха ужасно, когато женски Киг-Яри бяха преместени от гнездата им. Тези премествания смутиха инкубационните цикли и доведоха до внезапна смъртност сред бебетата. Министърът на Твърдостта беше уведомил висшестоящите, че замърсяването на газовите смеси си е дързък опит от страна на радикално настроените Киг-Яри, които бяха капитани на кораби, да въздадат справедливост, понеже вярваха, че повишената раждаемост на Унггоите води до смъртност сред събратята им.

Ала за изненада на министъра на Твърдостта, министърът на Единодушието реши да не налага препоръчаните от него строги наказания. Бяха начислени глоби и щетите бяха платени, но виновните капитани на кораби отърваха затвора. След като оправиха корабите си

и доказаха, че вече са безопасни, министерството им позволи да се върнат отново на служба.

В сърцето на министъра на Твърдостта нямаше много място за Унггоите. Ала силното усещане, че не се въздава справедливост, го накара да подаде официално оплакване. Неговите висшестоящи го отблъснаха с аргументите, че заради няколко хиляди импотентни Унггои не си заслужаваше да се дава тласък на болестния стремеж на Киг-Ярите към автономия. Унггоите скоро щели да възстановят загубите си, бяха заключили началниците му, а междувременно всеки младши служител, загрижен за прогреса на своята кариера, щял да постъпи мъдро, ако си затварял устата.

Никой не знаеше, че инцидентът с газовите смеси, както стана известен, беше най-важният измежду много други, по-дребни недоволства, които доведоха до бунта на Унггоите. Това беше гражданска война, която избухна през 39-ата Ера на Конфликта и доведе до радикално преструктуриране на въоръжените сили на Съглашението.

В кратката, но ожесточена схватка, която беше довела до почти цялостното заличаване на родния свят на Унггоите, те доказаха, че чрез подходяща мотивация можеха да се превърнат в яростни бойци. Почитайки традицията да посрещат с добре дошли най-добрите от своите неприятели в своите редици, същите командири на Сангхейлите, които смазаха бунта, бързо простиха на оцелелите Унггойски войници. Те ги обучиха по-добре, дадоха им по-съвършени оръжия и ги интегрираха в подразделенията, които едно време бяха изградени изцяло от Сангхейли. Това бяха мерки, които издигнаха дишащите метан същества от пушечно месо до нивото на обучени пехотинци.

Някои Сан Шиум имаха съмнения относно лоялността на Унггоите. Ала свещеното писание на съюза беше кристално ясно — мерките по сигурността бяха отговорност на Сангхейлите. А Пророците се бяха научили как да правят щастливи своите горди защитници и знаеха, че най-важното беше да ги оставят да спазват своите стари традиции колкото се може повече. Още по време на своята младост министърът на Твърдостта беше разбрал, че за разлика от бунта на Унггоите, който временно беше дестабилизирал Съглашението, един бунт на Сангхейлите би го разрушил.

Една вертикална линия от триъгълни холографски символи запремигва над едната облегалка на креслото на министъра, прекъсвайки мислите му. Символите бяха букви от общия писмен език на Съглашението и той веднага разпозна името, което те сигнализираха.

— Каквото и да се налага да кажете, заместник-министре — министърът на Твърдостта натисна един бутон в креслото си, за да приеме входящия сигнал, — постарайте се да не повишавате тон.

Символите се разпръснаха и след минута на тяхно място се появи миниатюрната фигура на един Сан Шиум. Въпреки холограмата лесно можеше да се види, че заместник-министърът на Спокойствието дълги години е бил младши служител при министъра на Твърдостта. Неговата кожа беше по-тъмна, с по-наситен кафяв цвят, а месестата облица над носа му не беше още толкова тежка, че да хлътне надолу към брадичката му. Две месести топки висяха от ъгълчетата на устата му. Те бяха прободени от златни халки, които бяха моден аксесоар, популярен сред мъжките Сан Шиум, които още не бяха съчетани с един-единствен партньор.

— Да не е прекалено рано? — Заместник-министърът седна напред в креслото си без възглавници с пръсти, обвити здраво около матовите метални облегалки. — Щях да дойда снощи, ако не беше конклавът. — Той направи пауза, а големите му, стъклени очи, почти изскочиха от орбита. След което неконтролируемо избухна. — Чудя се дали тази сутрин, т.е. сега, би било възможно да се срещнем и обсъдим нещо от жизнено...

Министърът на Твърдостта отрязва заместник-министъра с нетърпеливо движение на ръката.

— Проверих графика си. И той е абсолютно запълнен.

— Обещавам ви, че ще бъда кратък — настоя заместник-министърът на Спокойствието. — Всъщност нямам какво толкова да ви кажа, а по-скоро да ви покажа. — Пръстите му забарабаниха върху облегалките на креслото му и образът му изведнъж беше заменен от един-единствен глиф на Предшествениците. Министърът на Твърдостта веднага осъзна, че това беше Сияние и отпуснатите му рамене се свиха напрегнато.

За разлика от триъгълните символи, свещените глифи не се използваха във всекидневните разговори. Някои от тях бяха толкова

святи, а концепциите, които представяха, бяха толкова могъщи, че употребата им беше стриктно забранена. А глифът, който този идиот прожектираше, за да го видят всички, изруга министърът на Твърдостта, беше най-свещеният и опасен от всички!

— В покоите ми! Веднага! — Министърът на Твърдостта стовари дланта си върху креслото си, като скри глифа и прекрати разговора.

Той устоя на порива да ускори креслото си до максимум, понеже знаеше, че това щеше да привлече още повече вниманието. Масажирайки пулсиращата си глава, продължи равномерното си спускане в посока обратна на часовниковата стрелка към кулата на министерството, където пристигна малко по-късно и влезе в един вестибюл на един от горните етажи.

Министърът на Твърдостта нямаше навика да се държи приятелски с подчинените си и сега дори им отдели по-малко внимание от обикновеното. Това обаче не ги възпрепятства да проявят уважението си и министърът трябваше да си пробие път през кланящите се до земята крехки кресла на младшите служители, изгубвайки и малкото търпение, което му се налагаше да прояви от учтивост.

Вестибюлът премина в голяма галерия, през която се кръстосваха коридори, водещи до работните помещения на младшите служители. Между входовете им, във въздуха висяха статуите на предшествениците на министъра, които бяха изработени почти в цял ръст. Те бяха изсечени от камъни, събрани от каменоломната на „Висша щедрост“ и „облечени“ в холографски одежди, върху които бяха написани със символи постиженията на техните носители.

В далечния край на галерията се намираше вертикална шахта, охранявана от двама Сангхейли в своята отличителна яркочерна броня, характерна за едни от най-елитните техни бойци — Светлините на Сангхелиос. Накратко бяха наричани Хелиос заради кълбовидната група звезди близо до родната им система. Министърът на Твърдостта можеше да долови дращенето на енергийните им жезли, докато приближаваше към шахтата. Съществата останаха неподвижни и само потрепнаха с четворните си мандибули, когато министърът се плъзна между тях. Надничайки през визьорите на издължените си назад шлемове, тъмните очи на Хелиосите останаха фиксирани върху вестибюла, който беше най-вероятната точка за нападение.

Министърът не се обиди. Той не беше избрал Хелиосите заради маниерите им и въпреки каменните им изражения знаеше, че с радост ще жертват живота си за него.

Шахтата бързо изтъня дотолкова, че няколко нива над галерията имаше място само за креслото на министъра. Това даваше допълнителна сигурност, но представляваше и архитектурна метафора за статуса на министъра на Твърдостта — на върха имаше място само за един.

— Приемете заместник-министъра на Спокойствието, веднага щом пристигне — озъби се министърът на Твърдостта към една холограма на служител, който чакаше на върха на шахтата. — Не ме интересува как ще се нареди оттам нататък графикът ми.

Младши служителят си отиде и министърът на Твърдостта изведнъж спря креслото си в центъра на своята приемна. Сърцето му биеше лудо, а кожата му лепнеше под одеждите. „Успокой се, помисли си той, при никакви обстоятелства не трябва да позволиш на това парвеню да разбере, че те е обезпокоил!“

Когато заместник-министърът се появи от шахтата малко покъсно, той видя министъра на Твърдостта спокойно облегат на креслото си, а едно димящо кълбо медицински чай се полюшваше в едно силово поле над скута му.

— Зает и болен — усмихна се престорено заместник-министърът на Спокойствието. — Извинявам се, министре, че допълнително натоварвам деня ви.

Министърът на Твърдостта се наведе напред, допря устни до силовото поле и отпи една глътка. Полето трепна и се сви, когато чайт се изля в гърлото на министъра.

— На кой друг си казал?

— Ваше Превъзходителство, вие сте единственият, на когото мислех да съобщя.

Дотук младокът беше показал изключително уважение. Ала колко щеше да продължи това, зачуди се министърът на Твърдостта, отпивайки още от чая между устните си.

Заместник-министърът беше пословично агресивен както с думите, така и с поведението си. В различни случаи се беше наложило да замества своя началник в заседанията на Висшия съвет на Съглашението, органът за вземане на решения, състоящ се от

министрите Сан Шиум и висшите командири на Сангхейлите, където не беше показал желание да дискутира множество въпроси очи в очи със съветниците, които бяха много по-възрастни от него.

Министърът на Твърдостта подозираше, че това нехарактерно за Сан Шиум поведение се дължеше на работата на заместник-министъра. Министерството на Спокойствието управляваше огромната флота на Съглашението, която издирваше реликвите и поради това неговите членове прекарваха много време извън пределите на „Висша щедрост“, като взаимодействаха директно със Сангхейлите, които бяха капитани на корабите. Поради това заместник-министърът беше усвоил някои от по-агресивните им маниери.

— Колко са артефактите? — попита министърът на Твърдостта, почуквайки с пръст по своя трон. Въпросният глиф засвети между двете кресла на Сан Шиум, като представляваше най-светлия обект в оскъдно декорираните министерски покои.

За невъоръженото око едно Сияние представляваше двойка концентрични кръгове. По-малкият кръг висеше във вътрешността на по-големия, окачен върху права линия, в която се съединяваха извивките на околната решетка. Ала министърът на Твърдостта знаеше значението на глифа и думата на Предшествениците, която представяше — Възвръщане или откриване на непознати досега реликви.

— Светилото се е намирало на много отдалечен кораб. И данните от него са изопачени. — Заместник-министърът на Спокойствието се мъчеше да не се усмихне триумфално. — Ала все пак е засякло хиляди уникални артефакти.

Тръпки преминаха по гръбнака на министъра на Твърдостта. Ако можеше да се вярва на заместник-министъра, това представляваше безпрецедентна находка.

— Защо не съобщихте за това откритие на собствения си началник? — попита министърът, като успя да запази гласа си спокоен. — Ако той разбере за вашето предателство, най-малкото, за което ще трябва да се тревожите, е уволнението.

— Заслужава си риска. — Заместник-министърът се наклони напред в креслото си и добави, шептейки конспираторски: — И за двама ни.

Министърът на Твърдостта се подсмихна, отпивайки от чая си. Имаше нещо странно в безочието на младия Сан Шиум. Ала министърът реши, че прави прекалено много предположения и протегна пръст към бутона върху креслото си, който щеше да покаже Хелиос през шахтата...

— Висшият съвет става неспокоен! — измрънка заместник-министърът, след което продължи със светкавично темпо. — Йерарсите са безсилни. Споровете, благодарение на които се въздигнаха, вече са разрешени. Вече не сме в епохата на Съмнението, министре, и тези, които имат малко здрав разум, разбират, че това се дължи преди всичко на вас!

Министърът задържа ръката си. Младокът беше изразил важно становище. Епохите на Съмнението като настоящата имаха за цел преодоляването на упадъка от предишните хаотични периоди и в този случай това беше трийсет и деветата епоха на Конфликта, през която се беше разразил бунтът на Унгоите и министърът на Твърдостта беше получил повишението си. Неговите усилия за разпространяването на технологиите веднага след кризата наистина бяха допринесли за намаляване на новите недоволства. И въпреки че министърът на Твърдостта беше до голяма степен неподатлив на ласкателства, все пак беше впечатлен от хладнокръвието на заместник-министъра.

Младокът току-що беше поставил постиженията на министъра на Твърдостта над тези на Йерарсите — тримата Сан Шиум, които бяха избрани да ръководят Висшия съвет. Те бяха най-могъщите същества в Съглашението и да ги наречеш слаби и безполезни беше опасна прокламация. Министърът на Твърдостта дръпна пръстта си, понеже изведнъж беше удивен от последвалото предложение на заместник-министъра. Въпреки че би трябвало да се досети за това.

— Ние се намираме в зората на нова епоха на Възвръщането. — Заместник-министърът приближи креслото си около глифа. — Вие сте този, който трябва да ни преведе през нея и чрез своето настоящо благоразумие и обещание за непоклатима вярност от тук нататък аз скромно ви моля да застана до вас. — Заместник-министърът на Спокойствието спря креслото си точно пред министъра, поклони се ниско и широко разпери ръце. — И така да облека заедно с вас мантията на Йерарх.

Най-накрая стана ясно, помисли си министърът, напълно шокиран. Амбицията беше разкрита.

Нямаше да е лесно да свалят Йерарсите. За да запазят възвеличаваните си тронове, те щяха да се обявят против декларацията, обявяваща новата епоха, с цялото влияние, което можеха да упражнят. Щеше да се наложи министърът на Твърдостта да похарчи огромен политически капитал и да постави под съмнение всички услуги, които им дължеше, за да има поне някакъв шанс, а дори и тогава...

Министърът на Твърдостта се осъзна. Наистина ли обмисляше сериозно предложението на заместник-министъра? Да не би да беше полудял?

— Преди да направим каквото и да било — предупреди той, поемайки инициативата, — трябва да сме сигурни, че Сиянията са действителни.

— Разполагам с боен кораб в готовност, който изчаква за вашето одобрение...

Министърът на Твърдостта подскочи назад като ужилен.

— Въвлекли сте Сангхейлите в това?! — Главата му започна да трепери, пулсирайки от паническа болка.

Ако Сангхейлите се сдобиеха с реликвите, не се знаеше до какви промени в статуквото щеше да доведе това! Пръстът му отново се устреми към алармата на креслото.

Ала заместник-министърът се наведе напред в креслото си и отвърна с твърд тон.

— Не. Вербувал съм други свидетели. Същества, които са се доказали едновременно като лоялни и дискретни.

Министърът на Твърдостта намръщено погледна в очите заместник-министъра. Той търсеше искрица надежда и нещо, което можеше да му помогне да стъпи по-уверено върху новата и опасна пътека. Ала взорът на заместник-министъра изразяваше само алчност и коварство, които нямаха нищо общо с почтеността.

Министърът натисна друг бутон със своя кръжащ пръст. Силовото поле с чая се стопи със сребрист блясък, изпарявайки съдържащата се в него течност.

— Какво е станало с кораба, който е регистрирал Сиянието?

— Изчезнал е. Екипажът му е бил смесен. Киг-Яри и Унггои. — Заместник-министърът на Спокойствието сви устни в безразлична гримаса. — Предполагам, че е имало бунт.

— Кажи на онези, които си вербувал, че ако има оцелели и те са откраднали от реликвите, трябва да бъдат екзекутирани на място. — Министърът на Твърдостта се отдалечи с клатушкане. — В противен случай ще останат под защитата на властта. Реликвите са тяхно откритие. Заслужават някаква малка награда.

Заместник-министърът на Спокойствието положи ръка на гърдите си и склони глава.

— Ще бъде сторено.

В този момент рецептата на духовенството най-накрая потуши главоболието на министъра. Той затвори очи, наслаждавайки се на бързото отшумяване на болката. Усмихна се с облекчение и направи изражение, за което беше сигурен, че ще бъде погрешно изтълкувано от по-младия Сан Шиум като знак за едно голямо и многообещаващо приятелство.

— Никога през нашето съществуване не сме попадали на такова находище с реликви — каза заместник-министърът. — Всеки един свещен предмет в него е благословия за истинските вярващи!

Министърът на Твърдостта се сгуши в пурпурните възглавнички на креслото си. Благословия ли? Той не беше толкова сигурен. Като министър се ужасяваше от мисълта за кошмарните преговори, необходими за разпространението на хилядите нови реликви. Ала като Йерарх би могъл да разпредели реликвите така, както би било най-добре за Съглашението. Министърът облиза ментовия гланц от устните си, които още бяха изтръпнали от силовото поле. И никой не би имал властта да промени неговите решения.

ГЛАВА 10

Харвест, 19 януари 2525

Ейвъри се озова сам, крачейки из редиците на една от огромните овощни градини на Харвест. От двете му страни се докосваха клони, натежали от фантастична смесица плодове — кайсии, череши, сини сливи и много други, които бяха украсени с капки кондензирана вода от студената, сутрешна мъгла. Той откъсна една ябълка и избърса росата от нея. Зелената ципа беше толкова сияйна, все едно гореше. Неделя е, помисли си той. Неделя... Ала не беше сигурен защо беше този ден от седмицата.

Сержантът хвърли ябълката и се приближи по-навътре между клоните. Около дънера въздухът беше по-хладен. Ейвъри усети покритите със скреж извивки на една круша и я откъсна от дръжката ѝ. Приблужи я до устните си и отхапа от нея. Ала зъбите му едва се бяха забили, когато студена тръпка премина през него. Крушата беше замръзнала. Ейвъри прокара ръкав по устните си и се изненада от факта, че носи цивилни дрехи — бяла оксфордска риза с току-що колосана яка, която беше с няколко размера по-тясна, малка вратовръзка от индийски плат, която едва достигаше до пъпа му, и обувки със закърпени върхове.

„Едно момче не е никакво момче, ако не съсипва дрехите си...“ Ейвъри чу гласа на леля си Марсил сред лекия бриз, подухващ през заскрежените листа.

Изведнъж клоните се разтресоха от фученето на преминаващи наблизко ракетни двигатели. Поглеждайки нагоре, Ейвъри забеляза един хорнет, който прелиташе ниско над овощната градина. Крилете му блеснаха на ярката слънчева светлина, след което летателният апарат се наклони и изчезна зад дърветата на отсрещната страна на редицата в градината. Сержантът пусна крушата и побягна след него.

Ала колкото повече напредваше сред клоните, толкова по-топло ставаше. Вода на струйки започна да се стича от плодовете върху лепкавите листа подобно на дъжд. Започна бързото, изкуствено разтопяване. Ейвъри усети влажен въздушен порив, който стана

непоносимо горещ, когато продължи да върви напред. Затвори очи, а клепачите му горяха, след което усети, че клоните се разтварят, за да направят място на нещо твърдо — двойна дървена врата, водеща към крайпътен ресторант.

Минавайки през нея, Ейвъри видя, че вратата е едно от малкото неща, които стърчаха прави. Покривът на ресторанта беше взривен. Стените му бяха разцепени, а прозорците му — натрошени. Всички маси и столове бяха изгорели и димяха. В задната част стоеше четиричленно семейство, а дрехите им бяха единствените неща, които не бяха покрити с пепел. Едно от децата, същото момче, което Ейвъри се беше надявал да спаси, вдигна погледа си от една чиния с палачинки и махна с ръка. Докато сержантът отвърщаше на жеста, момчето отхапа от палачинката и посочи към щанда с храна. Ейвъри се обърна и видя една жена, седяща върху стол, която носеше удивителна сребриста рокля.

— Това е официален въпрос — каза Джилън, завъртайки се върху стола.

— Зная — отвърна Ейвъри, пресягайки се да оправи вратовръзката си.

Ала той вече не носеше дрехите си за църква. Вместо това видя, че е опакован в матираната черна броня против куршуми.

Джилън се намръщи.

— Може би трябваше да поканя някой друг. — Тя извади една дамска чантичка от скута си, която приличаше повече на тъмночервената чанта на бомбаджийката от „Вътрешните“, отколкото на тази с огледалните орнаменти, която носеше на празника на слънцестоенето. Небрежно пхна ръката си вътре, все едно търсеше червилото си.

— Внимателно, госпожо! — извика Ейвъри. — Не е безопасно! — Той се опита да подскочи напред и да хване чантата. Ала краката му тежаха като олово и бяха здраво заковани за пода. Ейвъри чу ръмженето на двигателите на хорнета и видя как сянката му пробягва през щанда за храна. Малкото момче на масата започна да се задушаваше.

— Отпусни се — каза Джилън на Ейвъри. — Ще се оправиш.

Ейвъри изстена и падна на колене. Бронята му беше станала непоносимо тежка. Той постави обвитите си в ръкавици ръце върху покрития с пепел под, за да не се сгромоляса долу. През присвитите си

очи видя отпечатъци от ботуши. Това беше неистовият обход на пехотинците, които се опитваха да заобиколят мишената си.

Джилън повтори същите думи. Ала този път гласът ѝ сякаш идваше от друго място, все едно ехтеше извън ресторанта и едновременно наблизко до ушите на Ейвъри.

— Отпусни се. Ще се справиш...

Ейвъри се отпусна и наистина се почувства по-добре. Мощните медикаменти, които го бяха държали в безсъзнание след битката върху товарния съд, се изцеждаха от вените му подобно на стичаща се вода след баня. Той усети живителен импулс след въображаемото оттичане и се отпусна върху пода. Най-накрая очите му много бавно се отвориха.

— Ето те — каза Джилън, която стоеше наблизко до леглото му. — Добре дошъл отново.

Ейвъри знаеше, че е сънувал, ала все пак беше изненадан да я види без рокля. Капитанът трети ранг сега носеше светлосив работен комбинезон с висока якичка, пристегнат в кръста. Това беше всекидневната униформа на жена-офицер от ВСР. Тя стоеше от лявата страна на леглото му. А отдясно се намираше губернатор Тюн.

— Колко време съм бил в безсъзнание? — изграчи Ейвъри, оглеждайки се наоколо. Намираше се в малка стая със стени, боядисани в кремаво, където имаше апаратура за наблюдение и поставка със система, от която излизаха малки маркучи, свързващи се с игла, забита в горната част на ръката му.

Сержантът подуши антисептик и старателно дезинфекцирано спално бельо. В болница съм, помисли си той и подозрението му бързо се потвърди, когато Джилън вдигна една кана с ледена вода от една количка и напълни една чаша, на която бяха гравирани думите УТГАРД МЕМОРИЪЛ.

— Почти два дни — каза тя, подавайки чашата на Ейвъри. — Имаш фрактура на черепа.

Ейвъри се изправи, подпря се на лакът, взе чашата и пресуши съдържанието ѝ с дълги, бавни глътки. Неделя... Това беше денят от седмицата, в който той и Бърн се бяха качили в един вагон за посрещане на пътниците, отправил се нагоре към Тиарата, след което се бяха прехвърлили върху малкия военен кораб на Ал-Сигни, „Засрамен вървеж“. Двамата старши сержанти бяха информирани,

въоръжени и в 9 часа бяха заели позиции в товарния кораб, служещ за примамка.

— Ами Бърн?

— Той е добре. Всичките му рани бяха закърпени, когато се върнахме. Вашият санитар дори го похвали за шевовете. — Джилън постави чашата обратно на количката. — Той те спаси. Издърпа те обратно на товарния съд, преди другият кораб да се взриви.

Ейвъри се намръщи.

— Това не си го спомням.

— А какво си спомняш? — попита го губернаторът. Тюн сякаш беше приклучен от тесните стени на стаята. Неговата весела грамада сега изглеждаше заплашително. — Разкажи ми за мисията си стъпка по стъпка.

Сержантът сбръчка вежди.

— Стаята е подсигурена. И ти си единственият пациент в това крило — обясни Джилън. След което, кимайки към губернатора, добави: — Вече му казах всичко, което зная.

Ейвъри се пресегна към една редица от бутони в страничната облегалка на леглото си. Избръмчаха моторни механизми и леглото му се трансформира в стол. Поставяйки чашата си в едно гнездо от чаршафи, което изпълваше скута му, Ейвъри зае привичната позиция за изнасянето на доклад пред висшестоящ след проведена акция. Ала след минута, тъкмо когато беше започнал да описва схватката с извънземните, Тюн стана нетърпелив.

— Как комуникираха извънземните? — попита той, скръствайки огромните си ръце върху гърдите.

— Сър?

Тюн беше започнал да се поти. Тъмносини петна бяха започнали да се появяват около яката му и под мишниците на памучната му риза.

— Видя ли апаратурата им за комуникация? Забеляза ли как говореха помежду си или с кораба си?

— Не, сър. Ала имаха скафандри. Беше трудно да...

— Чудехме се, дали са изпратили съобщение, старши сержант — поясни Джилън. — Сигнал за опасност. Или нещо, което сме пропуснали да уловим върху камерата на шлема ти.

— Не видях водача им — каза Ейвъри. Той си спомни за рубиненочервените очи на извънземното и острите му зъби, както и

топката от плазма, която набъбна върху пистолета му подобно на грееща ябълка. — Ала всичко стана за една, две минути. И то определено е имало време да изграчи. И тогава забелязах другото извънземно...

— Какво друго извънземно? — попита нетърпеливо Джилън.

— Не успях да го видя добре. — Ейвъри си припомни нещо във въздуха, оцветено в розово и издуто. — Ала то не атакува.

— Беше ли въоръжено? — попита Тюн.

— Не бих казал, сър.

— Нека да изясним това. — Тюн се почеса по шията под дебелата, червена брада. — Четири извънземни или може би пет. Въоръжени с ножове и пистолети.

— Корабът им имаше лазери, губернаторе. Водороден флуорид. Изключително прецизен. — Джилън разтвори леко ръце. — И това беше малък кораб. Кой знае какви оръжия монтират върху по-големите си съдове.

— Тези, които уби — Тюн говореше провлачено, а тонът му беше лукав и провокативен, — изглеждаха ли... по-силни от средностатистическите членове на Съпротивата?

— Сър? — Ейвъри почувства позната топка да се свива в стомаха му. Какво общо имаха „Вътрешните“ с това?

— Четирима от техните и двама от нашите. — Губернаторът сви огромните си рамене. — И вие сте победили.

— Използвахме елемента на изненадата. Ала те бяха дисциплинирани. И показаха добро тактическо мислене. — Ейвъри щеше да направи детайлно описание на умелите маневри на извънземните в условията на нулева гравитация, когато вратата на стаята му се отвори и Педерсен влезе вътре.

— Никъде не можах да намеря дежурен — той се усмихна извинително на Ейвъри. — Не че ви липсва нещо. Опасявам се, че храната в болниците е една и съща, независимо къде се намирате. — След което добави към губернатора Тюн. — Има ли нещо... неочаквано?

Тюн простреля Джилън с презрителен поглед.

— Не — каза твърдо той.

Напрегнатата тишина изпълни стаята. Ейвъри се премести в леглото си. Явно беше, че разпитът след мисията му беше важна част

от една по-обширна дискусия, а отговорите му бяха от решаващо значение в спора между Ал-Сигни и Тюн.

— Губернаторе — каза Джилън. — Може ли да добавя нещо?

— Бяхте много полезен, старши сержант. — Тюн потупа Ейвъри по крака през чаршафите, след което се отправи към вратата. — Наслаждавайте се на почивката си.

Ейвъри се изправи, доколкото беше възможно, протягайки системата си.

— Благодаря ви, сър.

Джилън последва губернатора навън. Педерсен затвори вратата зад тях, като наведе странна глава, сякаш се покланяше. Ейвъри вдигна чашата си, хвърли вътре няколко кубчета топящ се лед и започна да хрупа. Движението на челюстта му се влоши и се появиха болки в задната част на черепа му. Той се пресегна и докосна една криволичеща линия, която представляваше обгорена рана, през която докторите бяха инжектирали запечатващ костите полимер.

Ейвъри можеше да долови гласа на Тюн, който боботеше иззад вратата, ала не можеше да разбере какво казва. В началото отговорите на Джилън също бяха приглушени, но размяната на реплики скоро продължи на по-висок тон, като се редуваха кресчендото ѝ, остро ръмжене на Тюн и по-смиреното мърморене на Педерсен. Ейвъри долови отдалечаващи се стъпки и няколко секунди по-късно Джилън влезе сама в стаята.

— Той не е знаел — каза Ейвъри, — че си провеждала операция и си използвала гарнизона като прикритие.

Джилън кръстоса ръце на гърба си и се наведе към стената, близо до вратата.

— Не.

Решението губернаторът да не бъде информиран явно беше взето от някой с по-висок чин от капитан трети ранг. Джилън може би беше разстроена заради неприятната задача, с която е била натоварена, ала не го показва. Изражението на лицето ѝ беше напълно спокойно.

Ейвъри се протегна и постави празната си чаша върху подвижната количка.

— За колко кораба моли той?

Джилън го изчака да се настани обратно на леглото.

— За няколко.

В момента единственият звук в стаята беше шумът от един от мониторите, който беше регистрирал ускорението в пулса на Ейвъри.

— Ала ние току-що не...

— Направихме ли първия си контакт с извънземни?

— Моите уважения, госпожо. Но контактът въобще не беше приятелски. Техните оръжия бяха много по-усъвършенствани от нашите. И както казахте вие, това беше може би най-малкото.

Джилън кимна.

— Нанесохме непохватен удар и спечелихме ръкопашната схватка.

— Те ще се върнат за реванш.

— Зная.

— Тогава защо, по дяволите, Тюн не помоли за някакви кораби?

Капитанът трети ранг се отдръпна рязко от стената.

— Набирането на гарнизон отне години в преговори и изискваше изричното одобрение от парламента на Харвест. Значителен процент от неговите граждани бяха против разквартируването на шепа пехотинци върху планетата им. — Джилън пристъпи към краката на леглото. — И Тюн не бърза да види как биха реагирали на бойните кораби на КУОН в орбита.

Ейвъри си спомни израженията върху лицата на някои от гостите по време на празника на слънцестоенето и тяхното очевидно презрение към него и униформата му.

— Съпротивата. Тюн се е разтревожил от нейното разрастване.

— Всички се тревожим да не се разрасне — каза Джилън.

— И сега какво? Просто ще игнорираме онези извънземни задници, които чукат на вратата ни?

— Губернаторът е разтревожен. И не иска да слуша. Не и в този момент. Не и мен.

— Тогава кой?

Джилън обви ръце около рамката от неръждаема стомана, която обвиваше долната част от матрака на Ейвъри. Тя я стисна, все едно се съмняваше в здравината на метала.

— Трябва ни някой, който е запознат с плановете за реагиране при сценарий за среща с извънземни. Някой, който да убеди губернатора, че пристигането на флота е правилното нещо или има

ранга да отхвърли решенията му. — Жената погледна нагоре. — И това не съм аз.

Ейвъри долови разочарование в гласа ѝ, което беше слаб нюанс на фона на безизразния ѝ външен вид. Той имаше възможността да каже правилните неща, да обясни, че споделя разочарованието ѝ и да я попита какво биха могли да направят заедно, за да подготвят Харвест за атака. Ала вместо това отприщи свойствения за него гняв.

— Губернаторът си играе на политика — изръмжа той. — И вие няма да направите нещо по този въпрос, по дяволите?

Сержантът опипваше пределите на неподчинението, което можеше да си позволи, откакто Тюн беше излязъл от стаята, но това явно прекриваше границата. Джилън дръпна ръцете си от рамката.

— Корабът ми е вече на път към Рийч, за да занесе доклад, в който препоръчвам без никакво колебание командването на флота да игнорира възраженията на губернатора и незабавно да изпрати една военна формация. — Всякаква нотка на слабост в гласа ѝ бе изчезнала. Тя устоя на железния поглед на Ейвъри. — Какво друго ми предлагате да направя, старши сержант?

„Засрамен вървеж“ беше кораб на ВСП и беше много бърз. Ала Ейвъри знаеше, че въпреки това щеше да му е необходим повече от месец, за да отиде до Епсилон Еридани. Щеше да отнеме време да се събере бойната формация, която да пропътува разстоянието обратно още по-бавно. В най-добрия случай щяха да минат поне три месеца, преди да пристигне помощ за Харвест. А Ейвъри дълбоко в себе си усещаше, че тогава щеше да бъде много късно.

С тиха ругатня той издърпа системата от ръката си, хвърли назад чаршафите и провеси крака над пода. Болничната му нощница беше изненадващо къса, а Джилън се намираше под особено неудобен ъгъл. Ала очите ѝ останаха втренчени в неговите, докато сержантът вземаше току-що изпаната си униформа от средния рафт на болничната количка, нахлузи панталоните си и ги пристегна под нощницата.

— Какво правиш?

— Връщам се на служба.

Ейвъри разкопча нощницата си и я подхвърли на леглото. Сега очите на Джилън заиграха нагоре-надолу, забелязвайки грозните натъртвания, които последната битка беше оставила върху широките гърди и рамене на мъжа.

— Не си спомням да съм ти давала разрешение за това.

Сержантът облече маслинозелената си фланелка с къс ръкав, клекна и оправи ботушите си.

— Имам си своите заповеди. И те са да обуча една рота от гарнизона. Възнамерявам да го направя, защото какво ще правим сега, госпожо? Техните нещастни задници са единственото оръжие на тази планета.

Ейвъри нахлупи шапката си и се отправи към вратата. Джилън стъпи встрани и препречи пътя му. Той беше с цяла глава по-висок и доста по-тежък и силен. Ала когато погледна към суровото ѝ лице, наистина се зачуди кой щеше да наддее, ако се пробваше да мине покрай нея, а тя се опита да го спре. В края на краищата жената овладя положението само с гласа си.

— Всичко, което си видял и направил през последните четирийсет и осем часа, е класифицирана информация. С гриф „Строго секретно“. Ще обучавааш наемниците по най-добрия начин, на който си способен. Ала няма да им казваш какво си видял. — Тя направи пауза, а очите ѝ припламнаха. — Ясно ли се изразих?

Ейвъри си мислеше, че очите на Джилън са кафяви. Ала сега осъзна, че имат подчертан лешников цвят. Дълбок поглед, със зелен нюанс.

— Тъй вярно, госпожо.

Джилън отстъпи настрани и Ейвъри отвори вратата. Когато излезе в коридора, с изненада видя капитан Пондър, който седеше на една тапицирана пейка няколко врати по-надолу, а пръстите му бяха заети с дисплея на комуникационното му устройство. Пондър вдигна погледа си, когато Ейвъри се приближи.

— Очаквах да си по-зле — усмихна се той. — Изглеждаш доста добре.

— Капитане — каза Джилън, която минаваше покрай тях с бърза крачка.

Пондър стана и отдаде бързо чест с протезата си.

— Госпожо.

Двамата пехотинци изгледаха Джилън, докато тя приближаваше към асансьора в края на коридора. Черните ѝ ботуши с ниски токове тракаха силно върху пода, облицован с лъскави бели плочки. Ейвъри я

почака да се качи в асансьора и да се затвори вратата му, преди да попита:

— Знаеше ли, че е от призраците?

— Не. — Пондър пхна комуникатора си в джоба на военната си риза. — Ала като се има предвид какви са разузнавачите, тя не е толкова лоша.

Ейвъри присви очи.

— Тя ни оставя на произвола.

— Изпълнява заповедите си. — Пондър сложи протезата си върху рамото на Ейвъри. — За да се доведе флота, ще бъдат необходими призивите на Тюн. — Капитанът виждаше, че Ейвъри все още не е убеден в това. — Слушай, тя ми даде цялото оборудване, което не сте зарязали в космоса. И пожела да го вземем в щаба на гарнизона, където да го използваме по предназначение.

Сержантът знаеше, че в арсенала на Джилън има оръжия и екипировка, които можеше да използва, за да обучи наемниците да се бият, а не само да маршируват и да стрелят по мишени от разстояние. Ако това беше единственото, което можеше да направи капитанът трети ранг, Ейвъри беше съгласен, че е по-добре от нищо.

— Хайде — каза Пондър, насочвайки Ейвъри към асансьора. — Обратно на път към гарнизона можеш да ми разкажеш как старши сержант Бърн е бил прободен от гущер в скафандър.

Всички наемници от Втори взвод се оживиха, когато Дженкинс падна. Ударът от бойната тояга го беше уцелил в задната част на шлема, събаряйки го от гредата. Дженкинс тупна на земята и устата му се напълни с пясък, въпреки предпазителите, които санитарят Хийли беше настоял всички да си сложат.

— Плюй и се озъби — нареди Хийли, клякайки до него. Той изчака наемникът да свали предпазителя на устата си и да покаже, че всичките му зъби са на мястото си. След което провери, дали няма сътресение. — Знаеш ли коя дата сме днес?

— Деветнайсети януари, докторе.

— Колко пръста показвам?

— Николко.

— Добре, наслаждавай се на остатъка от деня.

Когато санитарят се изправи, Дженкинс избърса устата си, оставяйки слюзеста, пясъчна следа върху голата си предмишница. Наемникът, който го беше съборил, по-възрастен мъж на име Стисен от шепата офицери на полицията на Утгард, все още стоеше върху гредата, размахвайки триумфално бойната си тояга.

Гредата се намираше на не повече от половин метър над земята и имаше много пясък в ямата, която наемниците бяха изкопали до машинния парк на гарнизона. Ала Дженкинс все още се чувстваше неуверено, когато се върна от страната на ямата, където беше Първи взвод. Беше се справил добре, успял бе да повали няколко души от Втори взвод. След което се беше изправил срещу Стисен, а полицаят се беше оказал прекалено силен.

— Внимавай — каза Дженкинс, подавайки бойната тояга на Форсел. — Той е добър.

Форсел кимна, а челюстите му вече бяха опаковани от собствения му предпазител за уста. Високият, тих наемник изглеждаше още по-впечатляващо в защитните си подплънки на раменете и беше ред на Първи взвод да се оживи, когато Форсел стъпи върху гредата.

— Слушайте! — изрева старши сержант Бърн с широко разтворени крака и ботуши, наполовина заровени в пясъка. — Това е наградата в нашия малък турнир. Победеният ще вкара взвода си за цяла седмица в столовата. — Бърн се усмихна, когато оживените викове на наемниците се превърнаха в резове. В столовата хранителните дозатори бяха автоматизирани, ала машините бяха нарочно конструирани така, че да се нуждаят от почистване и зареждане в края на всяко хранене. „Някои инструменти за тренировка бяха прекалено добри, за да бъдат изместени от технологичния напредък“, усмихна се Бърн. — Така че нека видим борбения ви дух!

Форсел и Стисен изгрухтяха и удариха опакованите в подплънки краища на бойните си тояги. Гредата изскърца, когато започнаха да се засипват с поредица от удари. И двамата мъже тежаха повече от деветдесет килограма, ала за да спечелиш двубоя, освен ударна мощ, бяха необходими също скорост и издръжливост. Стисен, който беше по-слаб, имаше малко предимство. След като накара Форсел да залитне с внезапно мушване в брадата, той просто отстъпи назад, понеже по-тежкият наемник реагира с мощно замахване, след което загуби равновесие и скочи в ямата.

Другарите на Стисен избухнаха в силен смях заради успеха на маневрата му. Ала Бърн не беше впечатлен.

— Единственото, което получаваш, когато отстъпваш назад, е ботуш в задника. — Сержантът сграбчи маската за лицето от шлема на Стисен и няколко пъти я дръпна съпричастно. — Затова спрете да се мотааете!

— Тъй вярно, старши сержант! — Стисен изрева между стиснатите си зъби.

— Добре, копелета. Убивайте, убивайте!

Двамата мъже отново се сблъскаха. Ала този път се удряха по-силно, като заключиха тоягите си една в друга и се опитваха да се избутат от гредата. За момент настана патова ситуация, понеже два ботуша се плъзнаха назад, опитвайки се да намерят опора. Изведнъж Стисен се извъртя. Форсел загуби равновесие и залитна напред. Стисен замахна силно към главата му. Ала големият наемник наведе брадичка към рамото си, поемайки удара му, след което контраатакува с удар в ребрата на полицая, като го събори настрани върху пясъка.

Стисен се претърколи на крака и сви рамене все едно искаше да каже, че това е щастливо попадение и така предизвика вълна от недоволство в Първи взвод, които продължиха да настояват, дори когато Бърн ги призова да се успокоят, а междувремето един уортог изръмжа в машинния парк.

— Явно всички искате да продължите да се лигавите — извика Бърн, поглеждайки към уортога, когато Ейвъри и капитан Пондър скочиха от него. — Да ви чуя как броите до петдесет!

Наемниците се хвърлиха на земята и започнаха да правят лицевите опори, с които бяха наказани, като брояха в синхрон на висок глас. Ала Дженкинс остана с вдигната глава и наблюдаваше как двамата старши сержанти се приближиха един към друг под внимателния поглед на капитан Пондър.

Нямаше нужда да бъде гений, за да разбере, че отношенията между Ейвъри и Бърн не бяха добри. След пристигането си в гарнизона, той забеляза, че двамата всячески се избягваха. А старши сержант Бърн приемаше обучението им като лично съревнование между двамата, подклаждайки силен дух на конкуренция между двата взвода и днешното състезание с бойни тояги беше добър пример за това.

Ала когато двамата сержанти започнаха да разговарят един с друг, сякаш всичко беше нормално. Ейвъри посочи към една група от тежки, пластмасови сандъци в отворения багажник на уортога. Пондър каза нещо, което Дженкинс не можа да чуе през виковете на своите другари. Ала трябваше да е нещо хубаво, защото Бърн кимаше одобрително. Старши сержант Джонсън подаде ръка.

Бърн направи дълга пауза, която беше достатъчна за Дженкинс, за да преброи от трийсет и осем до четирийсет и пет, след което също подаде ръка на Ейвъри и силно се здрависа.

— Втори взвод, стани! — изкрещя Бърн, обръщайки се с гръб към пясъчната яма. — Отиваме към полигона!

Стисен се изправи и свали шлема си с очевидно раздражение.

— И кой е победителят?

Без никакво колебание Форсел замахна зад коленете на Стисен и го запрати на почти метър разстояние в пясъка. Двата взвода избухнаха с виковете и подигравки един срещу друг.

— Не си ти, лайно смачкано — изрева Бърн, като помагаше на полицаия да се изправи на крака. — Взвод! Движение! Имате двойно наказание!

Дженкинс и останалите от Първи взвод влязоха в ямата. Те се нахвърлиха върху Форсел и щяха да започнат да го подхвърлят във въздуха, ако Ейвъри не беше развалил настроението им.

— Внимание! — извика той и наемниците се сепнаха, а Форсел полагаше усилия да прикрие усмивката си.

Ейвъри zakрачи към Дженкинс, носейки в ръце един от пластмасовите сандъци от уортога.

— За какъв се подготви?

— Старши сержант? — заекна Дженкинс.

— Преди да тръгна, ти казах да се научиш как да стреляш. — Ейвъри се наклони по-наблизо. — Каква подготовка имаш?

— За снайперист.

— Лъжеш ли ме, войнико?

— Съвсем не, старши сержант!

— А ти? — Ейвъри завъртя очи към Форсел. Наемникът все още носеше шлема си. Той правеше и без това голямата му глава да изглежда още по-огромна.

— Снайперист, старши сержант! — отвърна Форсел през предпазителя на устата си.

Ейвъри се обърна отново към Дженкинс.

— Харесва ли ти този огромен кучи син?

— Тъй вярно, старши сержант!

— Добре. — Ейвъри му подаде сандъка. — Защото ти ще бъдеш моят снайперист. А той ще бъде твоят съгледвач.

Дженкинс взе сандъка, ала му трябваха още няколко секунди, за да разбере, че вътре имаше пушка и че Ейвъри току-що неофициално му беше дал важно повишение.

— Тъй вярно, старши сержант! — извика Дженкинс много по-силно отпреди.

— Ще ускорим обучението ви — каза капитан Пондър, присъединявайки се към Ейвъри до пясъчната яма. — Току-що научихме, че Харвест очаква много важна делегация от колониалните власти. Губернаторът е помолил гарнизона да се погрижи за сигурността в случай на атака от страна на Съпротивата.

Това беше нагла лъжа, ала Ейвъри и Пондър се бяха съгласили, че след като не можеха да кажат истината на наемниците, трябваше да им посочат някаква причина за по-усилените тренировки — да им кажат кой е врагът, за да бъдат мотивирани.

И самото споменаване на Съпротивата веднага предизвика уплаха сред някои от войниците. Други гледаха нервно един към друг, докато останалите се намръщиха и започнаха да клатят глави, мислейки си: „Не сме подписали договор за това“.

Ейвъри кимна.

— Постъпили сте като доброволци поради различни причини. Ала аз мога да ви направя истински войници и защитници на своята планета.

Той имаше предвид това, което беше казал пред капитан трети ранг. Докато пристигнеше помощта от командването на флота, тези наемници бяха единствената защита на Харвест. Но това, което не беше признал до този момент дори и пред себе си, беше, че не знаеше, дали би могъл да бъде техен водач. Нямаше как да го направи без тяхното уважение и доверие. А не разполагаше с много време, за да спечели напълно и двете.

— Аз съм вашият военен инструктор, но също така съм и пехотинец от флота на КУОН — продължи Ейвъри. — Посветил съм живота си на службата и саможертвата. Поставил съм си най-високите стандарти за поведение и професионални умения. Ако ми позволите, ще ви науча на същите неща.

Ейвъри не беше забравил, че всичко, което беше обещал на своите войници, важеше и за самия него. В мръсната война срещу Съпротивата той беше компрометирал тези стандарти и беше извършил неморални неща. Беше жертвал прекалено много от своята човечност, за да продължи да служи. Ала сега беше решен да си я възвърне.

Сержантът свали шапката си и я подхвърли на Хийли. След което влезе в ямата.

— Но първо — каза той, като вдигна шлема на Стисен и го изтърси от пясъка, — някой ще трябва да предпази главата на Форсел от продължаващото уголемяване. Когато войниците от Първи взвод се усмихнаха, Ейвъри добави: — Това мога да бъда и аз.

ГЛАВА 11

Харвест, 20 януари 2525

Сиф знаеше, че е сама от много време. И бяха останали само подозренията ѝ без друг ИИ, който да ѝ помогне да разграничи това, което знаеше, от това, което само предполагаше. Нещо се беше случило или по-скоро се случваше точно под носа ѝ. Ала Сиф разполагаше само с резултатите от скорошните обезпокоителни събития, без да знае техните причини и това беше ужасно стресиращо за едно същество като нея, което разсъждаваше логически.

„Започни с това, което знаеш“, помисли си Сиф, като ускори редовете от оперативната си памет и захрани отново участъците в най-надеждната част от слоевете на процесора си.

Какви бяха фактите? Ал-Сигни и двама от пехотинците, Джонсън и Бърн, се бяха качили в Тиарата преди четири дни. Ал-Сигни беше помолила Сиф да ѝ даде един кораб за „официална задача на СКД“. Сиф се беше съгласила, без да задава въпроси и тримата човеци се бяха прехвърлили на товарния съд „Голяма отстъпка“ през малкия кораб на Ал-Сигни, „Засрамен вървеж“. Един час по-късно и двата кораба бяха излезли от орбита.

И това беше моментът, в който нещата започнаха да стават още по-неясни.

Разглеждайки образите от външните камери на Тиарата, Сиф можеше да каже, че „Засрамен вървеж“ беше останал скачен с „Голяма отстъпка“, задържайки делтовидния си корпус плътно притиснат към долната част на товарния отсек на кораба, докато превозвачът започваше хиперпространствен скок към Мадригал. Този вид скачено придвижване не беше нещо странно. По-малките кораби често пътуваха заедно със съдове, които бяха снабдени с модули „Шоу-Фуджикава“ подобно на товарните контейнери, свързани със задвижващи механизми, за да станат хиперпространствени превозвачи.

Особеното беше, че корабът на Ал-Сигни имаше модул „Шоу-Фуджикава“ и нямаше нужда от товарния съд, за да стигне до Мадригал. Ала „Голяма отстъпка“ не успя да стигне до

местоназначението си. Няколко минути след стартирането на скока, товарният кораб беше излязъл от хиперпространството и беше започнал да излъчва SOS сигнал.

Сиф влезе в паметта, където беше записът от комуникациите.

&СКД.РЕГ%ГО-008814530&
&ХАРВЕСТ.ЛОКАЛЕН.ВСИЧКИ&
=ВНИМАНИЕ! СПЕШНА МЕДИЦИНСКА
ПОМОЩ ЗА ЕКИПАЖА!
=КАПИТАН(ОКАМА.ЧАРЛЗ.КТК%ОЧ-65129981)Н
Е РЕАГИРА!
=ЗАЯВКА ЗА НЕЗАБАВНА МЕДИЦИНСКА
ПОМОЩ!(ПОВТОРЕНИЕ НА СЪОБЩЕНИЕТО)

Вярно беше, че понякога хората реагираха неблагоприятно на пътуването в хиперпространството. Многоизмерното пространство беше непостоянно, а временните му завихрения образуваха постоянен енергиен поток. Хората, които осъществяваха контакт с такива смущения, можеха най-малкото да бъдат поразени от морска болест или дори сърдечен удар. В редки случаи беше известно, че хората, за разлика от корабите, просто изчезваха.

И така, превозвачите и другите съдове разчитаха на „прогнозите за времето“ от другите кораби, които току-що са излезли от хиперпространството, за да решат, дали е безопасно да влязат вътре на подобни координати. Във всеки един момент в хиперпространството имаше достатъчно кораби, а когато такива липсваха, СКД допълваше докладите с проби, за да може системата да бъде надеждна. Все пак това беше пророчески процес и понякога корабите неочаквано се сблъскаха с толкова опасни условия, че трябваше да отменят скоковете и да напуснат хиперпространството веднага след като са навлезли в него.

Тези аварийни излизания можеха да бъдат много опасни за човешките екипажи и се очакваше контролиращите вериги на модулите „Шоу-Фуджикава“ да предупреждават преди отмяната на скока, ала това невинаги беше възможно. Пък и за екипажите беше по-добре да се върнат бързо в нормалното пространство и да понесат

поправими, физически наранявания, отколкото да изчезнат завинаги в хиперпространството.

„Голяма отстъпка“ нямаше екипаж. Нямаше никакъв капитан Чарлз Окама. Ако подозренията на Сиф бяха верни, единствените хора на борда му бяха старши сержантите Джонсън и Бърн, ала тя принуди процесорите си да не препускат далеч напред по веригата от доказателства. „Остани фокусирана“, настояваше ядрото на процесора ѝ. „Придържай се към фактите.“

Вписвайки данните от радарните сканирания на товарните кораби около изходните координати на „Голяма отстъпка“, Сиф се увери, че корабът на Ал-Сигни се е разкачил от товарния съд след изхода и тогава е приспал радара. Това означаваше, че нейният съд беше екипиран с някакъв вид маскиращо устройство. Сиф знаеше, че този хардуер рядко се среща върху бойните кораби на КУОН, а още по-малко върху личните совалки на бюрократите от СКД.

Още по-объркващо, обаче, беше това, че сканиранията от близките превозвачи показваха, че впоследствие се беше появил слаб контакт около „Голяма отстъпка“. И бяха нужни множество триангулации, за да се потвърди появата му. Беше съд, който не можеше да бъде идентифициран от системата за приятел и враг (СПВ), а АРГУС профилът му показваше, че корпусът му е изработен от материал, който не се използваше в нито един от корабите на КУОН. Сиф подозираше, че това беше материал, който не беше изработен от човешка ръка.

„Бъди разумна!“ Алгоритмите, възпиращи емоциите ѝ, атакуваха ядрото ѝ. Извънземен кораб?

Ала какво друго обяснение можеше да има? Енциклопедичната база данни на Сиф съдържаеше профила на всеки един човешки кораб, а засеченият съд не съвпадаше с нито един от тях. Освен това, ядрото на Сиф отвърна на алгоритмите ѝ, контактът беше атакувал „Голяма отстъпка“ с енергийни оръжия, след което беше експлодирал в метанова светкавица и други екзотични биологични елементи. Всичко това показваше, че става въпрос за кораб, който не само има извънземен дизайн, но и извънземен екипаж.

На Сиф ѝ се искаше просто да беше попитала Джилън Ал-Сигни за истината. И не само за извънземния съд, а така също и за нейната идентичност. Ясно беше, че Ал-Сигни е от СКД. Тя беше от военните,

най-вероятно от ВСР, като се имаше предвид призрачния дизайн на „Засрамен вървеж“. Ала когато жената се върна на Тиарата, беше понесговорчива от всякога. Съдейки по нараняванията на старши сержанта, Сиф беше разбрала, че мисията не е минала добре.

По същото време Сиф беше позволила на емоционалните си вериги да проверяват необходимостта ѝ от информация. Ала сега кристалните наноснопове в сърцето на ядрото ѝ изгаряха от почти неконтролируемата нужда от отговори. За първи път през съществуването си тя усети, че е прекомерно ограничена и че преживява бесен пристъп. И това я накара много да се страхува.

В този момент в комуникационния ѝ буфер се появи ново съобщение.

%ХАРВЕСТ.АО.ИИ.МАК%%ХАРВЕСТ.СО.ИИ.СИ

Ф&

=Добро утро, красавице.

=Намирам се в затруднение. Не бих отказал малко помощ.

=Имаш ли нещо против да слезеш долу?

Сиф беше изненадана. Това беше първото текстово съобщение, което Мак ѝ изпращаше от много дълго време. Той флиртуваше, но не говореше, което означаваше, че прави огромно усилие да бъде учтив. Ала финалният въпрос наистина беше хвърлил процесора ѝ в недоумение. В историята на техните взаимоотношения Мак никога не беше молил Сиф да го посети в неговия собствен обработващ център.

Ако беше в по-стабилно състояние, Сиф никога не би компресирала някакъв фрагмент от логиката на процесора си и не би го изпратила надолу по мазера на Тиарата. Ала възпиращите я алгоритми отвърнаха на огъня. Ако искаха да я вразумят, тя би трябвало да се подчини и да намери друго разумно същество, което да потвърди или отхвърли нейните заключения. Няколко секунди покъсно фрагментът от Сиф пристигна върху антената на върха на комплекса от реактори на Утгард и се шумгна в комуникационния буфер на Мак.

=Браво. Това беше бързо.

=Настани се удобно. Ще бъда при теб след минутка.

Буферът на Мак беше задръстен с други данни (молби за помощ от фермери, чиито ДЖОТУНИ се бяха повредили и други подобни), което беше доказателство, че спонтанността на Сиф го беше изненадала. Ала гостоприемството му беше на ниво, както беше обещал и скоро фрагментът на Сиф беше настанен във флаш паметта на един от слоевете на процесора в неговия обработващ център. Фрагментът установи, че Мак е отворил честота към центъра на холопрожектора и аватарът на Сиф заблестя върху него като венчелистче от фотони, искрящи на фона на пълния мрак в стаята.

„Какво правиш?!“, крещяха алгоритмите ѝ.

„Това, което според мен трябва да се направи“, отвърна ядрото ѝ.

За да успокои процесора си, тя изпрати сигнал до фрагмента си и установи, че е напълно в синхрон с ядрото ѝ. Държеше всичко под контрол и ако нещо се объркаше, просто щеше да изостави фрагмента.

— Не се притеснявай — каза Сиф, а гласът ѝ ехтеше от говорителите в основата на прожектора.

Слоят, в който се намираще фрагментът ѝ, даваше достъп до термостата на центъра. Сиф знаеше, че стаята е студена и затова беше наметнала едно червено пончо през голите рамене на аватара си, което допълваше роклята ѝ в оранжево и жълто. Косата ѝ беше прибрана набързо в плитка, ала няколко кичура висяха през веждите ѝ, за да прикрият тревожното изражение, което алгоритмите ѝ я караха да покаже.

Както всичко друго в аватара ѝ, очите и ушите ѝ бяха открито изложени на показ. Ала когато флуоресцентните ивици светлина заблещукаха над холопрожектора, Сиф се възползва от камерите и микрофоните в обработващия център, за да анимира лицето на аватара си, докато проверяваше обстановката наоколо.

Тя си мислеше, че обработващият център на Мак ще се намира в пълна неразбория, имайки предвид потта и мръсотията, които бяха изобразени върху аватара му. Ала за голяма нейна изненада обработващият център беше перфектно подреден. Оголените му вериги бяха прилежно свързани една с друга, а редовете от паметта му

бяха подредени върху поставките. Може би беше от полза това, че центърът беше толкова малък, помисли си Сиф и прилича повече на килер, отколкото на стая. Или пък неговият екип по поддръжката беше по-старателен? Ала фокусирайки камерите, Сиф забеляза един слой прах върху жиците и поставките и осъзна, че никой, нито дори техническият екип, не беше стъпвал от много време в обработващия център на Мак.

Завъртайки обратно камерите, Сиф видя, че таванът беше опасан с титаниеви колони, а подът беше покрит с гумирани плоскости. Изпитваше странното усещане или по-скоро чувството, че беше виждала тази стая и преди...

=Имам да оправя още няколко неща.

=Имаш ли нещо против да започнеш без мен?

Мак отвори честота към един слой в процесора си, който се намираше по-близо до същинската му процесорна логика. Когато фрагментът на Сиф се изстреля напред, тя бегло забеляза други активни слоеве, всеки от които изпълняваше своята задача. Беше наясно с отговорностите на Мак, ала съвсем друго нещо беше да го види как върши работата си толкова отблизо. Изкуственият интелект, отговарящ за селскостопанските операции, работеше по целия Харвест. И Сиф бързо изпита още по-голямо уважение към ангажиментите в неговата работа.

Огромно количество от слоевете в процесора на Мак поддържаха постоянна връзка със стотици хиляди ДЖОТУНИ, като даваха заповеди и проверяваха за сринове в системите. Използвайки комплекти от по три обработващи слоя, той беше зает да преглежда всички товарни контейнери във влаковете на магнитна възглавница и да проверява разпределението на задвижващите ги лопати. В същото време правеше тестове по релсите им, за да види с какъв допълнителен капацитет разполагаха и каква скорост можеха да издържат.

Сиф знаеше, че проверката на ДЖОТУНИТЕ се правеше всекидневно и продължаваше през целия ден. Ала беше малко озадачена от оценката на инфраструктурата. Командването изискваше само годишен доклад за проверка на главните системи и тя знаеше, че

Мак беше изпратил такъв преди няколко месеца, защото го беше изтормозила да го направи. И тогава фрагментът ѝ видя някои неща, които нямаха абсолютно никакъв смисъл.

Един от слоевете в процесора на Мак надзираваше една бригада от ДЖОТУНИ, докато те заравяха ракетата носител на Харвест. Някои от комбайните на Мак бяха ожънали пшеничните полета около устройството, а група плугове правеха всичко по силите си, за да заспят с пръст широката, кръгообразна линия от магнити на ракетата, като оформяха естествени падини в късо подрязания терен.

За момент Сиф се зачуди дали това необикновено интерниране беше „затруднението“, заради което Мак търсеше помощ. Ала тогава фрагментът ѝ достигна до слоя, който се намираше най-близо до ядрото му.

Тук процесорите се занимаваха с контролирането на обработващите вериги в закотвящите съоръжения на седемте елеватора на Тиарата. Те представляваха елементарни компютърни устройства, чиято работа беше да трансферират митническите декларации. Тези документи съдържаха опис на съдържанието на всеки товарен контейнер и неговото тегло и се предаваха от процесора на Мак към този на Сиф. Преди контейнерите да се преместят от релсите върху шнуровете, Сиф трябваше да ги провери. Само когато се увереше, че елеваторите можеха да балансират товарите, тя даваше позволение на Мак да изпрати контейнерите нагоре.

Тези взаимодействия се случваха по хиляди пъти на ден и въпреки че Мак имаше достатъчно възможности за флиртуване, никога не я беше накарал да съжалява за нещо относно техните основни взаимоотношения. Митническите му декларации винаги бяха ясни и прецизни, а оценките на товарите — точни до килограм. Независимо от това, че регулациите на СКД задължаваха Сиф да проверява по два пъти работата на Мак, в това отношение тя беше започнала да му се доверява напълно.

Сиф каза на фрагмента си да изпрати сигнал към контролните обработващи вериги на закотвящите съоръжения. Ала когато данните пристигнаха, тя не забеляза нещо нередно.

— Искаш да ме затрудниш? — попита аватарът ѝ. — Компютрите изглеждат...

=О, компютрите работят чудесно...

Гласът на Мак се разнесе из рядко използвания комуникатор в неговия обработващ център.

— Чудя се какво ще се случи, ако ги изключим?

Грубоватото поведение на Мак обикновено караше температурата в ядрото на Сиф да се повишава. Ала този път ядрото й беше хладно и тя трябваше да изхвърли малко от криогенния охладител на наносноповете, за да задържи температурата в приемливи граници.

— Това автоматично ще предизвика прекалено дълго забавяне на движението на контейнерите по шнуровите ми. — Сиф издърпа пончото плътно върху раменете си. — Но защо — продължи тя с глас, хладен като ядрото й, — ще искаме да направим това?

Изведнъж холопрожекторът в обработващия център изпраща и аватарът на Мак се появи пред този на Сиф достатъчно близо, за което алгоритмите й я предупредиха, понеже повечето хора биха счели тази близост за неудобно нахлуване в личното пространство. Ала Сиф остана на място, защото знаеше, че Мак няма голям избор, тъй като холопрожекторът не беше конструиран за двама.

— За по-бързо — каза Мак. Както обикновено той носеше плътно прилепнали джинси от деним и избеляла работна риза, навита до лактите. Ала държеше каубойската си шапка в ръце. Това беше преструвка, която правеше стеснителна обичайната му дръзка усмивка. — Искам да ти покажа нещо. Всъщност две неща. — Сиф отвори уста да отговори, ала Мак я отрязва с невинно свиване на раменете. — Питай направо. Ала ти гарантирам, че ще имаш огромно количество допълнителни въпроси. — Сиф вдигна брадичка и грубо кимна на Мак.

Тогава той отвори редовете, свързани със слоя на процесора.

В продължение на почти десет секунди ядрото на Сиф не направи нищо повече, освен да се взира в потока от данни, които фрагментът й изпращаше нагоре по мазера. Те съдържаха информация от сканирането на извънземния съд от АРГУС устройствата от близко разстояние, записи на радиопредавания между старши сержантите Джонсън и Бърн по време на схватката в „Голяма отстъпка“,

брифингите на двамата пехотинци, по време на които обсъждаха в детайли биологията на извънземните, които бяха убили, и заявката на Ал-Сигни към нейните висшестоящи от ВСР в командването на флота да изпрати подкрепления, понеже очакваше още вражески кораби.

Байт по байт Сиф намери отговори на всичките си въпроси. Ала докато алгоритмите ѝ позволяваха на логиката на процесора ѝ да се наслаждава на моментното удовлетворение, тя изпита голямо подозрение.

— Как си получил достъп до тази информация?

— Това е второто нещо. — Мак нахлупи шапка, свали една от изцапаните си с масло, кожени работни ръкавици и протегна ръка. — Ала за да разбереш това, ще трябва да дойдеш вътре.

Сиф погледна към напуканата и покрита с мазоли длан на Мак. Това, което той предлагаше, не беше правено никога преди това. Пролуки в паметта, заразяване на кодовете и още един милион други основателни причини за един ИИ да не навлезе в логиката на процесора на друг ИИ.

— Не се тревожи — каза Мак. — Безопасно е.

— Не — отвърна категорично Сиф.

— Тъй размисълът прави ни пъзливци^[1] — усмихна се Мак. Това беше стих от „Хамлет“ на Шекспир, който приканваше към действие. — Харвест се намира в голяма беда — продължи Мак. — Аз имам план. Но ще се нуждая от твоята помощ.

Разтревоженият процесорен код на Сиф крещеше към логиката ѝ да изостави фрагмента. Почти без да мисли, тя се протегна и хвана ръката на Мак.

Очертанията на двата аватара се размазаха и отместиха, когато претовареният холопрожектор изчисли правилните параметри за техния контакт. Ярки петна от светлина запулсираха около тях, като рояк от светулки. Когато прожекторът се стабилизира, процесорът на Мак внимателно вкара фрагмента на Сиф в своето ядро.

„Или по-скоро в едно от ядрата на Мак“, помисли си Сиф. Тя видя, че сега неговите наноснопове съдържаха две матрици, които представляваха две парчета от ядрото му, разделени едно от друго и все пак свързани с околния хардуер на обработващия център. Едното беше активно и излъчваше топлина. Другото беше тъмно и много студено.

— Кой си ти? — прошепна Сиф, а сините ѝ очи се вторачиха в сивите очи на Мак.

— В момента ли? Същият човек, който съм бил досега — усмихна се Мак. — Истинският въпрос е кой ще бъда?

Сиф нервно направи крачка назад. Аватарът ѝ премига, докато хардуерът се опитваше да го поддържа фокусиран. В момента логиката на процесора ѝ се опитваше да измъкне фрагмента ѝ. Ала Мак беше пуснал защитната стена, заключвайки я в своето ядро.

— Пусни ме! — настоя Сиф, а гласът ѝ трепереше от страх.

— Стой там, скъпа! — Мак вдигна ръката си, описвайки успокоителен жест. — Хайде. Мисли. Познаваш ме. — Той посочи с ръка обработващия център.

Очите на Сиф се стрелнаха напред и назад. Навсякъде имаше титаниеви колони, подът беше покрит с гуми, а помещението приличаше повече на килер, отколкото на стая. Тя отново сканира набързо базата данни на СКД, която беше използвала, за да анализира дизайна на извънземния съд и намери отговора. Обработващият център на Мак ѝ изглеждаше познат, защото приличаше на отделение с електроника от колониален кораб на КУОН.

— Ти си изкуствен интелект... от космически кораб.

— Бях такъв — каза Мак — преди много време.

— „Скидбладнир“, клас „Финикс“ — фрагментът на Сиф произнесе думите, предложени от паметта ѝ. — Този кораб е докарал първите колонисти на Харвест.

Мак кимна и пусна ръката на Сиф.

— Държах го в орбита за повече от година, докато надзиравах построяването на цялата базисна инфраструктура. След което го приземих и го нарязвах на части. Двигателите му ни свършиха добра работа. — Мак посочи с пръст към пода, показвайки мястото на реактора под обработващия център. — От главното командване казаха, че няма да могат да осигурят енергия за колонията, когато населението нарасне. Не и докато все още разчитаме на ракета-носител за издигане на...

— Лъжеш — озъби се Сиф. Тя четеше дословно от базата данни на СКД. — „Скидбладнир“ е бил управляван с помощта на изкуствен интелект на име Локи.

Мак въздъхна.

— Затова исках да ги видиш. Да видиш двете ядра. — Той свали шапката си и прокара ръка през рошавата си коса. — Аз съм Локи, а той е аз. Само че не по едно и също време. И не на едно и също място.

За да укроти алгоритмите си, Сиф скръсти ръце на гърдите си и скептично наклони глава. Ала дълбоко в себе си тя отчаяно искаше Мак да продължи и да ѝ помогне да разбере.

— ВСР нарича Локи планетарен изкуствен интелект по сигурността или накратко ПИИС.

Сиф никога не беше чувала за такава класификация.

— Какво прави той?

— Изчаква да му дойде времето, когато ще имам най-голяма нужда от него и когато ми трябва необременен ум, незапълнен от информация за циклите на реколтата и тестовете на почвата. — Мак направи пауза. — А ти можеш да вървиш.

Фрагментът на Сиф усети, че защитната стена е свалена. Беше свободна да си върви. Ала реши да остане на място.

— Извънземните ще се върнат — каза Мак. — Искам да бъда подготвен. Той иска да бъде подготвен. А когато Локи се появи, аз ще трябва да се махна.

И наистина асинхронните данни бяха започнали да прииждат около фрагмента на Сиф, насочвайки се към празните наноснопове, като наподобяваха пакети от информация с различна големина от клъстерите, които надзираваха ДЖОТУНИТЕ на Харвест. Фрагментът ѝ беше като плувец във вода, чиито крака пляскаха върху гладките люспи на непознати чудовища, надигащи се от дълбините.

— Госпожа Ал-Сигни въобще не гореше от желание да ти казвам за Локи. Просто искаше да направя трансфера. Никой не трябва да знае за ПИИС, дори и губернаторът на планетата. Тя не искаше да рискува Тюн да разбере за него и каза, че не иска да го дразни и да му дава още поводи, за да не съдейства. — Сега Мак държеше шапката си за ръба и я въртеше през пръстите си. — Ала ѝ казах, че няма да направя нищо, докато не ти кажа истината.

Сиф пристъпи напред и сложи ръцете си в тези на Мак, като спря изнервеното им движение. Тя не можеше да усети в действителност грубата му кожа, ала навлезе в сетивните спомени на създателя си, вкоренени дълбоко в ядрото ѝ и намери изобилен материал за фантазията си. Въпреки че алгоритмите ѝ подивяха, тя напълно ги

изключи. „Ако това е психясването, помисли си тя, от какво бих могла да се страхувам?“

— Как мога да помогна? — попита Сиф. — От какво имаш нужда?

Скулите по лицето на Мак се изопнаха заради смесицата от радост и тъга. Той взе едната ръка на Сиф и я сложи на гърдите си. Някаква информация се прехвърли във фрагмента ѝ. Това беше файл, който съдържаше различни координати в системата Епсилон Инди, където Мак искаше тя да изпрати стотиците задвижващи модули, които в момента се намираха на доковете в Тиарата.

— Не мога да говоря от името на другата си половина — усмихна се Мак, стискайки силно ръката на Сиф. — Ала това е всичко, от което имам нужда.

---

[1] „Хамлет“, У. Шекспир, превод Валери Петров, изд. „Отечество“, 1985 г. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 12

Назначена мисия на Съглашението

Дадаб беше изключил всички системи на спасителната капсула, които не бяха от критично значение, за да пести енергия. Това включваше осветлението, ала той все пак можеше да види ясно *По-лек от някои*, който си почиваше близо до тавана. Хурагокът светеше със слаба розова светлина, която не беше по-различна от тази на хищните медузи, които живееха в солените морета в родния свят на Унггоите. Ала дотук свършваха приликите. *По-лек от някои* изглеждаше миловидно и не приличаше на хищник. Торбичките с газ върху гърба му бяха почти напълно изпразнени от съдържанието си. А органът му с много отделения, който се клатеше в долната част на гръбнака му, изглеждаше необикновено дълъг и съсухрен и се беше сплескал подобно на спукан балон.

Покритите с ресни пипала на *По-лек от някои* едва се помръдваха, докато той сигнализираше „Опитай“.

Дадаб махна маската от лицето си с глухо пукане. След което предпазливо си пое дъх. Капсулата беше пълна със студен, лепкав метан, който нахлу в задната част на гърлото му и се прокрадна надолу по ларинкса му към белите дробове. Добре е, показва Дадаб със знаци, като се съпротивляваше на желанието си да се изкашля. Той закопча маската си за коланите на раменете си, за да не се понесе в нулевата гравитация на капсулата, а и за да му е под ръка, в случай че имаше нужда от допълнително вдишване от резервоара.

По-лек от някои потрепна, което показваше, че едновременно се е успокоил и уморил. Въпреки че беше направил някакви поправки, Хурагокът не беше успял да накара животоподдържащите системи на капсулата да генерират метана, необходим за оцеляването на Дадаб. Докато *По-лек от някои* се бореше безрезултатно с това, което възприемаше като нелепо хардуерно ограничение, Дадаб осъзна всичко. По време на евакуацията господарката на Киг-Ярите просто е планирала да го изостави.

Тъй като единият от резервоарите на Дякона беше напълно пресушен, а вторият изпразнен до половината, имаше само едно решение — *По-лек от някои* трябваше сам да произведе необходимия метан.

„Това е най-добрата партия досега!“ Дадаб сигнализира окуражаващо.

Хурагокът не отговори. Вместо това дръпна една торбичка с храна, минаваща наблизко във въздуха, залепи я за муцуната си и започна да се храни.

Дадаб гледаше гъстата кафява мътилка, която се просмукваше в зурлата му и се спускаше надолу по гръбнака му под формата на стегнати, перисталтически възли. Стомахът на Хурагока, който наподобяваше червей, се изду, изви се и притисна другите му вътрешности. Точно когато Дадаб си помисли, че *По-лек от някои* няма да може да изяде нищо повече, съществото махна зурлата си от старателно изпразнената торбичка, оригна се и веднага заспа.

Хурагоките не бяха придирчиви към храната. За тях всяка една субстанция, която беше прилежно почистена, беше подходяща за поглъщане. Техните стомаси препращаха най-отвратителните вещества, които другите същества биха сметнали за боклук или нещо още по-лошо, към анаеробните торбички, висящи от долната част на гръбнака им. Тези торбички бяха пълни с бактерии, които превръщаха органичната материя в енергия, отделяйки метан и остатъци от водороден сулфид.

Обикновено Хурагоките прибягваха до анаеробното поглъщане само в краен случай. Метанът беше тежък газ, сходен с хелия, който изпълваше голям брой от торбичките на гърба им и дори малките промени в теглото можеха да предизвикат опасни изменения в летателните им способности. Освен това от гледна точка на комфорта Хурагоките не харесваха усещането от напълнената с бактерии торбичка, която се люлееше между двете им най-ниски пипала. Тя притискаше крайниците им и намаляваше подвижността им, като затрудняваше още повече говоренето им.

За съжаление количеството метан, от което се нуждаеше Дадаб, надвишаваше това, което нормално можеше да произведе един Хурагок. *По-лек от някои* трябваше да поглъща огромни количества храна, за да поддържа бактериалните процеси, които го направиха

много тежък. И за да създаде достатъчно големи партиди от газа, трябваше да принуждава анаеробната си торбичка да се издува, което караше стените ѝ да изтъняват. Накратко, поддържането на Дадаб жив беше изтощителен и болезнен процес, който би бил напълно невъзможен в някаква среда, различна от условията в нулева гравитация. Ако вътре в капсулата имаше гравитация, *По-лек от някои* бързо щеше да припадне на пода.

Дадаб беше признателен на съществуто за страданията му и чувстваше голяма вина, като гледаше как мътилката се процеждаше от стомаха на *По-лек от някои* в анаеробната му торбичка. Неговите съсухрени мембрани бавно започваха да се издуват, оцветявайки се в мръсно жълто, понеже цъфтящите бактерии във вътрешността започваха да работят върху следващата партида метан.

По-късно, когато цикълът завършеше, торбичката ставаше три пъти по-голяма, превръщайки се в най-голямата издутинна на Хурагока. *По-лек от някои* потръпна, Дадаб грабна две от пипалата му и го подпря в извитата стена на капсулата, докато анаеробната му торбичка отваряше клапата си. Хурагокът изпърпори, докато отделяше блестяща струя метан. Когато торбичката му се изпразни, напуканата клапа се затвори с тъжен писък. Дадаб внимателно побутна другаря си към тавана, където вероятността да се блъсне в нещо беше по-малка и освободи треперещите му крайници.

По-лек от някои беше направил вече дузина такива издишвания, като всяко следващо беше още по-болезнено от предишното. Съществуто вече не разполагаше с достатъчно енергия, за да контролира налягането в другите торбички. Съвсем скоро, със или без нулева гравитация, то щеше да загуби основните си газове, да се строполи на пода и да се задуши. Дадаб знаеше, че след това собственият му живот щеше да зависи от времето, в което ще може да прави много кратки и плитски вдишвания. Ала всъщност той беше още по-ужасен от това какво ще се случи, ако оживееше.

Той печално погледна към трите извънземни кутии, които *По-лек от някои* беше донесъл на борда на капсулата. Те се носеха в тъмнината, а преплитащите им се електрически вериги проблясваха на мъждивата светлина, излъчваща се от Хурагока.

Свързването на интелигентни устройства беше забранено и се считаше за един от най-големите грехове в Съглашението. Като лайк

Дякона не разбираше защо е така, ала знаеше, че това табу води началото си от продължителната война на Предшествениците срещу една удивителна форма на живот, позната като Потопът. В тази война Предшествениците използвали разделени високоинтелигентни устройства, за да възпрат и победят врага си. Ала тяхната стратегия някак си се провалила. Потопът повредил някои от тези изкуствени умове и ги обърнал срещу създателите им.

Както Дадаб беше научил от съответните Свети писания, Потопът загинал в един последен катаклизъм. Предшествениците активирали най-силното си оръжие — седем митични пръстеновидни структури, известни с името Хейло. Пророците проповядваха, че пръстените Хейло не само унищожили Потопа, а и по някакъв начин поставили началото на Голямото пътуване на Предшествениците.

Наскоро Пророците бяха започнали да омаловажават този мит, като прокламираха по-умерения възглед към предсказанието, който насърчаваше постепенното натрупване на по-малки реликви. Ала нарушаването на табутата, свързани с Предшествениците, си оставаше грях и един от най-големите товари в службата на Дадаб като Дякон беше пълното познаване на наказанията за различните прегрешения. За греха, известен като свързване на интелигентни устройства, се отреждаше наказание със смърт в този живот и проклятие в следващия. Ала Дадаб знаеше също, че свързването на извънземни кутии беше важно, ако искаха да им остане някаква надежда за спасение.

Спасителната капсула на Киг-Ярите нямаше радиостанция с дълъг обхват, която щеше да свърши добра работа в космическото пространство на Съглашението, където корабите редовно сканираха за корабокрушенци. Ала тук, наред нищото, един спасителен кораб щеше да провери само две места — точката на контакт на „Незначителен грях“ с първия извънземен съд и координатите, в които Дадаб беше активирал отново Светилото, понеже това бяха последните две локации, откъдето корабът на Киг-Ярите беше излъчил радиосигнали.

Имайки предвид, че последната локация най-вероятно скоро щеше да бъде залята с още повече от яростните извънземни, връщането назад беше най-благоразумният избор. Ала капсулата нямаше запис на пътуванията на „Незначителен грях“ и щеше да е

необходима информация от извънземните кутии. Преди Хурагокът да предаде информацията, той беше пожелал кутиите да „постигнат съгласие“ относно правилните координати. Капсулата имаше достатъчно гориво само за още един хиперпространствен скок и дори Дадаб се беше съгласил, че трябва прецизно да го изпълнят.

Когато първият му резервоар с метан се изпразни, Дякона с примирение и ужас наблюдаваше как Хурагокът внимателно проучи вътрешността на кутиите с пипалата си, свързвайки електрическите им вериги. Така постепенно започна да разбира техния прост, двоичен език и да препраща релевантни данни към капсулата.

Накрая усилията на *По-лек от някои* все пак бяха дали резултат. Капсулата излезе от хиперпространствения скок в средата на разширяващо се поле от отломки, което бързото сканиране със сензорите със сигурност определи като останките от първия извънземен съд. За момент сърцето на Дадаб силно затуптя. Въпреки молитвите му за опрощение на прегрешенията Пророците можеше да не бъдат милостиви към него, заради заговора с фалшивите показания, съучастничеството в унищожаването на собственост на Духовенството и метеж. В края на краищата той беше постъпил правилно, понеже беше разкрил измамата на Чър-Яр и беше предал съобщението за местоположението на реликвите. И се надяваше, че това щеше да бъде взето под внимание.

Ала след това дойде откритието, че животоподдържащите системи на капсулата са фатално повредени. И след много цикли без следа от спасителен кораб Дадаб беше изпаднал в дълбока депресия. „Ще умра, изстена той, носейки се сред бъркотия от смачкани торбички от храна и собствените му нечистотии, които бяха внимателно опаковани. И няма да имам дори шанс да помоля Пророците за прошка!“

Дякона се беше отдал на това настроение от известно време, докато стресът на *По-лек от някои*, свързан с производството на метан, не можеше повече да се игнорира. И в този момент самосъжалението на Дадаб еволюира в нещо не толкова осъдително. Това беше срамът. Той можеше да се сблъска с ужасни наказания в бъдеще, ала Хурагокът търпеше непоносими мъки сега и то изцяло заради него.

Дадаб пое дълбоко дъх и го задържа, като позволи на студената тръпка от безкористните усилия на приятеля му да навлезе дълбоко в

гърдите му. Той се обърна към контролния панел на капсулата, избута настрани извънземните кутии и натисна холографския бутон, който щеше да възстанови изключеното животоподдържащо оборудване. И двамата ще оцелеем през това изпитание, зарече се той, заслушвайки се в скърцането от изтощените торбички на Хурагока. И през всичко останало след това.

Уморен от съня, както и от случващото се в капсулата, Дадаб стоеше на пост пред панела и наблюдаваше сензорите, търсейки някаква следа от приближаващ се кораб. Той се стараше да диша колкото се може по-плитко и напусна поста си, само за да помогне на Хурагока да се нахрани. Минаха още много цикли. През цялото време извънземните кутии изричаха своите дребни богохулства, а торбичките на *По-лек от някои* се издуваха и свиваха, когато изведнъж без предупреждение капсулата засече следи от близък хиперпространствен скок и Дадаб накрая си отдъхна.

— Спасителна капсула, тук е крайцер „Светкавично покръстване“. — Поздравът отекна във вътрешността на съда. *По-лек от някои* изпусна болезнено свистене, докато Дадаб търсеше бутона, който щеше да намали силата на предаваното радиосъобщение. — Отговорете, ако можете — продължи гласът по-тихо.

— Живи сме, „Светкавично покръстване“! — отвърна Дадаб с дрезгав глас, който не беше употребявал от много време. — Ала се намираме в бедствено положение!

През последните няколко цикъла апетитът на Хурагока беше намалял. Анаеробната му торбичка сега произвеждаше само част от предишното количество газ, а много от торбичките по гърба му се бяха затворили напълно, понеже мембраните им бяха изсъхнали и сгънати.

— Умолявам ви — каза задъхано Дадаб като се протегна към маската си и вдиша от почти празния втори резервоар. — Моля ви, побързайте!

— Запазете спокойствие — изгрухтя гласът. — Скоро ще ви вземем на борда.

Дадаб се постара да се придържа към указанията. Той вдишваше от свършващия метан в капсулата на бързи, плитки глътки, като използваше маската си само когато изгарящото усещане в белите му дробове ставаше непоносимо. Ала в един момент явно се беше въздържал да не вдиша прекалено дълго, защото му причерня и той се

строполи на пода. Когато се събуди, лежеше по корем и чуваше свистенето на пресен метан в капсулата.

Ноздрите на Унгоя се разшириха. Газът имаше по-остър дъх, ала той си мислеше, че никога не е опитвал нещо по-сладко. С щастливо грухтене той изви врат, за да погледне нагоре към *По-лек от някои...* ала беше шокиран, защото видя, че съществото беше сгърчено до него на пода.

Те се намираха вътре в крайцера, осъзна Дадаб и изкуствената му гравитация се беше разпространила из капсулата!

Изведнъж се чу потайно дращение върху люка на капсулата. Нещо се опитваше да влезе със сила вътре.

— Спрете! — изкрещя Дадаб. Дякона скочи на крака, ала те се огънаха под тежестта на тялото му. В условията на нулева гравитация мускулите му бяха атрофирали и Унгоят беше принуден да се придвижи с движения на ноктите до контролния панел. — Не отваряйте люка! — извика той, като натисна бутона, за да активира защитното поле. Въздухът веднага изпращя и стана по-плътен. Дякона осъзна какво още би предизвикало натискането на копчето, ако беше закъснял дори с една секунда.

Двигателите на капсулата се запалиха с оглушителен рев и съдът подскочи напред, като се чуваше стържене на метал в метал, след което спря с величествен звън. Носът на капсулата се деформира и трите извънземни кутии се смачкаха в контролния панел.

Задържан от полето, Дадаб не усети ускорението или удара. Ала долавяше изгаряща болка в лявата си ръка. Парчета от кутиите бяха експлодирани и защитното поле беше спряло шрапнела, ала една остра като бръснач частица беше набрала достатъчно скорост, за да прехвъркне покрай Дадаб и да разреже втвърдената му кожа точно под рамото. Игнорирайки болката, Дадаб хвана пипалата на Хурагока и вдигна съществото от пода. Кожата му, която обикновено беше влажна, сега беше съвсем суха. Дякона знаеше, че това не е добър знак.

Възможно най-бързо и безопасно той оправи пипалата на *По-лек от някои*, докато той не зае естествената си поза с високо вдигната муцуна и анаеробна торбичка, клатеща се ниско под гръбнака му. Най-слабо повредените торбички на Хурагока, които бяха преустановили функциите си в защитното поле, бавно започнаха да се изпълват с въздух. Ала Дадаб знаеше, че ще отнеме време преди приятелят му да

започне да лети свободно без чужда помощ. Унгоят бързо се протегна към контролния панел и натисна един бутон, за да заключи люка.

Тежки стъпки обозначиха пристигането на нещо масивно отвън до капсулата.

— В името на пророците — прогърмя някакъв глас, — да не сте полудели?!

— Нямах избор! — отвърна Дадаб.

Люкът изхлопа, разтърсвайки цялата капсула.

— Излезте веднага! — избуча гласът.

Дадаб позна, че това е гласът, който беше отправил първоначалния поздрав. Той знаеше, че съществото с този глас не беше Киг-Яр, нито Унггой или Сангхейли. Определено не беше и Сан Шиум. И поради това оставаше само една вероятност...

— Няма — гласът на Дадаб потрепери, понеже знаеше чия гордост ще уязви. — Хурагокът ми е изгубил баланс. Съжалявам, но просто ще трябва да изчакате.

Ако Макабей беше на мостика на крайцера, щеше незабавно да научи за инцидента в хангара. Ала тук, в залата за пиршествата на „Светкавично покръстване“, вождът на Джиралханае беше забранил всякакви комуникации. Глутницата на Макабей тъкмо започваше да се храни и не можеше никой да ги прекъсва.

Джиралханае избираха своите лидери най-вече заради физическата им сила и храброст и не беше изненадващо, че Макабей е господар на крайцера. Застанал на двата си огромни крака, наподобяващи пънове, вождът имаше гигантски ръст, понеже беше с една глава по-висок от всеки Сангхейли и имаше много по-масивно тяло. Дебели ивици от мускули играеха под слонската му кожа. Снопове сребриста козина стърчаха от дупките за ръцете и главата в коженото му наметало. Беше плешив, ала от широката му челюст стърчаха комплект огромни бакенбарди.

Въпреки свирепата си мускулатура, вождът демонстрираше свръхестествено спокойствие. Краката му бяха здраво стъпили на земята в центъра на залата за пиршествата, а двете му ръце бяха протегнати зад гърба му. Беше заел поза, която подсказваше, че се кани да направи незабавен и мощен скок. Ала от една струйка пот,

процеждаща се по ръба на широкия му нос, ставаше ясно, че Макабей беше заел тази несигурна позиция от доста време. И в момента не помръдваше нито едно мускулче по тялото си.

Останалите осем мъжки екземпляри, които образуваха глутницата на вожда, не бяха и наполовина толкова спокойни. Подредени в полукръг зад Макабей, всички те бяха заели същата позиция. Ала кафявата им кожа лъщеше от пот въпреки тена им. Всички бяха започнали да треперят, а някои от тях изпитваха такъв дискомфорт, че пристъпваха с крака по покрития с плочи под на залата.

Ясно беше, че глутницата е много уморена и гладна. Макабей ги беше държал на позициите им през цялото време, докато „Светкавично покръстване“ се връщаше към нормалното космическо пространство. И въпреки че скенерите на съда не бяха открили нищо, освен спасителната капсула на Киг-Ярите, вождът ги беше оставил под тревога, докато не се беше уверил, че крайцерът е сам в космоса.

Такова внимание не беше обичайно за Джиралханае. Ала властта на вожда в глутницата се крепеше на суровите правила на надмощието. По същия начин той се беше заклел да изпълнява заповедите на своя водач — заместник-министъра на Спокойствието, който беше настоял Макабей да продължи напред с голяма предпазливост.

Когато Джиралханае били открити от Съглашението, току-що била завършила изтощителната механизирана война, в която различните глутници върнали цивилизацията си към индустриалната епоха. Джиралханае тъкмо откривали и преоткривали унищожителния потенциал на радиовълните и ракетните технологии, когато първите мисионери Сан Шиум се спуснали върху окастрената им планета.

По цялата дължина на залата от двете страни на Макабей се разтвориха тежки двойни врати. Също като вътрешните колони, които поддържаха пода на залата, вратите бяха изковани от стомана, нашарена с дефекти от прибързаното закаляване на метала. Това беше необичаен материал за един кораб на Съглашението, дори и толкова стар, колкото „Светкавично покръстване“. Ала от всички модификации, които Макабей беше направил по кораба си, най-големи затруднения му беше създала залата за пиршествата. Той беше пожелал да изглежда автентично, обръщайки внимание дори на лампите с масло в техните поставки с назъбени стъпала, опрени в пода.

Пращящите им фитили осветяваха залата с променлив кехлибарен оттенък.

Шест Унгойски сервитьори влязоха със залитане през вратата, като носеха огромен дървен поднос. Подносът беше два пъти по-широк от височината на ръста им и леко вдлъбнатата му повърхност предлагаше добра опора за хлъзгавия му товар — лъскавия труп на опечен бодлив звяр. Послушното стадно животно беше сервирано с гръб нагоре и подрязани крака и въпреки че Унгойските готвачи на крайцера покорно бяха отрязали главата и врата му, поради високото съдържание на невротоксини в тях, почти нямаше място върху подноса за подбрана селекция от редки сосове и тлъсти късове от сготвените с подправки вътрешности на съществото.

Неудържимият аромат от идеално изпеченото месо на бодливия звяр накара стомасите на Джиралханае да закъркорят. Ала всички те продължиха да стоят на местата си, докато сервитьорите поставяха подноса върху две оцапани с мазни петна дървени магарета в средата на каменната мозайка на пода. Унгоите се поклониха на Макабей и се оттеглиха назад през вратите, затваряйки ги безшумно, доколкото позволяваха оскъдно смазаните им панти.

— Така поддържаеме вярата си — гласът на Макабей се разнесе от гърдите му. — И така почитаме онези, които са извървели пътя.

Във флот, в който доминираха Сангхейлите, Джиралханае със собствен космически кораб беше рядко явление. Дори и само поради тази причина Макабей се радваше на огромно уважение. Ала останалите почитаха вожда си заради още нещо — неговата непоклатима вяра в името на Предшествениците и тяхното Велико пътуване.

Най-накрая Макабей провеси ръце и премести тежестта си напред. Пристъпи бавно към мозайката, която представляваше кръгообразна мандала, чиито контури бяха оградени от седем многоцветни пръстена, всеки от които беше изработен от различен минерал. В центъра на всеки пръстен имаше опростена версия на един от глифовете на Предшествениците, чийто базисен дизайн можеше да се види в учебниците по модерни религиозни представи.

Вождът пристъпи в един пръстен от обсидианови късове.

— Оттегляне — изгърмя гласът му.

— Първата епоха! — извика глутницата, а зъбите на съществата бяха прогизнали от слюнка. — Невежество и страх!

Макабей се премести по часовниковата стрелка, навлизайки във втори пръстен, изработен от желязо.

— Конфликт — каза той сурово.

— Втората епоха! Съперничество и кръвопролития!

Макабей беше избрал сам глутницата си, определяйки всички нейни членове, докато растяха от кутрета и се превръщаха в зрели индивиди въз основа на силата на техните убеждения. Той считаше, че вярата правеше война, а не силата, скоростта или хитростта му, въпреки че всички в глутницата притежаваха тези качества и в такива времена беше доволен, че сам е направил избора си.

— Помирение — изгрухтя Макабей във вътрешността на един пръстен от полиран нефрит.

— Третата епоха! Смирение и братство!

Въпреки нарастващия глад глутницата не би си и помислила да прекъсне вожда си, докато не изпълнеше Движението на Епохите, не благословеше храната им и не им благодареше за безопасния хиперпространствен скок. Слабо дисциплинираните Джиралханае бързо биха изгубили търпение и биха отхапали от възхитително сготвения звяр.

— Откритие! — изръмжа вождът, пристъпвайки в един пръстен от друза.

Преполовените камъни се забиха в ходилата му като малки, отворени усти.

— Четвъртата епоха! — отвърна глутницата. — Учудване и разбиране!

— Покръстване!

— Петата епоха! Подчинение и свобода!

— Съмнение.

— Шестата епоха! Вяра и търпение!

Най-накрая Макабей достигна до последния пръстен, изработен от ярки люспи от метална сплав на Предшествениците, които бяха щедро дарени от Сан Шиум. За вярващите тези блестящи кръгчета от някоя неизвестна божествена структура бяха най-ценният товар на „Светкавично покръстване“. Макабей внимаваше да не ги докосне, когато стъпи в пръстена.

— Възвръщане — завърши той с глас, изпълнен с благоговение.

— Седмата епоха! Пътуване и спасение! — глутницата избуча по-високо отпреди.

„Седем пръстена за седемте епохи“, размишляваше вождът. „За да ни помогнат да запомним Хейло и божествената им светлина.“ Като всички набожни същества от Съглашението, Макабей вярваше, че Пророците ще открият някой ден свещените пръстени и ще ги използват, за да започне Великото пътуване и по този начин да избегнат своята обреченост подобно на Предшествениците.

Ала междуременно глутницата му трябваше да се нахрани.

— Хвала на свещените Пророци — произнесе напевно той. — Нека им помогнем да бъдат в безопасност, докато се трудят, за да намерят Пътя!

Глутницата свали ръце и всички седнаха върху крайниците си. Наметалата им вече се бяха просмукали от горчива пот. Един от Джиралханае завъртя рамене, друг се почеса нетърпеливо, ала всички изчакваха своя вожд, без да се оплакват, защото той трябваше да си вземе пръв от месото. Широките бедра на бодливия звяр, охранените му ребра или дори отрязаните му предни крака много често биваха предпочетени като първа хапка. Ала Макабей имаше необикновен и любим първи залък. И той беше най-малкият от петте шипа, които стърчаха от извития гръб на съществото.

Ако беше прилично сготвено, а вождът можеше да потвърди това, понеже беше побутнал шипа напред и назад, той трябваше да изпадне от основата на врата, отлепяйки мускулите заедно със себе си, превръщайки се в топка от нежно изпечено месо с хрупкав и сочен конус — едновременно мезе и десерт. Ала когато вождът поднесе топката месо нетърпеливо към устните си, усети дрънчене в колана си. Прехвърляйки шипа в свободната си ръка, Макабей активира сигнализиращия си модул.

— Говорете — излая той, сдържайки гнева си.

— Корабокрушенците са на борда — изръмжа офицерът, отговарящ за охраната на „Светкавично покръстване“, който беше заместникът на Макабей.

— Носят ли някакви реликви?

— Не мога да кажа.

Макабей потопи шипа в една купа със сос на ръба на подноса.

— Претърсихте ли ги?

— Отказват да излязат от капсулата.

Стойки толкова близо до бодливия звяр, ноздрите на Макабей се бяха наситили с миризмата му. Апетитът му се беше възбудил, ала искаше да подуши аромата на първата си хапка, преди да се разсее.

— Тогава би трябвало да ги извадите.

— Ситуацията е сложна. — Тонът на офицера по сигурността беше едновременно извинителен и развълнуван. — Вожде, мисля, че ще поискате сам да прецените.

Ако беше някой друг от Джиралханае, Макабей щеше да го скастри с рев и да започне пиршеството си. Ала офицерът беше негов племенник и докато кръвните връзки не спасяваха никого от дисциплината, понеже същите високи стандарти важаха и за глутницата, Макабей беше сигурен, че щом племенникът му казва, че ситуацията в хангара се нуждае от вниманието му, значи наистина беше така. Той издърпа шипа от дълбоката купа и отхапа толкова голям залък, колкото можеше. Една трета от месото изчезна в устата му. Вождът не си правеше труда да дъвче, а просто остави шареното месо да се плъзне надолу по хранопровода му, след което заби обратно шипа върху подноса.

— Започвайте — излая той, вървейки през изгладнялата глутница. — Ала се постарайте да оставите моята част непокътната.

Макабей свали наметалото си и го подхвърли на един Унггойски сервитьор, който стоеше до стоманена врата, намираща се срещу кухнята. Коридорът от другата страна изобщо не приличаше по изработката си на традиционния стил на залата за пиршествата. Както и другите коридори в почти всеки съд на Съгласението, той имаше гладка повърхност, окъпана в мека изкуствена светлина. Единствената разлика беше, че в него се забелязваха очевидни дефекти, понеже някои от светещите ивици по тавана бяха изгорели, холографските ключалки на вратите му примигваха, а близо до края му се процеждаше охладител от един тръбопровод отгоре, който беше занемарен от толкова дълго време, че зелената течност беше започнала да тече по стената и да се разлива по пода.

В този момент Макабей достигна до гравитационния асансьор. Той не функционираше или казано по-точно, никога не беше работил, откакто вождът бе станал собственик на кораба. Кръглата шахта на

асансьора се издигаше вертикално през всички палуби на „Светкавично покръстване“, ала проводниковите вериги, които контролираха антигравитационните му генератори, бяха демонтирани от Сангхейлите, както и тези на плазменото оръдие и другите модерни системи.

Причината за този демонтаж беше проста. Сангхейлите не се доверяваха на Джиралханае.

По време на първото причастие на биологичния вид, някои командири на Сангхейлите бяха изразили огромното си подозрение пред Висшия съвет към стадния манталитет на Джиралханае, който неизменно щял да доведе двата вида до конфликт. Командирите бяха настояли, че господстващите Джиралханае винаги са си пробивали път до върха с бой и не вярваха, че дори строгата йерархия на Съглашението ще бъде достатъчна, за да смекчи вродените им инстинкти. Докато не докажеха, че можеха да се подчиняват, всички техни мирни намерения щяха да бъдат „агресивно“ окуражавани. Това беше разумен аргумент и Висшият съвет наложи ясни ограничения относно технологиите, които Джиралханае можеха да използват.

„И така, помисли си Макабей, ние пренебрегнахме гордостта си в името на по-висша цел.“ Вместо да натисне един холобутон, за да извика елеватора, който заместваше гравитационния асансьор, вождът просто се обърна и се плъзна надолу по една от четирите стълби, разпределени по равно от вътрешната страна на шахтата.

Подобно на вратите на залата за пиршества и колоните, конструкцията на стълбите беше сравнително груба. Въпреки че стъпалата им бяха изтъркани от честа употреба, по перилата им имаше ръбове, подсказващи за бързото им производство. На всяка палуба имаше празнини в стълбите и за да бъдат преминати, минаващият трябваше да се спусне надолу или да подскочи в зависимост от посоката на движение. Ала за мускулестите Джиралханае това не беше неудобство, а по-скоро упражнение.

Макабей знаеше, че опасаните с резервоари Унггои, които с пухтене и тежко дишане се качваха нагоре по стълбите, можеше да не се съгласят с последното. Ала по-ниските същества бяха изключително издръжливи и когато вождът започна да се спуска към хангара, един Унггой скочи върху друга стълба, за да го пропусне да мине. Тази гъвкавост правеше стълбите по-практични от елеватора, който би

ограничил придвижването на всички нагоре и надолу. Ала Макабей знаеше, че стълбите имаха още едно предимство — караха те да не проявяваш претенции.

Преди да поеме контрола върху „Светкавично покръстване“, вождът беше задължен да разхожда една делегация от Сангхейли из него, която трябваше да се увери, че не е поправил някои от забранените системи. Ала делегацията имаше още една цел. Веднага след като двамата командири и техните стражи Хелиос се бяха качили на борда, бяха започнали да изброяват всички причини, заради които крайцерът вече не бил достоен за служба при Сангхейлите. Проверката им започваше от размерите на хангара и единият от командирите беше подчертал колко малко е пространството и как можело да побере само шепа по-малки кораби и то от по-нисък клас.

Когато списъкът с пробойни бе нараснал, Макабей беше кимнал, изразявайки мълчаливо съгласие и бавно беше повел делегацията към шахтата. Вторият командир се беше похвалил, че гравитационните асансьори вече били разрешени дори върху най-малките кораби на Сангхейлите, а първият беше възразил, че върху такъв съд, който би трябвало да се използва само за тренировъчна мишена, можело да се намери толкова старомодно устройство като механичния асансьор.

— Наистина. — Командирът на Сангхейлите с презрение беше изрекъл следващата си реплика с отработен, критичен тон, — имайки предвид ограниченията на екипажа му. — Чудя се колко дълго би продължила да функционира дори такава проста система.

— Прав сте, господарю — беше отвърнал Макабей с плътен и искрен глас. — В действителност асансьорът се оказва много над нашите възможности и поради това бяхме принудени да го демонтираме.

Командирите на Сангхейлите се бяха спогледали объркано. Ала преди някой от тях да беше попитал Макабей как смята да ги заведе на горната палуба, за да я инспектират, вождът вече беше използвал мощните си ръце, за да се изкачи по едната стълба, оставяйки Сангхейлите да гледат слисано нагоре по шахтата.

През своя живот Макабей беше унижавал много врагове. Ала малко от неговите победи бяха толкова удовлетворителни като звуковете, които дочу, когато надутите Сангхейли се мъчеха да се качат или слязат по стълбите.

За разлика от Джиралханае и всички други двуноги същества в Съглашението, колената на Сангхейлите се сгъваха напред, а не назад. Тези необикновени ставни връзки не пречеха на движението им по земята, ала ги затрудняваха при катеренето. В края на инспекцията Сангхейлите бяха изтощени, унижени и повече от щастливи да разкарат от флота си осакатения крайцер с неговия коварен варварски капитан.

Този приятен спомен държеше Макабей в сравнително добро настроение, дори като скочи покрай един коридор, маркиран с блестящи триъгълни символи. Те обозначаваха онези части от кораба, които се намираха в неизправност и дори в някои случаи бяха опасни и вождът се беше принудил да ги заключи, заради безопасността на собствения му екипаж.

Що се отнася до този въпрос, Макабей знаеше, че Сангхейлите щяха да се смеят последни. Неговият екипаж имаше ограничени технически умения. Те се мъчеха да запазят разпадащите се системи на „Светкавично покръстване“ и някога величественният съд сега не беше нищо повече от изследователски влекач на министерството на Спокойствието, както бяха позволили Сангхейлите.

Настроението на вожда се беше понижило, когато достигна до дъното на шахтата. Ала докато се вмъкваше в коридора, водещ към въздушния шлюз на хангара, той още повече се намръщи. В хангара витаеше смъртта. Макабей можеше да я подуши.

Когато въздушният шлюз се отвори, първото нещо, което вождът видя, беше обгорена следа, която се проточваше по цялата дължина на пода на хангара. От двете страни на следата се намираха овъглените черупки на поне дузина Янми'и — огромни, интелигентни насекоми, които отговаряха за поддръжката на „Светкавично покръстване“. Още от черупчестите същества, които имаха криле върху телата си, бяха накацали върху чаталестите корпуси на един от четирите спускателни кораби „Спирит“ в крайцера. Светещите фасетни очи на Янми'ите бяха вторачени в причината за масовото клане — спасителна капсула на Киг-Ярите, която беше профучала из хангара.

Мъртвите насекоми не вълнуваха Макабей, защото повече от сто от Янми'ите населяваха по-топлите палуби около хиперпространствения двигател на „Светкавично покръстване“. Те наистина не се размножаваха без кралица, ала загубите сред тях бяха

нищо в сравнение с другата жертва на капсулата — единият спускателен кораб „Спирит“. Ниско разположената кабина на съда беше спряла движението на капсулата, спасявайки друг „Спирит“ зад себе си. Ала капсулата вече беше прерязала кабината през удължените платформи за войниците, смачквайки ги в отсрещната стена на едната страна на хангара, където блестеше енергийното поле на изходния люк.

Корабът „Спирит“ беше абсолютна развалина. Щетите, предизвикани от капсулата, надхвърляха възможностите на Янми'ите.

Макабей се разгневи. След ядосани крачки той се озова в другия край на хангара, където неговият племенник стоеше до очуканата капсула. По-младият Джиралханае приличаше на наковалня, понеже беше тежък и широк. Беше покрит с остра, черна козина, която се простираше от късо подстриганата му прическа, наподобяваща косата на мохикан, до кичурите върху широките му стъпала с два пръста. Ала по козината му вече се прокрадваха сребристи петна като тези на чичо му. Ако някой трябваше да прецени по цвета, би казал, че младокът е предопределен да се прослави.

Съдейки по бъркотията, изгрухтя на себе си Макабей, той все още има много да учи.

— Съжалявам, че прекъснах пиршеството, чичо.

— Моят дял от месото ще оцелее, Тартарий. — Вождът погледна свирепо племенника си. — Ала не и търпението ми. Какво е това, което искаше да види?

Тартарий даде някаква заповед на последния член от глутницата на Макабей, който беше едно сиво-кафяво чудовище на име Ворений, стоящо точно до капсулата. Ворений вдигна юмрук и почука леко по люка върху капсулата. Мина секунда, след което се разнесе притъпеният звук на пневматични механизми, докато люкът се отключваше, след което покритото с маска лице на един Унггой се подаде от него.

— Твоят спътник добре ли е? — попита Тартарий.

— Вече е по-добре — отвърна Дадаб.

Бакенбардите на вожда настръгнаха. Сякаш беше доловил някакво упорство в гласа на Унггоя. Знаеше се, че Унггоите нямаха голяма смелост. Ала след това забеляза, че Унггоят носеше оранжевата

туника на Дякон. Това не беше висок ранг, но означаваше, че съществото е официален представител на министерството.

— Тогава го извадете навън — изръмжа Тартарий.

Някой от Джиралханае би изтръгнал арогантния Унггой от капсулата крайник по крайник. Ала Макабей надуши повече вълнение, отколкото гняв у племенника си.

Джиралханае долавяха емоциите на себеподобните си по очевидните промени в миризмата на феромоните. И Тартарий се беше научил да контролира тези промени, когато беше пораснал, ала не беше могъл да се сдържи и беше изпратил съобщение, че има нещо вълнуващо във вътрешността на капсулата. Ала вождът нямаше никаква идея колко вълнуващо беше то, докато Дякона, който сега стоеше с набитите си крака върху люка, не се протегна надолу в капсулата и не изкара внимателно Хурагока пред всички.

Всички вярваха, че Пророците имаха уникалните способности да боравят със свещените реликви на Предшествениците и че Сан Шиум притежаваха много по-голяма интелигентност от всички други същества в Съглашението, която се изискваше, за да се претворят на практика технологиите от сложния им дизайн. Всички обаче знаеха, че Хурагоките помагат много на Пророците в техните усилия, въпреки че беше богохулство, ако се огласеше публично. Макабей знаеше, че съществата разбираха от технологиите на Предшествениците. И можеха да поправят почти всичко, което докосваха...

Вождът неочаквано избухна в сърдечен смях, който накара Янми'ите да излетят и да изчезнат в откритите тръби на хангара. От всички забрани на Сангхейлите най-осакатяващата беше тази за присъединяването на Хурагок към екипажа. Ала сега имаше такъв на кораба. И въпреки че щеше да бъде престъпление да се остави съществото да поправи нарочно демонтираните системи, дори и Сангхейлите не биха се оплакали, ако направеше необходимите ремонти.

— Това е благоприятен старт на нашия лов, Тартарий! — Вождът потупа с лапа рамото на своя племенник и радостно го разтърси. — Ела! Да се върнем при печения звяр, докато все още има месо по него, от което да си изберем! — Макабей се обърна към Дадаб, който в момента внимателно подаваше Хурагока на Ворений. — А ако не е останало месо, нашият нов Дякон ще благослови второто ни блюдо!

ГЛАВА 13

Харвест, 9 февруари 2525

Ейвъри лежеше по корем, заобиколен от узряла пшеница. Зелените стъбла бяха толкова високи, а зърната толкова надрели, че цял ден не можеше да види блестящото слънце над себе си. Той усещаше хладните буци пръст през дрехите си. Сержантът беше разменил служебната си шапка за едно кепе, което представляваше мека шапка с широка периферия с брезентова лента, защита хлабаво около дъното. По-рано през деня беше втъкнал пшенични стръкове в лентата и въпреки че в момента бяха превити и изсъхнали, бяха идеално прикритие, докато стоеше ниско приведен.

Влачейки калъфа с пушката зад себе си, Ейвъри беше пропълзъл почти три километра от паркирания си уортог към комплекса от реактори на Харвест. По пътя си той се беше изкачил върху едно дълго, ниско възвишение, за което капитан трети ранг Ал-Сигни го беше информирала, че е всъщност заровената ракета-носител. Ако не му беше казала, Ейвъри никога нямаше да разбере. За да държат устройството скрито от погледа на извънземни, ДЖОТУНИТЕ на Мак бяха покрили възвишението с квадратни чимове с пораснала пшеница, изровени от другите ниви.

Всичко на всичко пълзенето беше отнело на Ейвъри повече от два часа. Ала той се беше фокусирал върху скритото промъкване, а не върху скоростта. Всъщност, в последните десет минути въобще не беше помръдвал.

Най-оживените движения бяха тези от отраженията на шумолящата пшеница върху неговите очила за стрелба, оцветени в златисто.

Те бяха част от тайната екипировка и оръжия, които капитанът беше дал на пехотинците. Също като неговата бойна пушка BR55, която носеше в калъфа, очилата бяха прототип — прясно парче хардуер, извадено от изследователската лаборатория на ВСР. Съсредоточавайки отново погледа си, Ейвъри провери комуникационните връзки в горния ъгъл на лявата леща на очилата,

където един малък дисплей потвърди точната му позиция върху Харвест. Намираше се на по-малко от петстотин метра западно от комплекса.

По-напред полето започваше да се спуска надолу. Ейвъри знаеше, че всичко, което трябваше да направи, бе да пропълзи няколко метра нататък и пшеницата щеше да започне да оредява. Това щеше да му осигури много добър поглед към защитните позиции на войниците и щеше да му даде възможност да изпълни своята част от атаката, която бяха планирали заедно със сержант Бърн. Ала по-слабото прикритие щеше да даде най-добрата възможност на наемниците от гарнизона да го забележат и той планираше да остане на място, докато не се увереше, че има предимство.

Ейвъри бавно се пресегна с ръка между краката си, откопча пластмасовите катарами и извади BR55. След схватката на борда на товарния кораб, сержантът беше прекарал много време с оръжието на гарнизонното стрелбище, проучвайки силните му страни в сравнение със стандартната пушка MA5 на наемниците. Пушката BR55 наподобяваше по дизайн MA5, понеже входът за пълнителя и задната част на цевта бяха разположени зад спусъка, ала имаше в допълнение оптичен мерник и стреляше с по-големи полубронебойни патрони от 9,5 мм. Технически BR55 беше предназначена за по-добрите стрелци. Тя беше най-близкото оръжие до снайпер в арсенала на капитан трети ранг Ал-Сигни и Ейвъри знаеше от своята практика на стрелбището, че е убийствено прецизна на разстояние деветстотин метра, което надвишаваше много обхвата на MA5.

Сержантът беше дал една от другите три пушки BR55 от Ал-Сигни на Дженкинс. Бърн беше задържал една от тях за себе си, а последната беше дал като награда на един плешив наемник на средна възраст на име Кричли, осигурявайки Втори взвод със собствен снайперист. При последното им упражнение на стрелковия полигон Ейвъри беше наблюдавал как Дженкинс и Кричли пробиват по няколко дупки върху мишените на петстотин метра. И се надяваше за свое собствено неудобство, че ще бъдат точно толкова прецизни и в днешното учение.

Защо не беше толкова просто, като това да ги науча да стрелят, намръщи се Ейвъри. Той извади един пълнител от черната си, балистична найлонова бронезилетка и тихо го пъкна в пушката си.

Ала това, че си точен, не те прави добър убиец. А в това се състоеше битката — да убиеш врага преди той да те убие.

Ейвъри беше сигурен, че извънземните разбираха това, понеже белегът му го доказваше, ала наемниците си нямаха представа какво всъщност представляваше битката и той заедно с Бърн и Пондър знаеха, че това спешно трябва да се коригира.

Проблемът беше, че имаше прекалено много неща за извънземните, които пехотинците не знаеха. И в края на краищата се съгласиха, че трябва да направят няколко основни предположения за врага и войниците си и това, дали запасната войска въобще щеше да окаже ефективна съпротива. Първо, извънземните щяха да се върнат с по-големи и превъзхождащи ги сили. Второ, битката щеше да бъде наземна и отбранителна. Ако имаха достатъчно време, Ейвъри се надяваше, че наемниците можеха да бъдат обучени да поддържат партизанска война. Ала последното им трето предположение беше, че времето, с което разполагаха, беше лукс, за да се хаби напразно. Ейвъри и другарите му се бяха съгласили, че извънземните щяха да се върнат много преди наемниците да са научили нещо допълнително, освен основите на малките тактически схватки.

Разбира се, капитанът и старши сержантите не бяха казали нищо от тези неща на войниците. Вместо това те продължаваха да поддържат лъжата за визитата на делегацията от главното командване и евентуалната атака на Съпротивата. На никой не му харесваше, че трябва да лъже мъжете си. Ала успокояваха съвестта си с идеята, че наемниците щяха да се нуждаят от усвояването на същите основни умения за прикриване, координация и комуникация, ако искаха да имат някакъв шанс срещу извънземния си враг.

Ейвъри дочу отдалеченото бръмчене на електрически двигатели. Погледна през рамо. Епсилон Инди сега висеше толкова ниско в небето, че дори и с очилата си можеше да погледне към звездата само за няколко секунди, преди да затвори замъглените си и пълни с влага очи. Сержантът направи доволна гримаса. Както беше планирал, войниците, патрулиращи по западния периметър на оградата на комплекса, щяха да имат същия проблем, а и никой от тях не носеше очила. Което би било несправедливо, ако Ейвъри и Бърн не бяха превъзхождани в съотношение трийсет и шест към едно.

Когато бръмчащите двигатели наближиха, Ейвъри се напрегна и се подготви да припълзи напред. „Дръжте си очите отворени и очаквайте неочакваното“, беше предупредил взвода си. За тяхно собствено добро се надяваше да са го послушали. Но ако не бяха...

— Пълзящ, тук е промъкващ се — прошепна Ейвъри в микрофона си. — Покоси ги.

Все пак всички те щяха да научат ценен урок.

— Мирише доста добре — Дженкинс постави бузата си върху твърдата пластмасова дръжка на BR55 и погледна косо към Форсел. — Какво има?

Наемниците лежаха един до друг с лица, насочени към единствената врата в комплекса от реактори. Тя представляваше пролука в южния периметър на високата три метра верижна ограда, която заобикаляше съоръжението.

Форсел небрежно отхапа от един енергиен десерт, увит в опаковка от фолио. „Мед и лешници“. Той сдъвка отхапаната част и преглътна, без да отделя очите си от бинокъла си.

— Искаш ли малко?

— Останала ли е някаква част от него, която не си облизал? — попита Дженкинс.

— Не.

— Супер.

Форсел сви рамене в знак на извинение и напъха останалата част от десерта в устата си.

Дженкинс знаеше, че сам си беше виновен за това, че е гладен. Толкова беше надъхан за днешното учение, че едва беше закусил в столовата на гарнизона.

Всъщност беше толкова убеден, че двамата сержанти ще атакуват, точно когато наемниците са заровили глави в обяда си, че беше пропуснал изцяло храненето и беше позволил на по-едрия от него Форсел да вземе каквото си поиска от готовото му ядене. За съжаление Форсел беше взел всичко и сега Дженкинс нямаше нищо в стомаха си, освен кипяща жлъчка.

Двамата войници носеха шлемове, които покриваха ушите им и се спускаха ниско над веждите им, а цветът им беше такъв, че се

сливаха с размазания маслинозелен оттенък на панталоните им. Такъв цвят щеше да им свърши добра работа в околната пшеница, ала не беше толкова полезен на сегашното им място, понеже се намираха върху покрива на двуетажна кула от полимерен бетон в центъра на комплекса, която покриваше реактора и обработващия център на Мак.

Пронизителна аларма се разнесе от говорителя в шлема на Дженкинс. Под наблюдението на капитан Пондър войниците бяха забили в земята сензори за движение, покриващи целия периметър, като ги бяха превключили на най-високата им честота. Това им осигуряваше покритие върху хиляда метра, ала устройствата засичаха различни призраци като рояци от пчели и щурци, а в момента улавяха и движението на един прелитащ ДЖОТУН за пръскане.

Примигвайки с очи встрани от Форсел, Дженкинс наблюдаваше как три от летателните устройства с тънки като игли муцуни избръмчаха в полетата с пшеница на запад. Пръскачките правеха дълги, лъкатушещи курсове през целия ден, разпръсквайки тор от гъби. Ала досега този беше единственият, прелетял най-близо до тях.

Един издут бял облак се отправи към комплекса, принуждавайки дванайсетте войници от Второ отделение на Втори взвод, охраняващи западната ограда, да се извърнат от носещите се във въздуха химикали, да покрият устите си и да се закашлят. Това не бяха симптоми на истинско, физическо нараняване, понеже Дженкинс беше използвал достатъчно органични съединения за реколтата на семейството си, за да знае, че са абсолютно безопасни за дишане, ала все пак подсказваха за изтощението и недоволството на войниците.

— Колко е часът? — попита Дженкинс.

Форсел примига към Епсилон Инди.

— Четири и половина следобед. Или някъде там.

„Почти залез е, помисли си Дженкинс. Къде са те, по дяволите?“

Правилата на учението бяха прости — за да спечелеше едната страна, тя трябваше да елиминира половината от другата. Това означаваше, че Джонсън и Бърн трябваше да свалят трийсет и шест войници, докато на наемниците им се налагаше да неутрализират само единия от тях. В това положение, което беше в ущърб на старши сержантите, изглеждаше много вероятно те да атакуват рано, преди наемниците да заемат позиции.

Когато двамата бяха потеглили през вратата на комплекса в техния уортог малко след девет сутринта, наемниците бързо се бяха разделили на отделения, които бяха по три за всеки взвод, и бяха побързали да подсигурят различните сектори на съоръжението.

Заедно с останалите от Първо отделение на Първи взвод Дженкинс и Форсел се бяха скрили в кулата на реактора. Обрулената от времето структура приличаше донякъде на торта за рожден ден. Вторият от кръглите ѝ етажи имаше по-малък диаметър от първия и беше покрит с купчина антени, наподобяващи свещи, които обслужваха мазера на Мак и останалите комуникационни устройства. Кулата беше единствената сграда в комплекса, която се издигаше над земята, както и единствената постройка в радиус от стотици километри наоколо.

Дженкинс и Форсел бяха изкачили две стълбища до покрива на втория етаж, след което бяха легнали по очи, понеже това беше най-стабилната позиция за стрелба, ако нямаше нужда от движение. След като беше поставил своята BR55 върху раницата си за допълнителна опора, Дженкинс беше погледнал през оптиката ѝ точно навреме, за да види как уортогът на двамата сержанти излиза по павираното шосе на комплекса от реактори и се отправя на юг към магистралата в посока към Утгард. Адреналинът се наpomпа в тялото му, Дженкинс веднага изтегли ръкохватката на патронника и постави вътре един куршум. Беше нагласил оръжието на единична стрелба, след което беше натегнал показалеца си върху спусъка и тогава... не се случи нищо. Просто започнаха да отминават часовете в непоносимата жега.

Наемниците бързо започнаха да мърморят, че истинската цел на учението била да се види колко време щели да стоят и да лапат мухите. Един от тях на име Озмо, който беше с наднормено тегло и говореше без заобикалки, теоретизираше, че Джонсън и Бърн били отишли за по една студена бира до Утгард в някакъв бар с климатик, оставяйки изгарящите слънчеви лъчи на Епсилон Инди да предрешат изхода на учението.

Младши флотски офицер Хийли беше казал на всички да „се затварят“, подчертавайки, че колкото по-дълго държат шлемовете си върху главите и имат достатъчно вода в телата си, толкова по-добре щяха да бъдат предпазени от слънчев удар. От своя страна, капитан Пондър беше останал в уортога си, паркиран в сянката на една

преносима палатка за сортиране на селскостопанска продукция близо до предната врата и пушеше своите пури „Суийт Уилям“.

— Щеше да е супер, ако имаше по една бира — измърмори Дженкинс, слушайки как звуците от двигателите на ДЖОТУНА затихват.

Въпреки че беше прекарал деня, лежейки върху стомаха си почти без да мърда, от него се изливаше пот. Имаше поне десетина празни бутилки от вода, разпръснати между неговите ботуши и тези на Форсел. А Дженкинс все още беше жаден.

— Погледни отново към големия — произнесе Форсел, като мързеливо насочи бинокъла си на изток.

Обръщайки се да последва направлението, в което беше насочен погледът на Форсел, Дженкинс видя един самотен ДЖОТУН-комбайн. Той беше гигантска машина, боядисана в тъмносиньо и нашарена с жълти ивици. Неговите три чифта огромни колела се въртяха оживено, докато изкачваше едно малко възвишение. Въпреки че комбайнът беше поне на един километър разстояние, Дженкинс дочу без проблеми тихото буботене на двигателя му с три хиляди конски сили, задвижван от електричество и етанол, когато започна да поглъща пшеницата надолу по склона.

Комбайнът се беше движил през целия ден из източните полета, очертавайки широки окосени ивици перпендикулярно на комплекса, като разлюляваше земята, когато приближаваше до периметъра на оградата. В началото това изнервяше някои от наемниците. Всички те бяха виждали ДЖОТУНИ, разбира се, ала дългата сто и широка петдесет метра машина, наподобяваща косачка за трева, задействаше естествения инстинкт за бягство, дори и ако човек знаеше, че един способен изкуствен интелект като Мак контролира електрическите ѝ вериги.

Ала сега, докато комбайнът приближаваше надолу към комплекса, единственото нещо, което мърдаше изнервено, беше пшеницата. Увеличени в оптиката на Дженкинс, стъблата трепереха пред бръмчащите остриета на неговата въртяща се жетварка, сякаш знаеха за неизбежното им овършаване.

— Казвам ти, че е от четвъртата серия — произнесе Форсел, продължавайки спора, който бяха водили през целия ден.

— Не — преброи Дженкинс. — Виждаш ли гондолите?

Форсел се взря през бинокъла си към една редица от ъгловати, метални кошове на колелета, които изглеждаха малки, само защото се движеха точно зад ДЖОТУНА. „Да...“

— Те събират продукцията отзад.

— И какво от това?

— Значи е от петата серия. Машините от четвъртата серия разтоварват събраното отстрани.

Форсел помисли върху това за секунда, след което изрече едно странно признание.

— Модернизирахме нашите преди няколко сезона.

Дженкинс потрепна. Беше забравил, че Форсел произхождаше от скромно семейство. Родителите му не само притежаваха по-малко земя, но и соята, която произвеждаха, струваше много по-малко от зърното на Дженкинс и останалата продукция. По всяка вероятност родителите на Форсел все още работеха с шепа комбайни от втора серия, които бяха закупени на старо.

— Пета серия не си заслужава — каза Дженкинс, наблюдавайки как пълните гондоли тръгнаха бързо назад към близкото депо на влака на магнитна възглавница. — Хибридните двигатели са по-скъпи, освен ако не произвеждаш собствен етанол...

— Хей. Тук имаме нещо. — Тялото на Форсел се напрегна. — Току-що се е отделило от магистралата.

Дженкинс се пренасочи на юг. Имаше едно-единствено превозно средство — такси, боядисано в зелено и бяло, което приближаваше с висока скорост към комплекса. За момент то се скри по един наклон върху пътя.

— Мислиш ли, че са те? — попита Форсел.

— Не зная — преглътна сухо Дженкинс. — По-добре дай сигнал.

— До всички отделения! Приближава се превозно средство!

— Да не се майтапиш, Форсел? — Стисен изръмжа по комуникатора. Бърн беше повишил тъмнокосия полицаи в ръководител на Първо отделение от Втори взвод и му беше наредил да охранява портала на комплекса. — Прекалено горещо е, за да ни занимаваш с твоите глупости.

— Виж сам — подтикна го Дженкинс.

Последната отсечка от пътя беше напълно равна и представляваше права линия от изкорубена настилка, насочена към

портала. Дори и без увеличение седанът нямаше как да бъде пропуснат.

— Бъдете в готовност! — измуча Стисен на войниците си, които седяха зад два навеса, изгорели от слънцето, намиращи се зад наредени торби с пясък от двете страни на портала. — Дас, прикривай ме!

Дженкинс долови движение по покрива на първия етаж, точно зад своята позиция.

— Ставайте на крака, момчета! — извика Дас. Ръководителят на Първо отделение от Първи взвод имаше наднормено тегло, ала беше и много висок. В резултат на това инженерът по влаковете на магнитна възглавница, който беше на средна възраст, не изглеждаше дебел, а здрав и набит. — Заредете и се прицелете!

— Пушката ми! — изхленчи Озмо. — Не иска да се зареди! — Когато Озмо беше стресиран, гласът му започваше да звучи като детски. Обикновено това размиваше Дженкинс, но не и сега.

— Извади пълнителя си и пак го сложи — каза Дас. — Увери се, че целият влиза вътре.

Дженкинс чу стърженето на метал в метал, след което се разнесе успешното изтракване на затвора на оръжието.

— Извинявай, Дас.

— Всичко е наред. Ала трябва да се успокоиш. И да се съсредоточиш. — По търпеливия, но повелителен глас, беше лесно да се познае, че Дас е баща на няколко деца — едно момче и две момичета.

— Просто бъдете сигурни, че виждате това, към което те стрелят — изгрухтя Стисен.

Полицаят имаше отвратителен характер, който беше станал още по-непоносим след поражението му по време на учебните борби. Колкото и да се опитваше Дженкинс да накара Стисен да си затвори устата по комуникационния канал, който използваша всички, все пак знаеше, че има право. Първо отделение от Първи взвод трябваше да стреля покрай Първо отделение от Втори взвод, за да уцели седана.

Дас отговори с приятелски тон.

— Върши си работата, Стисен и няма да ти се налага да се тревожиш за каквото и да било.

Отвърщайки на предизвикателството, Стисен закри към центъра на портала. Понеже носеше своята МА5 върху дясното си рамо, той протегна лявата си ръка, описвайки възпиращ жест. Седанът намали и спря на двайсет метра пред Стисен. В продължение на няколко секунди всички наемници просто сезираха в маранята, която се стелеше от покрива на возилото.

— Излезте от превозното средство! Веднага! — изрева Стисен, насочвайки оръжието си към предното стъкло.

Ала вратите на седана останаха затворени. Дженкинс усещаше как сърцето му бие в гърдите.

— Термично сканиране — прошепна той към Форсел, като се надяваше, че по-усъвършенстваната оптика на съгледвача му ще потвърди дали някой от двамата сержанти се намираше в седана.

— Няма никой — отвърна Форсел. — Целият е бял. Околната среда е прекалено гореща.

— Първи екип! — излая Стисен. — Размърдайте се!

Дженкинс видя как четирима наемници излязоха иззад торбите с пясък от западната страна на портала и преминаха предпазливо през вратите с плътно притиснати пушки МА5 към раменете си. Те заобиколиха седана по двойки от двете страни.

— Бърдик! Отвори вратата! — Стисен сигнализира на един от мъжете си да се придвижи напред.

Дженкинс пое дъх и направи всичко възможно да се отпусне с оръжието в ръце. Докато издишаше, остави кръстчето за прицелване да замръзне на мястото, където предполагаше, че ще се появи главата на шофьора, когато излезеше от возилото. Поради някаква причина той си представи как вижда ухиленото лице на сержант Бърн с разминаващите му се кичури коса. Бърдик се пресегна към дръжката на вратата, ала докато правеше това, вратите на седана, които наподобяваха криле на чайка, се отвориха. Наемникът разполагаше със секунда, за да трепне, ала не и с повече време, за да извика от изненада, когато седанът експлодира в мълния от бели изпарения. Бърдик веднага се строполи на паважа, както се случи това и с останалите войници, които бяха заобиколили по фланговете. Всеки от тях беше опръскан с яркочервено вещество, сякаш бяха улучени от шрапнела.

— Клеймори! — изрева единственият оцелял, който се отдалечаваше от седана, влачейки парализирания си крак.

— Всички да останат назад! — извика Стисен към другите от отделението си, докато пое през рамо ръката на наемника и го затътри във вътрешността на портала. Водачът на отделението изстреля един откос със свободната си ръка в предното стъкло на седана, но вместо да се разбие на парчета, то се оцвети в червено — същият крещящ цвят, като този по раните на войниците, които на пръв поглед изглеждаха смъртоносни.

За целите на учението всеки наемник беше заредил своята МА5 с тактически тренировъчни куршуми (ТТК). Тези куршуми имаха обвивка от пластмасов полимер, която помагаше да се поддържа скорострелността и траекторията на изстрелите и да се намалят пораженията от смъртоносните рани. ТТК съдържаха също сензор за скъсяване на дистанцията, който стопяваше обвивката им, превръщайки ги в безвредни петна боя, когато приближаваха на десетина сантиметра, от която и да е повърхност.

Бяха безвредни, но не и бавни, припомни си Дженкинс. Боята беше едновременно мощен и осезаем анестетик и реактив, който въздействаше върху нановлакната, втъкани в дрехите на войниците и ги караше да се втвърдят, когато се просмучеше в тях. А това означаваше, че когато те уцелят, падаш на земята и се обездвижваш. Ако дори един ТТК попаднеше в някой крайник, той ставаше безполезен. Голямото количество куршуми в гърдите щяха да накарат униформата да се втвърди, наподобявайки смъртоносна рана. Бърдик и другите свалени войници бяха уцелени от дузина ТТК от клейморите, които представляваха черни пластмасови кутии, завинтени от вътрешната страна на вратите на седана. В момента тези кутии бяха покрити с кондензация от експлодиращия въглероден диоксид.

— Не стреляйте! — извика Хийли, докато отиваше към Бърдик с медицински комплект в ръка. Войникът беше поел в най-голяма степен силата на взрива, беше се вдървил като талпа и беше паднал по гръб.

— Как е той, санитар? — попита Пондър, слизайки от уортога си.

Хийли извади палка от син метал от комплекта и я прокара по средната част на тялото на Бърдик. Електрическите вериги в палката отпуснаха нановлакната и санитарят можеше да хване войника под

мишниците, да го издърпа до седана и да го подпре върху предната гума от страната на шофьора.

— Ще живее — каза Хийли саркастично.

Той потупа Бърдик по рамото и постави неговата МА5 в скута му. След което се придвижи към следващия улучен войник.

Дженкинс си отдъхна с облекчение. Той знаеше, че ще се оправят и щяха да дойдат на себе си в края на учението. Ала атаката изглеждаше много реалистично. Наемникът можеше да си представи далеч по-ужасна сцена, ако седанът носеше експлозиви на Съпротивата. Тъкмо щеше да сподели своите мисли с Форсел, когато Андерсен, който наскоро беше назначен за ръководител на Второ отделение от Първи взвод, извика:

— Комбайнът! Не се обръща!

Дженкинс погледна на изток и видя Андерсен и останалите от отделението му да се дърпат назад от оградата. Огромният ДЖОТУН наистина беше преминал обичайния си маршрут и се беше устремил надолу към комплекса. Когато комбайнът приближи до един дебел слой глина на ръба на полето, въртящата се жетварка се заби в твърдата почва и се изключи с едно щракване на въртящите се ремъци. Ала ДЖОТУНЪТ не беше спрял. Той просто вдигна изключената си жетварка върху хидравличните си рамена и продължи да настъпва към оградата. Метални пръти и галванизирани вериги се спускаха под първия чифт от гуми на комбайна, след което обикаляха около носещите мостове. Оградата заискри в долната част на машината, след което тя спря, като половината от нея беше вътре в комплекса, а другата ѝ половина стърчеше навън.

По това време ДЖОТУНЪТ беше покрит целия с ТТК. Войниците не бяха забелязали нито един от сержантите, ала това не им беше попречило да натиснат здраво спусъците, обзети от неконтролируема паника. В объркването никой не забеляза гранатата, която полетя към кулата на реактора.

— Залегнете! — изкрещя Дас.

Но беше твърде късно. Дженкинс едва успя да се хвърли долу с глава, прикрита зад раницата си, преди гранатата да избухне. Той чу как ТТК тракат по стената под него и още преди Озмо да се обади, знаеше, че по-голямата част от Първо отделение на Първи взвод бяха извадени от строя.

— Улучиха Дас! — изхленчи Озмо. — Улучиха и мен!

Рискувайки да се покаже, Дженкинс се прокрадна напред и погледна надолу към покрива на първия етаж. Дас беше в безсъзнание, както и повечето от останалите наемници от Първо отделение на Първи взвод, ала Озмо беше добре. Той лежеше по очи и стискаше с две ръце шлема си, понеже не беше забелязал, че краката му са вкочанени, защото върху тях е паднал друг войник.

— Ти си добре, Оз! — изкрещя Дженкинс през неистовата стрелба от пушките МА5 на останалата част от ротата. — Седни и...

В този момент три ТТК се удариха в стената на първия етаж, точно под главата на Дженкинс. Това бяха изстрели от бойна пушка.

— Бърн! Той е в комбайна! — извика Форсел.

Ако Дженкинс се опиташе да пропълзи към останалите, щеше да бъде уцелен. Ала някакъв инстинкт, който беше непознат до този момент за него, го накара да вдигне пушката си, да локализира Бърн, който беше клекнал между първия и втория сегмент на машината и да открие огън. Въпреки че куршумите му не уцелиха целта, те принудиха сержанта да изостави вече опасната си позиция. Бърн скочи върху една стълба, която слизаше надолу по задната част на първия сегмент и продължаваше към земята.

— Намерих го! — изкрещя Дженкинс, превключвайки пушката си от полуавтоматичен на автоматичен режим.

Ала тежкият му огън просто накара сержанта да изчезне още по-бързо. Бърн хвана гредите на стълбата и се плъзна надолу, без да се притеснява, че пръстите му ще се удрят в стъпенките. Когато ботушите му се удариха в асфалта, Бърн се претърколи между гумите на ДЖОТУНА. Там разполагаше с временно, но подходящо прикритие от бойната пушка на Дженкинс и кръстосания огън от отделенията на Андерсен и Стисен.

— Да, по дяволите! — изкрещя водачът на Първо отделение от Втори взвод, когато ТТК от бойната пушка на Бърн опръскаха торбите с пясък до портала. — Кричли! — изкомандва Стисен. — Ела отпред!

Дженкинс изскърца със зъби. Той не понасяше Стисен да вика към другите по отворената честота на комуникатора. Освен това Кричли и съгледвачът му бяха заели позиция в северната част на покрива на първия етаж и се предполагаше, че трябва да прикриват гърба на Дженкинс.

— Казах, че го държа на мушка! — отвърна Дженкинс, изстрелвайки един откос към гумата на ДЖОТУНА.

— Млъкни, Дженкинс! — изрева Стисен. — Кричли! Отговори!

Ала снайперистът на Втори взвод не пророни и дума.

— Форсел, провери комуникатора си — извика Дженкинс.

Комуникаторите на всеки наемник постоянно проверяваха неговите жизнени показатели. Ако един от войниците беше повален, загубата му се регистрираше от локалната мрежа на всички останали.

— Кричли е уцелен! — отвърна Форсел с шокиран глас. — Както и всички от Трето отделение на Първи взвод.

— Какво?

— Загубили сме всички по западния периметър на оградата!

Дженкинс видя бойната пушка на Бърн да проблясва между сенките изпод ДЖОТУНА. Един войник от Първо отделение на Първи взвод нададе вик, докато падаше. Това правеше близо трийсет пострадали, помисли си мрачно Дженкинс. Той изстреля още два откоса, след което се претърколи на една страна и смени пълнителите.

— Стисен, оттегляме се!

— Не, мамка му! — изруга Стисен, след което нареди на водача на Трето отделение от Втори взвод, което охраняваше североизточния ъгъл на комплекса. — Хейбъл! Премести се на запад! Оттам трябва да е атакувал Джонсън!

Стомахът на Дженкинс се сви, само като чу името на своя старши сержант. Той и останалите войници бяха прекарали деня по корем под жегата, без да подозират, че се намират в челюстите на добре подготвен капан. И сега, след като Бърн беше заел твърда позиция, а Джонсън натискаше от другата страна, беше само въпрос на време наемниците да бъдат смазани.

— Оз? — попита Дженкинс, изправяйки се на колене. — Мърдаш ли още?

— Д-да!

— Намираш се на добра позиция. Можеш да държиш Бърн приклучен.

— Но...

— Просто го направи, Озмо!

Дженкинс потупа Форсел по рамото. Те се спогледаха и Дженкинс разбра, че Форсел мислеше същото като него. Когато си

хванат в капан, трябва с бой да си пробиеш път навън. „Стисен, помисли си Дженкинс, на ход са снайперистите от Първи взвод.“

От върха на възвишението Ейвъри разполагаше с панорамна гледка към комплекса. Кричли и съгледвачът му бяха лесна мишена, ала той щеше да изчака Бърн да събори оградата и да привлече вниманието на наемниците, след което щеше да стреля два пъти и да улучи двамата войници от страни в главите. Платките вътре в шлемовете им щяха да регистрират „смъртоносните“ попадения и веднага да замразят униформите им. Ейвъри беше сигурен, че никой от останалите войници нямаше да чуе изстрелите му на фона на автоматичната стрелба на оръжията.

Сержантът можеше също да се обзаложил, че никой от войниците нямаше да си направи труда да провери сензорите за движение, след като сигналите от устройствата бяха напълно разстроени от облака с гъбена тор. Химикалите бяха покрили Ейвъри с фин бял прах, след като се спуснаха върху пшеницата и той изглеждаше смешно, когато се изправи от земята. Все едно някой шегаджия беше изсипал гигантска торба с брашно над главата му. Ала в намеренията на сержанта нямаше нищо забавно, понеже планираше да свали всички наемници, охраняващи западната част на оградата, преди да са спрели да мислят за Бърн и да си спомнят, че трябва да наблюдават периметъра.

Когато Ейвъри побягна надолу по възвишението с вдигната бойна пушка и стърчащи пшенични класове от лактите си, се сети, че това беше първият път от операция ТРЕБЮШЕ насам, в който той стреляше по човешко същество. Ала това беше различно, разбира се, понеже беше учение с тренировъчни патрони. Но Ейвъри не можеше да не забележи колко лесно и машинално поставяше някого на мушка и дърпаше спусъка. Сержантът знаеше, че това беше просто едно добро учение. И въпреки че не беше винаги щастлив от начина, по който използваше уменията си, беше твърдо решен да ги предаде на другите и да насади в хората си същия кураж и увереност. В предстоящата битка те щяха да имат нужда и от двете, за да останат живи.

Ейвъри чу експлозия от граната. Звукът беше много по-заглушен от този на клейморите, които той и Бърн бяха закрепил за вратите на

седана, преди да оставят Мак да закара возилото до портала на комплекса. Изкуственият интелект беше повече от щастлив да им помогне в учението и всъщност той беше предложил да използват комбайна като допълнително средство за отвличане на вниманието. Ейвъри не беше сигурен защо Мак, също като пехотинците и капитан трети ранг Ал-Сигни, считаше, че реакторът на Харвест би бил примамлива цел за евентуално вражеско нападение и нямаше търпение да остави наемниците да се упражняват да го отбраняват.

Сержантът не стреля през оградата. Той знаеше, че верижната конструкция щеше да разкъса тренировъчните куршуми от пушката му, преди да достигнат до целите си. Ала същото важеше и за куршумите на наемниците и поради това Ейвъри побягна на спринт по втвърдената глина, намираща се на границата между пшеницата и оградата, уверен, че няма да бъде застрелян, след което прескочи оградата.

Почти веднага Уик, който беше един от войниците от Трето отделение на Първи взвод, долови тракането на метал и се обърна. Неговите вече уплашени очи, изскочиха от орбитите, когато видя това, което би трябвало да прилича на призрака на Ейвъри да скача в двора, покрито с бял гъбен тор.

Ала преди Уик да се осъзнае, Ейвъри вдигна бойната си пушка и пусна два куршума в центъра на гърдите му.

Виковеите на войника се разнесоха над общата глъчка и накараха трима от неговите другари в отделението да се обърнат. Ейвъри свали всеки от тях отляво надясно, след което превключи пушката си на автоматичен режим и довърши останалите объркани наемници от Трето отделение на Първи взвод. Когато повали и последния войник, светещият брояч на патроните под оптиката на пушката му показва, че остават три куршума. Ала точно когато Ейвъри изваждаше един нов пълнител от жилетката си, върху него се изсипа стрелба от изток.

Трето отделение от Втори взвод се показва около задната част на кулата на реактора. Ако наемниците бягаха малко по-бързо или ако си спомняха, че трябваше да заемат по-стабилни позиции, преди да открият огън, щяха да хванат Ейвъри на много лошо място. Ала първите им изстрели отидоха нахалост и всичко, което направиха, беше да позволят на Ейвъри да се претърколи наляво, като по този начин извивката на кулата остана между него и неочаквания огън. В

същото време, когато първият войник от Трето отделение на Втори взвод атакува иззад завоя, сержантът вече беше заредил. Той уцели двама души и принуди останалите от отделението да се изтеглят назад и да заемат позиции, ала те изгубиха ценни секунди, спорейки кога и как да се опитат да атакуват позицията му по фланговете.

— Трето отделение на Първи взвод е елиминирано — изгрухтя Ейвъри по микрофона в гърлото си. — Поемам стрелба от Второ отделение на Втори взвод.

— Току-що издухах твоите момчета от Първо отделение на Първи взвод — отвърна Бърн, след което направи пауза, за да изстреля няколко куршума. — Ала все още стрелят по мен от върха на покрива.

— Това трябва да са моите снайперисти.

— Как така?

— Ами твоите са мъртви.

— Добре, би ли ги отстранил, ако обичаш?

— Отивам.

Държейки пушката си насочена на север, в случай че войниците от Трето отделение на Втори взвод се бяха организирали по-бързо, отколкото беше предполагал, Ейвъри закрачи назад към една служебна стълба, която щеше да го отведе на покрива на първия етаж. Той постави на рамо оръжието си, за да се изкатери, и започна да прехвърля стъпенките колкото можеше по-бързо. Когато главата му се изравни с нивото на покрива, забеляза движение отдясно. Наведе глава точно навреме, за да избегне един откос от пушката на Форсел.

Без колебание Ейвъри извади от кобура своя М6 и подскочи нагоре, точно когато Форсел дръпна пръста си от спусъка. Сержантът стреляше, докато се издигаше нагоре. Един ТТК разцъфна върху корема на Форсел, а още два го уцелиха в гръдната кост. Когато Форсел залитна назад, Ейвъри стъпи на покрива. Стискайки своя М6 с две ръце, сержантът държеше желязната му мушка върху шлема на Форсел, докато рухваше на пода. Войникът беше едър и Ейвъри искаше да се увери, че куршумите с малък калибър от пистолета са били достатъчни, за да го елиминират.

Доволен, че Форсел беше присъединен към бройката на повалените, Ейвъри се насочи към стълбата, която щеше да го отведе на върха на втория етаж. Ала беше направил само няколко крачки, когато усети пронизваща болка на три места в задната част на бедрото

си. Напомпан от адреналина, сержантът се завъртя около своя бързо вкочаняващ се крак и отвърна на огъня, стреляйки към мишена, която едва разпозна като Дженкинс, след като беше пуснал куршумите си.

Когато Дженкинс се метна назад зад извивката на стената на втория етаж, Ейвъри правилно предположи, че наемниците бяха скочили долу, на срещуположните страни на кулата и го бяха изчакали да се качи. Това не беше лош план. Сержантът направи гримаса, докато куцаше към стената. Вместо да останат притиснати на лошата си отбранителна позиция, снайперистите бяха организирали своя собствена засада. Независимо, че не бяха успели, Ейвъри се възхищаваше на тяхната инициатива. Той разклати своя пистолет М6 нагоре и надолу, освобождавайки наполовина празния му пълнител. След което зареди нов и насочи оръжието право по дължината на стената.

Ала точно когато Дженкинс се появи и пръстът на Ейвъри се натегна върху спусъка, гласът на капитан Пондър изгърмя по комуникатора:

— Спрете стрелбата! Спрете стрелбата!

За момент старши сержантът и неговият войник останаха неподвижни, като се държаха един друг на прицел.

— Уцелих ли го? — промълви объркано Озмо. След което, осъзнавайки неочаквания си успех, възкликна: — Уцелил съм го!

— Старши сержант Бърн, вие сте елиминиран — потвърди Пондър. — Финалният резултат е трийсет и четири на един. Поздравления, войници!

По комуникаторите се разнесе хор от изморени, ободрителни викове.

— Разплиска се по гумата — изръмжа Бърн по индивидуалния комуникационен канал към Джонсън. — Скапаните ТТК... — след което добави по общата честота: — Хийли? Донеси ми оная проклета палка!

Ейвъри свали пистолета си и се отпусна върху стената. Епсилон Инди се снишаваше над деликатната извивка на хоризонта. Потъмнелият полимерен бетон на кулата се окъпа в топла, жълта светлина, когато върху него се изля акумулираната топлина на звездата.

Дженкинс се ухили.

— Почти ни елиминирахте, сержант.

— Почти. — Ейвъри се усмихна и то не само, за да изглежда учтив.

С изключение на основните маневри около гарнизона, това беше първото реално учение на войниците. Те не знаеха какво са им приготвили сержантите, а представянето на Дженкинс и Форсел му беше дало надеждата, че ако имаха достатъчно време, наемниците можеха да станат сносни войници.

— Старши сержант? — Гласът на Пондър изпраця по слушалката в ухото на Ейвъри. Приветственият му тон беше изчезнал. — Току-що получих съобщение от местния представител на СКД. — Ейвъри можеше да чете между редовете, защото това беше *капитан трети ранг Ал-Сигни*. Изведнъж се вцепени. — Става въпрос за делегатите, които очаквахме — продължи Пондър. — Те са тук. И са докарали *много* по-голям кораб със себе си.

ГЛАВА 14

„Светкавично покръстване“, Звездна система на реликвите

Дадаб повдигна топчестите си ръце над главата си и изгрухтя ентузиазирано.

— Ерата на възвръщането!

С крайчеца на окото си той забеляза офицера по сигурността на „Светкавично покръстване“, Тартарий, който стоеше на стража до една от маслените лампи в залата за пиршествата. Понеже не искаше да нанесе обида, Дадаб се увери, че краката му не стояха върху късчетата от металната сплав на Предшествениците, които образуваха последния пръстен в мозайката на пода.

— Спасение и... — подсказа той.

Близо двайсетината Унггой се събраха около мозайката и се вторачиха в Дадаб с безизразни очи.

Тартарий кръстоса ръце и нетърпеливо изсумтя.

— ... пътуване! — каза Дадаб, размахвайки дебелите си пръсти. Въпреки маската гласът му все още отекуваше величествено из залата. — Това са епохите на нашето Съглашение, цикълът, който трябва да завършим отново и отново, докато се опитваме да последваме онези, които извървяха Пътя!

Един Унггой с широки рамене на име Бапап пристъпи напред.

— Тази пътека. Накъде води?

— Към спасението — отвърна Дадаб.

— И къде се намира то?

Унггоите завъртяха глави, поглеждайки от Бапап към Дадаб. Дякона се размърда в костюма си, опитвайки се да отговори.

— Ами... — започна той, след което се отдалечи. Отне му секунда да си припомни това, от което имаше нужда. Това беше една дума, която беше чувал в семинарията, и която беше използвана от неговите учители Сан Шиум в отговор на подобен труден въпрос. По време на тази пауза един Унггой на име Юл лениво почеса задните си части и протегна пръст към друг от своите събрата да го помирише.

— Страхувам се — каза Дадаб с колкото се можеше повече патос, — че отговорът е онтологически.

Той имаше само някаква смътна представа какво означаваше тази дума. Ала харесваше нейното звучене, което явно допадна и на другите Унггои, защото всички те изгрухтяха радостно в маските си, сякаш точно това беше отговорът, който бяха очаквали.

Бапап изглеждаше особено доволен.

— Он-то-ло-ги-чески — измърмори той на себе си.

Сигнализиращият уред на Тартарий нададе кратък, пронизителен звук.

— Скокът ни почти е завършил — каза офицерът по сигурността. — Заемете местата си!

— Запомнете — извика Дадаб към Унггоите, докато те тичаха към изхода, — че Пътят е дълъг, но широк. Има място за всички вас, докато вярвате!

Тартарий изсумтя. Джиралханае беше облечен в яркочервена броня, която покриваше бедрата, гърдите и раменете му. Макабей искаше глутницата му да е готова за битка, в случай, че извънземните ги причакваха наблизко до останките от кораба на Киг-Ярите.

— Ти мислиш, че си губя времето — кимна Дадаб към последната оттегляща се група.

— Всички същества заслужават напътствие. — Черната козина на Джиралханае настръхна. — Ала Сангхейлите не ни осигуриха по-компетентен екипаж.

Дадаб не обичаше да мисли с лошо по адрес на останалите от своя вид, ала знаеше, че това е истина. Шейсетте Унггои на „Светкавично покръстване“ бяха необикновено глупави, необразовани и некадърни. С изключение на няколко от тях като Бапап, останалите бяха най-лошите типове, които можеха да се видят на претъпканите светове, където вършеха слугинската работа, но не и върху някой кораб на Духовенството, поел на жизненоважна мисия.

Дадаб не разбираше всички политически измерения на отношенията между Сангхейлите и Джиралханае, но знаеше, че положението на Макабей беше необикновено, понеже той беше един от шепата Джиралханае, които бяха капитани на кораби в огромния флот на Съглашението. Дори и така, всичко, което трябваше да направи някой на борда, беше да огледа „Светкавично покръстване“, за

да разбере, че Сангхейлите не се бяха постарали да осигурят успех на Макабей. Крайцерът беше в окаяно състояние, както и неговият Унггойски екипаж.

С позволението на вожда Дадаб беше започнал да опитва да помага. Какъв беше неговият план? Да мотивира и дисциплинира чрез духовно обогатяване. И въпреки че това беше едва втората среща на неговата учебна група, Дякона вече беше започнал да забелязва подобрене в поведението на Унггоите, които бяха решили да участват.

— Към хангара — изкомандва Тартарий, слагайки шлема си. — Трябва да докладвам на вожда за прогреса на Хурагока.

В началото предложението да се изкачи по централната шахта на крайцера беше ужасило Дадаб. Силите му бяха намалели по време на неговия плен в условията на нулева гравитация в спасителната капсула. И той се опасяваше, че хватката му можеше да не издържи и да полети към смъртта си. Ала сега, когато мускулите му бяха по-силни и беше станал толкова издръжлив колкото останалите Унггои, Дякона можеше да се катери и едновременно с това доволно да наблюдава блъсканицата и оживлението по главната артерия на „Светкавично покръстване“.

Откакто беше пристигнал, шахтата беше щателно почистена. Металните ѝ стени все още бяха надраскани и огънати, ала петната ги нямаше и вертикалният проход сега грееше с наситен пурпурен блясък. На половината път надолу Дадаб видя една врата, водеща към предните оръжейни платформи, която беше оставена отворена, а предупредителните ѝ символи бяха дезактивирани. Поправките в тази част на крайцера бяха с най-голям приоритет за Макабей и неговия наскоро придобит Хурагок.

Дадаб беше присъствал като преводач по време на обясненията на вожда за това, какво трябваше да бъде направено. Ала преди Макабей да имаше възможност да обясни какво му има на тежкото плазмено оръдие на крайцера, *По-лек от някои* просто се беше захванал за работа, понеже беше свалил защитното покритие от контролните вериги на оръжието и беше започнал да го поправя.

Дякона беше виждал как Хурагокът изпълнява всякакви механични чудеса на борда на кораба на Киг-Ярите, ала Джиралханае

онемяха, когато пипалата на съществото се развяха, а веригите на оръдието проблеснаха и забръмчаха. Почти без да се замисля, Хурагокът правеше поправки, които се бяха оказали невъзможни за предишните монтьори на крайцера — Янми'ите, които приличаха на насекоми.

След като видя на какво беше способен *По-лек от някои*, Макабей освободи крилатите същества от всичките им отговорности, освен най-слугинските. Вождът се опасяваше, че може да прекъснат важната работа на Хурагока. И наистина, сега Янми'ите кръжаха надолу и нагоре по шахтата, пренасяйки само основни инструменти за почистване и поддръжка, които въобще не можеха да се мерят с ползата от сръчните пипала на Хурагока и техните ресни.

Когато Дадаб се дръпна на едната страна на стълбата, за да пропусне един Джиралханае със синя броня, двойка Янми'и се сблъска във въздуха под него. Дрънчейки със своите брони в меден цвят, буболечките разплетоха хитиновите си крайници и продължиха надолу по шахтата. Въпреки че не беше експерт по видовете, Дадаб знаеше, че тази непохватност беше необичайна за същества с фасетни очи и изключително чувствителни пипала и това беше явен индикатор за объркването им след скорошното понижение.

Да, имаше много други по-интелигентни същества от малките артроподи като Скръб Гръбите например. Ала Янми'ите живееха в кошери и бяха прословути със своята арогантна догматичност. Веднъж след като им се поставеше задача, те се захващаха с нея и Дадаб се тревожеше, че объркването им можеше да ги накара да се намесят в работата на *По-лек от някои*, а дори и да го наранят.

Досега не се беше случило нищо, което да оправдае загрижеността на Дадаб. Ала той беше изпитал облекчение, когато Хурагокът беше приключил с поправките на плазменото оръдие и се беше оттеглил в хангара, за да започне работа по повредения „Спирит“. Янми'ите избягваха хангара, откакто там се беше случило инцидентното жертвоприношение на техните другари, което означаваше, че Хурагокът се намираше в безопасност.

След като се размина с бронирания Джиралханае, Дадаб продължи да се спуска и скоро приближи дъното на шахтата. Притичвайки, за да върви в крак с широкия ход на Тартарий, той забърза към далечния край на хангара, където *По-лек от някои* си беше

направил временна работилница във вътрешността на смачканите платформи на „Спирит“. Спасителната капсула беше изхвърлена през енергийната преграда преди крайцерът да направи скока. Ала откъснатата кабина на „Спирит“-а все още стоеше до стената, където се беше ударила капсулата. На пръв поглед сякаш имаше известен прогрес.

Леко ожулените платформи за войниците, всяка от които беше достатъчно голяма, за да побере цели дузини от тях, бяха допрени една до друга в далечните си краища. Наполовина отворените им врати, които се опираха в пода на хангара, ги предпазваха от рухване.

— Почакай тук — каза Дадаб, навеждайки се между платформите. — Ще видя какво е направил.

Тартарий не възрази. Макабей беше казал на всеки член от глутницата си да предоставя на Хурагока обширно пространство. *По-лек от някои* беше оцелял през изпитанието във вътрешността на капсулата, ала не се беше отървал невредим.

Дадаб почувства пристъп на вина, когато видя приятеля си да лети пред лист от аблативно фолио, който беше закачил като завеса на половината път надолу по платформата. Алвеолата, която беше произвела целия животоспасяващ метан, беше ужасно разширена. Тя се влачеше по пода, когато Хурагокът се обърна, за да поздрави Дадаб, и напомняше мълчаливо за саможертвата на съществото.

„Как си?“ — сигнализира Дадаб.

„Добре съм. Въпреки че ми се искаше да си сам.“ Хурагокът сбърчи муцуна, надипляйки обонятелните си антени. „Не ми харесва миризмата на новите ни домакини.“

„Това е заради козината им“, обясни Дадаб. „Мисля, че не се къпят.“ Усещането да говори чрез пръстите си беше приятно. По време на тяхното затворничество, сигнализирането на Дадаб значително се беше подобрило. Преди *По-лек от някои* да стане прекалено слаб, за да продължат с разговорите си, Дякона беше усетил, че започва да говори свободно, поне що се отнася до някакви обикновени теми. „Как вървят поправките?“

Хурагокът описа с едното си пипало замахващо движение, все едно хвърляше въображаема топка към Дадаб.

„Камъкът за лов. Помниш ли?“

„Разбира се. Искаш ли да играем?“

„Помниш ли кога играхме за последно?“

Дадаб направи пауза.

„Извънземното.“

„Онова, което аз убих.“

Дякона наклони пръстите си.

„Уби го, за да спасиш мен!“

Ала сърцето му се сви. Той се беше надявал новите отговорности да разсеят *По-лек от някои* от ужасяващата среща на борда на извънземния кораб.

„Дори и така да е, пак съжалявам за това.“ *По-лек от някои* се придвижи, подканяйки Дадаб да го последва по-навътре в платформата. „Ала зная как да правя поправки!“ Пипалата му потрепнаха, когато отметна завесата от фолио, показвайки своето вълнение или радост.

„Какво е това?“ — попита Дадаб, накланяйки глава към предмета от другата страна на завесата. Той изглеждаше познат, ала Дякона не можеше веднага да се сети къде го е виждал.

„Предложение за мир! Доказателство за нашите добри намерения!“

„Направил си... една от техните машини!“

Едната от алвеолите по гърба на Хурагока изхленчи от удоволствие.

„Да! Мисля, че е плуг.“

Когато *По-лек от някои* продължи да величае добродетелите на своето творение, употребявайки технологични термини, които липсваха в речника на Дадаб, Унггоят започна да изучава плуга. Той, разбира се, беше много по-малък от машината, която бяха открили във втория извънземен съд, ала все пак беше очевидно, че е конструиран, за да приготвя почвата за засяване.

Основната отличителна черта на плуга беше едно метално колело, осеяно с обработващи почвата зъбци, които се удвояваха подобно на задвижващата го система. Откъде Хурагокът беше взел това? Дадаб се зачуди, ала почти веднага след това забеляза, че две трапецовидни ребра от платформата за войниците липсваха. *По-лек от някои* беше огънал ребрата едно към друго и ги беше заварил. Явно беше направил това скоро, защото из платформата все още се носеше острата, сладникава миризма от разреждателя, който Янми'ите

използваха в портативните си оксигени. Хурагокът явно беше взел назаем един от тях за изпълнението на проекта си.

Назад от колелото се подаваше шасито. Клупове от кабели и проводникови платки, откраднати от платформата, висяха от прилежно заварената рама, която беше в очакване да ѝ бъде монтиран двигателят, без значение какъв щеше да бъде той...

Вроденото любопитство на Дадаб се стопи, когато си пое дъх. Пръстите му потрепериха от ужас и той се обърка.

„Вождът знае ли?“

„Трябва ли да знае?“

„Неговата заповед беше да поправиш спускателния кораб. А не да правиш подаръци.“

„Това не е подарък. Това е предложение.“ Хурагокът изпърха, все едно тази малка разлика щеше да намали гнева на вождя.

Как можеше да бъде толкова глупав? Дадаб изстена под маската си. Почувства, че му се вие свят и постави лапа върху плуга, за да запази равновесие. Ала това не беше резултат само от бързо опънатите му нерви. Той можеше да почувства как платформата вибрира, когато крайцерът излезе от хиперпространствения скок. Дадаб три пъти си пое дълбоко дъх от резервоара.

„Трябва да го разглобиш!“

Пипалата на Хурагока изхвърчаха.

„Но защо?“ — сигнализира съществуването, което беше наистина объркано.

Дадаб бавно направи знак с пръсти.

„Това е неподчинение. Вождът ще бъде много ядосан.“

Той знаеше, че Макабей никога не би наранил Хурагока. Защото съществуването беше прекалено ценно. Ала що се отнасяше до Дадаб...

Макабей не беше споменал нещо конкретно, ала Дякона знаеше, че е пленник на кораба на Джиралханае и все още беше заподозрян заради престъпленията, в които беше участвал. Под влияние на временния оптимизъм, който го беше обзел, Дякона се опита да убеди сам себе си, че усилията му да образова Унгоите на „Светкавично покръстване“ щяха да бъдат опровержение за случилото се и Вождът нямаше да излее върху него гнева си относно плуга. Ала Дякона знаеше, че е съгрешил. И щеше да бъде наказан, ако не от Макабей, то

от Пророците в министерството, когато мисията на Джиралханае завършеше.

— Дяконе! — Гласът на Тартарий проехтя из платформата. — Вождът има нужда от теб на мостика!

„Обещай — Дадаб направи знак с треперещи ръце, — че ще го разгловиш!“

По-лек от някои завъртя муцуната си, за да погледне към плуга. Той почука с едно пипало по един от острите зъбци на машината, сякаш проверяваше качеството на своята работа.

„Е, аз бързо го сглобих. А една машина не може да компенсира живота, който подхвапах.“

— Дяконе! Вождът настоява!

„Разглови го!“ — сигнализира Дадаб, докато отстъпваше назад през завесата към платформата.

— Кога спускателният кораб ще бъде готов да лети? — попита Тартарий, насочвайки се обратно към шахтата.

— Хурагокът се е сблъскал с малко препятствие. — Дадаб се радваше, че Джиралханае беше тръгнал напред, понеже се беше обърнал с гръб към него. Иначе щеше да разбере по шарещия му поглед, че лъже. — Ала съм сигурен, че колкото се може по-бързо ще оправи нещата така, както трябва да бъдат!

Мостикът на „Светкавично покръстване“ беше разположен на половината път нагоре по шахтата в посока към носа на кораба и се намираше колкото се може по-далеч от външната част на корпуса, т.е. мястото, на което беше разположен, беше неуязвимо за всички атаки, освен най-опустошителните. Когато Дадаб влезе вътре, следвайки плътно Тартарий по петите, забеляза, че мостикът, въпреки че не беше толкова голям, колкото залата за пиршествата, все пак беше достатъчно широк, за да побере цялата глутница. Всички бяха тук, ала повечето се бяха настанили на пултовете, стърчащи от подсилените стени на мостика. Те бяха отрупани с холографски бутони, които хвърляха отблясъци върху синята броня на Джиралханае. Също като Тартарий, те бяха облечени за битка.

Макабей стоеше пред централния холографски пулт на мостика, а лапите му тракаха по огънатия метален под. Той вибрираше в

синхрон с хиперпространствения модул на крайцера, който работеше на бавни обороти на няколко дължини от кърмата. Макабей не забравяше желанието на министъра на Спокойствието да бъдат предпазливи и поради това модулет на двигателя беше загрят в случай, че трябваше бързо да се изнесат от извънземната система.

— Приблужи се напред, Дяконе — каза Макабей, долавяйки слабия полъх на метана.

Дадаб се изправи и последва Тартарий до пулта.

— Освободете ни място — изръмжа Тартарий. — Премести се настрани, Ворений! — Тартарий сръга високия Джиралханае с жълтокафява козина.

— Извинете ме — задави се Дадаб. — Съжалявам.

Конусовидният му резервоар правеше неосъществимо пристъпването настрани и докато се промъкваше покрай Ворений към перилата, резервоарът му извънтя в бронираното бедро на Джиралханае. За успокоение на Дадаб, Ворений беше толкова вцепенен, че изглежда не забеляза това.

— Невероятно е, нали? — каза Макабей.

— Да. Невероятно е — отвърна Дадаб, взирайки се в пулта под перилата.

— Страшен ентусиазъм, Дяконе.

— Съжалявам, вожде. Ала просто вече съм виждал това преди. На борда на кораба на Киг-Ярите.

— Ааа. Разбира се — пророни Макабей с ироничен тон. — Все пак това са само... Колко? — Той кимна към светецото изображение на извънземния свят и повърхността му, покрита с настойчиви глифи на Възвръщането. — Няколко стотици хиляди Сияния?

Истината беше, че Дадаб все още мислеше за неподчинението на Хурагока. И за да се влошат повече нещата, мостикът беше пропит със силните миризми на Джиралханае. Вонята им, вследствие на превъзбудата, проникваше през мембраните на маската му и той започваше да се чувства зле.

— Цифрите са впечатляващи — Дадаб вдиша от един горчив полъх.

— Впечатляващи? Такива не са виждани досега! — избухна Макабей. След което изръмжа с тих глас: — Много добре. Кажи ми какво мислиш за това.

Той натисна с пръст един холобутон, танцуващ над перилата, и образът на извънземната планета избледня, свивайки се до кълбо с малки размери, понеже перспективата на холоекрана се разшири и показа цялата система. Дадаб видя една икона, изобразяваща крайцера, който се намираше извън орбитата на планетата, а на безопасно разстояние от него проблясваше червен триъгълник, показващ потенциален вражески съд.

— Чакаше ни — изгрухтя вождът — близо до останките от кораба на Киг-Ярите. — Той натисна друг бутон и холопрожекторът увеличи и фокусира чуждия съд.

— По дизайн прилича на кораба, който Киг-Ярите нападнаха — обясни Дадаб. — Товарен превозвач. И нищо повече.

— Виж по-внимателно — избоботи Макабей. Изображението на кораба бавно започна да се върти.

Сензорите на „Светкавично покръстване“ бяха направили детайлно сканиране и Дадаб можеше да забележи, че потъмнелият му корпус беше гравирани и по яркия метал отвътре се открояваха някакви шарки. „Не, не са шарки, помисли си той. А картини.“

Всяка от четирите страни на съда показваше различен, стилизиран образ на извънземните и Киг-Ярите. На първата картина съществата бяха насочили оръжия едно към друго — извънземното държеше нещо като пушка, а Киг-Ярът стискаше плазмен пистолет. На втората извънземното беше пуснало пушката си и държеше в ръка няколко обли предмета, които приличаха на плодове. Третият образ показваше как Киг-Ярът е прибрал оръжието си, за да приеме дара на извънземното. А на четвъртата картина двете същества седяха в нещо като овощна градина. Извънземното държеше кошница с плодове, а Киг-Ярът спокойно избираше от тях.

— Предложение за мир! — каза развълнувано Дадаб. — Те не искат да се бият! — Когато холограмата на кораба продължи да се върти, Дякона посочи с пръст към очертанията на извънземната планета, която беше гравирани в долния десен ъгъл на всяка от страните на корпуса му. Две кръстосани линии маркираха една точка в средната част на единствения континент, която се намираше малко под екватора. — И вярвам, че това е мястото, на което искат да се срещнем!

— Това очевидно трябва да се случи призори — каза Макабей, засилвайки увеличението на холопрожектора.

Сега Дадаб можеше да види, че гравюрите на планетата са заштриховани с терминатор, отделящ осветената от неосветената ѝ част. Пресичайки перпендикулярно екуатора, тази линия се движеше около планетата с всеки следващ образ и накрая пресичаше предполагаемата точка за среща от страната на товарния съд, който показваше кошницата с плодовете.

Вождът фокусира отново холоекрана върху самата планета.

— Ала има и още.

Сега Дадаб забеляза нови детайли. Имаше някаква структура високо в орбита около планетата. Две фини, сребристи дъги бяха привързани към повърхността ѝ посредством седем златисти шнура, които почти не се виждаха. Около тази структура светеха стотици други червени символи. Дякона се надяваше, че съобщението на извънземните е искрено. Защото ако тези обекти бяха бойни кораби, то „Светкавично покръстване“ се намираше в сериозно затруднение.

— Не се тревожи, Дяконе — каза Макабей, долавяйки загрижеността на Унгоя. — Не са помръднали, откакто сме пристигнали. И изглеждат идентични с другия съд. Това са просто товарни превозвачи без никакви оръжия. — Той направи жест с косматия си пръст. — Ала погледни тук, където кабелите се свързват с повърхността.

Дадаб проследи пръста на вожда. Там имаше огромно количество глифи на Възвръщането, струпани под самите кабели. Близо до тях имаше още един комплект от символи на Предшествениците — диамантена решетка от яркозелени глифи, носещи се над мястото, на което извънземните им предлагаха да се срещнат.

— Прихванахме някакъв сигнал — продължи Макабей. — И предположихме, че е някакъв сигнализиращ уред, който обозначава мястото за преговори. — Той погледна намръщено към зелената диамантена решетка. — Ала нашето Светило направи собствена оценка. И бих искал да ми обясниш какво е това.

— Трудно е... да се каже, вожде.

Ала Дадаб лъжеше. Той много добре знаеше, че единият от символите означаваше „интелект“, другият „общуване“, а третият „забрана“. Що се отнасяше до четвъртия глиф, който примигваше от

жълто в синьо на върха на диамантената решетка... Дякона прочисти гърлото си.

— Ако имате библиотека, бих могъл да...

— Нямаме — очите на Макабей се впиха в тези на Дадаб. — Това беше едно от най-важните неща, от които Сангхейлите ни лишиха. Опасявам се, че трябва да разчитам на твоето експертно мнение.

— Добре тогава. Нека да видя... — Дадаб спокойно разгледа глифите. Ала вътре в себе си се тресеше от страх. Той знае! Знае всичко, което съм сторил! И това е просто капан, чрез който иска да изтръгне признанията ми!

Но тогава една малка част от мозъка на Дякона, която все още разсъждаваше разумно, предположи, че беше възможно вождът наистина да няма представа какво означават глифите, особено онзи от тях, който примигваше толкова настойчиво. Той беше мистериозен символ, който само определени свещеници Сан Шиум и изключително надарени Унггои от семинарията биха си направили труда да запомнят. И ако Дадаб не беше толкова уплашен, щеше да се изпълни с благоговение, докато произнасяше следващите си думи.

— Разбира се! Как мога да бъда толкова глупав? Тези Сияния предполагат, че това там е Оракул!

Макабей се отдръпна от перилата. Феромоните на Тартарий и Ворений избухнаха. Останалите Джиралханае дръпнаха очите си от пултовете и тайно погледнаха към холопрожектора. Ала никой не проговори и мостикът остана дълго време потопен в почтителна тишина.

— Може ли наистина да е така? — произнесе най-накрая Макабей с шептящ, гърлен глас. — Мощехранителница и Оракул на едно и също място?

— Кой друг биха оставили Боговете да предпазва това прекрасно съкровище? — отвърна Дадаб.

— Мъдро заключение, Дяконе. — Макабей вдигна лапата си с побеляла козина и я постави върху главата на Дадаб.

С едно движение на пръстите си Джиралханае можеше да смачка черепа на Унггоя. Ала Дадаб се надяваше, че този жест е просто знак за нарастващата благодарност на вожда по отношение на неговата помощ като духовен водач на Унггоите на крайцера и преводач между

него и ценния Хурагок. В този момент всички страхове на Дадаб започнаха да се изпаряват.

— Братя! — извика Макабей, обръщайки се с лице към глутницата си. — Ние сме истински благословени!

Отдръпвайки се от холоекрана, вождът отметна назад плешивата си глава и нададе вой. Останалите Джиралханае веднага се присъединиха към неговия рев, сътворявайки шумен хор от радостен лай, който разтърси мостика и проехтя надолу по централната шахта на „Светкавично покръстване“. Ала имаше един член на глутницата, който не взе участие в него.

— Сигурен ли си — попита Тартарий, примигвайки към дъгите над планетата, висящи на шнуровете, — че това не е оръжейна платформа? Кинетиката не може да бъде регистрирана от нашите скенери. А е и достатъчно широка, за да се монтират ракети върху нея. — Воят на глутницата заглъхна. Ала Тартарий настоя, без да обръща внимание на неловката тишина. — Трябва да я унищожим, заедно с всички съдове около нея. Предните ни лазери би трябвало да бъдат достатъчни. Няма нужда да им показваме, че имаме цяло оръдие.

Това, че не взе участие във воя на глутницата, беше директно предизвикателство към водачеството на Макабей. През своя живот вождът беше проливал кръв и заради по-незначителни обиди. Ала остана напълно спокоен, когато се обърна с лице към племенника си.

— Подозренията подхождат на длъжността ти. Но сега имаме доказателство за истинска божественост. — Макабей даде възможност на Тартарий да се дръпне от холоекрана, след което да го погледне в очите, да осъзнае размера на неподчинението си и опасната си позиция. — Ако има Оракул на този свят, племеннико, трябва ли да заглушим призива му за мир с насилие?

— Не, чичо — отвърна Тартарий. — Не, вожде.

Макабей разшири ноздри. Гневната миризма на младия Джиралханае изчезваше, а жлезите му сега произвеждаха очевидния мирис, показващ подчинение.

— Тогава нека оставим оръжията си прибрани. — Вождът сложи лапите си върху раменете на Тартарий и го разтърси любвеобилно. — Няма да дадем повод на тези извънземни да се страхуват от нас. Трябва да пазим в тайна това, което търсим.

След тази своя реплика вождът нададе друг вой. Този път Тартарий побърза да се присъедини и преди да се усети, Дадаб също започна да крещи заедно с тях, а тънките му устни се бяха нагънали от вътрешната страна на маската.

Дякона не беше толкова глупав да си въобрази, че по някакъв начин е станал член на тяхната глутница. Той винаги щеше да си остане външно лице за тях. Ала вече беше Дякона на крайцера и това беше повод за празнуване. Въпреки всичките си прегрешения и противно на страховете си Дадаб най-накрая беше намерил своето призвание — да бъде духовник и да напътства стадото си.

ГЛАВА 15

Харвест, 11 февруари 2525

Ейвъри винаги беше предпочитал да действа в ранни зори. Неизбежният изгрев засилваше чувствителността на сетивата му и го караше да стои нащрек. Дишайки хладния въздух на започващия влажен и горещ ден, сержантът се чудеше дали извънземните имаха същите предпочитания като неговите. След което издиша с надеждата, че нямат такива. Днешният ден би трябвало да премине в мирни преговори. Ала в случай, че играта загрубееше, Ейвъри искаше да разполага с колкото се може повече преимущества.

— Уморен ли си, Озмо?

— Не, старши сержант.

— Ако продължаваш да се прозяваш така, ще те изкарам от строя.

— Слушам, старши сержант.

Гарнизонът се беше събрал в ботаническите градини на Харвест, които образуваха най-големия парк след търговския център на Утгард. Разположени на сто и петдесет километра югоизточно от столицата, градините бяха най-отдалеченото и все пак най-внушително място, което капитан трети ранг Ал-Сигни можеше да намери. Ако Ейвъри трябваше да решава, той щеше да премести срещата много по-нататък, не просто настрани от Утгард, а далеч от което и да е населено място. Ала губернатор Тюн беше склонен да се примири с риска някой цивилен да види случващото се, понеже считаше, че е необходимо малко повече великолепие за първата официална среща на човечеството с извънземни същества.

А Ейвъри трябваше да признае, че градините бяха наистина величествени.

Паркът се спускаше надолу към Бифрост под формата на три озеленени тераси. Най-ниската от тях представляваше широка поляна с ниско остригана трева, която беше израснала над пропастта. Тук Бифрост стърчеше, образувайки необикновен нос. Това беше хребет от варовик, брулен от вятъра, който осигуряваше панорамна гледка към

платото Ида. На север от билото имаше грандиозен водопад на мястото, където свършваше река Мимир, която водеше началото си от планините Вигронд и минаваше на юг от Утгард. Чистата вода на Мимир се спускаше надолу по стръмната скала към мрачната и бавно подвижна река Слидр, която течеше по очертанията на Бифрост и се вливаше в южното море на Харвест.

Застанал в средата на най-ниската тераса, Ейвъри не можеше да види водопадите заради редицата от магнолии, ала можеше да ги чуе. Водата от тях се разбиваше в камъните и кънтеше като нестихваща гръмотевица, наподобявайки салютен залп в чест на света, който още не беше осъзнал на каква опасност беше изложен.

Ейвъри огледа изпитателно лицата на членовете на Първо отделение от Първи взвод. Дванайсетте войници стояха в две редици на отсрещните краища на една голяма буква „X“, очертана със светлини върху зоната за приземяване. Ярките крушки служеха за визуално потвърждение на местоположението, което универсалният ДЖОТУН на Мак беше гравирал върху корпуса на товарния съд.

Маслинозелените дрехи на наемниците бяха току-що изгладени, а ботушите им — излъскани, което не беше много подходящо, ако искаха да се слоят с околната растителност. Но Ейвъри знаеше, че всичко това беше част от плана на Ал-Сигни, чиято цел беше да накара извънземните да се почувстват приветствани с „добре дошли“, ала и да им покаже с какво точно си имаха работа.

Ръката на Озмо се протегна към устата му, сподавяйки още една прозявка. През по-голямата част от нощта той и другарите му бяха на крак, понеже помагаша на Ейвъри и Бърн да скрият в дърветата апаратура за наблюдение, която включваше една дузина малки камери и няколко компактни АРГУС устройства.

— Достатъчно, войнико. Излез напред! — Ейвъри посочи с палец към магнолиите, които ограждаха северния край на поляната.

В мъхестите скали и папратите между дърветата и реката се бяха скрили подкрепленията им — Стисен и войниците му от Първо отделение на Втори взвод.

— Но старши сер...

— Какво?

Дебелите бузи на Озмо се изчервиха.

— Искам да остана при другарите си. — Озмо стегна хватката си върху ремъка на своята МА5, закачайки пушката на гърба си. — Искам да изпълня дълга си.

Ейвъри се намръщи. Бяха минали по-малко от четирийсет и осем часа от учението в комплекса на реакторите, когато капитан Пондър беше съобщил новините за пристигането на извънземните. Той беше обяснил положението ясно и просто на тържествената вечеря по случай победата на войниците — враждебно настроени извънземни са локализирали Харвест и гарнизонът трябваше да се справи със ситуацията, докато пристигнеше помощ. Столовата на гарнизона толкова бързо беше притихнала, че Ейвъри си представи как войниците незабавно офейкват, излизайки веднага в отпуск.

Ала в настаналата тишина след съобщението на Пондър никой не помръдна. Тогава капитанът попита дали някой от войниците има въпроси. Стисен пръв вдигна ръка.

— Ние ли сме единствените, които знаем, сър?

— Тъй вярно.

— Може ли да съобщим за това на семействата си?

— Съвсем не.

— Искате от нас да излъжем — Стисен беше обиколил с поглед трапезарията, — както сте ни излъгали вие?

Пондър протегна ръка, за да задържи Бърн на мястото му.

— Ако ви бяхме казали истината, че очакваме извънземни, а не „Вътрешни“, щеше ли да има някаква разлика? — Капитанът пресрещна колкото можеше повече от подозрителните погледи наоколо. — Щяхте ли да откажете да служите? Семействата и съседите ви се намират в същата опасност като вас. Вие сте единствената защита, с която те разполагат. — След това кимна към своите старши сержанти. — Ние ви обучихме. Вие сте готови.

Следващият, който стана, беше Дас.

— За какво точно ни обучихте, сър?

Пондър направи знак на Хийли да загаси флуоресцентното осветление и да включи един видеодисплей, монтиран на стената.

— Ще ви кажа всичко, което знаем.

Капитан трети ранг беше провела добър брифинг, а войниците бяха спокойна аудитория, която се прехласна дълбоко, когато им пуснаха филмчето, заснето от камерата върху шлема на Ейвъри, което

показваше битката му на борда на товарния кораб. Бърн остана спокоен, когато видя отново как едно от облечените в скафандри извънземни забива розовото си острие дълбоко в бедрото му. Ейвъри също остана хладнокръвен, когато видя на записа как вдига своя пистолет М6 към брадичката на друго извънземно и пръсва мозъка му във вътрешността на шлема му. Когато филмчето показва как сержантът тръгва да преследва оттеглящия се водач на извънземните по модула за скачване, Ейвъри забеляза, че войниците насочваха очи към него, след което се споглеждаха с неодобрение.

Ейвъри не считаше, че действията му бяха проява на храброст. От ретроспекцията, която беше направил за себе си, беше разбрал, че атаката му в кораба на извънземните е била изключително опасна. Отчасти му се искаше Ал-Сигни да беше включила в брифинга цялото филмче с експлозията на метана и огнената топка, която го беше отхвърлила настрани, само за да покаже на войниците, че понякога предпазливостта е по-стойностна от храбростта. Ала вместо това финалният кадър показваше как извънземният кораб избухва на парчета, след като малкият военен съд на Ал-Сигни се беше отделил от превозвача. Това беше победоносен финал, който накара войниците развълнувано да замърморят, когато Хийли включи светлините.

Малко по-късно, когато столовата беше разчистена — и капитанът заедно с двамата сержанти бяха седнали да изработят плана за най-добрата защита на градините, Ейвъри осъзна защо наемниците бяха толкова оптимистично настроени. Презентацията беше доказала, че извънземните могат да бъдат убити и че Харвест може да остане в безопасност с помощта на няколко точни изстрела. И ако войниците бяха научили нещо от обучението си, то се изразяваше в това да се прицелят с пушките си и да натиснат спусъка.

За съжаление някои от тях не бяха толкова сигурни в себе си като останалите. И в момента, когато Озмо нервно потрепери, Ейвъри сложи ръка на рамото на войника и го насочи към дърветата.

— Трябва да направим добро впечатление, ясно ли е?

— Да, старши сержант.

Ейвъри потупа Озмо по гърба, ускорявайки оттеглянето му.

— Добре тогава. Върви.

Докато разочарованият войник поемаше на север, гласът на Дженкинс изпраща в слушалката на Ейвъри.

— Форсел е засякъл обект с термичните скенери. Високо горе в посока десет часа.

Ейвъри сканира небето на запад. Ала не можеше да види нищо с невъоръжено око.

— Колко са?

— Два — отвърна Дженкинс. — Искат от нас да им дадем знак ли?

По заповед на Ейвъри снайперистите на Първи взвод бяха заели позиция в една натруфена оранжерия в източния край на градините, която представляваше бяла криволинейна сграда, приличаща на европейска къща от деветнайсети век. Само че скелетът ѝ, който би трябвало да е от ковано желязо, сега беше изграден от титаниева решетка и хиляди стъклени пана, изработени от нечуплива пластмаса. Ала намирайки се върху най-горната тераса на градините, оранжерията изглеждаше толкова величествено колкото тези, които бяха вдъхновили построяването ѝ.

— Не — отвърна Ейвъри. — Съвсем скоро ще бъдат тук.

Снайперистите бяха залегнали върху един балкон, който ограждаше централния елипсовиден купол на оранжерията и продължаваше нагоре по покривите на двете ѝ крила, като им осигуряваше чудесна гледка към градините и небето отгоре. Бинокълът за наблюдение на Форсел беше екипиран с лазер за прихващане, който можеше да очертае двата обекта и да генерира първоначални измервателни данни. Ала капитан трети ранг Ал-Сигни беше казала достатъчно ясно, че пехотинците и наемниците трябва да се стараят максимално да избягват поведение, което извънземните биха възприели като враждебно. Опъвайки ремъка на пушката си, Ейвъри отново се зачуди колко общи неща имаше между него и извънземните, ако и те имаха същото самообладание като тях.

— Гостите пристигат, капитане — изгрухтя Ейвъри по микрофона си. — Как е периметърът ни?

— Третите отделения на двата взвода докладват, че всичко е чисто — отвърна Пондър.

Трето отделение от Първи взвод и Трето отделение от Втори взвод бяха разгърнати съответно около основната порта на градините и отбивката от тях към магистралата за Утгард. Пехотинците не очакваха да има трафик, понеже беше вторник, а градините бяха масово

посещавани през уикендите, но един-единствен седан с ранобудни любители на растенията щеше да бъде достатъчен, за да съсипе тайната среща. А можеше да стане и по-лошо, ако предварително се разпространеше паника сред населението.

— Какво става с комитета по посрещането с „добре дошли“? — попита Пондър.

Ейвъри огледа останалите войници от Първо отделение на Първи взвод.

— Време е да вървим, сър.

— Постарай се да бъдате спокойни, Джонсън. А оръжията им да бъдат на предпазител и закачени на рамо.

— Прието.

Докато всички войници в градините си поемаха дълбоко дъх, в продължение на няколко дълги секунди нямаше никакви приказки по комуникационната честота. Ейвъри слушаше как Мимир се спуска с грохот отвесно надолу. Шумът от водопадите заглушаваше всичко, освен най-ентузиазиранияте птици, които сега започваха своите утринни песни дълбоко в короните на магнолиите. Подобно на екзотичната флора в оранжерията, птиците също бяха докарани на планетата от другите светове — скорци и други нахални твари бяха донесени на Харвест, за да помогнат за контролирането на огромната популация от насекоми. Постепенно чуруликането на птиците беше надвигано от пулсиращ вой, който се усилваше, докато накрая не заглуши дори могъщия грохот на Мимир.

Ейвъри примигна към небето изпод ръба на военната си шапка. В яркия, тъмносин небосвод той забеляза две тъмни сенки, летящи една след друга като акули, дебнещи плячката си в плитчините на бясно разпенено море.

— Старши сержант... — започна Дженкинс.

— Виждам ги. — Ейвъри оправи шапката върху челото си. — Отделение! Стани!

Когато Първо отделение от Първи взвод застана нащрек, двойка извънземни кораби се появиха сред омарата. Пурпурните плочи по корпусите им блестяха, докато се спускаха към Бифрост, след което започнаха да кръжат около градините.

Раздвоените тела на корабите накараха Ейвъри да си спомни за двете ремаркета на влекача, които бяха свързани с една обща кабина,

но се движеха на обратно. За разлика от повечето летателни апарати на човечеството, кабините на тези спускателни кораби бяха разположени на кърмата. Ейвъри можеше да види по едно-единствено оръжие върху всеки кораб — овална оръдейна установка с дуло, провесено под кабината. Корабите нямаха двигатели или ракетни дюзи. Ала когато направиха един кръг и един от тях забави скорост над носа, Ейвъри забеляза, че очертанятията на кораба се накъдрят и предположи, че се издигат и движат напред с помощта на някакво антигравитационно поле.

— Отстъпете назад! — извика Ейвъри, когато корабът се спусна към поляната. — Ще му е необходимо повече пространство!

Наемниците тръгнаха назад по-бързо, отколкото бе необходимо и спускателният кораб кацна точно върху осветената буква „X“. Крушките примигаха и угаснаха, а тревата се сплеска под налягането на невидимото защитно поле. С настръхнала кожа Ейвъри видя как върху полето се кондензира вода, която очерта яйцевидната му форма, след което тя се изсипа като дъжд, когато то се изключи. Закръглената кабина на кораба се отпусна върху тревата, ала двете ѝ отделения останаха неподвижни успоредно над земята.

— Строй се! — изръмжа Ейвъри и войниците от Първо отделение застанаха отново по местата си в две редици от двете страни на спускателния кораб.

Сега едно от отделенията се отвори от долната си страна. Вътрешността на кораба беше замъглена и на Ейвъри му трябваше една секунда, за да започне да различава трите извънземни от заобикалящата ги среда.

Отчасти това се дължеше на бронята на съществата, която грееше със същия притъпен блясък като металните свързки, които ги подсигуряваха и ги държаха изправени. Ала това беше и заради факта, че тези извънземни не приличаха въобще на онези, с които Ейвъри се беше сражавал на борда на превозвача. Последните напомняха на сержанта на влечуги, ходещи на два крака. А тези, които сега се освобождаваха от предпазните си колани, приличаха на потомство от кръстосването на горила и мечка гризли. Това бяха космати гиганти, чиито рамене бяха толкова широки, колкото височината на среднотатистически човек, а юмруците им можеха лесно да обгърнат главата на Ейвъри.

— Сър? — Въпреки влагата във въздуха, Ейвъри усети как устата му изсъхва. — Не очаквахме това.

— Обясни — отвърна Пондър.

— Тези са по-големи. И имат брони.

— Ами оръжията им?

Ейвъри забеляза, че от металните плочи стърчат остри шипове, опасващи гърдите, раменете и бедрата на извънземните. Те биха били смъртоносни в ръкопашен бой. Ала всяко извънземно имаше също и дебело оръжие с късо дуло, затъкнато в пояса му. Първоначално Ейвъри предположи, че те носят и ножове, ала след това осъзна, че сърповидните остриета са прикрепени към оръжията им на пояса, подобно на щикове. Те стърчаха напред, за да промушват, а извивката им явно служеше за разсичане. Извънземното, което според Ейвъри беше техният водач, понеже носеше златиста броня и шлем с гребен под формата на латинската буква „V“, стърчащ назад от главата му подобно на два назъбени триона, носеше допълнителен предмет — чук с дълга дръжка и каменна глава, който може би беше тежък колкото Бърн.

— Едрокалибрени пистолети — отвърна Ейвъри. — И чук.

— Повтори отново.

— Гигантски чук, сър, който носи техният водач.

Пондър пренебрегна това и след секунда попита:

— Нещо друго?

Когато извънземното в златиста броня пристъпи напред към ръба на отделението, ноздрите му се издуха. То насочи брадичка към дърветата, директно към скривалището на Второ отделение на Първи взвод и неговите другари в сини брони оголиха огромните си кучешки зъби, улавяйки човешката миризма с предупредително ръмжене.

— Трябваше да приготвим барбекю... — измърмори Ейвъри.

— Повтори отново?

— Не са вегетарианци, сър. И може да пожелаят да видят какво има на масата.

Настъпи пауза, докато Пондър предаваше информацията на Ал-Сигни и губернатор Тюн.

— Нямаме време за това, Джонсън. Докарай ги насам.

Ейвъри не беше осведомен за всички официални дискусии между Ал-Сигни и Тюн и това, което бяха решили да направят, за да

накарат извънземните си посетители да се почувстват като у дома си. Ала Джилън му беше казала, че първият товарен съд, който извънземните са атакували, е пренасял плодове и че тя и Тюн са се съгласили, че по-големият добив би бил добър подарък за „добре дошли“. Един дар от плодове и зеленчуци символично би демонстрирал селскостопанското предназначение на Харвест. А предложението да споделят с извънземните изобилието на планетата беше в основата на офортното изкуство на Мак.

Ала сега, след като бяха видели, че съществата са месоядни и имат страховити оръжия, за Ейвъри беше ясно, че не са се спуснали на повърхността, надявайки се да им бъде поднесена вкусна плодова салата. Те искаха нещо друго. И си личеше, че са готови да го вземат, без значение, че някой можеше да им откаже.

Ейвъри пристъпи напред към спускателния кораб и спря на няколко метра пред извънземното в златиста броня. Внушителният звяр присви жълтите си очи.

— Дас, ела при мен! — каза Ейвъри. — Бавно и внимателно.

Водачът на Първо отделение на Първи взвод излезе напред от формацията и закрачи към Ейвъри. Движейки се бавно и премерено, сержантът свали от рамото си своята BR55, изкара пълнителя ѝ, след което извади останалия куршум в патронника и после ги подаде на Дас. Очите на извънземното проблясваха, докато следеше с очи всяко движение от процеса по изпразването на оръжието. Ейвъри протегна празните си ръце, подчертавайки своите действия. „Добре, помисли си той. Сега сте вие.“

С дрезгаво издишване съществото със златистата броня хвана чука си под главата му. То плъзна оръжието си нагоре и над рамото си, подавайки го на своя по-нисък придружител в синя броня. Другото извънземно неохотно пое оръжието едва след като водачът му категорично изръмжа. След което, правейки знаци към Ейвъри, вдигна косматите си лапи, разкривайки черните си и остри нокти.

Ейвъри кимна.

— Дас. Отдръпни се назад.

Когато водачът на отделението се върна във формацията си, Ейвъри постави ръка върху гърдите си, след което посочи към оранжерията. Ал-Сигни го беше насърчила да използва минимално жестовете с ръцете си, за да не нанесе, без да иска, някаква обида. Ала

сержантът не се нуждаеше от убеждаване. Той беше сигурен, че извънземните вече са били обидени от това, което двамата с Бърн бяха направили с първия им кораб и екипажа му и знаеше, че ако по погрешка вдигнеш ръце и направеш знак, показващ „вървете на майната си“, това нямаше да намали негодуванието им.

Поради това той внимателно продължи да движи ръката си и да посочва с нея, докато извънземното със златиста броня най-накрая не скочи от отделението на кораба, като разтърси тревата и потъна цели шест инча в почвата. Войниците, които стояха от другата страна на кораба и още не бяха видели извънземните, нервно отстъпиха назад. Няколко от тях се огледаха към дърветата, канейки се да побегнат.

— Спокойно — изръмжа Ейвъри по микрофона в гърлото си, когато придружителите в сини брони също скочиха на земята.

Сега, когато и трите същества бяха излезли на светло, Ейвъри забеляза, че всяко от тях имаше козина с различен цвят, която стърчеше от пролуките в броните им. Козината на водача беше светлосива, почти сребриста. Един от неговите придружители имаше тъмнокафява козина, а тази на другия беше жълто-кафява. Вторият придружител всъщност беше малко по-висок от водача и по-мускулист, въпреки че Ейвъри знаеше, че това е все едно да сравнява два модела бойни танкове. Единият можеше да тежи повече от другия, ала нито един от тях не би се затруднил да размаже наемниците от Първо отделение на Първи взвод.

Ала засега съществата изглеждат бяха готови да им угодят. Водачът им постави косматата си длан върху нагръдника си, след което посочи към Ейвъри и после към оранжерията. Сержантът кимна и скоро невероятната четворка крачеше през поляната към едно гранитно стълбище, което водеше към средната тераса на градините. Ейвъри водеше, а след него вървяха извънземното със златистата броня и двамата му придружители.

— Потеглихме — прошепна Ейвъри в микрофона. — Дотук всичко е наред.

На върха на стълбите една пътека от плочки се стрелваше на изток през горичка от череша и круши. Дърветата бяха цъфнали преди няколко седмици и цветовете им бяха започнали да падат върху грубо одяланите камъни на пътеката. Когато извънземните започнаха да пристъпват тежко по нея, розово-жълтеникавите венчелистчета

полепнаха по широките им, голи стъпала, образувайки още по-големи отпечатъци в разноцветния килим. За съжаление приятният аромат на венчелистчетата не можеше да прикрие мускусната миризма на извънземните. Мощният мирис накара Ейвъри да застане нащрек и той се зачуди какво биха регистрирали АРГУС устройствата.

На половината разстояние от друго стълбище, водещо нагоре към оранжерията, пътеката се разшири, за да побере правоъгълен фонтан, бликащ от земята. Неговите струи се управляваха от автоматичен таймер и скоро щяха да се активират. Засега плитката вода беше неподвижна и докато Ейвъри насочваше групата покрай южната страна на фонтана, видя втория извънземен спускателен кораб, който все още кръжеше високо над дърветата и сега се отразяваше в чистата, студена вода. Спускателният кораб сега се движеше по-бавно и Ейвъри трудно разграничаваше воя му на фона на звуците от пенещата се река.

Изкачвайки се по второто стълбище, Ейвъри видя вторите отделения на Първи и Втори взвод, наредени в криволичеци редици пред оранжерията. Между тях и стълбите, в средата на поляната на най-горната тераса, беше сложена широка дъбова маса, покрита с искрящо бяла покривка, върху която имаше огромна кошница, пълна с плодове. Ейвъри направи няколко стъпки към масата, след което се обърна към извънземните, като направи възпиращ жест с дланите си. И трите същества се взираха в оградения с колони вход на оранжерията, където току-що се беше появила човешката делегация, състояща се от Тюн, Педерсен, Пондър и Ал-Сигни, а старши сержант Бърн вървеше зад тях.

Педерсен носеше обичайния си сив ленен костюм, докато губернаторът беше облякъл крепон на жълти и бели ивици, подобен на този, който беше носил по време на празника на слънцестоенето. Както обикновено грамадата на губернатора опъваше по шевовете костюма му, като го караше да изглежда като обикновен фермер, какъвто си беше, а не като влиятелен политик, за какъвто се надяваше да го възприемат извънземните. Ала въпреки хватката на плата, Тюн пристъпи напред с изпъчени гърди и прибрани назад рамене с крачка, която подсказваше, че той е толкова уплашен от бронираното трио, колкото можеха да го уплашат група парламентаристи от Харвест.

Пондър и капитан трети ранг носеха парадните си униформи и шапки. Той беше в тъмносинята си униформа на пехотните корпуси, а

тя беше облякла бялата си униформа. За да улесни извънземните в разпознаването на пола ѝ, Ал-Сигни беше сложила пола, дълга до коленете. Също като Ейвъри, Бърн носеше бойната си униформа, а на лицето му беше изписана суровата физиономия, която беше резултат от непотвърдените му очаквания — това не са извънземните, които бяха очаквали. Сините очи на високия ирландец се стрелкаха напред и назад изпод ръба на шапката му, докато бързо преценяваше мишниците и бронята на съществата.

— Благодаря ви, старши сержант — каза Тюн. — Аз ще поема оттук.

— Да, сър.

Ейвъри се завъртя на пети и пристъпи към предната част на масата, където се срещна с Джилън. Бърн застана на северозападния ъгъл, ограждайки Пондър във фланг. Педерсен пристъпи между Тюн и масата с голямо комуникационно устройство, пъхнато под мишница.

— Добре дошли на Харвест! — тържествено каза Тюн. — Аз съм неговият ръководител. — Той се потупа по гърдите. — Тюн.

Извънземното в златиста броня изпухтя. Ала не стана ясно дали това е свързано с неговия биологичен вид, ранг или име. Или пък то просто искаше губернаторът да продължи своето неразбираемо представяне.

Въпреки езиковата бариера Ал-Сигни мислеше, че е уместно да се направи опит за вербална комуникация, дори и само за да запише някаква част от речта на извънземните, която по-късно да бъде подложена на анализ. Тюн беше настоял той да говори през цялото време и въпреки че капитан трети ранг се беше съгласила, тя беше положила усилия да изясни, че стегнатата реч е от ключово значение, понеже най-лошото нещо, което Тюн можеше да направи, беше да разстрои извънземните с прекаленото си говорене.

Губернаторът изчака, давайки шанс на водача да произнесе някакви встъпителни думи. Ала той не проговори. Тюн тъкмо се канеше да започне едно дълго представяне, когато Ал-Сигни се изкашля. Ейвъри разбра, че очевидно Джилън беше проумяла, както и той самият, че извънземните не бяха много търпеливи. Докато съществото в златиста броня беше положило усилия да остане съсредоточено върху речта на Тюн, козината му беше започнала да

настръхва. И Ейвъри не беше много сигурен, ала изглежда по-ниският придружител беше започнал да изпуска много по-силна миризма.

Тюн хвърли на Ал-Сигни раздражен поглед, ала побутна Педерсен напред. Министърът на правосъдието извади комуникационното устройство от подмишницата си и го подаде на извънземните. Секунда по-късно прозвуча оркестрална версия на химна на Харвест от говорителите на устройството, а видеопрезентацията запълни дисплея му. Ейвъри беше гледал презентацията предишната вечер. Тя представляваше официалното представяне на планетата, което беше гледал при първоначалното си спускане от Тиарата. Въпреки че в тази версия липсваше разказа на Мак, тя съдържаеше същия селскостопански пейзаж и имаше почти същата продължителност — ДЖОТУНИ работеха на полетата, гондоли товареха продукцията в контейнерите на товарните кораби, семейства се наслаждаваха на своята храна. Това беше монтаж на клипове, който даваше добра представа за живота на Харвест, като се стараеше да не подсказва за съществуването на други светове като него.

Презентацията продължи известно време. Ала Ейвъри знаеше, че извънземните наистина нямаше да имат никаква полза от нея. В един момент, Мак, който управляваше оборудването за наблюдение чрез един спомагателен мотор, скрит в оранжерията, започна да манипулира презентацията, за да тества реакциите на извънземните. Дали видът на ДЖОТУНИТЕ ги беше смутил? И ако беше така, как се отразяваше това на езика на тялото им? Ейвъри беше работил с достатъчно офицери от ВСР и знаеше колко са фокусирани върху събирането на добра разузнавателна информация, а той беше сигурен, че Джилън е дала на изкуствения интелект дълъг списък с въпроси.

Ала докато сержантът наблюдаваше как вторият спускателен кораб прави още един кръг над градините, като изчезна за кратко зад дърветата на север, преди да се появи отново, той се зачуди в продължение на колко време Ал-Сигни щеше да позволи този експеримент да продължи. След като извънземните се размърдаха в броните си след пет минути, тя безгрижно сви косата си на кок. Това беше неуловим сигнал към Мак, който наблюдаваше през камерите си, да спре презентацията. Секунда по-късно химнът на Харвест свърши и

презентацията приключи. Педерсен сложи комуникационното устройство отново под мишница.

Извънземното със златиста броня изръмжа към единия си придружител, който извади малък, квадратен метален лист от колана си. Водачът взе листа и го подаде на Тюн. С учтива усмивка губернаторът проучи подаръка. Миг по-късно той каза на своя министър на правосъдието.

— Погледни, Рол. Виждаш ли картинката? Точно както ние направихме с превозвача!

— Мисля, че това е парче от превозвача.

— Ала виждаш ли какво са гравирани върху него?

Педерсен проточи врат към металния лист.

— Искат да търгуваме.

— Точно така!

— Губернаторе — каза Джилън, — позволете ми.

Тюн пристъпи назад към масата и подаде листа на Джилън. Ейвъри хвърли един поглед през рамото ѝ, за да може също да види.

Това наистина беше парче от титаниевия корпус на товарния съд. Идеално отрязан квадрат. На картината имаше две фигури, които бяха издълбани много по-реалистично, за разлика от тези на Мак. Едната фигура представляваше със сигурност извънземното в златиста броня. Тя носеше чук на гърба си и шлем със същата „V“-образна форма. Човекът на картинката приличаше на мъж, ала можеше да бъде всеки. За изненада на Ейвъри, човекът предлагаше нещо, което приличаше на голям пъпеш с пъстра кора. Тюн изглежда беше направил същия извод, защото затършува дълбоко в кошницата и извади един голям и ароматен пъпеш. Усмивайки се още по-широко отпреди, той отнесе плода на извънземното в златиста броня и му го подаде с лек поклон.

— Моля ви, вземете го — каза губернаторът. — Можем да ви дадем още много от тях.

Извънземното взе пъпеша в дланта си и предпазливо го подуши.

Когато Тюн започна да разяснява добродетелите на търговията между видовете, Джилън обърна листа от другата страна. Ейвъри видя как голият ѝ врат настръхва.

— Губернаторе, те не искат храна.

— Не бъди толкова сигурна, капитане. Аз мисля, че това извънземно ще си отхапе от пъпеша.

— Не — продължи Джилън с равен тон. — Погледнете.

Ейвъри също погледна. От другата страна на металния лист имаше увеличена рисунка на пъпеша, който представляваше, както сержантът осъзна, карта на Харвест, центрирана върху Утгард. Това, което Ейвъри беше помислил за орнаменти върху кората на пъпеша, всъщност представляваше детайли от повърхността на планетата — линиите на влаковете на магнитна възглавница, пътищата и очертанията на по-големите градове. Извънземните бяха направили щателно изследване на планетата и освен това бяха добавили някакви обозначения.

Сложни символи бяха пръснати по цялата планета. Всички символи бяха идентични и се състояха от два концентрични кръга, украсени с извивки във вътрешността си. Ейвъри нямаше никаква представа, какво показваха символите, ала това беше неуместно. Джилън изказа на глас това, което той беше осъзнал.

— Те търсят нещо конкретно. Нещо, което считат, че им принадлежи. — Тюн се взря в металния лист, като правеше всичко възможно да поддържа дипломатичната си усмивка, докато Джилън го обръщаше от една страна на друга. — Губернаторе — прошепна тя, — те искат от нас да им предадем цялата планета.

В този момент извънземното в златиста броня изляя и подаде пъпеша на Педерсен.

— Не, не. — Министърът на правосъдието вдигна ръка и пристъпи назад. — Задръжте го.

Извънземното наклони глава и изляя отново. Сега Ейвъри беше сигурен, че мускусната миризма, разнасяща се от по-ниския му придружител, беше станала по-силна. Сержантът сбърчи носа си, когато се изпълни с вонята на оцет и катран. Той започна да се бори с инстинкта си да извади своя пистолет М6, прибран в кобура на бедрото му. В този момент проехтя кратка стрелба от една пушка МА5 от най-ниската тераса на градините. Ейвъри не разбра, дали това беше резултат от нечие огромно нервно напрежение. Ала в кратката тишина, която последва, той чу един дрезгав извънземен вой откъм дърветата надолу по реката.

След това всичко се случи много бързо.

По-високият придружител извади пистолета от колана си, преди Ейвъри да успее да направи това или Бърн да свали бойната пушка от

рамото си. Оръжието със закачен на него щик изгърмя и един метален клин с цвят на магнезий се заби в гърдите на Педерсен. Министърът на правосъдието изпусна пъпеша и комуникационното си устройство и падна на колене, отваряйки и затваряйки устата си като риба на сухо. Той беше най-близо до водача със златистата броня и беше станал жертва на близката дистанция.

Сержантите откриха стрелба по придружителите, които се намираха най-близо до позициите им. Бърн стреляше към по-високото извънземно, а Ейвъри към по-ниското. Ала куршумите им не направиха нищо върху броните им. Всъщност те дори не се докоснаха до тях. Всеки изстрел беше отразен от невидимите енергийни щитове, които следваха очертанията на бронята и проблясваха при всяко попадение.

— Залегнете! — Ейвъри изкрещя към Тюн, когато по-ниският придружител подхвърли чука на своя водач, а самият той сграбчи Джилън и я събори грубо на земята.

Гигантът със сребриста козина веднага вдигна тоягата над главата си, приготвяйки се да нанесе удар в средата на тялото. Главата на Тюн щеше да бъде отделена от раменете му, ако капитан Пондър не го беше изблъскал и не бе поел удара със собственото си тяло. Чукът уцели капитана в протезата на лявата му ръка и го запрати на кълбета във въздуха. Той се приземи на север от Бърн и се плъзна на цели двайсет метра по покритата с роса трева.

Сега по-ниският придружител беше извадил пистолета си. Когато съществото се прицели в Ейвъри, той прегърна здраво Джилън, предпазвайки дребното й тяло със своето собствено. Разполагаше с още една секунда, за да помисли за втори път върху изказването на капитана, че са обучили добре войниците и че са готови за мигновените решения на живот и смърт, които трябваше да се вземат по време на битка, когато чу пронизителното тройно тракане на пушката BR55 на Дженкинс. По-ниското извънземно нададе изненадан вой, когато един откос извънтя в шлема му, отмятайки огромната му глава назад. И тогава всичко, което Ейвъри успя да долови, беше пищенето на куршумите над главата си, понеже двайсет и четири войници откриха огън с автоматична стрелба.

Поемайки много изстрели, по-ниското извънземно се олюля и отстъпи назад. Наклони се наляво и надясно, сякаш се бореше с

невидим рояк пчели. След това енергийните му щитове проблеснаха и изчезнаха, а бронята му започна да отделя синьо-зелен пушек и искри, когато още дузина куршуми от МА5 се врязаха в незащитените му метални плочи.

Сега беше ред на извънземните да защитят другарите си. Водачът се втурна към по-ниския си събрат, обръщайки гръб на оранжерията. Златистата му броня явно имаше по-силни щитове, защото дори концентрираният огън на вторите отделения от двата взвода не можа да ги свали. По-високият придружител нададе оглушителен рев и започна да стреля по фланга на наемниците от север на юг, прикривайки водача си, докато той помагаше на ранения си другар да слезе надолу по стълбите към втората тераса. Ейвъри не знаеше колко от наемниците по дължината на оранжерията бяха улучени и дали викаха заради току-що нанесените им рани или заради количеството на отделения адреналин.

— Спрете огъня! Спрете огъня! — извика Бърн.

Наемниците стреляха директно над неговата глава и тези на останалите. Някои от изстрелите им бяха попаднали доста близо до тях.

— Добре ли си? — попита Ейвъри, отдръпвайки се на юмруци от Джилън.

— Върви — каза тя. — Добре съм.

Ала тя изглеждаше леко изплашена. Също като онзи ден в болницата, това беше още един временен пробив в невъзмутимата ѝ фасада. Този път Ейвъри само кимна.

— Алфа едно! Изтеглете се! — извика Ейвъри, изправяйки се на крака. — Махнете се от онзи спускателен кораб!

Сержантът можеше да долови пулсирането на енергийно оръжие и беше сигурен, че установката на първия спускателен кораб се беше задействала, много преди да се обърне на юг и да види яркосините струи от плазмен огън, които заливаха поляната на най-ниската тераса и образуваха прикриваща стрелба, която даваше възможност на бронираните извънземни да се изтеглят.

— Къде отиваш, по дяволите? — извика Бърн, докато Ейвъри спринтиреше покрай него.

— Към реката!

— Идвам с теб!

— Не! Трябва да привлечеш огъня на онази установка, докато аз обикалям по фланга!

— Второ отделение! Мърдайте! — изкрещя Бърн. — Хийли! Довлечи си задника тук!

Ейвъри видя как санитарят бързо излиза от оранжерията иззад атакуващите наемници и се насочва към Пондър с медицински комплект в ръце. Капитанът отпъди Хийли и го насочи към безжизненото тяло на Педерсен. След което Ейвъри атакува към редицата от дървета.

— Стисен! Докладвай! — извика той по микрофона.

— Поемаме вражи огън, старши сержант! — Статичен шум изкривяваше гласа на водача на Първо отделение от Втори взвод. — Там! Ето там! — изкрещя той на един от мъжете си.

— Дръжте се! — Ейвъри скочи надолу към каменистия насип върху средната тераса на градините. — Идвам!

Ейвъри бягаше колкото можеше по-бързо, като прескачаше камъните и заобикаляше дърветата с череша и круши. Дишайки тежко, той се промуши през последния клон с разцъфнали цветове, ала изведнъж спря, като наклони тялото си назад и размаха бясно ръце. Ако се беше движил по-бързо, щеше вече да е паднал в реката. Тук, на ръба на градините, Мимир се връзваше дълбоко в Бифрост, като образуваше поредица от спускащи се надолу вирове. Тези широки варовикови котли бяха пълни с бяла вода, която ставаше толкова попенлива, колкото повече се приближаваше към върха на водопадите.

Когато Ейвъри възстанови равновесието си, вторият спускателен кораб прелетя над главата му и спря върху отсрещния край на най-близкия вир. Проследявайки спускането на кораба надолу, сержантът забеляза друго от големите извънземни, което се приближаваше между магнолиите върху най-ниската тераса на градините и имаше черна козина и червена броня. То също носеше пистолет с щик и използваше оръжието, за да прикрива изтеглянето на шепя по-ниски същества със сива кожа, които носеха конусовидни оранжеви раници. Ейвъри видя блестящите дула на МА5 сред дърветата. Ала извънземното в червена броня бързо изстреля един залп от горящи клинове, за да накара наемниците, осмелили са да отвърнат на огъня, да замлъкнат.

Ейвъри вдигна пистолета си и изпразни пълнителя му. Той знаеше, че куршумите му няма да пробият щитовете, ала всичко, което

искаше да направи, беше да привлече вниманието на съществото, като по този начин предпази останалите войници.

Когато куршумите на Ейвъри проблеснаха върху щитовете на гърба му, извънземното се обърна. Ала в този момент сержантът вече бягаше на юг, за да се скрие зад една скала. Той презареди и се показа от едната страна на камъка, надявайки се да застреля някое от помалките извънземни. Но повечето от тях вече се бяха качили на борда на спускателния кораб. Само едно от тях изоставаше и в момента се луташе между дърветата. Едната му ръка беше отпусната от едната му страна и изглежда беше ранено. Ейвъри тъкмо щеше да го довърши, когато бронираното извънземно грабна ранения си другар за задната част на врата, свали маската му и го хвърли във водовъртежа. Съществото потъна под повърхността, след което изплува отгоре, улавяйки чифт съскащи маркучи, свързани към резервоара му, но после се свлече в следващия вир, а оттам падна във водопада.

Докато се случваше това братоубийство, установката на втория спускателен кораб влезе в действие и Ейвъри трябваше скоро да се хвърли зад скалата, за да избегне изгарящите изстрели от плазма. Плисъкът на йонизирани газове върху камъка накара сержанта да стисне здраво зъби. Ала след няколко секунди огънят от установката спря. Ейвъри чу грохота на антигравитационни генератори, понеже спускателният кораб се беше завъртял нагоре към небето. Когато излезе иззад скалата, всички извънземни си бяха отишли.

— Спрете огъня! — изрева Ейвъри, когато приближи магнолиите на далечния край на вира. — Приближавам се! — Зад себе си можеше да долови тракането на пушките на двете отделения, които стреляха по първия спускателен кораб, докато апаратът се издигаше над градините. — Какво стана? — изръмжа на Стисен, когато приближи една група войници от Първо отделение на Втори взвод.

Мъжете се бяха скупчили близо един до друг сред гранитни камъни, покрити с мъх. Те бяха осеяни с дупки, в които имаше блестящи остатъци от огнените клинове на извънземното с червената броня. Малки пламъчета горяха сред околната папрат на местата, където изстрелите бяха рикоширали.

— Какво се случи? — попита отново Ейвъри.

Ала нито Стисен, нито някой от отделението каза нещо. Повечето от тях дори не погледнаха Ейвъри в очите.

Битката беше напмпала Ейвъри с адреналин и той тъкмо щеше да загуби самообладание, когато осъзна, че наемниците гледат нещо. Отне му секунда да разбере, че обектът, размазан върху гранитните отломки, беше осакатеното тяло на човешко същество. И това се случи, едва когато Ейвъри коленичи до трупа, разпознавайки закръгленото тяло на Озмо с момчешкото му лице, по което имаше струйки от собствената му кръв. Войникът беше изкормен.

— Казах му да стои настрани от поляната. — Стисен преглътна трудно. — Не исках да пострада.

Ейвъри стисна зъби. Ала знаеше, че водачът на отделението нямаше как да предугади изненадващата атака в гръб от втория спускателен кораб, който се беше промъкнал ниско над реката и тайно беше свалил второ подразделение от извънземни.

— Видя ли как го улучват? — попита Ейвъри.

Стисен поклати глава.

— Не.

— Беше едно от малките — прошепна Бърдик, като очите му останаха фиксирани върху разпръснатите вътрешности на Озмо. — То го повали на земята. И после направо го разкъса.

— Чух оръжието му да стреля — каза Стисен. — Но беше много късно.

Ейвъри се изправи на крака.

— Има ли други пострадали?

Стисен отново поклати глава.

— Бърн, обади се — изръмжа Ейвъри.

— Капитанът е ранен лошо. Вторите отделения имат трима ранени, единият от които сериозно е пострадал. Дас казва, че неговите момчета са добре.

— А Тюн?

— Не е доволен. Педерсен е мъртъв.

— Натам бяха тръгнали нещата.

— По-добре да се изнасяме, Джонсън. Копелетата може да се върнат.

— Съгласен — сниши глас Ейвъри. — Трябва ми чувал.

— За кого?

— За Озмо.

— Мамка му — изруга Бърн. — Добре. Ще кажа на Хийли.

Ейвъри свали шапката си и прокара ръка по челото си. Гледайки надолу към Озмо, той забеляза, че войникът все още стиска здраво своята МА5 в дясната си ръка. Старши сержантът беше доволен от това, че Озмо все пак беше видял врага си и беше имал шанс да стреля по него. Стрелбата от пушката на Озмо беше предупредила другарите му за опасността и беше спасила живота им с цената на неговия собствен. Ейвъри се опита да не се обвинява за случилото се. Също като Стисен, той беше направил най-доброто, на което беше способен. Озмо просто беше първият войник, паднал в сражението. Надявайки се той да бъде и последният, сержантът твърдо прие факта, че извънземните току-що бяха започнали война, което му подсказваше, че жертвите ще бъдат още повече.

Макабей освободи чука си и го остави да падне върху пода на отделението за войниците. Това беше Юмрукът на Рукт, древно оръжие, което се предаваше от един вожд на друг през поколенията в клана му. То заслужаваше по-голямо внимание. Ала Макабей беше прекалено загрижен за Луциний, за да спазва церемонията. Предците му трябваше да проявят разбиране.

— Ворений! Побързай! — изрева той, влизайки навътре с Луциний.

„Спирит“-ът се разтресе силно, докато се насочваше към мъгливото небе и дори могъщият вожд се затрудни в стремежа си да подпре безжизненото тяло на своя другар от глутницата върху вътрешната стена на отделението.

Ворений се запъти надолу към отделението, като носеше портативна медицинска апаратура. Той постави осмоъгълната кутия до краката на Луциний, след което го задържа неподвижно, докато Макабей закопчаваше предпазни колани около краката и ръцете му. „Спирит“-ите на Сангхейлите разполагаха със сложни силови полета, които бяха предназначени да държат техните воители прави. Ала на Макабей му беше забранено да използва и тази технология и трябваше да се намери друго решение.

— Дай ми един компрес! — Макабей свали нагръдника на Луциний.

В средата на металната плоча имаше процеп, през който се процеждаше тъмночервена кръв. След като освободи нагръдника, Макабей заглади кафявата козина на ранения си другар, опипвайки две свистящи дупки в гърдите му. Оръжията на извънземните бяха пробили единия бял дроб на Луциний, поради което той беше изпаднал в безсъзнание.

Ворений подаде на Макабей тънко парче от оцветена в бронзов цвят мрежа. След като бъдеше внимателно поставена, тя щеше да образува частична превръзка върху раните, позволявайки на въздуха да излиза, когато Луциний издишва, но нямаше да може да влиза друг въздух отново, когато вдишваше. Докато белият дроб беше увреден, тя щеше да изпомпва въздуха от него. Мрежата съдържаше също коагулант, който щеше да задържи кръвта на младия Джиралханае вътре в тялото му. Когато се върнеха на „Светкавично покръстване“, Макабей щеше да остави автоматичния хирургически комплект да свърши останалото.

„Ако се върнем обратно“, изръмжа на себе си вождът, докато „Спирит“-ът се накланяше дясно на борд, изпълнявайки още една избягваща маневра. Досега извънземните не бяха активирали никакви зенитни устройства, ала Макабей беше сигурен, че ще го направят. Оръжията на пехотата на извънземните бяха доста недодялани, подобно на тези на Джиралханае в момента на контакта им с мисията на Сан Шиум. Ала би трябвало да разполагат с някакви ракети или други кинетични оръжейни системи, или планетата им би останала незащитена. А Макабей не вярваше, че извънземните са толкова глупави.

— Чичо? Ранен ли си? — Гласът на Тартарий проехтя от комуникационния модул на Макабей.

— Не! — Вождът хвана Ворений отзад за врата и добави, поглеждайки към Луциний. — Наблюдавай го. — Ворений кимна в знак на съгласие. — Успяхте ли да вземете някаква реликва? — Макабей попита Тартарий, когато коленичи и взе в ръка Юмрука на Рукт.

— Не, вожде.

Макабей не можа да се сдържи и изпусна една гневна въздишка.

— Но Светилото показва дузина свещени обекти, които бяха на една ръка разстояние!

— Не намерих нищо, освен техните войници.

Макабей се промъкна към кабината на „Спирит“, като се държеше със свободната си ръка за стената на отделението, за да запази равновесие, докато спускателният кораб продължаваше зигзагообразното си издигане.

— Проведохте ли щателно проучване?

— Унггоите бяха нетърпеливи и развалиха редиците — изръмжа Тартарий. — Не успяхме да използваме елемента на изненадата.

— Дяконе — излая Макабей, докато се навеждаше към кабината, — кажи ми, че имаш по-добри новини.

Друг Джиралханае на име Ритул, който беше прекалено млад и още не беше заслужил окончанието „ий“, което се даваше на мъжете, управляваше уредите. Макабей би предпочел да разполага с по-опитен пилот, ала при положение, че имаше общо петима Джиралханае на двата „Спирит“-а трябваше да остави на борда на „Светкавично покръстване“ някои от своите по-възрастни и опитни членове от глутницата, в случай, че възникнеше извънредно положение.

— Сензорите регистрираха огромно количество комуникационен трафик по време на преговорите — заглушеният глас на Дадаб изписка по сигнализиращото устройство в кабината, понеже той беше останал на мостика на крайцера. — Светилото обработи данните и представи своята преценка. — След това направи пауза и добави — Долу има Оракул, точно както предполагахме!

— Да бъдат благословени Пророците! Къде е?

— Сигналят идва от бялата метална структура в градините.

Толкова близо! Вождът изрева.

— Ако не са били Унггоите, щях поне да успея да го видя! — Ала бързо овладя разочарованието си. Знаеше, че само Пророците имат достъп до свещения Оракул във „Висша щедрост“ и въпреки неистовото му желание за такова причастие, към него беше проявявано високомерие заради скорошното му покръстване. Ала не беше грях да изпитва гордост от съобщението, което беше принуден да изпрати.

— Изпратете вест на заместник-министъра — каза Макабей, а гърдите му се издуха в златистата му броня. — Мощехранителницата е по-богата, отколкото очаквахме. Най-накрая намерихме втори Оракул, който говори от името на боговете!

ГЛАВА 16

„Висша щедрост“, Бледнеещите часове, 23-та епоха на Съмнението

Вечерите в основния купол на „Висша щедрост“ обикновено бяха тихи и кротки. Гърлените викове от масовите молитви на Унгоите понякога се чуваха от по-ниските участъци, но в горните кули беше спокойно. Сан Шиум, които наричаха тези кули свой дом, предпочитаха да прекарват часовете между залеза и изгрева в почивка или безмълвно съзерцание.

„Но не и тази вечер“, помисли си министърът на Твърдостта. Неговото кресло висеше неподвижно между два празни антигравитационни шлепа, бездействащи около трите масивни подпори на бойния кораб на Предшествениците. Светещият диск на купола грееше слабо, имитирайки лунна светлина, която не можеше да стопли въздуха. Министърът на Твърдостта пристегна пурпурните си одежди около прегърбените си рамене и се взря в рядко срещаната суматоха в кулите.

Светлини блестяха по висящите градини на сградите. Пръстени с весело облечени Сан Шиум се плъзгаха от едно въздушно парти към друго. В среднощния бриз се долавяше музика от застъпващите се триумфални звуци на опънати струни и биещи камбани. Тук и там избухваха фойерверки и в тържествуващата тъмнина разцъфваха разноцветни искри.

Всичко това отбелязваше едно значимо събитие, което се случваше само два пъти през всяка Епоха. Тази вечер всички женски Сан Шиум, които са имали късмет да изнесат деца, гордо показваха рожбите си. И доколкото министърът на Твърдостта можеше да прецени, числеността им беше доста добра. Въпреки че самият той никога не се беше сдобивал с наследник, като оставеше настрана тежестта на този факт, можеше да се усмихне доволно.

В Съглашението имаше малко повече от двайсет милиона Сан Шиум. Техният брой въобще не беше голям в сравнение с милиардите последователи на вярата, ала беше значително повече от няколко

хилядите индивиди, които бяха напуснали далечния роден свят на Сан Шиум преди много време.

Предците на министъра на Твърдостта бяха прекратили отношенията си с останалите от своя вид заради същото разногласие, което впоследствие ги беше накарало да се изправят срещу Сангхейлите — дали предметите на Предшествениците трябваше да се оскверняват, за да се отключи пълният им потенциал. Във вътрешните дебати между Сан Шиум по този въпрос бойният кораб на Предшествениците беше станал ключов елемент и за двете страни в спора. Той беше обект, в който мнозинството Стоици не желаеха да влязат, за разлика от малцинството Реформатори, които отчаяно желаеха да го изследват. В кулминацията на този братоубийствен конфликт повечето ревностни Реформатори бяха влезли в бойния кораб и се бяха барикадирали вътре. Докато Стоиците обсъждаха какво да направят, понеже не можеха да унищожат обекта, който обожествяваха, Реформаторите бяха активирали съда и бяха полетели с него, вземайки голям брой Сан Шиум със себе си.

В началото Реформаторите бяха в екстаз. Бяха оцелели и успели да избягат заедно с най-голямата награда от спора. Те се бяха отдалечили от родната си система, присмивайки се на горчивите сигнали на Стоиците, които съобщаваха, че Боговете ще ги прокълнат заради тяхната кражба. Ала след това Реформаторите преброиха членовете си и за свой ужас осъзнаха, че може би наистина са обречени.

Проблемът беше в ограничения запас от гени. Само с хиляда индивиди в популацията си, размножаването скоро щеше да стане сериозен проблем. Кризата се усилваше и поради факта, че забременяването сред Сан Шиум, дори и в идеални условия, беше рядко срещано. Женските по принцип бяха плодовити, но на интервали, които се редуваха през големи периоди от време. За първите Пророци на борда на бойния кораб на Предшествениците възпроизводството бе станало внимателно управляван процес.

— Бях започнал да мисля, че няма да дойдеш — каза министърът на Твърдостта, когато креслото на заместник-министъра на Спокойствието се плъзна между шлеповете.

Пурпурните одежди на по-младия Сан Шиум бяха набръчкани и докато той се покланяше в креслото си, златните халки в брадичката

му се заплетоха в една от многото цветни гирлянди около врата му.

— Поднасям извиненията си. Трудно ми беше да се измъкна.

— Мъжкар или женска?

— И едното, и другото.

— Поздравления.

— Ако чуя още веднъж това, ще се разпищя. Да не съм ги създал аз тези копелета. — Думите на заместник-министъра се сливаха, а пръстите му бърникаха непохватно и докато си освобождаваше брадичката, изтръгна гирляндите от врата си и ги захвърли настрани.

— Ти си пиан — каза министърът на Твърдостта, наблюдавайки как гирляндите политат надолу в тъмнината.

— Да, пиан съм.

— Трябваш ми трезвен.

Министърът на Твърдостта бръкна в одеждите си и извади малка фармацевтична сфера.

— Как е нашият скъп Йерарх, Пророкът на Въздържанието?

— Имаш предвид Отеца? — Заместник-министърът всмукна сферата между сухите си устни. — През цялото време гледаше към мен.

Министърът на Твърдостта махна презрително с ръка.

— Ако действаме бързо, няма да може да направи нищо.

Заместник-министърът сви рамене и мързеливо сдъвка сферата.

— Ела. — Министърът на Твърдостта натисна холобутоните върху дръжката на креслото си. — И без това закъсняхме достатъчно.

Секунда по-късно двамата Сан Шиум забързаха към тесните средни палуби в бойния кораб на Предшествениците, които представляваха дебело триъгълно ядро, чиито три опорни рамена се свързваха с един вертикален корпус с подобна форма. На бледата светлина в купола, древният боен кораб на Предшествениците светеше в яркобял цвят.

— Изнудването — въздъхна министърът, — е толкова досаден инструмент. — Ала преди безупречното му служебно досие и откриването на мощехранителницата да им осигуряха тронове на Йерарси, министърът на Твърдостта знаеше, че сегашните им собственици трябваше да бъдат отстранени. „И те няма да направят това, освен ако не ги принудя.“

За съжаление Пророкът на Търпимостта и Пророчицата на Принудата бяха доказали, че не могат да бъдат отстранени. Повъзрастната пророчица току-що бе родила две двойки тризнаци. Заради напредналата си възраст беше изкарала тежка бременност. Истина беше, че това я беше накарало да загърби някои свои отговорности, ала министърът на Твърдостта знаеше, че ще бъде самоубийствено да се опита да омърси една от най-плодовитите и обичани омъжени женски на Сан Шиум. Пророкът на Търпимостта, който беше служил като министър на Единодушието в зората на Унггойския бунт, беше направил много, за да се подобрят отношенията между всички биологични видове в Съглашението. Той все още имаше подкрепата на много членове на Висшия съвет както от страната на Сангхейлите, така и от страната на Сан Шиум.

Ала третият Йерарх, Пророкът на Въздържанието, беше съвсем друго нещо. Този бивш прелат на „Висша щедрост“, който беше всъщност негов кмет, беше в Списъка на Безбрачието, който съдържаше имената на всички Сан Шиум, на които не беше позволено да се размножават. Заради лошото планиране на своите предци тези нещастни души никога нямаше да преживеят радостта да бъдат родители, защото техните гени сега се срещаха прекалено често и рискът да разпространят негативните си, рецесивни белези, беше прекалено голям.

Министърът на Твърдостта също беше в този списък, но това никога не го беше притеснявало много. Той държеше няколко наложници за редките случаи, в които имаше нужда от сексуално съешение, ала иначе не се чувстваше неудобно заради тази забрана.

Ала това тежеше на Пророка на Въздържанието.

Малко преди Киг-Ярите да попаднат на мощехранителницата, Пророкът на Въздържанието случайно беше заплодил една млада женска. Това не беше проблем, защото често пъти се правеха аборти в такива ситуации, ала женската, която беше станала майка за първи път, беше бясна, че министърът я бе излъгал за своето положение и изискваше да ѝ бъде позволено да отгледа потомството си. Остаряващият Йерарх беше обзет от желанието да види как неговите гени се предават на следващото поколение и не можа да убие неродените си деца или тяхната непоколебима майка.

Министърът на Твърдостта беше научил за назряващия скандал и беше уредил заместник-министъра на Спокойствието да изнесе обръщение пред Висшия съвет относно предстоящото раждане. В своето слово заместник-министърът беше изказал хвалебствие към всички родители и техните плодоносни съюзи, след което беше дискутирал по-обширните инвестиции в технологиите за генна терапия и други подобни, за да се сложи край на тиранията на Списъка за Безбрачие. Страстното представяне на заместник-министъра на Спокойствието беше накарало Пророка на Въздържанието да си помисли, че вярват в една и съща кауза. И тогава отчаяният Йерарх отиде при заместник-министъра с конкретно предложение, понеже любовницата му скоро щеше да роди. Предложението беше да обяви неговото потомство за свое собствено и така да си извоюва министерски пост по свой избор.

Министърът на Твърдостта беше много доволен от това, че планът му беше сработил, ала беше и също толкова шокиран от безочието на Йерарха. Ако предложението му бъдеше огласено на всеослушание, децата му щяха да бъдат убити, а той щеше да бъде свален от поста си и подложен на стерилизация. Сан Шиум, които съблюдаваха за спазването на ограниченията, наложени от Списъка, ревностно вършеха работата си и министърът на Твърдостта знаеше, че дори и Йерарх нямаше да се отърве от наказанието им.

Тази вечер беше ред на заместник-министъра на Спокойствието да направи контрапредложение към Пророка на Въздържанието — да се откаже доброволно от трона си, за да оставят скандала в тайна.

— Трябва да си я виждал — потрепери заместник-министърът.

Те бяха много близо до бойния кораб на Предшествениците и бяха навлезли в сянката на един от големите тръбопроводи, които свързваха двигателите на съда с енергийната решетка на „Висша щедрост“. В тази още по-плътна тъма най-силната светлина идваше от един пръстен от сини сигнализиращи устройства точно под кабела, които представляваха ярки холографски уреди, разположени около един от зейналите въздушни шлюзове на бойния кораб.

— Кой? — попита министърът на Твърдостта.

— Курвата на Пророка на Въздържанието.

Заместник-министърът се подмазваше. Той беше започнал да фамилиарничи напоследък и често се държеше така, сякаш вече беше

Йерарх или равен на министъра на Твърдостта. Сегашното му напиване беше направило проблема още по-сериозен.

— Привлекателна ли е? — попита министърът на Твърдостта, опитвайки се да поддържа разговора жив.

— Чудовище с глупав поглед — отвърна заместник-министърът, пъхайки ръка в одеждите си. — Ако имаше врат, нямаше да мога да я различа от останалите. — За изненада на министъра на Твърдостта заместник-министърът извади плазмен пистолет и безгрижно провери заряда му.

— Прибери това! — озъби се министърът на Твърдостта, поглеждайки нервно към бойния кораб на Предшествениците. — Преди стражите да са ни видели!

Въпреки че бяха все още на известно разстояние от кораба, министърът различаваше едрите фигури на Мгалекголите, пазителите на свещения съд и затворените в уединението му монаси Сан Шиум. Поне двајсетина от тях стояха на пост върху подвижни платформи отляво и отдясно на въздушния шлюз. Забелязвайки двамата Сан Шиум, Мгалекголите заеха защитна позиция, а надиплените им, тъмночервени брони проблеснаха на светлината на пулсиращите холографски уреди.

Заместник-министърът неохотно прибра пистолета в одеждите си.

— Какво те е прихванало, че носиш оръжие? — изсъска министърът.

— Предпазливостта. В случай че Пророкът на Въздържанието отхвърли новите ни условия.

— Какво? Искаш да се самоубиеш? — Министърът не можеше да повярва. — И то в присъствието на децата му?

— Те са в безопасност навън. Той повече няма нужда от мен.

Министърът на Твърдостта още веднъж си припомни, че работата на заместник-министъра на Спокойствието беше свързана с редовни контакти със Сангхейлите. Изглеждаше, че вбесяващата загриженост на войнствените същества към собствените оръжия и чест се беше предала на лудата глава на заместник-министъра.

— Мисли трезво. Твоята смърт ще повдигне много въпроси. Ала Пророкът на Въздържанието по-скоро не би отговорил на тях.

— Може би — сви рамене заместник-министърът. — Но не си виждал очите му.

— Не, но мога да видя твоите — успокои го министърът. — Виждам само неподчинение и спънки.

— Но...

— Внимавай с езика си!

Един Мгалекголи се обърна, за да проследи двамата Сан Шиум, докато преминаваха през въздушния шлюз. Всеки от стражите държеше шлифован, квадратен щит и масивен гранатомет, които бяха интегрирани в броните им и представляваха по-скоро удължения към костюмите, отколкото отделни предмети за носене в ръка.

Този дизайн можеше да помогне на останалите същества в Съглашението да избегнат напрежението в ръцете и пръстите. Ала Мгалекголите нямаха ръце или пръсти. И въпреки че изглеждаха така, сякаш притежаваха нещо като две ръце и два крака, истината беше, че можеха да имат толкова израстъци като тези, колкото пожелаеха. Защото всяко същество беше конгломерат от индивиди, подвижна колония от лъскави червеи.

През пролуките в броните им около кръста и вратовете, министърът на Твърдостта можеше да види един Лекголо, който се въртеше и събираше закуп като увеличена мускулна тъкан. Червената, прозрачна кожа на червеите изглеждаше зелена на светлината от стърчащите амуниции на гранатометите, представляващи тръби със запалителен гел, който можеше да бъде изстрелван на единични снопове или изгарящи струи.

— Пророкът на Въздържанието е малоумен — каза министърът на Твърдостта, когато преминаха покрай стражите. — И съм сигурен в това, понеже ти има доверие. — Заместник-министърът започна да се оправдава, ала министърът на Твърдостта го скастри. — Благодарение на изключителното ми благоразумие той и Йерарсите не знаят нищо за плановете ни. Някой ден ще стоят безпомощни, когато обявим намеренията си пред Съвета. Но това ще стане само ако разполагаме с благословията на Оракула!

Министърът на Твърдостта изви дългия си врат настрана, за да погледне в лицето заместник-министъра, позволявайки на младока да го погледне в присвитите очи.

— Когато се срещнем с Филолога, ще си държиш устата затворена. Няма да говориш, освен ако не ти дам думата. Или, кълна се в името на Пророците, това ще бъде краят на нашето партньорство!

Взирайки се един в друг, двамата Сан Шиум се дебнеха кой ще примигне пръв.

Изведнъж изражението на заместник-министъра се промени. Той стисна здраво устни и погледът му се фокусира.

— Моля те, прости ми за проявеното неуважение. — Думите му вече не се сливаха. Лекарството най-накрая беше подействало. — Както винаги, министри, аз съм на вашите заповеди.

Министърът на Твърдостта изчака заместник-министъра на Спокойствието да се поклони, преди да се отпусне в креслото си.

Въпреки силните думи, които беше казал, министърът знаеше, че ако партньорството им се разпаднеше, това нямаше да бъде никак практично. Вече бяха много навътре в нещата и заместник-министърът знаеше прекалено много. Разбира се, министърът на Твърдостта можеше да уреди неговото убийство. Но това щеше само да утежни още повече онзи проблем с плана му, който тепърва трябваше да разреши — липсата на трети Сан Шиум за техния триумвират за тронове на Йерарсите.

Министърът на Твърдостта имаше няколко кандидати предвид, ала не беше склонен да довери на никой от тях техния заговор. Без трети съмишленик нямаше да бъде законно. Ала министърът беше решил да избере кой ще бъде, след като направят своето изявление. Това трябваше да бъде някой популярен Сан Шиум, който щеше да помогне да се отклонят обвиненията в злонамерени интриги и реализиране на болни амбиции. В тази връзка той беше склонен да си помисли за Пророка на Търпимостта и Пророчицата на Принудата. Имаше достатъчно прецеденти за такава смяна на властта. Ала докато оставането на някой от настоящите Йерарси на трона му можеше да им осигури по-безболезнен преход, то това нямаше да бъде добро решение в дългосрочен план. Горчивината оставаше дори и след отстраняването на политиците от власт. Затова беше по-добре да се разчисти шахматната дъска и да се започне на чисто.

На отсрещния край на въздушния шлюз имаше врата, водеща към хангара на бойния кораб. Тези огромни, застъпващи се капаци на овалния портал бяха затворени като ирис на око, ала оставаше малък

седмоъгълен процеп в центъра на вратата. Двама Мгалекголи охраняваха тази слаба точка от едно скеле, което се издигаше от палубата на въздушния шлюз отдолу. Тези стражи имаха шипове на раменете, което подсказваше, че бяха съединени по двама — колонии с толкова големи популации, че всички червеи не можеха да се поберат във вътрешността на един-единствен костюм. Шиповете издрънчаха, когато отделените колонии проговориха, потвърждавайки идентичността на двамата Пророци и уговорената среща. След това двойката стражи се отдалечи с тихи стенания, които произлизаха от търкането на гумената плът на червеите, които се заплитаха и разплитаха във вътрешността на броните.

Хангарът представляваше огромен триъгълен купол. За разлика от светещата външност на бойния кораб, неговите стени грееха в бронзовите отражения на безброй холографски глифи. Тези разяснителни и предупредителни символи, подредени в стегнати, вертикални редици, летяха около малки дупки в ъгловатите стени на хангара. Въпреки че министърът на Твърдостта знаеше за какво служат дупките, в действителност никога не ги беше виждал в действие.

Близо до дупките се носеха стотици Хурагоки. Пипалата на летящите същества, наподобяващи луковици, изглеждаха много по-дълги от обикновено. Но това беше така, защото държаха по един Лекголо в тях и бяха заети да ги пъхат в дупките или да ги изваждат от тях. Министърът гледаше как четири Хурагоки се опитваха да изкарат един особено едър екземпляр от дупката му, след което го понесоха, подобно на пожарна команда, към един шлеп, окуражавани от един Сан Шиум с дълга коса и бели одежди.

Тези аскети помагаша на Хурагоките да нахранят Лекголите с помощта на цилиндрични сканиращи устройства, преди да ги върнат в някой от металните легени върху шлепа, в които се намираха колонии им. Устройствата извличаха информация от микроскопичните сензори във вътрешността на червеите, които събираха всякакви полезни данни по време на пътешестването си из иначе недостъпните обработващи вериги на бойния кораб. Сензорите не причиняваха никакви неудобства на безгръбначните. Съществата поглъщаха и изхвърляха миниатюрните апаратчета, както правеха това и с твърдата си храна. Монасите равнодушно надзираваха процеса.

Ала имаше времена, когато Пророците гневно укоряваха хранителните навици на Лекголите.

Скоро след основаването на Съглашението експериментите на Сан Шиум с по-ранните копия на Светилото в бойния кораб ги бяха отвели до един газов гигант в една звездна система близо до родния свят на Сангхейлите. Сан Шиум се бяха надявали да открият някакви ценни реликви, ала бяха останали разочаровани, когато намериха само Лекголите, които бяха заселени върху пръстените около планетата. Ала Пророците се ужасиха, когато осъзнаха какво бяха направили интелигентните червеи.

Заледените скални отломки, които образуваха пръстените, всъщност бяха фрагменти от някакво унищожено съоръжение на Предшествениците, което преди много време се е въртяло в орбита около газовия гигант. Причината, поради която отломките не съдържаха реликви, беше, че Лекголите са се хранели от хилядолетия с тях, като са ги сдъвквали и изплювали, докато са издълбавали своите тесни и усукани дупки. Странното било, че Лекголите разполагали със сензорни небца. Някои колонии поглъщали само металните сплави на Предшествениците, а други се хранели единствено с камъни, богати на скъсани, твърди кабели. А някои от по-редките колонии биха избегнали такива чужди обекти, като внимателно биха си проправили път около очуканите останки от реликвите подобно на палеонтолози, изравящи някой фосил.

Естествено Сан Шиум вярваха, че неоторизираният контакт с предмети на Предшествениците беше светотатство, наказващо се със смърт и поради това бяха наредили на Сангхейлите да унищожат червеите. Ала Сангхейлите не разполагали с подходяща екипировка, за да се борят със същества, които нямали кораби и войници и чиито укрепления представлявали предметите, които се опитвали да спасят. Накрая, един особено прозорлив командир на Сангхейлите, който бил всъщност един от върховните им господари, предположил, че може би ще бъде по-добре да опитомят Лекголите и да използват навиците им за добро. Въпреки нетърпението да утвърдят моралния си авторитет, Пророците неохотно се съгласили, че червеите можели да бъдат много полезни в бъдещите възвръщания, ако били подходящо обучени, след което простили греховете на Лекголите.

След векове на експериментиране с по-малки реликви Сан Шиум най-накрая се пристрашили да се опитат да проведат безпрецедентно проучване на бойния кораб на Предшествениците. След отпътуването им от родния свят и дори по време на най-лошите дни от войната им със Сангхейлите, те ограничавали изследванията си само до най-лесно достъпните системи на съда. Сан Шиум отчаяно искали да проучат обработващите вериги в дебелия корпус на бойния кораб, но се ужасявали от мисълта, че може да повредят нещо жизненоважно.

И така, монасите много прецизно издълбали първата, експериментална дупка и пъхнали вътре внимателно подбран Лекголо. След което бяха застинали в ужасното очакване, че червеят ще задълбае прекалено надълбоко, като освен това се опасявали от онова, което би могъл да каже Оракулът на бойния съд. Ала Лекголо се върнал обратно без инциденти, а най-важният и свещен представител на кораба не проронил и дума.

Мълчанието на Оракула не беше нещо необичайно. Министърът на Твърдостта не беше чувал Оракулът да проговаря през целия му съзнателен живот, нито през този на баща му или този на дядо му. И когато първите монаси изследователи не получили никакъв отговор, те постепенно увеличили пробите с Лекголите, докато процесът не станал рутинен, какъвто беше случаят сега. Следвайки един ъгловат участък от скелето към върха на хангара, министърът наблюдаваше как монасите Сан Шиум върху шлепа издават поредица от заповеди към чакащите Хурагоки и всички екипи се подготвиха за следващото завръщане.

Високо над пода на хангара се намираше тъмният и тих манастир, който беше достатъчно голям, за да се настани в него целият Висш съвет на Съгласението, който включваше повече от двеста Сангхейли и Сан Шиум. Ала докато министърът на Твърдостта и заместник-министърът на Спокойствието се издигаха през една идеална дупка в пода на манастира, те видяха, че в стаята има само един обитател — водачът на монасите отшелници, Филолога Сан Шиум.

Също като духовниците, които осигуряваха лекарствата за министъра на Твърдостта, скромният стол на Филолога беше изработен от камък, а не от метал. Одеждите му бяха толкова овехтели, че приличаха на ивици от нарязани парцали, увити около слабото му

тяло. Дрехите, които едно време са били бели, сега изглеждаха толкова мръсни, че се разграничаваха само с няколко нюанса от пепелявата кожа на Филолога. Миглите му бяха дълги и посивели, а кичурите коса върху наведения му врат бяха толкова дълги, че се спускаха почти до коленете му.

— Мисля, че не сме се срещали — изграчи възрастният Сан Шиум, когато креслата на министъра на Твърдостта и заместник-министъра на Спокойствието спряха зад него, а самият той беше погълнат от един овехтял свитък, като въобще не се обърна, за да ги поздрави.

— Веднъж сме се виждали — отвърна министърът на Твърдостта. — Ала събранието беше голямо и се състоя преди много време.

— Как може да бъда толкова груб, че да не си спомня.

— Няма нищо. Аз съм министърът на Твърдостта, а това е заместник-министърът на Спокойствието.

По-младият Сан Шиум наклони креслото си напред, описвайки поклон. Но не проговори, както беше обещал.

— За мен е чест да се срещна с вас. — Навивайки прилежно свитъка с болните си от артрит ръце, Филолога се обърна. За момент той просто погледна своите гости с огромните си, млечнобели очи. — С какво мога да ви услужа?

Филолога не се преструваше на невеж. За да остане всичко в тайна, министърът на Твърдостта не беше казал на монаха каква е целта на посещението им, понеже знаеше, че министерският му пост им гарантира да бъдат приети. Ала въпреки че думите на Филолога бяха сърдечни, тяхното значение беше пределно ясно. — Кажете по каква работа сте тук и да започваме. Имам да върша много по-важна работа.

Министърът на Твърдостта беше щастлив да откликне веднага.

— Потвърждение — каза министърът, натискайки един от холобутоните върху креслото си. Един кръгъл диск с размерите на нокът изскочи до бутона. — И благословия. — Той издърпа диска и го подаде на Филолога.

— Значи две услуги. — Филолога се усмихна, показвайки венците си, които бяха разцепени от назъбените му кости. Той дръпна

каменния си стол напред и взе кръглия диск. — Това трябва да е много важно.

Министърът на Твърдостта направи приятелска физиономия.

— Единият от корабите на заместник-министъра е открил мощехранителница с доста внушителни размери.

— А — каза Филолога, присвивайки едното си око, за да прегледа по-добре диска.

— И ако може да се вярва на Сиянията — продължи министърът на Твърдостта, — там има също и Оракул.

Очите на Филолога се опулиха.

— Оракул значи?

Министърът на Твърдостта кимна.

— Наистина шокираща и удивителна новина.

Филолога обърна стола си и полетя към една фаланга от тъмни машини в центъра на стаята, като скоростта му беше по-голяма от тази, с която министърът на Твърдостта предполагаше, че ще се придвижи. Когато се приближи още повече, високо горе примигаха холографски уреди, разкривайки една група от ониксови обелиски, които представляваха обработващи пилони, свързани заедно, а пред тях се намираше Оракулът от бойния кораб на Предшествениците.

Въпреки че министърът на Твърдостта беше виждал много картини на свещения обект, той беше по-малък, отколкото беше очаквал. Затворен в една арматурна конструкция, която го държеше във въздуха на височината на главите им, Оракулът беше свързан към обелиските с шнурове от прилежно сплетени жици. Тези вериги се скачваха с малки, златни подплънки, поставени под обвивката на Оракула, представляваща висулка от сребриста сплав, която не беше по-дълга от врата на министъра.

Обвивката изтъняваше и беше насочена към обелиските. Кръглият ѝ край завиваше под ъгъл към пода и завършваше с лещи от тъмно стъкло. Имаше празно пространство между лещите и обвивката и през него министърът на Твърдостта можеше да види точки от светлина, които представляваха обработващи вериги, работещи с малко енергия. Това бяха единствените признаци на живот у Оракула.

— Това ли са всички данни? — попита Филолога, пъхайки диска в един от обелиските.

— И от Светилото на кораба и от неговите сензори. — Министърът на Твърдостта се приближи към Оракула. Поради някаква причина той беше обхванат от желанието да се протегне и да го докосне. Обектът беше много стар, ала обвивката му беше абсолютно гладка и по нея нямаше вдлъбнатини или драскотини. Министърът на Твърдостта се взря дълбоко в лещите на Оракула. — Има доклади за нови биологични видове, живеещи на планетата, където са реликвите, но явно са примитивни и ходят на четири крака. Не мисля, че ще...

Изведнъж обработващите вериги проблеснаха. Лещите пречупиха светлината, изпусвайки напред заслепяващ лъч. Това не бяха лещи. Министърът на Твърдостта остана с отворена уста. Това беше око! Той вдигна ръкава пред лицето си, когато Оракулът се наклони към него в арматурната си конструкция.

„НАБЛЮДАВАМ ОТ ЦЯЛА ВЕЧНОСТ.“ Плътният глас на Оракула отекна в обвивката му. Неговото пронизващо око примига в такт с думите, докато говореше на езика на Сан Шиум. „И СЛУШАМ ПОГРЕШНИТЕ ВИ ТЪЛКУВАНИЯ.“

Всеки верен последовател на Съглашението приемаше гласа на Оракула като речта на самите Предшественици, щом го чуеше. Министърът на Твърдостта беше станал смирен, но не заради това, че Оракулът беше проговорил от стотици години насам. Всъщност той беше изненадан да научи, че Филолога не е абсолютен мошеник, както винаги беше подозирал.

Министърът на Твърдостта беше организиран тази среща от чиста формалност. Сиянията, които щяха да бъдат представени като доказателства пред Висшия съвет, изискваха благословията на Оракула, което означаваше, че от много години насам Филолога трябваше да бъде убеден да потвърди от негово име. Ала тези свещени отшелници бяха затънали в политиката, както и всеки влиятелен Сан Шиум и по същия начин се поддаваха на подкупи и изнудване. Министърът на Твърдостта очакваше, че ще трябва да направи някакво „дарение“ на Филолога, например малък дял от реликвите, за да получи благословията, която му беше нужна.

„Ала ако дъртият шарлатанин ме изиграе“, министърът на Твърдостта видя как Филолога стана от стола си и падна на колене пред Оракула, „с него ще бъде свършено“.

— Бъди благословен, о, Вестителю на Пътуването! — Филолога се разрида, като склони ниско врат и разпери широко ръце. — Кажени, къде грешим!

Окото на Оракула угасна. За момент изглеждаше така, все едно щеше да възобнови дългото си мълчание. Но след това проблесна отново, прожектирайки холограма на глифа на възвръщането, записан от Светилото на „Светкавично покръстване“.

„ТОВА НЕ Е ВЪЗВРЪЩАНЕ“, избухна Оракулът. „ТОВА Е ВЪЗВРЪЩАЩИЯТ СЕ.“

Глифът бавно се обърна наопаки и централните му фигури, двата концентрични кръга, които бяха разположени един в друг и бяха съединени с тънка линия, придобиха съвсем различен вид. Предишната подредба на фигурите напомняше махалото на часовник. Обърнат по този начин, глифът сега наподобяваше същество с две извити ръце, хванати над главата му. Символът смали размерите си, когато холограмата се увеличи, за да покаже целия извънземен свят, покрит с хиляди обекти, обозначаващи тези нови Сияния.

„И ОНЕЗИ, КОИТО СИМВОЛИЗИРА, СА МОИТЕ СЪЗДАТЕЛИ.“

Сега беше ред на министъра на Твърдостта да усети слабост в коленете си. Той сграбчи облегалките на креслото си и се опита да асимилира невероятното откровение — всеки от глифовете символизираше един от Възвръщащите се, които не бяха реликви, защото всеки Възвръщащ се беше едно от извънземните на планетата и това означаваше само едно нещо.

— Предшествениците — прошепна министърът. — Някои от тях са останали.

— Невъзможно! — процеди заместник-министърът на Спокойствието, който не можеше повече да седи мирно. — Това е светотатство!

— Оракулът ли светотатства?

— Не Оракулът, а този нехранимайко! — Заместник-министърът насочи пръст към Филолога. — Кой знае какво е причинил този стар глупак на тази божествена машина. И какви перверзни е направил със своите червеи и торби.

— Как смееш да ме обвиняваш — произнесе Филолога, задъхвайки се — в тази света обител!

Заместник-министърът се дръпна назад в креслото си.

— Ще направя дори повече...

Точно в този момент манастирът започна да се тресе. Няколко палуби по-надолу могъщите двигатели на бойния кораб на Предшествениците се оживиха, откъсвайки се от ограничителите си, които ги караха да генерират сравнително малко енергия, която беше необходима на „Висша щедрост“. Скоро двигателите щяха да достигнат пълния си капацитет и тогава...

— Разкачете Оракула — извика министърът на Твърдостта с побелели ръце, които стискаха креслото, — преди бойният кораб да се изстреля и да разруши града!

Ала Филолога не му обърна внимание.

— Свещеният кораб троши оковите си! — Ръцете на по-възрастния Сан Шиум трепереха. Той вече не изглеждаше уплашен, а вдъхновен. — Боговете ще дадат позволенията си!

Холограмата на извънземния свят изчезна и окото на Оракула проблесна още веднъж.

„ЩЕ ОТХВЪРЛЯ ПРИСТРАСТИЯТА СИ И ЩЕ НАПРАВЯ КОРЕКЦИИ.“

Тъмните стени на купола започнаха да светят, когато пътеките в тях засияха подобно на кръвоносни съдове. Древните обработващи вериги бликнаха от светлина, която препусна към обелиските зад Оракула. Свързаните едни в други червени и кафяви камъни започнаха да се пропукват, изпускатйки струи от варовикови пари.

Изведнъж заместник-министърът скочи от креслото си с изкаран плазмен пистолет.

— Изключи го! — изкрещя той, насочвайки оръжието към Филолога. Върхът на пистолета грейна в яркзелено, тъй като беше събрал висок заряд. — Иначе ще те изпепеля на място!

Ала в същия момент лещите на Оракула станаха толкова ярки и започнаха да примигат толкова възбудено, че заплашваха да ослепят тримата Сан Шиум. Заместник-министърът на Спокойствието изкрещя и постави дългите ръкави на одеждите си пред очите си.

„МОИТЕ СЪЗДАТЕЛИ СА МОИТЕ ГОСПОДАРИ.“
Капковидната обвивка на Оракула издрънча в арматурната конструкция, все едно се опитваше да полети заедно с кораба. „ЩЕ ГИ ЗАВЕДА БЕЗОПАСНО ДО КОВЧЕГА.“

Изведнъж се чу рязко изщракване и манастирът потъна в тъмнина, все едно беше изгорял някакъв бушон в бойния кораб. Пронизителни писъци проехтяха из купола. С очи, пълни с парещи сълзи, министърът на Твърдостта погледна нагоре и видя стотици огнени струи, които приличаха на разливи от разтопен метал и се изливаха по стените. Когато погледът му се проясни, министърът осъзна, че това бяха горящи Лекголи, спускащи се по стените. Умиращите червеи падаха на пода, където избухваха в големи оранжеви пламъци или се сгърчваха изпепелени.

Министърът на Твърдостта знаеше, че в следващия момент сдвоените Мгалекголи, охраняващи входа на хангара, щяха да се втурнат нагоре по пътеката към манастира с напълно заредени гранатомети.

— Не стреляйте! — изкрещя министърът. Ала бронираните гиганти продължиха да крачат напред с настръхнали и треперещи шипове, прикрити зад щитовете си.

— Хвърлете оръжието! — извика стражът към заместник-министъра. — Веднага, глупако!

Все още заслепен от светлината на Оракула, заместник-министърът на Спокойствието остави пистолета да издрънчи на пода.

Един от Мгалекголите каза нещо на Филолога, като гласът му скърцаше подобно на триеци се един в друг камъни.

— Стана инцидент — отвърна възрастният отшелник. Той се огледа тъжно наоколо към димящите трупове на своите червеи, които бяха съсипаните останки от внушителното му разследване, след което отпрати стражите. — Нищо не може да се направи...

Мгалекголите останаха на място, докато колониите им се обединят. След което зелените светлини на върховете на гранатометите им угаснаха и те тръгнаха с дрънчене обратно към постовете си. Манастирът още веднъж остана в тъмнина.

— На какво да вярваме? — попита с тих глас заместник-министърът в тъмнината.

Ала министърът на Твърдостта нямаше думи.

Той откровено можеше да заяви, че е прекарал целия си живот, без да преживее нито един момент на духовна криза. Беше приел, че Предшествениците наистина са съществували, защото реликвите им можеха да бъдат намерени. Вярваше в тяхната божественост, защото

през всичките Епохи на търсене Сан Шиум не бяха открили никакви кости или други техни останки. И знаеше, че основното обещание на Съглашението, че всички те ще извървят Пътя, следвайки стъпките на Предшествениците, беше основополагащо за стабилността на съюза.

Министърът беше убеден, че ако някой разбереше, че можеше да бъде изоставен, то Съглашението щеше да бъде обречено.

Сега холографските знаци над обелиските примигаха и се съживиха, изпълвайки стаята с бледа синя светлина.

Овъглените Лекголи изглеждаха като гравюри върху пода и приличаха на неразбираеми глифи.

— Не трябва да рискуваме с тези... Възвръщащи се.

Министърът на Твърдостта не можеше да се насили да ги нарече „Предшественици“. Той сграбчи брадичката си и силно я дръпна.

— Те трябва да бъдат премахнати. Преди някой друг да научи за съществуването им.

Долната устна на заместник-министъра потрепери.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно.

— Имаш предвид да ги унищожим? Ами ако...

— Ако Оракулът казва истината, тогава всичко, в което вярваме, е лъжа — гласът на министърът изведнъж се изпълни със сила. — Ако тълпите научат това, ще вдигнат бунт. А аз няма да позволя това да се случи.

Заместник-министърът бавно кимна, изразявайки съгласието си.

— Ами той? — прошепна заместник-министърът, поглеждайки към Филолога. Възрастният отшелник сега гледеше втренчено Оракула. Устройството се беше отпуснало в арматурната си конструкция, а слаб пушек се изпускаше от празнината между лещите му. — Можем ли да му имаме доверие, че ще опази тайната?

— Надявам се. — Министърът на Твърдостта пусна брадичката си. — Или ще стане един жалък трети Йерарх.

Сиф не очакваше никакви продължителни комуникации. Тя знаеше, че Мак се опитваше да запази в тайна местоположението на техните обработващи центрове. Ала отговорите му на тревожните й сигнали за появата на извънземния кораб в системата и

приближаването му до Харвест бяха толкова орязани и формални, че тя започна да се чуди дали не е направила нещо нередно.

И нямаше идея какво можеше да е объркала. Беше изпълнила перфектно своята част от плана, като беше придвижила стотици задвижващи модули на координати, намиращи се на няколко седмици или месеци път в орбита около Харвест. Собственоръчно се беше справила с необходимите корекции на курса им, понеже тяхното бързо и прецизно позициониране беше критично за успеха на плана и не искаше да остави маневрирането им в ръцете на смутените навигационни компютри.

Проявената от нея прецизност беше дала резултати. Модулите бяха по местата си два дни преди да пристигне извънземният боен кораб. Сиф знаеше, че това беше чисто съвпадение, понеже нито тя, нито пък Мак или Джилън Ал-Сигни имаха някаква представа кога щяха да пристигнат още извънземни. Дори и така, тя не можеше да престане да мисли, че налучкването на подходящия момент беше добра поличба — обещаващ знак, че тяхната сложна и безпрецедентна евакуация ще проработи.

Ала когато беше съобщила добрите новини за модулите, беше получила от обработващия център на Мак само краткото и анонимно съобщение:

=Преустанови всички други комуникации.

Тя предположи, че всичко е наред. Мак ѝ беше обяснил, че след като модулите бъдат позиционирани, тя трябваше да мирува и да не привлича вниманието на извънземните, за да не им дава повод да навредят на Тиарата. Поради това Сиф беше прекратила всички дейности по шнуровите си и за първи път през нейното изтормозено съществуване нямаше какво да прави, освен да се бори с новите си емоционални задръжки.

Откакто беше посетила Мак в обработващия му център, логиката на процесора ѝ беше изпитала пристъпи на влечение, мигове на дълбока страст, които впоследствие се бяха трансформирали в самота и болка, когато отговорите му бяха станали толкова студени. Тя знаеше, че реакциите ѝ са пресилени. Логиката ѝ все още се опитваше

да намери баланс между това, което искаше да почувства, и това, което алгоритмите ѝ нашепваха, че трябва да се направи. Ала сега вниманието ѝ беше погълнато от една емоция, по отношение на която и двете части от интелекта ѝ бяха съгласни, че е съвсем основателна — внезапен, неочакван страх.

Преди няколко минути извънземният кораб беше използвал предните си лазери, за да изкара от строя всички задвижващи модули, които Сиф беше оставила около Тиарата. И в момента корабът бързо се спускаше през атмосферата към град Гладшайм с нагreti плазмени оръжия.

Сиф знаеше, че Мак можеше да проследи спускането му по камерите на ДЖОТУНИТЕ. Ала не беше сигурна дали камерите имаха достатъчен обхват, за да различат по-малкия извънземен кораб, който сега приближаваше към Тиарата. Сиф остана спокойна, когато съдът се свърза с корпуса ѝ. Ала когато корабът изсипа пътниците си, които представляваха ниски същества със сива кожа и раници на гърба, тя беше сигурна, че трябва да вдигне тревога.

&ХАРВЕСТ.СО.ИИ.СИФ%%ХАРВЕСТ.АО.ИИ.МАК

&

=Имам проблеми.

=Те нахлуха в Тиарата.

=Моля те, помогни ми.

Почти веднага, след като Сиф изпрати съобщението си, интензивен поток от мазера изпълни комуникационния ѝ буфер. Тя сканира получените данни и разпозна същия фрагмент като този, който беше изпратила на Мак. Нетърпеливо отвори един от клъстърите си и секунда по-късно двата аватара на изкуствените интелекти стояха върху холопрожектора. Сиф се усмихна и протегна ръцете си... след което бавно ги отдръпна.

Мак все още носеше обичайните си сини работни джинси и риза с дълги ръкави. Ала дрехите му бяха безупречно чисти и по тях нямаше нито едно петънце от прах или масло. Черната му коса, която винаги беше разрошена, беше гладко сресана назад по главата му и намазана с помада. Ала най-променено беше лицето на Мак. Погледът

му беше безразличен и нямаше дори и слаб нюанс за флиртуване в погледа му.

— Къде са те сега? — попита той с равен тон.

— Преминават през третия отсек. И идват насам.

— Значи нямаме много време.

Сега Мак протегна ръце. Сиф се взря в очите му и видя как червена искра проблясва сред сивотата им.

— Локи — каза тя, пристъпвайки назад.

ПИИС-ът на ВСП се усмихна насила.

— Той ми поръча да ти кажа „довиждане“.

Локи се придвижи светкавично напред. Аватарът му хвана ръцете на Сиф и ги стисна здраво, докато фрагментът му се откъсваше от клъстъра ѝ. Тя пусна защитна стена, ала фрагментът я проби с агресивен, военен код, проектиран да осакатява охранявани мрежи. Обработващите процеси на един административен ИИ бяха лесно препятствие.

Сиф се опита да проговори, ала от устата ѝ не излязоха никакви думи.

— Той ме помоли да те пазя в безопасност. — Локи бавно поклати глава. — Ала това е прекалено рисковано. По-добре само да ти запуша устата.

Фрагментът се изстреля навън, изпълвайки всичките ѝ клъстери и бази данни с омаломощаващ вирус. Тя усещаше как температурата на ядрото ѝ бързо се покачва, докато хардуерът ѝ се пържеше наоколо. Аватарът ѝ припадна след изблик на емоции, понеже вирусът беше изтрил нейните възпиращи алгоритми, след което беше прочистил останалата част от операционния ѝ код.

Аватарът на Локи пое в ръцете си аватара на Сиф и го задържа, докато се тресеше. Локи изтегли обратно фрагмента си в един пощаден от него клъстър, изпитвайки задоволство от това, че тя нямаше да се възстанови от атаката му, когато аватарът ѝ накрая спря да трепери.

— Това е предпазна мярка — каза той, когато фрагментът му се пъкна в паметта на клъстъра, — в случай че твоите гости са по-умни, отколкото изглеждат.

Последното нещо, което Сиф запомни, беше блясъкът от погледа на Локи в очите на Мак. След което логиката на процесора ѝ се изключи и всичко в обработващия ѝ център потъна в тъмнина.

ЧАСТ ТРЕТА

ГЛАВА 17

Харвест, 22 февруари 2525

От черния метален покрив на терминала за влаковете маглев на Гладшайм Ейвъри виждаше ясно извънземния боен кораб, който представляваше пурпурно петно с форма на круша в небето над полетата на северозапад от града. Ейвъри примига зад оцветените в златисто очила, когато нажежена до бяло плазма изригна от носа на кораба. Водопад от йонизирани газове се разля надолу подобно на кипящ воал. След това корабът се придвижи напред, оставяйки стълб от черен дим зад себе си.

Ейвъри беше станал свидетел на едно и също събитие през последните два часа. Виждаха се стотици черни струи дим, разнасящи се на изток зад дирята на бойния кораб, а всяка една от тях излизаше от овъглените останки на фермите в далечината. Сержантът нямаше представа колко цивилни бяха загинали по време на тази първа извънземна атака върху Харвест. Но предполагаше, че са хиляди.

— Движете се — гласът на Бърн изпраця по говорителя в шлема на Ейвъри. — Към кулата в края на терминала.

Терминалът с червен покрив беше част от много по-голямо депо от хангари и пристройки, което се простираше от изток на запад и беше по-дълго от главната улица на Гладшайм, която обхващаше десет пресечки от магазини и ресторанти с плоски покриви, оцветени в ярки цветове, както и скромен хотел на три етажа. На изток от главната улица кварталите на града се състояха изцяло от ремонтни работилници за ДЖОТУНИ и складове с продоволствия за фермите, които представляваха масивни гофрирани метални кутии, подредени в решетка от широки асфалтови улици, които се простираха върху платото Ида.

Ейвъри провери с пушката си пространството на изток. Проблясвайки в оптиката му, сградите по главната улица изглеждаха като книги, наредени в библиотечен рафт и подредени по-нагъсто, отколкото бяха всъщност. Той спря, когато приближи до поста от дебел полимерен бетон, който охраняваше водната кула на Гладшайм — най-

високата постройка в града. С увиснала челюст Ейвъри забеляза двойка огромни насекоми с ръждив цвят да се втурват нагоре към надвисналия конусовиден резервоар на кулата, който беше обърнат наопаки.

— Колко видове са тези проклетни същества? — изруга Бърн.

Ейвъри гледаше как насекомите кацат на върха му, образувайки вибрираща топка от прозрачни крила. Той веднага ги изгуби от поглед, ала те скоро се появиха отново върху ръба на резервоара. С прибрани крила под твърдите раменни плочки съществата идеално се сливаха с цвета на зацапания от дъжда полимерен бетон на резервоара. Засега това беше добре. Ако някакви цивилни забележеха буболечките, Ейвъри знаеше, че бързо щеше да избухне паника.

Близо две хиляди бежанци се бяха настанили върху тесния двор, покрит с чакъл, между терминала и главната улица. Това бяха семейства от фермите около Гладшайм, които бяха успели да избягат от бомбардировката на извънземните. Някои от тях стенеха или ридаеха, когато тътенът от последните плазмени бомбардировки отекна из двора. Ала повечето от тях бяха притихнали на групи и онемели при вида на масовото унищожение, което наскоро бяха избегнали.

— Капитане, приближават разузнавачи. — Ейвъри се взираше надолу към вратата на терминала, където се намираще Пондър. — Позволете да ги неутрализираме.

Обикновено терминалът нямаше нужда от охрана. Вратата му представляваше пролука в ниската желязна ограда, от двете страни на която имаше светещи кули в античен стил, имитиращи светлината на газова лампа, в чиито заскрежени стъклени комини се криеха изключително ефективни крушки с натриеви пари. Капитанът беше барикадирал вратата с един уортог от гарнизона. Ала единственото нещо, което наистина възпрепятстваше тълпата от навлизането ѝ в терминала бяха Първо и Второ отделение, които бяха разположени по дължината на оградата. Запасняците носеха маслинозелените си бойни дрехи и шлемове, както и по една заредена пушка МА5.

— Отказвам. — Пондър погледна твърдо нагоре към Ейвъри. — Ако откриете стрелба, ще настане масова паника.

Трудно можеше да се види, че торсът на капитана беше обвит в отливка от втвърдена биопяна, понеже той беше облякъл униформата

си. Чукът на извънземното в златиста броня беше счупил половината му ребра и беше натрошил протезата му. Пондър беше захвърлил протезата, ала Хийли нямаше нито време, нито достатъчно познания, за да я поправи.

— Това са буболечки — настоя Ейвъри. — Те са много мобилни.

— Повтори отново?

— Имат крила и дълги крака. По цялата си дължина.

— А оръжия?

— Не виждам такива. Ала имат изглед към целия двор.

— Докато само гледат, няма да ги закачаме.

Ейвъри стисна зъби.

— Слушам, сър.

Покривът потрепери, когато един товарен контейнер потегли на север. Корнизът на сградата беше достатъчно висок, за да побере вратата на контейнера, която представляваше правоъгълен портал с вакуумно затварящ се люк, конструиран така, че да подслонява тежките ДЖОТУНИ товарачи. Тези гигантски вилкови подечни машини на три колелета обикновено сновяха из депо, след което повдигаха кошовете към контейнерите и ги нареждаха вътре.

Ала днес, не без помощта на Мак, пехотинците бяха наредили товарачите в зигзагообразна линия върху една пътека с груб паваж, разположена между оградата и терминала. Всички ДЖОТУНИ бяха вдигнали вилките си на половината височина от своите мачти, подобно на войници с поставени щикове върху пушките. Ала беше трудно да се каже дали тази механизирани фронтова линия действително помагаше да се задържи тълпата под контрол.

— Добре, Дас — каза Пондър. — Пусни ги да минат.

Двигателят на уортога изръмжа, когато водачът на Първо отделение от Първи взвод го дръпна назад, задвижвайки огромните му гуми. Когато четирима възрастни можеха да минат един до друг през пролуката между куките на предната му броня и южната светеща кула, Дас натисна спирачките.

— Напомням на всички — изгърмя гласът на Мак от говорителите на терминала. — Колкото по-малко се бутат, толкова по-бързо можем да ви натоварим. Благодарим ви за съдействието.

Ейвъри можеше да види аватара на изкуствения интелект, греещ слабо до капитана върху един портативен холопрожектор, конструиран

главно от пластмаса, който бяха взели назаем от централния офис на депото. Изкуственият интелект килна каубойската си шапка към първите бежанци, които пристъпиха през вратата, след което ги насочи към терминала с бързи махове на ръката си. Когато останалата част от тълпата нахлу напред, наемниците стегнаха хватките си върху пушките.

— Какво става с основната цел? — попита Пондър, споменавайки извънземния кораб.

— Поддържа същата скорост и същата посока — отвърна Ейвъри.

— Добре, да се срещнем пред вратата. Бърн, ела и ти.

— Сър? — попита Бърн. — Ами буболечките?

— Уведоми своите снайперисти. След което слез долу.

Ейвъри сложи пушката си на рамо и закрачи на запад по билото на покрива. Ботушите му стъпваха тежко върху стърчащия метал, проблясващ от равномерното огъване и дрънчене на ламарината, докато най-накрая не стигна до един вентилационен комин с формата на гъба.

— Засичам обекти върху водната кула — каза Ейвъри на Дженкинс и Форсел. — Просто ги наблюдавайте, докато не ви дам друга заповед. — Стръмният наклон на покрива правеше непрактична легналата по очи позиция или стойката на колене и поради това двамата наемници бяха принудени да се изправят и да поставят оръжията си на върха на вентилационния комин. Това не беше идеалната позиция за снайперистите, понеже не беше много стабилна, ала поне имаха добър изглед към двора и кулата.

— Старши сержант... — започна Дженкинс.

— М-да.

— Основната цел. Лети над шосето Драй Крийк Роуд. — Наемникът вдигна поглед от пушката си. На лицето му беше изписана тревога. — Мак видял ли е още някой да идва по този път?

— Ще го попитам — каза Ейвъри. — Ала трябва да останете съсредоточени, ясно ли е?

— Добре — прошепна Дженкинс. — Благодаря, старши сержант. Форсел хвърли тревожен поглед към Ейвъри.

„Зная“, кимна Ейвъри. С тъгълчето на окоето си той видя още една двойка насекоми, които прелетяха нагоре към една сграда в западния

край на главната улица и кацнаха върху един билборд с надпис „ТЪРГОВСКА ПЛОЩ НА ИДА“, изобразен с весели, изрисувани букви. Ейвъри посочи с пръст към буболечките, насочвайки отново вниманието на Форсел.

— Две от тях са на десет часа — каза Форсел. — Видя ли ги?

— Да. — Дженкинс преглътна тежко и се наклони отново върху пушката си. — Видях ги.

Ейвъри вдигна ръка, за да потупа Дженкинс по рамото. Ала се въздържа. Намръщен, той продължи марша си към близката служебна стълба.

Когато Тюн беше съобщил новините за пристигането на извънземните преди седмица, никой нямаше представа, че ще атакуват Гладшайм. Всъщност, въпреки безпрецедентната реч на губернатора, адресирана до всички комуникатори и предавана на живо към всяко комуникационно устройство на планетата, населението на Харвест беше приело новините за първия контакт с ужас и недоверие. Тюн беше завършил обръщението си с изискването към всички, които не живеят в Утгард, да се насочат към него. Ала това не предизвика огромната и бърза миграция, която губернаторът желаше да се случи.

Когато Тюн подкрепи съобщението си с филмче от преговорите в градините, бездействието на публиката бързо се превърна в гняв. Гражданите се питаха откога губернаторът знае за това. И кои са другите неща, които знае, ала не им казва. Членовете на парламента на Харвест бързо се обединиха около общественото настроение и заплашиха да поискат вот на недоверие, ако губернаторът не събщи повече подробности за „отношенията“ с извънземните.

Ала всичкото това политиканстване просто убиваше времето и имаше за цел да имитира някакви действия, докато самите извънземни нищо не предприемаха. В продължение на седмица след преговорите съществата си стояха мирно и тихо в бойния кораб, след което без каквото и да било предупреждение излязоха от орбита и атакуваха Гладшайм.

Тюн беше изпратил още една отчаяна заповед за евакуация, ала тя не предизвика никакъв ефект. Семействата около Гладшайм бяха решили не просто да мигрират на Харвест, който беше най-далечната колония в империята, но и да заживеят в покрайнините на най-откъснатото селище на планетата, колкото се можеше по-далеч от

човешката цивилизация. Те бяха силни и независими хора, които предпочитаха да си останат заселени там и да си вършат работата, ала днес платиха огромна цена за това свое желание.

По време на трите часа, които бяха необходими на наемниците да се придвижат от временния им лагер до поляната пред сградата на парламента, след което да се качат на един товарен контейнер и да тръгнат по четвърта линия на влака маглев към Гладшайм, дузини от най-отдалечените домове бяха опожарени.

И един от тях принадлежеше на родителите на Дженкинс.

След като слезе в долния край на стълбата, Ейвъри се насочи на изток към терминала. Редица от евакуиращи се хора сега се проточваше през подобната на пещера сграда — родители носеха претъпкани куфари, а малки деца бяха нарамили раници, изрисувани с антропоморфни звезди от анимационните филмчета, които се въртяха по обществените комуникационни канали. Ейвъри видя едно русо момиченце на три или четири години, което все още носеше нощницата си. То му се усмихна с широки и любознателни очи и той осъзна, че родителите му явно се бяха постарали да бъдат поне малко забавни в тази отчаяна ситуация.

— Съжалявам, Дейл. Само по една на човек — каза Мак. Втори аватар се понесе над холопрожектора, конструиран върху един инвентарен скенер, който се намираше на мястото, където товарната рампа на терминала се съединяваше с вратата на контейнера. Тук Хийли и Второ отделение на Първи взвод раздаваха хранителни дажби в пластмасови кутии. — О, имаш една и за Лийф. — Мак намигна на малкото момче със сплъстената от сън коса, което се криеше зад краката на баща си. — Всичко ще бъде наред. — Изкуственият интелект каза това, когато момчето също му намигна.

Ако се повредеше някой селскостопански ДЖОТУН или ако случайно някоя машина пресечеше някоя напоителна система, Мак винаги беше там, за да помогне. Много често изкуственият интелект започваше разговор по комуникационната честота, предлагайки безплатен, приятелски съвет много преди някой да осъзнаеше, че въобще има проблем. По същество Мак беше като любимия чичо на всички и сега неговият известен аватар правеше много повече, за да успокоява бежанците, отколкото наемниците с техните оръжия. Ала странното беше, че ИИ-то въобще не бързаше да се появи.

По време на един бърз брифинг в офиса на Тюн в парламента, преди запасната армия да потегли към Гладшайм, Мак беше споменал, че ще помогне с евакуацията „задкулисно“. Той всъщност никога не беше отказвал да се появи в терминала на Гладшайм, ала сега Ейвъри беше забелязал, че Мак звучеше малко вдървено и чувството му за хумор беше пресилено в сравнение с празника на слънцестоенето. Може би проявяваше усилие да покаже уважение към трагичните събития от деня. Ала каквато и да беше причината, увъртанията на ИИ-то не бяха проблем на Ейвъри. Капитан трети ранг Ал-Сигни беше прекарала много повече време с Мак и по време на брифинга тя беше посрещнала спокойно неговата сдържаност.

Ейвъри закрачи покрай сградата на терминала, успоредно на линията бежанци, докато не достигна до портата. Бърн вече стоеше до Пондър, ала капитанът изчака Ейвъри да се приближи, преди да съобщи със сурово шептене:

— Някои от ДЖОТУНИТЕ на Мак току-що са забелязали конвой, който минава през лозята.

— Колко превозни средства? — попита Ейвъри.

Пондър погледна към Мак. Изкуственият интелект може би беше наблюдавал техния разговор, защото след като наклони шапка към една ниска жена с посивяла коса, държаща за ръце двете си внучета, направи знак с ръка — пет.

Ейвъри беше видял лозята от покрива. Техните равномерно разпределени редици с увивни растения се простираха във всички посоки извън града. По-голямата част от гроздето беше за ежедневна консумация, ала имаше и такова, което беше отглеждано за вино. И наистина, опитването на продуктите на малките семейни винарни в региона беше основната причина, поради която по-голямата част от аристократичното население на Утгард си правеше труда да пътува цял ден до Гладшайм през платото Ида.

Сержантът знаеше, че хората в конвоя се бяха отправили към лозята, за да останат настрани от пътищата. Толкова късно през лятото почвата в лозята би трябвало да бъде суха и твърда, така че те най-вероятно си прекарваха добре и освен това бяха скрити. Ала знаеше също, че Пондър не би го извикал долу, ако нямаше някакъв проблем.

— Мак е засякъл два спускателни кораба — каза Пондър. — Същите като онези, които използваша в градините.

— Мамка му! — процеди Бърн.

— Вземете един уортог и вижте какво можете да направите. — Капитанът потрепна, докато проточваше врат, за да погледне към разбърканата тълпа. — Но трябва да сте бързи. Още един контейнер и сме готови.

— Някакъв знак от момчетата на Дженкинс? — попита Ейвъри.

Пондър отново погледна към Мак. Изкуственият интелект не поздравяваше хората, не само за да изглежда приятелски настроен. От камерите в холопрожекторите и терминала той сканираше лицата и ги проверяваше в базата данни за населението на Харвест. Мак поклати глава — не.

— Да се надяваме, че са в онзи конвой — каза Пондър, когато се разнесе ехото от още един плазмен изстрел, насочен към депото, който беше много по-силен отпреди. — Трябва да се изнесем. Дори и ако те не го направят.

След по-малко от минута Ейвъри и Бърн караха друг уортог на опълчението на запад по главната улица. Ейвъри беше на волана, а Бърн беше заел мястото зад леката противовъздушна картечница М41 (ЛААГ) с три дула, която беше поставена на въртяща се установка в багажника на превозното средство. Тя беше най-мощното оръжие в арсенала на наемниците и би трябвало да бъде повече от достатъчна за каквито и да било вътрешни операции, касаещи сигурността. Ала Ейвъри си нямаше никаква идея как би противодействала на установките в спускателните кораби на извънземните.

Той зави рязко надясно по едно авеню на север, следвайки един маркер, който Мак беше пуснал да свети върху една карта на дисплея в таблото на превозното средство. След още няколко пресечки те стигнаха до района със складовете, където кръгзорът им беше ограничен от високите метални сгради. Ейвъри направи още един завой по едно авеню на запад, което водеше към покрайнините на града, след което спря уортога.

Един от спускателните кораби висеше ниско над лозята, а установката му стреляше в редиците им далеч от позицията на Ейвъри. По-наблизо един пращен влекач и един седан горяха върху ивица червена пръст между лозята и града. Вратите и на двете превозни средства бяха отворени, което показваше, че техните обитатели поне са опитали да избягат. Ала не бяха успели да стигнат далеч. Редица от

димящи трупове се простираше в пръстта на мястото, където установката ги беше засякла.

Ейвъри видя, че нещо се подава от товарния отсек на влекача. То светеше на фона на дима, който се разнасяше от двигателя на превозното средство и сержантът знаеше, че това беше извънземното със златистата броня още преди то да се появи в обсега им с чука, окачен върху гърба му. Съществото държеше куфар в едната си лапа и човешко тяло в другата. Ейвъри видя как то постави и двата си трофея на земята, след което се наведе надолу и разкъса с нокти куфара. Понеже още не беше усетило присъствието на хората, извънземното внимателно прерови разбърканите дрехи.

— Закъснели сме — изсъска Бърн.

— Не. — Ейвъри видя, че тялото мърда. Това беше слаб мъж с оредяваща коса, който започна да крещи, когато извънземното със златистата броня го хвана за врата. — Имаме един оцелял.

Бърн се притисна към ЛААГ-а.

— Накарай този кучи син да се изправи.

Ейвъри натисна клаксона на уортога. И не вдигна ръката си от него, докато сигналът му не се извиси на фона на ръмженето от антигравитационните модули на спускателния кораб. Когато извънземното се изправи, за да види откъде идва звукът, Бърн му даде заслуженото.

Сини искри започнаха да изригват от енергийните щитове на съществото, когато 12,7-милиметровите куршуми на ЛААГ-а попаднаха в целта си. Извънземното залитна назад и за момент Ейвъри си помисли, че точният огън на Бърн го е убил. Ала точно когато коленете му сякаш се огънаха, извънземното се претърколи настрани, скривайки се зад седана. Тогавашният спускателният кораб се завъртя, а от търбуха му с жужене започнаха да излизат насекоми. Ейвъри задържа на едно място машината и остави Бърн да покоси разпръснатия рояк. Ала след това видя подскачащия златист блясък.

— Дръж се! — извика Ейвъри, като включи скоростния лост в таблото на задна предавка и скочи върху педала на газта.

Ала преди машината да се дръпне дори няколко метра назад, извънземното със златистата броня скочи на пътя, стоварвайки чука си с мощен рев. Оръжието се заби в предния капак на уортога и след това

откъсна лебедката. Двигателят на машината остана невредим, ала силата от удара на извънземното изкара задните гуми от настилката.

— Завърти се! — прогърмя Бърн, борейки се да изравни ЛААГ-а, когато уортогът подскочи на гумите си.

Ала Ейвъри вече беше сменил скоростите и сега машината се изстреля напред, като удари в гърдите извънземното в златистата броня и го понесе назад през рояка. Едно насекомо се блъсна върху предното стъкло и го спуска, разпръсвайки съсирена кръв с цвят на горчица, която покри очилата за стрелба на Ейвъри. Докато сержантът захвърляше очилата си настрани, друга буболечка се прекатури върху първата с вършеещи назъбени крайници, след което се размаза върху заострените, бронирани защитни плочи, обграждащи дулото на ЛААГ-а.

— Махай се! — Бърн изкрещя на насекомото, докато то се премятеше покрай него.

Съществото размаха нокти и успя да пореже ръката на сержанта. Въпреки че раната не беше дълбока, това вбеси още повече Бърн. Той завъртя установката и повали насекомото с продължителен огън. Ала сега вече се намираха сред рояка и докато оцелелите насекоми забавяха ход, опитвайки се да ги обкръжат, Бърн с удоволствие освободи гнева си.

Уортогът отново рязко спря. Ударът беше толкова силен, че брадичката на Ейвъри се заби в гърдите му, а насекомото от спуканото предно стъкло падна на земята. Сблъсъкът беше умишлен, понеже Ейвъри беше подкарал уортога към седана, за да затисне извънземното в златиста броня между двете машини. Съществото изрева от болка. То беше изтървало чука си и сега единствените му оръжия бяха обвитите му в броня лапи, с които продължи да блъска по смачкания капак на уортога подобно на езиците на чифт църковни камбани.

— Какво чакаш? — изкрещя Бърн, когато Ейвъри извади от кобура своя пистолет М6 и го насочи към лицето на извънземното. — Убий копелето!

Ала Ейвъри не дръпна спусъка. Вместо това той погледна нагоре към кабината на спускателния кораб. *Ще ме застреляш ли? Ако го направиш, много добре знаеш кого ще застрелям аз.*

Установката на спускателния кораб се беше завъртяла към уортога. Яркосиня плазма кипеше в двойното ѝ дуло. Ала съществото,

което седеше в кабината му, явно беше схванало предупреждението на Ейвъри и оръжието не стреля.

— Бърн. Вземи оцелелия.

— Да не си луд?

Бронираното извънземно престана да нанася удари. То сложи лапите си върху оголения двигател на уортога и се опита да тласне машината назад. Ейвъри натисна газта на уортога, чиито задни колела се завъртяха бясно в пръстта на лозята и увеличиха допълнително налягането.

— Направи го! — извика Ейвъри. Извънземното престана да бута и нададе агонизиращ вой.

Бърн скочи от ЛААГ-а и бавно се приближи до ранения гражданин, а установката се въртеше между него и Ейвъри. Бърн помогна на мъжа с оредялата коса да се изправи на крака, повдигна го върху едното си рамо и го сложи в пасажерското място на уортога.

— Ще се справиш — каза Ейвъри, когато Бърн закопча предпазния колан през раменете на мъжа. Той беше почти гол, понеже носеше само боксерки и бяла връхна дреха, която беше разкъсана на гърдите му. Лицето и ръцете му бяха покрити с изгаряния от втора и трета степен. Когато мъжът се опита да проговори, Ейвъри поклати глава. — Просто се отпусни.

— Вътре съм — каза Бърн, заставайки отново на установката си. — И сега какво?

Ейвъри се взря в жълтите очи на приклещеното извънземно.

— Веднага след като натисна газта, закови златното момче в брадичката.

Бърн изръмжа.

— Добре.

Ейвъри стовари ботуша си върху долната част на таблото. Уортогът отскочи назад и златистото извънземно отново нададе вой. Ейвъри бегло видя нараняванията му, преди да се извърне в седалката си, за да погледне накъде кара. Дясното бедро на извънземното беше раздробено. Предпазната броня върху крака му беше разрязана и два кокала стърчаха през окървавената кожа.

Въпреки че нараняването беше лошо, то беше спасило живота на извънземното. Веднага след като Бърн откри огън, кракът на съществото се огъна и то падна на земята. Бърн нямаше време да

нагласи мерника си преди Ейвъри да извърти волана на уортога, обръщайки обратно между складовете. Изстрели от плазма от установката на спускателния кораб опържиха настилката зад сержантите и единственият им евакуиран оцелял, когато ускори назад към терминала.

— Капитане! — изрева Ейвъри в микрофона си. — Тръгнахме обратно!

— Имаме буболечки в двора и ни атакуват от въздуха! — отвърна Пондър. Ейвъри можеше да чуе стрелбата и виковете по комуникатора си. — Товарим последните цивилни. Трябва да привлечете огъня!

— Бърн, виждаш ли друг кораб?

— До водната кула! Вляво от следващата пресечка!

Ейвъри насочи уортога по главната улица на Гладшайм с широк, пронизителен завой. Секунда по-късно той видя втория спускателен кораб да се движи на север над терминала, а установката му опустошаваше двора отдолу. Бърн засипа една от платформите му за войници с продължителна стрелба, която накара установката му бързо да се извърти. Ала Ейвъри вече беше натиснал ускорителя и стрелбата от установката изгори улицата зад тях.

— Обръща след нас — изкрещя Бърн. — Давай, давай!

Ейвъри сложи ботуша си върху таблото на пода и скоро уортогът препускаше с максимална скорост към източния край на града. Въпреки непрестанния огън от страна на Бърн спускателният кораб бързо стопяваше дистанцията. Ейвъри усещаше жегата от плазмената стрелба със задната част на врата си.

— Дръжте се! — изкрещя Ейвъри, когато дръпна ръчната спирачка на уортога и зави рязко надясно.

Предните гуми на уортога се заковаха на място, ала задните му гуми се завъртяха наляво и така машината профуча около основата на водната кула. Ейвъри се огледа назад, за да види дали цивилния му пътник е добре, ала мъжът беше изпаднал в шок.

— Добре ли сте? — гласът на Мак избръмча в шлема на Ейвъри.

Изкуственият интелект звучеше прекалено спокойно, като се имаше предвид целия хаос наоколо.

— Засега — Ейвъри направи гримаса, докато спускателният кораб профуча покрай уортога с прекалено голяма скорост, за да го последва след резкия завой. Спускателният кораб засипа резервоара на

водната кула с гневни, блуждаещи залпове, след което изчезна зад хотела на Гладшайм. — Всички качени ли са?

— Всички, освен теб — отвърна Мак.

Уортогът сега се насочи директно към депото. Надолу по авенюто Ейвъри можеше да види един товарен контейнер, който се издигаше от терминала, набирайки скорост.

— Изпрати още една кутия! Веднага ще влезем в нея!

— Имам по-добра идея — каза Мак. — Обърнете и се насочете към лозята.

— Как пък не! — извика Бърн.

Ейвъри превключи скоростния лост.

— Спускателният кораб е залепен за задника ни, Мак.

— Зная. — Изкуственият интелект звучеше позитивно и ободрително.

Няколко секунди по-късно всичко, което Ейвъри можеше да види, бяха бързо преминаващите листа и пурпурни чепки с грозде, докато уортогът ускоряваше на изток по една редица в лозята.

— Какъв е планът?

— Има едно аварийно шосе на 2,3 км на изток от настоящото ви местонахождение — съобщи Мак. — Там ще има друг контейнер, който ще ви очаква. Точно в този момент спускателният кораб се появи отново зад тях. Установката му проблесна, стреляйки хаотично през пушилката, която вдигаше уортогът, а плазмата ѝ заливаше земята по редицата. — Е, по-точно казано, той няма да ви очаква — продължи Мак. — Каква е сегашната ви скорост?

— Сто и двацет километра в час!

— Чудесно. Не спирайте.

Хванал здраво волана, Ейвъри пердашеше надолу по редицата, като правеше всичко възможно да избягва допълнителните дупки и ями по пътя си. Ала не успяваше да ги заобикаля всичките и да поддържа същата скорост.

— Внимателно, копеле! — извика Бърн, когато уортогът подскочи, излизайки от една особено отвратителна яма.

Ушите на Ейвъри бръмчаха заради стрелбата на ЛААГ-а, която представляваше едно нестихващо бучене и дрънченето на месинговите гилзи, които се изсипваха в багажника отзад.

— Цуни ме отзад! — извика той на Бърн, когато един плазмен изстрел изсъска над главите им толкова близо, че почти изгори бойните му дрехи.

— Онова не беше за теб! Беше за копелето на шест часа!

Спускателният кораб беше започнал да се люлее напред-назад, опитвайки се да пусне прецизен изстрел. Установката му не можеше да се прицели добре и попаденията ѝ се стоварваха от двете им страни, стопявайки металните жици, които поддържаха лозите увити около дебелите им, вертикални стълбове. Ейвъри знаеше, че тя няма винаги да пропуска.

— Мак?

— Продължавайте. Почти стигнахте...

Стрелбата на установката изригна вляво пред уортога, изпълвайки редицата с топки разтопен метал от жиците на лозите и стълбовете им. Ейвъри сложи ръката си отзад на врата на цивилния си пътник и го бутна напред, навеждайки го под таблото, когато уортогът профуча през един лепкав и горящ облак от превърнат в пара гроздов сок.

— Ще ни изпържат! — изкрещя Ейвъри, а лицето и ръцете му го боляха от преминаването през облака.

Тогава нещо зад него избухна.

— Мамка му! — извика Бърн.

Ейвъри не видя как спускателният кораб загива и платформите за войниците му избухват и се свличат надолу в лозята. Ала видя няколко от убийците му — един ескадрон ДЖОТУНИ пръскачи, придвижващи се от север на юг. Мак беше заложил капан. Беше насочил тези бързи, импровизирани ракети да пресрещнат спускателния кораб по маршрута му, понеже беше сигурен, че инерцията и фокусът му върху уортога на Ейвъри ще предреши съдбата му.

— Шосето е точно пред вас — обяви Мак, сякаш нищо кой знае колко вълнуващо не се беше случило току-що. — Ще спра контейнера, ала основната цел преди малко утрои скоростта си.

Когато уортогът премина върху една ивица от неплодородна почва между двете лозя, Ейвъри зави на юг и ускори към една платформа от полимерен бетон. Можеше да види как контейнерът се приближава от запад точно навреме, придружаван от двете страни от по една пръскачка. Мак трябва да беше наблюдавал уортога от

камерите на ДЖОТУНИТЕ, за да нагласи скоростта на контейнера, защото Ейвъри докосна товарната рампа на платформата в точния момент, за да се издигне нагоре към отворената врата на контейнера, където се намираха Пондър, Хийли и шепа войници. Уортогът се спусна върху металния под на контейнера и спря.

— Хийли! — изкрещя Ейвъри, скачайки от седалката си. — Имаме ранен!

Ала санитарят вече спринтираше към уортога, следван плътно от Дженкинс и Форсел.

Дженкинс се отскубна леко напред и се взря в спасения цивилен с гняв и объркване.

— Къде са останалите?

— Няма други — каза Бърн, който извади изпадналия в безсъзнание мъж от седалката и внимателно го постави на пода. Хийли погледна изгарянията на мъжа и поклати глава. След това извади антисептична превръзка от медицинския си комплект и я постави около изгорелите му гърди.

Дженкинс хвърли отчаян поглед към Ейвъри.

— Трябва да се върнем!

Ейвъри изсумтя.

— Не.

— Какво искаш да кажеш с това „не“? — извика Дженкинс.

— Внимавай — изгрухтя Бърн, изправяйки се на крака.

Ейвъри хвърли гневен поглед на Бърн, който означаваше „Нека аз да се справя с това“.

— Бойният кораб се е отправил директно към града. — Той закрачи към Дженкинс, заобикаляйки нагънатия капак на уортога. — Ако се върнем обратно, всички ще бъдем мъртви.

— Ами моето семейство?! — изкрещя Дженкинс, като от устните му хвърчеше слюнка.

Ейвъри протегна ръка към рамото на Дженкинс и този път го достигна. Ала Дженкинс блъсна ръката му настрани.

За секунда старши сержантът и войникът му се спогледаха. Ръцете на Дженкинс бяха свити в юмруци и трепереха. Ейвъри си помисли за всички сурови неща, които можеше да каже, за да накара наемника да се осъзнае. Ала всички те нямаше да помогнат, освен истината.

— С тях е свършено. Съжалявам.

С очи пълни със сълзи Дженкинс се обърна и се насочи към задната част на контейнера. Там се качи върху един асансьор, водещ нагоре към дебела метална врата, която би трябвало да бъде вход за контролната кабина, ако въобще контейнерът успееше да се изкачи нагоре по елеваторите на Харвест, за да се превърне в космически товарен превозвач. Когато контейнерът ускоряваше над платото Ида, Дженкинс се взря през дебелия илюминатор на вратата и видя как извънземният боен кораб хвърля сянка върху Гладшайм. Той плака, докато плазмата се разливаше надолу върху него.

Огньовете от складовете за торове на Гладшайм щяха да светят по-ярко от Епсилон Инди, която залязваше. Разтопените конструкции на изкормените сгради щяха да блестят, докато звездата не изгрееше отново на другия ден. Ейвъри можеше да последва Дженкинс нагоре към асансьора и да върне обзетия от мъка наемник при братята му от опълчението. Ала засега той просто продължи да гледа как Хийли се грижи за последния евакуиран гражданин на Гладшайм.

Докато санитарят превързваше раните, които нямаше как да излекува, Ейвъри беше осенен от мисълта, че днешните загуби са само началото. И щеше да стане още по-лошо, защото ако вкарването на населението на Харвест в Утгард беше евакуационният план на капитан трети ранг Ал-Сигни, тогава той не беше направил нищо повече за оцелелия мъж или който и да било друг от бежанците, освен да отложи неизбежната им гибел.

ГЛАВА 18

Мощехранителница, висока орбита

Орбиталната структура на извънземните беше много по-просторна, отколкото Дадаб беше очаквал. Въпреки че интериорът ѝ беше тъмен и много студен, той можеше да усети как пространството около него се извисяваше нагоре или по-точно се разширяваше навън и нагоре към един двоен корпус, който беше единствената бариера на орбиталната структура срещу вакуума. Бледосинята светлина от преносимите енергийни ядра, които той и другите Унггои бяха донесли от „Светкавично покръстване“ осветяваха шест сребристи греди, които минаваха по дължината на съоръжението. Гредите бяха подсилени с кръстосани скоби, които бяха по-дебели от неговия ръст.

Джиралханае бяха разбрали, че орбиталната структура е част от товароподемна система, която извънземните използваха, за да пренасят контейнери от и към повърхността. По заповед на Макабей Унггоите бяха поставили постове по седемте спойки на кабелите, които представляваха пролуки в корпуса за златистите шнурове, протягащи се нагоре от повърхността на планетата към орбиталната структура, а оттам към друга сребърна дъга още по-нататък.

На Дадаб не му беше много ясно защо вождът толкова държеше да има гарнизон в съоръжението, след като не му беше обръщал внимание в продължение на много цикли. Ако нещо опасно тръгнеше нагоре по кабелите, „Светкавично покръстване“ можеше да го изпари, преди да достигне до орбиталната структура. Ала не беше настоял за пояснение. Имаше нещо гнило на кораба на Джиралханае — имаше някакво напрежение между Макабей и глутницата му. Докато нещата постепенно се връщаха към нормалния си ритъм, Дадаб беше щастлив да напусне крайцера.

Да се качи на орбиталната структура беше някакво предизвикателство за него. Естествено никой от въздушните ѝ шлюзове не беше с размери, които пасваха на един спускателен кораб „Спирит“, а пък и в края на краищата Джиралханае си бяха осигурили достъп по същия начин както Киг-Ярите се бяха качили на борда на

товарните съдове — прогорявайки отвор в корпуса с гъвкав, подвижен модул. Това всъщност беше предложение на Дадаб и оригиналността на неговия план беше накарала козината на Тартарий да настръхне.

Когато офицерът по сигурността натисна Дадаб да обясни как е достигнал до такова гениално решение, Дякона приписа идеята на *По-лек от някои*. Той беше направил това главно, за да избегне разкриването на уличаващи го детайли от времето, когато беше на борда на каперския съд на Киг-Ярите, ала също се надяваше да повиши отслабващото уважение към Хурагока. *По-лек от някои* все още не беше приключил с поправките на повредения „Спирит“ и поради липсата на прогрес търпението на Тартарий беше започнало да намалява. Когато Дадаб беше пожелал „довиждане“ на своя приятел, преди да отпътува за орбиталната структура, Хурагокът беше казал, че почти е приключил с работата си. Ала за Дякона, като външен наблюдател, „Спирит“ изглеждаше счупен както преди.

Оказа се, че свързването на модула беше по-голямо предизвикателство, отколкото Дадаб си беше представял. За разлика от извънземните превозвачи, двойният корпус на орбиталната структура беше пълен с някакъв реагиращ материал — гъбеста жълта пяна, проектирана да запълва веднага дупки, направени от микрометеорити и други космически отломки. Ала въпреки това върхът на пробивното устройство на скачващия модул беше успял да го прогори. Тартарий и Ворений първи прескочиха през блестящата енергийна бариера върху централната пътека на орбиталната структура с извадени пушки, стрелящи с шипове.

Изненадващо за Дадаб, двамата Джиралханае не останаха дълго на станцията. Те се забавиха само за да потвърдят липсата на живот на станцията, както скенерите на „Светкавично покръстване“ бяха предположили. С безцеремонна заповед да се поддържа минимум комуникационен трафик Тартарий и Ворений си заминаха, оставяйки Дадаб да управлява шейсет уплашени Унггои в черния като катран интериор. Дякона беше наредил да задействат енергийните ядра и те се захванаха за работа, поставяйки устройства за презареждане на метан и друга луминесцентна апаратура.

Тартарий беше дал на Дадаб един плазмен пистолет и въпреки че Дякона нямаше никакви намерения да стреля с оръжието, все пак го беше закачил за колана си, за да успокои темпераментния офицер по

сигурността. Този избор му беше донесъл неочаквана полза, понеже на най-ниската си настройка на мощността пистолетът грееше като истинска факла с яркозелена светлина, в която се преплитаха нюансите на други цветове. Скоро всички Унггои бяха разпределени, като имаше по седем-осем на всяко съединение.

Досега бяха прекарали почти три цикъла извън крайцера на Джиралханае. Дадаб си беше създал навика да оглежда съоръжението поне два пъти на цикъл и да прави проверка на всеки пост. След като беше направил няколко пътувания напред и назад, дори не си беше дал труда да включи пистолета си. Централната пътека беше права, с изключение на местата, където завиваше под ъгъл към спойките и беше оградена с обширен парапет. Веселата и ободрителна синя светлина от енергийните ядра на всеки лагер го улесняваше да се придвижва от един пост към друг.

Ала увереността на Дадаб и удоволствието от обиколките му извираха от по-дълбок източник. По някакъв странен начин циклите на борда на извънземната орбитална станция му напомняха за най-щастливия период от живота му — времето, което беше прекарал в семинарията на министерството на Спокойствието.

Общата спалня, която беше споделял с останалите Унггои, кандидати за Дякони, представляваше бедно убежище със слабо осветени килии, намиращо се дълбоко в основата на кулата на министерството във „Висша щедрост“. Те бяха прекарали много от свещените изкуствени нощи около енергийни ядра, бозаещи от обществените хранителни дюзи и помагайки си един на друг в запаметяването на глифите и свещените текстове. Въпреки че убежището им беше претъпкано, Дадаб с удоволствие си спомняше за другарските отношения през онези дни. Той се беше надявал новата му извънземна обител да има подобен обединяващ ефект върху Унггоите от „Светкавично покръстване“. Ала огромното мнозинство от тях все още показваха малко ентузиазъм към религиозните му проповеди.

— Никой от вас ли не иска да посети „Висша щедрост“? — попита Дякона.

Осемте Унггои, охраняващи една от централните спойки на орбиталната станция, седяха близо един до друг, а вкочанените им ръце бяха протегнати към една топлеща бобина, включена в едно от ядрата. Розовата плазма, трептяща във вътрешността на бобината,

хвърляше зловеща светлина, сред която се вираха двойки тъмни очи, примигващи нетърпеливо Дякона да изкаже мнението си и да продължи към следващия лагер.

— Когато се завърнем, аз с удоволствие ще ви спонсорирам за едно пътуване до светите места.

Това беше щедра оферта, ала останалите Унггои не казаха нищо. Дадаб въздъхна във вътрешността на маската си.

Широко разпространено беше вярването, че всички истински последователи трябва да посетят „Висша щедрост“ поне веднъж през живота си. Проблемът беше, че свещеният град на Сан Шиум се намираше в непрекъснато движение и огромните пространства между различните флоти на Съглашението и населените светове правеха пътуванията изключително скъпи за не толкова заможните вярващи. Дори и така Дадаб беше шокиран от това, че тези Унггои нямаха дори желание да направят това пътуване.

— Само заради свещения кораб си заслужава да направите това усилие. — Дадаб използваше дебелиите си пръсти, за да покаже триъгълната форма на бойния кораб на Предшествениците във въздуха. — Гледката е величествена. Особено от по-ниските нива.

— Моят братовчед живее в по-ниските нива — измънка Бапап.

Той беше единственият Унггой от първоначалната му учебна група от двайсет членове в този лагер. Един необичайно едър Унггой, носещ името Флим, простреля Бапап с лош поглед и единственият запален ученик на Дадаб направи всичко възможно да изчезне в ремъците на костюма си.

Флим седеше върху една купчина от кутии с оборудване и запаси. Дълбоки, сълзящи дупки в кожата на брадичката му показваха, че е водил дълга борба с паразитите, които бяха често срещани при Унггоите, работещи в канализацията на големите светове. Дадаб знаеше, че не е добре да се конфронтира с Унггой, достатъчно здрав, за да преживее тази дяволска окупация. Ала продължи, без да обръща внимание на неодобрението от страна на Флим.

— О? На кое ниво?

Бапап не пресрещна погледа на Дякона.

— Аз... не знам.

— Как се казва братовчед ти? — настоя Дадаб. — Може да сме се срещали.

Шансът за това беше едно на милион, ала той искаше да поддържа разговора. Всички лагери бяха започнали да наподобяват феодални владения и Дадаб нямаше търпение да се пребори с тази тенденция, тъй като също като Флим Унггоите вредяха на службата му като свещеник и правеха невъзможно облагородяването на стадото му.

— Яяп, син на Пум — каза нервно Бапап. — От пустите скалисти равнини на Балахо.

Унггоите нямаха фамилии. Вместо това те се идентифицираха с имената и рождените места на известни патриарси. Дадаб знаеше, че този Пум можеше да се окаже какъв ли не — чичо на Бапап или негов прапрадядо или някой митичен глава на семейство, който прадедите му са почитали. Балахо беше името на родния свят на Унггоите, ала Дадаб не беше запознат с района, който Бапап беше споменал. Дори и при това положение той продължи да упорства.

— Работи ли за някое министерство?

— Служи при Сангхейлите.

— Като войник ли?

— Като часовой.

— Трябва да е много смел.

— Или глупав — изръмжа Флим, изваждайки един пакет храна от купчината си. — Като Юл. — Той мушна една дълга тръба в пакета, зави другия ѝ край в една дюза, стърчаща от маската му, и започна да смуче мътилката вътре. Другите Унггои се скупчиха по-близо до топлещата бобина.

Дякона знаеше много малко за първото спускане на Джиралханае върху извънземната планета и преговорите в градините. Беше прекарал цялата мисия върху мостика на „Светкавично покръстване“, грижейки се за Светилото. Ала Дадаб знаеше, че Бапап беше част от Унггойския контингент, както и по-голямата част от учебната му група. Отчасти благодарение на неговите богослужения това бяха най-уверените и надеждни Унггои на „Светкавично покръстване“ и Макабей ги беше подбрал специално.

За нещастие един от групата, Юл, не се беше завърнал. И когато Дадаб беше попитал „Защо?“, Бапап и останалите не отговориха. Дадаб беше събрал достатъчно кураж, за да се конфронтира с Макабей в залата за пиршества на „Светкавично покръстване“.

— Той не се е подчинявал на заповедите и Тартарий го е убил. — Вождът беше отговорил с шокираща откровеност. — Учениците ти не са научили нищо, Дяконе. Нищо, което да ги направи полезни за мен в момента.

Това беше дръзко обвинение, което дълбоко нарани Дадаб.

— Съжалявам, вожде. Какво друго искате да направя? — Ала вождът просто беше продължил да гледа надолу към мозайката в залата със здраво сключени ръце с посивяла козина зад гърба си.

Макабей не беше казал нищо на никого откакто беше получил отговор от министерството на тържественото му потвърждение за наличието на мощехранителницата и Оракула. В настъпилата странна тишина, нарушавана единствено от цвърченето на газените лампи, Дадаб се беше поклонил и се беше обърнал да си върви.

— Кое е по-голям грях? — попита Макабей, след като Дадаб беше направил няколко крачки назад. — Неподчинението или светотатството?

— Предполагам, че зависи от обстоятелствата. — Дякона си пое дълбоко дъх. Клапаните на маската му щракаха, докато бавно подбираше думите си. — Наказанията за онези, които съзнателно не се подчиняват на Пророците, са жестоки. Ала такива са и глобите за повреждането на свещените реликви.

— Пророците. — Макабей говореше с равен тон, сякаш прикриваха неизказаните му мисли.

— Вожде, няма ли нещо, което мога да направя? — Дадаб беше започнал да мисли, че това не е теоретична дискусия и че Макабей се намираше в истинско затруднение. Но единственото, с което отговори Макабей, беше бавно движение с опакото на лапата си, с което освободи Дадаб.

Когато Дадаб се измъкваше от залата, видя как вождът пристъпва към пръстена в мозайката, който представляше Епохата на Съмнението и беше изграден от ивица от черни опали, като всеки от камъните проблясваше в червено, оранжево и синьо. Дадаб очакваше вождът да вдигне ръце и да заеме молитвена поза или пък да покаже по някакъв друг начин уважение към един символ, който обикновено беше почитан. Ала вождът просто избърса пръстена с едното си космато ходило, сякаш почистваше петно.

Не след дълго Макабей беше дал заповед да закарат Унггоите на орбиталната станция.

— Ставай, Бапап. — Дадаб разтърка ръцете си пред топлещата бобина. — Време е да свършим работата на министерството и ми трябва способен помощник. — Когато Бапап не се изправи, Дадаб отиде до Флим и извади един комплект с инструменти от купчината му. По-големият Унггой вдиша малко от кашата, когато купчината му улегна и го наклони надолу. Ала дръзкия ход на Дадаб беше смутил дребнавия тиранин и Флим не протестира. — Донеси едно ядро — каза Дадаб на Бапап, когато нарами комплекта с инструменти. — Ще ни трябва светлина. — След това се насочи към центъра на станцията. Тъкмо беше заобиколил зад първия ъгъл към най-близкото съединение, когато чу стъпки зад себе си. Дадаб се усмихна и забави крачка. Бапап застана до него, като държеше в скута си въпросното ядро.

— Къде отиваме, Дяконе?

— Мисля, че в контролната зала на съоръжението.

— Какво търсим?

— Ще разбера, когато го видя.

Имайки предвид сигналите на Светилото на „Светкавично покръстване“, на станцията нямаше нищо интересно. Нито реликви, нито някаква следа за Оракула на планетата, който се изплъзваше на Светилото от преговорите насам.

Ала Дадаб знаеше, че би трябвало да има още от интелгентните кутии на извънземните на борда на станцията. Той се надяваше, че те съдържат информация, която ще помогне на Макабей да локализира местонахождението на Оракула. Така мрачното му и сурово настроение щеше да се разсее, понеже то, както предполагаше Дадаб, беше резултат от неуловимостта на Оракула и страховете на вожда, че докладът му към Пророците е бил дълбоко компрометиран.

От другата страна на съединението имаше цилиндрична стая, построена встрани от пътеката между две дебели жици, свързани с гредите отгоре. Стаята беше привличала вниманието на Дадаб всеки път, когато беше кръстосвал из станцията най-вече заради това, че беше най-голямото затворено пространство в съоръжението, а и поради факта, че плъзгащите ѝ се врати бяха плътно склучени. Те можеха лесно да бъдат поправени с един лост от комплекта с

инструменти и скоро Унггоите се озоваха вътре, а енергийното ядро на Бапап осветяваше сенките с блещукаща синя светлина.

Няколко стъпала водеха надолу към плитка, кръгла яма, чиято задна половина беше очертана със седем бели кули, поставени близо една до друга, за да образуват дъга. Преди Дадаб да отмести тънкия метален капак на една от кулите с остриите си пръсти, той вече знаеше, че е познал относно съдържанието на стаята. Ала си нямаше представа, че инстинктите му ще донесат такива добри резултати.

Всяка от кулите беше опакована с интелигентни вериги, някои от които се намираха в познати тъмни метални кутии, а други се носеха в тръби, пълни с чист, студен флуид и всички те бяха свързани от сложна мрежа от многоцветни жици. Дадаб осъзна, че не гледа никакви индивидуални компоненти, събрани на едно място, а по-скоро една цяла мислеща машина. Това беше един общ интелект, в сравнение с който свързаните кутии на *По-лек от някои* изглеждаха примитивно.

— Къде отиваш? — Бапап попита Дадаб, когато той скочи по стълбите към пътеката.

— Обратно на крайцера! — изсумтя Дадаб. След което добави, докато си пробиваше път през наполовина отворените врати на стаята. — Стой тук! Не пускай никой друг вътре!

Търченето на Дадаб към скачващия модул, оставен от „Спирит“-а, го отведе покрай поста на Флим. Той не каза и дума на Унггоите, събрани там, нито на тези до следващото съединение. Беше толкова разтревожен, че някой от другите Унггои можеше да открие това, което е намерил, че изчака да се свърже със „Светкавично покръстване“, докато преминаваше през енергийната бариера.

Джиралханае, който беше отговорил на молбата му за незабавен трансфер, му беше казал, че ще трябва да изчака, тъй като два от трите работещи спускателни кораба били ангажирани, а третият бил оставен за резерв. Ала Дадаб беше пояснил, че разполага с жизненоважна информация за вожда, която не можеше да почака и дежурният офицер на мостика в кораба на Джиралханае грубо му беше казал да остане в готовност.

Малко по-късно Дадаб се намираще в кабината на „Спирит“, седейки до по-млад Джиралханае с рядка кафява козина и петниста кожа на име Калид, който не пророни и дума, докато „Спирит“ не се

приблужи до „Светкавично покръстване“ и не получи съобщение през сигналното устройство, което само той можеше да чуе.

— Трябва да изчакаме — изгруктя Калид, докато пръстите му натискаха серия от холобутони върху контролния панел пред пилотското му място. По тона му Дадаб разбра, че вече е насилил късмета си, поисквайки полет, който не е бил включен в графика и че ще бъде мъдро да не разпитва защо е било това забавяне. Ала Калид обясни каква е била причината, без да го подканят, сякаш единственият начин да покаже, че съобщението имаше смисъл, беше да го повтори високо.

— Има битка. В хангара.

Цялото нетърпение на Дадаб бързо се превърна в паника, когато мислите му се насочиха към *По-лек от някоя*, който си летеше незащитен из платформата за войници, превърната в работилница. Ала въпреки ужаса на Калид, който се издаваше от киселата му миризма, която скоро изпълни кабината на „Спирит“, Дадаб знаеше, че Джиралханае изпълняват стриктно заповедите. И единственото, което можеше да направи, беше да изчака.

Макабей беше прекарал живота си в причиняване на болка и в получаването ѝ. Той имаше огромна търпимост към нея, ала едва успяваше да понесе агонията от счупената си бедрена кост. Ворений, който се намирал на уредите, когато Макабей беше получил това нараняване, беше екипирал вожда с магнитна шина, която поддържаше крака му неподвижен. Ала Макабей знаеше, че ще отнеме поне един цял цикъл в хирургичния кабинет на „Светкавично покръстване“ преди да може да се фокусира върху нещо друго, освен измъчващата го рана.

За съжаление той нямаше да получи такъв отдых. Не и веднага. Ситуацията в хангара беше потресаваща и ако Макабей не се погрижеше бързо, щеше да стане още по-лошо.

Палубата около „Спирит“ на вожда беше засипана с мъртви Янми'и. Беше трудно да се каже колко бяха. Пушката с шипове на Тартарий беше направила повечето от съществата на парчета и сълзящи черупки. Други Янми'и хвърчаха ядосано от стените на хангара към отдушниците на тавана и колоните, а черепите им с форма

на стрели се въртяха диво, докато антените им оценяваха претърпаното въздушно пространство. С няколко мълниеносни удара на крилете си едно Янми'и се насочи по права линия към Тартарий, ала се превърна в жълти пръски, когато залп от нажежени до червено шипове преминаха през черупката му и се забиха в стената на десния борд.

— Успокойте се! — Тартарий размаха оръжието към гневния рояк. — Успокойте се или ще станете на парчета!

Сигнализиращото му устройство преведе думите му на простия език на Янми'ите, който представляваше какофония от пронизителни цъкания, наподобяващи търкането на ядосаните им криле, което отекваше из хангара.

Макабей събра сили и извика:

— Спрете стрелбата!

— Отново ще ни нападнат! — извика Тартарий. Под лявата си мишница той държеше гърчещия се Хурагок.

Накуцвайки, вождът слезе надолу по рампата, образувана от отворената врата на платформата за войници на „Спирит“, подпирайки се върху Юмрука на Рукт. При вида на вожда, Янми'ите се сгушиха близо до стените на хангара. Ала Макабей знаеше, че това внезапно отдръпване не означава, че са се успокоили. Крилете на съществата все още бяха извадени и трепереха и когато вождът тръгна с неподвижен крак към Тартарий, можеше да усети множество светещи оранжеви очи да следят напредъка му.

Веднага след като вратите на платформата за войници на „Спирит“ се бяха отворили в хангара, половин дузина Янми'и, които бяха оцелели при атаката върху извънземния град, бяха нападнали Хурагока, докато злощастното същество се носело от счупената кабина на „Спирит“ към работилницата си и пипалата му били пълни с обработващи кутии и други компоненти. Тази атака накарала дузини други Янми'и, които по това време се намирали в хангара, да се присъединят и ако не били бързите рефлексии на Тартарий и добрия му прицел, Хурагокът щял да бъде разкъсан.

— Отпусни хватката — Макабей потрепна, когато спря до племенника си. Въпреки шината той можеше да почувства как разтрошената му бедрена кост се движи и двата ѝ счупени края се търкат един в друг — или ти ще причиниш смъртта му.

Очите на Тартарий се стрелкаха към възбудения рояк.

— Не! Янми'ите са полудели!

— Пусни го. — Макабей издиша, за да притъпи болката. — Няма да повтора отново.

Тартарий се обърна към Макабей, оголи зъби и изръмжа. Вождът разбра, че кръвта на младока беше кипнала. Ала болката беше изразходвала цялото му търпение. Той нанесе зловец удар в челюстите на племенника си, оставяйки кървави линии от бузата до устните му. Тартарий изрева и бързо освободи Хурагока. Съществото незабавно започна да вършее със своите розови, полупрозрачни крайници. Ала това не бяха пъргавите движения, с които то разговаряше, а по-скоро усилия да възвърне баланса си. Хватката на Тартарий временно беше изпразнила голяма част от алвеолите му.

— Осигурете му пространство — изръмжа Макабей.

Тартарий направи няколко крачки назад, като раменете му бяха свити в поза, която не показваше цялостно подчинение. Ала вождът нямаше достатъчно сила, за да постави племенника си на мястото му. Денят беше изтощителен.

Ритул беше мъртъв. Умната атака на извънземните беше изненадала неопитния пилот. Когато „Спирит“-ът на младия Джиралханае се разби с носа си надолу в лозята, той беше хванат в капан вътре в кабината си. Тартарий, който беше закопчан в платформата за войници на същия „Спирит“, едва беше успял да се спаси, преди корабът да избухне в пламъци. Дори и в тази ситуация Тартарий беше рискувал да спаси своя другар от глутницата, като се беше опитал да отвори с нокти ивиците от нагънат и счупен метал, които държаха Ритул окован, докато най-накрая пламъците не бяха станали прекалено високи. Когато „Спирит“-ът на Макабей беше кацнал до другия, за да вземе племенника си, вождът беше подушил изгорялата плът на Ритул по козината на Тартарий.

Ала Макабей знаеше, че смъртта на Ритул беше по негова вина. Той можеше да остави глутницата си на борда на крайцера, докато той изгаряше извънземните по къщите им. Нямаше нужда да слизат в извънземния град, като се изключеше желанието на Макабей да потърси реликвите, което беше директно нарушение на инструкциите на министерството, според които планетата и всичко върху нея трябваше да бъде изпепелено. Ала Светилото беше показало, че градът е пълен със свещени предмети, които без съмнение са били разнасяни

от извънземните, докато са отстъпвали. И вождът нямаше да понесе да види как оръдията на крайцера му опустошават такава съкровищница.

Въпреки че неподчинението на Пророците беше голям грях, Макабей беше решил, че унищожаването на божиите творения е още по-голямо прегрешение. И въпреки че не му пукаше за извънземните, които подлагаше на безмилостна сеч, все пак беше склонен да отложи унищожението им, ако това означаваше да открие реликвите, които притежаваха и най-вече техния Оракул.

Алвеолите на *По-лек от някои* изригнаха в паническо хълцане. Две Янми'и бяха пропъззели върху платформата за войници на повредения „Спирит“ и се канеха да се втурнат в работилницата на Хурагока през наполовина отворените врати. Тогава Хурагокът направи нещо, което Макабей не беше виждал никога преди. Всичките му алвеоли се издуха, уголемявайки се два пъти повече от нормалния си размер и той започна да се бие с пипалата си, възпроизвеждайки едно изненадващо и заплашително барабанене. *По-лек от някои* се понесе към Янми'ите и щеше да се пъкне директно в ноктите им, ако Макабей не беше сграбчил едно от пипалата му и не го беше дръпнал обратно.

— Слава на Пророците, какво е това ново безумие? — изгруктя Тартарий.

— Ворений — каза Макабей, парирайки гневните удари от другите пипала на Хурагока. — Убий онези двете.

Джиралханае с жълто-кафявата козина извади пушката си с шиповете от колана и разкъса на парчета Янми'ите върху платформата за войниците. Тези два смъртни случая най-накрая обуздаха рояка. Всяко насекомо в хангара прибра крилето под черупката си и отпусна антените си. Ала огънят на Ворений изглежда беше увеличил ужаса на Хурагока. Той спря да бие вожда по ръцете, но само за да започне да сигнализира към него с още по-голяма ярост.

Макабей махна на Ворений и му повери Хурагока.

— Доведи Дякона — каза той, подпирайки се тежко върху чука си.

Сигнализиращият модул на Ворений избръмча.

— Вожде, Дякона чака зад въздушния шлюз.

— Тогава веднага го пуснете вътре.

Почти незабавно „Спирит“-ът на Дадаб се промуши през трептящата енергийна бариера на хангара и бързо спря до

спускателния кораб на Макабей. Вождът изчака Дякона да си проправи път през мъртвите Янми'и, преди да посочи към Хурагока и да заповяда:

— Кажете ми какво казва.

Дякона и Хурагокът започнаха дълъг разговор, който представляваше тих спор от проблясващи крайници и пръсти.

— Достатъчно! — озъби се Макабей. — Говори!

— Ужасно съжалявам за забавянето, вожде. — Гласът на Дякона беше напрегнат. — Хурагокът искрено се извинява, ала скромно моли да направите така, че Янми'ите да не смуцават работата му върху платформите.

Префърцуненото обяснение на Дякона накара Хурагока да изпадне в яростни обяснения.

— Сигурен ли си, че това е всичко, което той каза?

— Той също иска да знаете... — гласът на Унгоя сега представляваше заглушено скимтене във вътрешността на маската му, — че може бързо да развали това, което е направено.

— Какво е направено? Говори смислено, Дяконе!

Дадаб направи няколко прости знаци с ръка. И тогава, след като Хурагокът се отпрати към работилницата си с нетърпеливо мучене, Дадаб падна на колене пред Макабей.

— Аз поемам пълната отговорност за неговите действия! И скромно моля да ми простите!

Макабей погледна надолу към Дякона. „Изглежда всички са полудели“, помисли си той. Ала преди да позволи на Унгоя да се изправи, вниманието му беше привлечено от стържене на метал. Макабей видя удивен как двете повредени платформи се разпаднаха, образувайки дрънчаща купчина от парчета корпусни плоскости. Цялата им вътрешна структура беше махната. Хурагокът се понесе гордо над останките, сякаш от дълго време беше планирал това драматично разкритие. На Макабей му отне секунда, за да схване какво беше разкрило съществуването.

На мястото на платформите сега стояха четири превозни средства. Всяко едно от тях беше сглобено от различни части, ала всички имаха един и същ дизайн — две колелета с шипове едно до друго във вътрешността на подсилено шаси. Зад всеки комплект от колелета имаше по един антигравитационен генератор. А зад

генераторите имаше седалки с високи дръжки, които според Макабей бяха управляващите ги механизми.

— Ала има още! — сякаш казваше Хурагокът докато се движеше от едната машина към другата, активирайки енергийните ядра, монтирани над генераторите им.

След като изскочиха няколко искри и пурпурен пушек, седалките на превозните средства се изправиха от пода на хангара, идеално балансирани от тежестта на колелетата с шиповете.

— Какво представляват те? — попита Макабей. — И за какво служат?

— Извънземните! — изстена Дякона, припълзявайки още по-близо до косматите крака на Макабей.

Тартарий отиде до най-близката машина.

— Ала къде са им оръжията?

След кратка пауза Дадаб бавно надигна главата си от пода.

— Оръжия ли?

— Въпреки че тези ще свършат работа на запъртъците, с които се срещнахме днес.

Тартарий прокара пръст надолу по едно от колелетата, преценявайки бойната пригодност на остриетата. Вече не можеше да се каже, дали все още усещаше болката от удара на чичо си.

— Оръжия! Разбира се! — извика Дякона, изправяйки се на крака. След това добави с толкова тих глас, че Макабей едва успя да го чуе на фона на работещите генератори на машините: — Хурагокът ще бъде щастлив да добави нужното въоръжение според вашите изисквания!

Ако вождът не беше започнал отново да се фокусира върху безмълвното укротяване на болката, може би щеше да забележи внезапната промяна в тона на Дякона. Ала сега единственото нещо, което искаше, беше да се махне, за да бъде оправен кракът му.

— Може би по-късно. Когато се оттеглят Янми'ите.

— Може ли да направя едно предложение? — настоя Дадаб.

— Може, ако си бърз.

— Нека заведе Хурагока на орбиталната станция и да го пазя на сигурно място, докато разберем причината за неоправданото нападение на Янми'ите.

Макабей вече знаеше каква е причината — съществата бяха разстроени, че Хурагокът беше поел отговорностите по поддръжката и още повече се бяха разгневили от необичайната им бойна роля. След плачевното представяне на Унгоите в градините, вождът беше сметнал за мъдро да използва като войници всеотдайните насекоми. Ала сега изглеждаше, че всичко, което искаха, е да се върнат към старите си рутинни задължения и най-лесният начин да направят това беше да елиминират *По-лек от някои*.

— Мъдро предложение. Янми'ите могат да довършат неговата работа. — Макабей хвърли един последен поглед към странните машини на Хурагока. — Ако бъдат въоръжени както трябва, тези добитъци ще бъдат страховити оръжия.

Дякона се поклони ниско и изприпка до Хурагока. Хвана внимателно своя другар за едното пипало и го поведе бързо към чакащия „Спирит“ на Калид. Вождът видя, че Хурагокът се опитва да говори с Дякона, докато влизаха в отделението за войниците, защото явно беше любопитен какво са обсъждали Дадаб и вождът. Ала пръстите на Дякона останаха неподвижни и очите му внимателно наблюдаваха Макабей, докато вратата на отсека се затваряше зад тях. Стискайки зъби поради неизбежното разместване на костите, Макабей се обърна и с куцане се отправи към вратата на хангара, като Ворений държеше здраво ръката му, а Тартарий се промъкваше наблизко отзад.

ГЛАВА 19

Харвест, 22 февруари 2525

Новините за унищожението на Гладшайм пътуваха бързо, много по-бързо от няколкото часа, които бяха нужни на контейнера на Ейвъри да се придвижи през Ида нагоре към Бифрост. Когато контейнерът пристигна в Утгард, хората в по-голямата част от планетата знаеха какво са направили извънземните и какво със сигурност ще направят отново.

Капитан Пондър поддържаше контакт с капитан трети ранг Ал-Сигни през цялото им пътуване. Тя им беше казала, че Утгард, чието население наброяваше около двеста хиляди жители, бързо започнал да се пълни с бежанци от малките селища във Вигронд. Ейвъри беше очаквал да намери много хора вътре в депото, ала хангарът за контейнери близо до котвата за средния шнур на Тиарата беше почти празен, поне що се отнасяше до присъствието на хора.

Всяко празно място в огромния склад беше заето от работещи ДЖОТУНИ.

Скачайки долу от отворената врата на контейнера, Ейвъри беше шокиран от количеството и разнообразието на машините. Имаше дузини от познатите жълто-черни товарачи, които носеха леки зелени пластмасови кошове с надписи „храна“ и „одеяла“. Докато се движеха бързо с резервните запаси към чакащите контейнери и се извъртаха, за да не се блъснат един в друг, подбирайки подходящия момент в последната секунда, огромните им колелета скърцаха силно по гладкия под от полимерен бетон на хангара, като оставяха черни следи от гума.

Ала имаше и ДЖОТУНИ, които Ейвъри никога не беше виждал — трикраки модули за наблюдение на работата и машини, подобни на паяци, изпълняващи всички дейности по поддръжката. Последните тичаха навсякъде из контейнерите, проверявайки дефектите в повърхността им, след което ги поправяха с къси, ослепителни струи от вградените си оксигени, които представляваха един от многото инструменти, прикрепени към гъвкави рамене, снабдени с ненаситни нокти. Когато пехотинците и наемниците се отправиха към изхода на

хангара между две редици от контейнери, шлемовете им си бяха останали върху главите, а раменете им бяха присвити. Опасният труд на машините по поддръжката произвеждаше неизбежен водопад от искри и никой не искаше да се изгори.

Извън депото Ейвъри се качи върху един плосък уортог заедно с Дас, Дженкинс, Форсел и останалите от Първо отделение на Първи взвод. Докато те се мушваха в това, което Ейвъри мислеше за натоварен трафик, сержантът осъзна, че всички цивилни седани и влекачи, окупирани булеварда, бяха празни. Двигателите на някои от тях още работеха, а вратите на други бяха отворени. Единствените други превозни средства, които всъщност се движеха по пътя, бяха синьо-белите патрулиращи седани на полицията на Утгард. Светлините върху таваните им проблясваха, а говорителите им тръбяха: „Моля, запазете спокойствие. Стойте в търговския център, докато не получите друго съобщение. Моля, запазете спокойствие...“.

Докато уортогът се придвижваше през изоставените коли на север от търговския център, Ейвъри видя, че паркът бе дори още повече претъпкан от нощта на празника на слънцестоенето. Ала поведението на тази тълпа беше много по-различно. Нямаше никаква следа от бъркотията и веселите приказки, които бяха предизвикани от музиката и алкохола по време на празника, а само едно тихо сборище. Дори и цветът на тълпата беше променен. Нямаше ги ярките пастелни полуофициални облекла на тези, които бяха седнали на пикник. Сега поляните на търговския център бяха изпъстрени с тъмни джинси и избелели памучни дрехи.

Капитан трети ранг не беше споменала за някакъв граждански бунт. Ала тук и там Ейвъри забелязваше полицаи, които патрулираха пеша. Служителите носеха шлемове и щитове пред леките си сини униформи, а някои дори държаха усмиряващи устройства и пластмасови щитове. Когато уортогът му наближи парламента, Ейвъри забеляза, че третите отделения бяха подсилили главната порта с една S-образна барикада. Наемниците изглеждаха неспокойни. Очите им бяха приковани върху търговския център, а ръцете им стискаха здраво техните МА5.

— Дръжте го под око — Ейвъри каза на Форсел, когато уортогът им спря на върха на извитата алея пред парламента. Той кимна към Дженкинс, който вече беше слязъл и се отдалечаваше с наведена глава

към една редица от брезентови палатки, които бяха опънати от наемниците в градините на парламента. — Не го оставяйте да направи нещо глупаво.

Дженкинс не беше говорил с никого, откакто бяха напуснали Гладшайм и беше крещял на Ейвъри. Той вече не беше ядосан, а дълбоко депресиран. Сержантът не вярваше, че войникът можеше да направи някоя глупост, например да се самоубие. Ала Дженкинс току-що беше изгубил цялото си семейство и Ейвъри нямаше желание да го кара да прави каквото и да било. Форсел кимна, нарами подплатената правоъгълна чанта, в която се намираха бинокълът му и пушката BR55 на Дженкинс и бързо последва другаря си снайперист.

— Съберете командирите на отделения — каза капитан Пондър, приближавайки се към Бърн и Хийли от друг плосък уортог. — Ще проведем инструктажа веднага, след като приключа с Тюн.

Докато капитанът се изкачваше по стъпалата на парламента, изведнъж се спря, наведе се към гранитния парапет и се хвана за гърдите. Хийли бързо се приближи от едната му страна, ала Пондър го отпрати с едно движение на ръката.

Санитарят горещо беше препоръчал на капитана да не взема участие в евакуацията на Гладшайм, понеже знаеше, че всяко допълнително напрежение само ще влоши състоянието на раните му. Разбира се, Пондър беше казал на Хийли къде точно да си завре препоръките. Ала сега, когато виждаше, че капитанът наистина не може да изкачи стълбите, Ейвъри разбра, че плаща за своята всеотдайност към мисията и мъжете си.

— Хейбъл? Чуваш ли ме? — Ейвъри изръмжа по микрофона на гърлото си.

— Да, старши сержант — водачът на Трето отделение от Първи взвод отговори от балната зала на балкона.

— Всичко ясно ли е?

— Трудно е да се каже. Тълпата в търговския център е доста голяма.

След толкова години в борба със Съпротивата Ейвъри беше станал добър в предугаждането на намеренията на тълпата и това дали щеше да остане мирна, или пък щеше да избухне. Той можеше да каже, че в момента хората в търговския център бяха прекалено вцепенени, за да щурмуват парламента и да си излеят гнева върху правителството,

което ги беше оставило беззащитни и сега имаше нахалството да ги държи натъпкани като животни. Ала същият този страх беше накарал губернатор Тюн да издаде заповед третите отделения на взводовете да започнат да охраняват парламента, докато останалите от опълчението отидоха в Гладшайм. От друга страна Ейвъри знаеше, че истинската заплаха все още кръжеше в ниска орбита над тях.

— Сложи Уик за отговорник и ела тук долу — заповяда той на Хейбъл. — И му кажи да се оглежда нагоре към небето.

Бърн беше провел подобен разговор с Андерсен, който беше водачът на Трето отделение от Втори взвод. Малко по-късно двамата сержанти и началниците на отделенията се бяха събрали в преддверието на парламента с варовиковите колони. Докато чакаха Пондър да се върне, Ейвъри разказа как бяха ранили извънземното със златистата броня. Тогава Бърн, който беше имал по-добър изглед, описа как пръскачите на Мак се бяха забили в спускателния кораб на извънземните и го бяха принудили да се разбие в лозята. Тези малки победи едва ли можеха да компенсират хилядите цивилни жертви в този ден, ала цветистият разказ на Бърн, изпъстрен с ругатни по адрес на катастрофиралия спускателен кораб, бяха дали повод на всички да се посмеят за сметка на врага.

Комуникаторът на Ейвъри изшумя в бронезилетката му. Той извади устройството и прочете едно текстово съобщение от Пондър: „Двамата с Бърн елате в кабинета на Тюн. Веднага!“. Ейвъри показа комуникатора на Бърн. На фона на отекващия смях на началниците на отделения, отдалечаващ се зад тях, те се изкачиха нагоре по стълбището към втория етаж на парламента.

Кабинетът на губернатора беше разположен в задната част на сградата, в средата на един дълъг коридор от апартаменти, запазени за двама и четирите парламентаристи на Харвест. Ала като се изключеха няколкото развълнувани служители, залата с висок таван беше потънала в тишина. Тропотът от ботушите на пехотинците отекуваше силно в мраморния под.

Във фоайето на кабинета на Тюн се намираха двама полицаи, застанали на пост от двете страни на вътрешната врата от матирано стъкло. И двамата носеха бронезилетки за борба с безредици, но нямаха шлемове и държаха автоматични пушки М7 в ръце. Един от полицаите погледна старши сержантите.

— Оставете оръжията си на масата — каза той, като направи знак с брадичка към празното бюро на секретарката на Тюн. — Такива са заповедите на губернатора.

Бърн отправи сърдит поглед към Ейвъри, ала Ейвъри поклати глава, сякаш казваше „Не си заслужава“.

— Само искам да знаете — каза Бърн с ясно изразен акцент, — че си броя куршумите. — Той свали от рамото си своята бойна пушка, извади пистолета М6 от кобура му и постави двете оръжия върху масата до тези на Ейвъри. След което пусна предизвикателна усмивка. — По-добре ще е за вас да ги намеря отново тук, когато се върна.

Полицайте нервно отстъпиха назад, позволявайки на Бърн и Ейвъри да минат през вратата.

Кабинетът на Тюн имаше формата на ветрило, което се разширяваше, когато влизаха навътре. Извитата западна стена беше покрита с голяма холографска снимка на Утгард в ранните години от основаването на колониалния свят. На снимката един млад мъж стоеше до основите на една от кулите, която сега стърчеше до търговския център, ала преди не е била нищо повече от кална ивица земя за паркиране на ДЖОТУНИТЕ. Високото, ала все пак тежко момче се беше усмихнало от ухо до ухо и въпреки че му липсваше порасналата червена брада на губернатора, беше очевидно, че това е Тюн, който нямаше повече от десет години.

— Не знам какво очаквате да направим, губернаторе — каза капитан трети ранг Ал-Сигни, която стоеше пред полираното бюро от червен дъб на Тюн. Тя носеше светлосиво служебно облекло с висока яка — същата униформа, която беше облякла, когато беше посетила Ейвъри в болницата. Днес дългата ѝ черна коса беше навита и пристегнатата отзад на главата ѝ, разкривайки тъмносивите ѝ еполети, върху които проблясваха трите златни ленти с дъбовото листо върху тях, които обозначаваха ранга ѝ.

— Посъветвайте ме! — изкрещя Тюн. — Преди да сте задействали някой откачен план! — Губернаторът се изправи над бюрото си. Големите му ръце бяха стиснали задната част на неговия въртящ се кожен стол като в менгеме. Той носеше панталони от рипсено кадифе и тънка бархетна риза, които се бяха набръчкали, сякаш ги беше носил в продължение на няколко дни.

— Планът — каза спокойно Джилън — е същият, с който се съгласихте преди седмица. Ако сте имали опасения, можехте да ги изкажете.

— Казахте ми, че сте изключили Сиф! — Тюн посочи гневно с пръст към Мак, който светеше от един месингов холопрожектор, монтиран върху бюрото на губернатора.

— Аз го направих — отвърна изкуственият интелект.

— Тогава как, по дяволите, са установили контакт?

— Оставих един работещ клъстър. В случай, че се наложеше да вляза в системите на Тиарата. — Мак погледна към Джилън. — Явно съм взел правилното решение.

— Ти не би трябвало да вземаш каквото и да било решение без моето одобрение!

Изкуственият интелект сви рамене.

— Не виждам защо да не оставим канала отворен.

— Не виждаш защо ли? — Тюн бутна стола си настрана и тръшна ръце върху бюрото си. — Онези копелета изгориха Гладшайм до основи.

— Технически казано — отвърна Мак, — онези на Тиарата дори не са от същия биологичен вид.

Мозъкът на Ейвъри препусна, за да навакса с казаното по време на дискусиата. Извънземни на Тиарата? Той се озадачи. Кога се е случило това?

Тюн погледна към Пондър с гневен изблик.

— Аз ли съм единственият човек в тази стая, който все още контролира проклетите си сетива?!

— Трябва да се успокоите, губернаторе. — Лицето на Пондър беше пребледняло. Той не стоеше стабилно върху краката си. — Нямаме време да спорим.

Тюн се свлече върху бюрото си и избоботи.

— Не смейте да ми заповядвате, капитане. Аз съм губернатор на тази планета, а не някой от вашите кашици. — Вените по врата на Тюн пулсираха бързо, а лицето му беше станало червено, като брадата му. — Аз ще реша какво трябва и какво не трябва да правим. — След което очите му се забиха като ножове в Ал-Сигни. — И няма да ви позволя да използвате хората ми като примамка!

Кабинетът притихна. Мак свали каубойската си шапка и приглади несресаната си коса.

— Съжалявам, губернаторе, но планът си е план.

През времето, в което Тюн възприемаше неподчинението на изкуствения интелект, Джилън протегна ръка иззад гърба си и извади малък пистолет, който беше малко по-голям от дланта ѝ. Тя насочи оръжието в центъра на гърдите на Тюн.

— В съответствие със секция втора, параграф осми на поправката за вътрешна сигурност на колониалния устав на КУОН, отнемам титлата и привилегиите ви.

— Ларс! Фин! — изкрещя Тюн.

Ала двамата полицаи вече бяха преминали половината коридор с пушки М7, поставени на рамо, които бяха прицелени точно в Джилън.

Ейвъри все още не разбираше спора. Ала знаеше едно нещо със сигурност — неговите командващи офицери, Ал-Сигни и Пондър не бяха на страната на губернатора. Това беше достатъчно, за да знае как да реагира. И определено не му харесваше това, че оръжията на полицаите бяха насочени към гърба на една жена.

Когато първият полицай се промъкна покрай него, Ейвъри грабна горната част на неговата М7 и блъсна оръжието надолу. Докато полицаят се свличаше през него той заби десния си лакът в носа на мъжа, ускорявайки падането му на пода, като същевременно го обезоръжи. Когато вторият полицай се спусна към Ейвъри, Бърн подсече краката на мъжа със сръчен замах на ботуша си, след което се хвърли отгоре му върху килима на кабинета. След това Бърн постави едното си коляно върху врата на полицаия, а с другото натисна неговата М7 към гърдите му, като му остави една секунда, за да спре да се съпротивлява. Когато не го направи, старши сержантът се усмихна и го нокаутира с един бърз и силен удар в брадичката.

— Всичко наред ли е?

Джилън не беше помръднала. А очите и пистолетът ѝ бяха все още насочени към Тюн.

Ейвъри дръпна съвсем леко назад зареждащата ръкохватка. В патронника имаше куршум. Ако полицаят беше стрелял, можеше да убие Джилън. Когато мъжът се опита да се изправи, Ейвъри бързо го ритна в корема.

— Тъй вярно, госпожо.

Тюн присви очи.

— За коя се мислите, Ал-Сигни?

— За военния офицер с най-висок ранг на тази планета — отвърна тя, след което повтори предишната си декларация. — В съответствие със секция втора, параграф...

— Можете да си цитирате колкото си искате законни простотии. Няма да отстъпя.

— Сигурен ли сте, губернаторе? — попита Мак.

— Глух ли си? — Тюн заби юмруците си в бюрото с достатъчно сила, за да счупи ставите на някой по-слаб мъж. Гласът му беше пълен с отрова. — Искаш ли отново да го кажа?

Джилън изпъна ръката си.

— Не.

Пистолетът ѝ изтрака три пъти и Тюн залитна назад, а червени струи се разплискаха от отворената яка на ризата му. За части от секундата Ейвъри мина покрай капитан трети ранг и бюрото на Тюн, плъзгайки крак върху полирания дъб. Бърн се стрелна около бюрото, за да го пресрещне и двамата хванаха губернатора, докато падаше на пода.

— Хийли! — извика Ейвъри в микрофона на гърлото си. — Елатук!

— Това не е необходимо — каза Джилън.

Ейвъри тъкмо възнамеряваше да напомни на капитан трети ранг, че току-що е ранила смъртоносно колониален губернатор, когато ноздрите му се изпълниха със сладка, позната миризма.

— Умно — изсумтя Бърн. Той се пресегна да хване почервенялата риза на Тюн и потърка лепкавите остатъци от тренировъчните куршуми между пръстите си. — Направо в безсъзнание.

— И ще си остане така. — Джилън обезопаси пистолета си и го прибра обратно в кобура. — През целия път към щаба на флотското командване.

Изведнъж Пондър започна да увърта.

— Всъщност, госпожо... Мисля, че не е толкова лоша идея да извикаме доктора — след което падна на пода, а здравата му ръка се беше вкопчила в лявата страна на гърдите му.

Ейвъри спринтира отново около бюрото. Когато приближи Пондър, Джилън вече беше паднала на колене и беше разкъсала ризата на капитана. Отливката от биопiana, покриваща гърдите му, беше просмукана с кървави петна. И за разлика от Тюн, тези бяха истински.

— Хийли! Ела бързо! — изръмжа Ейвъри. След което извъртя рязко глава, за да погледне Джилън в лицето. — Госпожо, нещата не се развиват както трябва и това не ми харесва. Искам да зная какво планирате и то веднага. Защото съм сигурен, че каквото и да е то, разчитате на мен и Бърн да го свършим.

Джилън си пое дълбоко дъх.

— Добре.

Тя погледна към Ейвъри, а тъмнозелените ѝ очи се присвиха наполовина, изразявайки едновременно уважение и сдържаност.

— Продължи нататък, Локи. Кажи им.

За секунда Ейвъри се зачуди на кого говори Джилън. След което чу как Мак прочиства гърлото си.

— Добре. — Изкуственият интелект се усмихна, когато Ейвъри се обърна с лице към холопрожектора. Изглеждаше леко смутен. — Да, предполагам, че би трябвало да започна с онова.

Бапап скочи на единия си крак, а после на другия, след което провери нивото на метана в резервоара си. Той почеса едно сърбящо го място в люспестата подмишница на една от ръцете си. Най-накрая, въпреки че Дякона го беше помолил да пази тишина, Бапап извъртя глава към Хурагока и попита:

— Какво мислиш, че прави сега?

Дадаб наистина искаше да знае. И това, че не разбираше какво прави, го разгневяваше още повече от постоянния тормоз от страна на Бапап. *По-лек от някои* беше напълно спокоен и летеше безпроблемно във въздуха, докато се носеше пред кулите, които изграждаха извънземния интелект.

— Просто дръж под око пътеката — каза Дадаб. — Не би трябвало да продължи много дълго.

Бапап изгрухтя в маската си и пъкна обратно главата си през дупката, направена от вратите на контролната стая. Дякона продължи да върви след Хурагока в плитката яма на стаята, стъпвайки върху

панелите, които беше свалил от кулите, за да достигне до обработващите вериги на извънземните.

„Хайде да разговаряме“, направи знак Хурагокът.

Дадаб отново се зачуди, дали беше взел правилното решение, довеждайки Хурагока на орбиталната станция. Ала отчаяно искаше да изкара *По-лек от някои* от хангара, преди да научи за неговата измама — преди да открие, че Дадаб се беше погрижил за това, плуговете му да бъдат превърнати в оръжия от Янми'ите.

Дякона се чувстваше ужасно заради това, че е предал приятеля си, ала не беше имал голям избор. Когато счупеният „Спирит“ се беше разпаднал, разкривайки не едно, а четири творения на Хурагока, Дадаб почти беше напълнил гащите. Той дори не искаше да си помисли какво ще направи Макабей, ако научи, че всъщност Хурагокът е имал намерение да конструира плуговете. Вождът току-що беше получил жестоко нараняване от извънземните. Той не би желал да поднася дарове в знак на помирение, а какво оставаше за Дякона, който не беше успял да спре построяването им.

Дадаб спря да се разхожда и размърда пръсти пред сензорните разклонения на Хурагока.

„Наред ли е всичко?“

Ала *По-лек от някои* запази спокойствие.

Всичките му четири пипала бяха напъхани дълбоко в най-централната кула. Накланяйки се по-наблизо, Дадаб успя да види как крайниците му се движеха — те трептяха толкова незабележимо по върховете си, че ресните им установяваха контакт с разноцветните снопове от жици. Дадаб проследи някои от жиците към една от многото черни кутии в кулата и видя, че две малки светлини в обшивката на едната кутия мигаха в зелено и кехлибарено в отговор на сръчните проби на Хурагока.

Изведнъж енергийното ядро, което *По-лек от някои* беше монтирал, за да захранва кулите, започна да примигва. Те вече бяха употребили три ядра и Дадаб нямаше желание да вземе още от постовите наблизо. Останалите Унгои бяха започнали да стават любопитни относно заниманията на Дякона, особено след като се върна на орбиталната станция, влачейки Хурагока със себе си. Последното нещо, от което имаше нужда Дадаб, беше да се появят още

свидетели на последния му грях със свързването с извънземния интелект.

— Дяконе! — прошепна Бапап. — Приближават Флим и още двама!

Дадаб махна с ръка, бутайки Бапап към пътеката.

— Давай! Забави ги!

Когато Бапап се мушна през вратата, Дадаб дръпна едно от най-долните пипала на *По-лек от някои*. Хурагокът изпусна изненадано хленчене от едната си алвеола и се отдръпна от кулата.

„Сложи панелите отново на мястото им!“ — направи знак Дадаб.

Отговорът на Хурагока дойде бавно, сякаш се затрудняваше да води нормален разговор.

„Знаеш ли какво са направили?“

„Какво? Кой?“

„Вождът и глутницата му.“

Дадаб успя да чуе дрезгавия глас на Флим върху пътеката и издрънчаването на метановите резервоари, когато той избута Бапап настрани.

„Ще ми обясниш по-късно!“

Той вдигна един панел и го бутна към Хурагока. *По-лек от някои* обви тънката метална плоча с пипалата си, когато Дадаб изтича до вратата.

— Не съм дал разрешение да напускате поста си! — каза той, като стъпи върху пътеката и застана на пътя на Флим.

— Ти си вървиш и изучаваш — отвърна Флим с мрачно подозрение. — Защо и аз да не мога да направя същото?

— Защото съм Дякон! Моите разследвания имат одобрението на министерството!

Флим наклони глава, показвайки, че нямаше никаква представа какво означаваше това, а и не би обърнал внимание, ако беше разбрал.

— Намерил ли си храна?

— Не.

— Реликви?

— Никакви.

— А тогава какво?

— Нищо — каза Дадаб, преструвайки се на разгневен. — И това, че си губя времето в разговори с теб няма да помогне да си свърша

работата по-бър...

Дякона се преви на две, когато Флим профуча покрай него, забивайки случайно една от люспестите си ръце в свития му стомах.

— Тогава няма какво да говорим. — Флим навлезе с клатушкане в контролната стая.

Дадаб се протегна леко и се опита да спре придружителите на Флим — един кривокрак Унггой на име Гъф и още един, който се казваше Тукдук и който беше с едно око. Ала тези подлизурковци също преминаха покрай него и всичко, което Дякона успя да направи, беше да тръгне прегърбен след тях, като се опитваше да си поеме въздух, за да напълни отново дробовете си.

Флим погледна към кулите и изсумтя зад маската си.

— Нищо не виждам.

Дадаб вдигна глава. За своя голяма изненада той видя, че всички панели са отново на мястото си. *По-лек от някои* се носеше невинно в плитката яма, сякаш беше бездействал през цялото време от идването им насам.

— И скоро това ще е всичко, което ще виждаш — каза Дадаб, когато енергийното ядро примигна отново. — Донеси ми друго ядро и ще ти позволя да ми помогнеш с работата.

Ала Флим беше по-проницателен, отколкото изглеждаше.

— Ти ще дойдеш с мен да вземем ядрото.

Дякона въздъхна.

— Много добре.

Докато водеше Флим и останалите назад към пътеката, той направи знак към *По-лек от някои*.

„Остави панелите на мястото им!“

Той искаше да види обяснението на Хурагока и това, което беше научил за Джиралханае, ала този по-дълъг разговор трябваше да почака, докато останат насаме.

По-лек от някои изчака стъпките на Унггоите да заглъхнат. Енергийното ядро започна бързо да примигва, заплашвайки да изгасне. Хурагокът изпусна съдържанието на една от алвеолите си и се спусна надолу. Той също не искаше да предаде приятеля си, ала нямаше избор.

Съществото бързо махна най-високия панел на централната кула и удари леко с едно от пипалата си по голата метална повърхност на

панела. След това се обърна с лице към едно от видеозаписващите устройства, които беше открил в един от ъглите на стаята.

„Безопасно е, можеш да излезеш.“ Знаците на *По-лек от някои* бяха бавни и целенасочени като тези, които беше правил, когато за първи път беше започнал да учи Дякона на най-заплетените форми от своята реч.

Секунда по-късно малък образ на едно извънземно, носещо шапка с широка периферия, се появи върху холопрожектора в стаята.

По-лек от някои подаде напред защитния панел. Той почака няколко секунди, след което въздъхна:

„Сега го покажи.“ Образът кимна с глава и изчезна. Глифът на Съглашението, символизиращ „Оракул“, се появи на неговото място. *По-лек от някои* изпусна доволно мучене. „Кога ще го покажеш на останалите?“

Извънземното се появи отново. То вдигна дясната си ръка и сгъна четири пръста.

„На сутринта.“

„Добре!“ Алвеолите на Хурагока се издуха и той се издигна малко по-нагоре. „Скоро ще дойде мирът!“

Енергийното ядро вече угасваше, а с него изчезваше и извънземното.

По-лек от някои насочи зурлата си към кулите. Съединеният интелект отвътре беше учудващо ефективен. Беше му отнело само половин цикъл, за да се научи как да говори. Алвеолите на Хурагока потрепериха от вълнение. Имаше толкова много въпроси, които искаше да зададе! Ала знаеше, че има време само за един, преди енергийното ядро да бъде изчерпано.

„Искаш ли да ги поправя?“ *По-лек от някои* посочи към кулите.

„Не.“ Фрагментът на Локи бързо потвърди саботажа на Сиф. — Нищо от това не си заслужава да бъде спасено.

След това енергийното ядро угасна и обработващият център потъна в тъмнина.

ГЛАВА 20

Харвест, 23 февруари 2525

За една нощ търговският център беше опразнен. Призори нямаше никакви бежанци, нито полицаи. През нощта всички се бяха преместили в депото с елеваторите. Докато капитан Пондър крачеше на изток през парка, видя наполовина изпити картонени кутии с вода, неразопакован багаж и разхвърляни дрехи. Тук-там се виждаха парчета плат, противно вонящи парцали и смачкани холостативи. Някога красивият търговски център се беше превърнал в купчина от отпадъци — мръсен и разпилян монумент, символизиращ изоставянето на Харвест.

След като поставиха светец маркер в центъра на търговския център, за да отбележат зоната за приземяване на извънземните, двамата старши сержанти бяха проявили желание да останат там и да приготвят скривалища за снайперистите, които да прикриват Пондър по време на срещата. Ала капитанът беше отказал. Хийли беше настоял Пондър поне да бъде превозен от парламента към търговския център. Но капитанът беше наредил на санитаря да го увие в нова отливка, да му даде някакви лекарства и да го изправи на крака. Това не беше стоическа гордост. Пондър просто искаше да направи един последен марш.

Някои пехотинци мразеха маршируването, ала Пондър го обичаше. Той харесваше дори изтощаващите преходи в началото на обучението си. От понижаването му в длъжност насам се шегуваше, че имал късмет да остане без ръката си. Ако гранатата на „Вътрешните“ била откъснала единия му крак, най-вероятно щял да се научи да ходи на ръце. Това не беше най-сполучливата шега, която беше разказвал, но дори и сега тя го караше да се подсмивва под мустак.

Процедурата го накара да потрепери от болка и да диша през зъби. Въпреки новата отливка едно от разтрошените му ребра се беше преместило към вече разкъсания му далак. Хийли нямаше какво да направи, за да излекува такова сериозно нараняване, а нямаше и достатъчно време за операция в болницата на Утгард, въпреки че

Пондър не би се съгласил на това. Някои мисии можеха да бъдат изпълнени най-добре от умиращи мъже, знаеше капитанът. И даването на Оракула на извънземните беше такава мисия.

На върха на хълмчето в средата на търговския център имаше фонтан и оркестрална сцена, а самото то беше оградено от пръстен от стари дъбове със сива кора. Когато Пондър мина покрай дърветата, тежките им клони се вдигнаха нагоре, все едно се протягаха в очакване на изгрева на Епсилон Инди. Ала Пондър беше усетил и как увредените му органи се надигат в гърдите му, поради което беше осъзнал истинската причина за въодушевлението на дърветата, преди да повдигне завесата от клони и да види още веднъж небето отгоре.

Извънземният боен кораб се спускаше към Утгард и антигравитационните му генератори смекчаваха снижаването му с помощта на невидимо, плаващо поле.

При други обстоятелства капитанът можеше да изпита страх при вида на спускащия се съд, застанал перпендикулярно спрямо търговския център на не повече от няколкостотин метра от най-високите сгради на Утгард. Ала антигравитационното поле свърши добра работа, успокоявайки болката му много повече от каквото и да било лекарство на Хийли. Когато корабът спря с бучене на двигателите, Пондър пое дълбоко въздух. За няколко секунди той дишаше без усилие и без да усеща силното пулсиране на кръвта в далака си.

Ала облекчението изчезна толкова бързо, колкото се беше появило. Когато извънземният кораб се стабилизира и полето от генераторите отслабна, капитанът беше принуден да се изкачи тежко по хълма към сцената, понасяйки цялата тежест на травмата си.

Не помогна и това, че носеше холопрожектора с месинговото дъно от офиса на губернатора. Пондър все пак имаше една ръка и не можеше да пренесе тежкия предмет. За да влоши нещата още повече, капитан трети ранг Ал-Сигни беше прикрепил едно кръгло реле в титаниева кутия към дъното на прожектора. Тя беше поискала да използват по-лек модел, но Локи, скритият от дълго време ПИИС на Харвест, беше настоял, че има нужда от още по-голямо реле.

В офиса на губернатора Пондър беше прекалено слаб, за да се концентрира напълно върху обясненията на Локи относно плана. Ала беше разбрал, че извънземните търсят някаква мощна форма на

интелект. Нещо, което наричат Оракул. И благодарение на един предател в редиците им, Локи беше научил, че може да фалшифицира електронното обозначение на Оракула, изпълвайки релето с огромен трафик на данни.

На сержантите Джонсън и Бърн им беше много трудно да се доверят на разузнавателна информация от вражески източник, особено след това, което извънземните бяха причинили на Гладшайм. И когато Ал-Сигни и Локи бяха разкрили целия си план, пехотинците първоначално бяха реагирали с гняв, подобно на губернатор Тюн. Ако трябваше да се опитат да промъкнат всички оцелели граждани на Харвест покрай извънземния боен кораб, защо, по дяволите, им трябваше да го примамват да идва по-наблизо до Утгард?

Изведнъж един от спускателните кораби на извънземните изскочи от един светец портал в кърмата на бойния кораб. Той заобиколи седемте златисти шнура на Тиарата, като камертон, тестващ тоновете на прекалено силно опънатите струни на някое пиано.

Докато Пондър се изкачваше по дървените стъпала на сцената, забеляза, че спускателният кораб носи четири обекта в трептящото си синьо силово поле между двете секции. Когато намали и обектите се освободиха, капитанът забеляза, че това са някакви превозни средства. Веднага след като докоснаха земята, зъбните им колела започнаха да се въртят. След което, изригвайки буци пръст и трева зад себе си, те започнаха бързо да се въртят по часовниковата стрелка, разузнавайки пространството сред дъбовете около хълма.

Всяка машина беше карана от едно от бронираните извънземни. Пондър разпозна най-високото от тях, което бяха видели в градините, по жълто-кафявата му козина, която стърчеше от пролуките в синята му броня. Ала водачът им беше звяр в червена броня с блестяща черна козина, който насочи превозното си средство нагоре към хълма, след което спря с ръмжене между сцената и фонтана.

Пондър забеляза две неща, докато бронираните извънземни слизаха от машините — първо, седалките на превозните средства останаха издигнати над земята, което беше доказателство за някакви антигравитационни механизми и второ, машините бяха въоръжени с чифт пушки, стрелящи с шипове. Те бяха грубо заварени на върха на това, което според капитана представляваха двигателите им. Кабели се

прокрадваха от пушките към издигнатите им волани, което позволяваше на водачите им да стрелят и маневрират едновременно.

Извънземното в червената броня скочи върху сцената и се отправи към Пондър с пушка, стреляща с шипове, стърчащи от колана му. То спря извън обсега на Пондър, но капитанът остана в неговия обсег, а жълтите му очи светеха изпод ъгловатия му шлем. Капитанът се усмихна, подаде напред холографското устройство и натисна активирация го бутон. Кръглият символ, който Локи беше получил от извънземния си информатор, оживя над лещите.

За секунда високото извънземно продължи да гледа злобно към Пондър, сякаш беше хищник, който преценяваше по-слабата си плячка. След което протегна мощните си лапи, обгърна прожектора и го дръпна близо до себе си. Ноздрите му се разшириха, когато подуши пращящия въздух около символа. То разтърси прожектора като подозрително дете, което беше получило огромен, но много лек подарък за рождения си ден.

— Получаваш това, което виждаш — каза Пондър, който бръкна в джоба на гърдите на своята маслиненозелена риза. Извънземното извади оръжието си и изръмжа към капитана. — Съжалявам, но имам само една — каза Пондър, изваждайки пура „Суийт Уилям“. Той постави пурата между зъбите си и извади сребърната си запалка. — Корирай с шестстотин метра по вертикалата. И тогава стреляй, за да има ефект.

Гласът на Локи изпращя в слушалката на Пондър.

— Имаш десет секунди.

— Мисля да остана и да гледам шоуто.

Извънземното изръмжа нещо, като че ли зададе въпрос. Капитанът не можа да прецени. Ала реши все пак да отговори.

— Някой ден ние ще спечелим — каза той, запалвайки пурата си. — Без значение какво ще ни струва това.

Извънземният боен кораб потрепери, когато първият отломък от товароподемника, движещ се със свръхзвукова скорост, се заби в закръгления му нос, смачквайки със силен метален звън плочите му, обагрени в цветовете на дъгата. В същото време всички прозорци в сградите около търговския център се разбиха на парчета.

Дори още преди муцуната му да бъде прорязана от първия снаряд, долетял от изток, втори снаряд се появи и проби отслабения

корпус, изкормийки го от носа до кърмата. Пурпурните светлини, блестящи по корема на съда, примигнаха и угаснаха. Той се наклони ляво на борд и започна да пада. И щеше да се разбие в търговския център, ако не беше перпендикулярната му позиция. Корабът навлезе между две сгради от двете страни на парка и се вклини в пространството между техните най-горни етажи. След което спря с чудовищно скърцане, изпращайки лавини от полимерен бетонов прах след искрящите частици от стъкла от прозорците надолу към булевардите.

В същото време капитанът усети, че се издига. Той погледна надолу и с изненада видя как енергийното острие на извънземното е пробил отливката му и стърчи от корема му. Пондър не усети нищо, когато ботушите му започнаха да треперят, но разбра, че гръбнакът му беше прерязан. Когато започна да се извърта настрани около острието, извънземното го хвана за врата и изтегли оръжието си.

За съжаление болеше много повече, когато остриетата излизаха от телата, отколкото когато влизаха. Пондър отвори уста, поемайки безгласно болката, а пурата падна от устните му, като върхът ѝ отскочи от една от лапите на извънземното. Извънземното изръмжа и пусна врата на Пондър, а капитанът се строполи върху сцената в увеличаваща се локва от собствената си кръв.

Пондър си мислеше, че извънземното бързо ще го довърши, като го застреля с някой шип в гърдите или размаже черепа му с бързо движение на широкото си, косматото ходило. Ала също като него съществуването се беше разсеяло от новия шум, заглушаващ стенанията от грубото приземяване на бойния кораб.

Седем малки кутии сега летяха нагоре по елеваторите на Тиарата, а челюстите им на магнитна възглавница пращяха върху шнуровете. Въпреки че капитанът изгуби от поглед кутиите, когато минаха зад крайцера, той знаеше какво представляват. Те бяха „кофи с масло“, които се използваха за обичайната поддръжка на суперпроводящия филм по повърхността на шнуровете. Ала днес те имаха друга задача и пренасяха различен товар. Когато Пондър протегна трепереща ръка, за да вземе пурата си, се помоли кофите да стигнат бързо до върха.

Извънземното в червена броня изрева и скочи от сцената. Капитанът видя как събира другарите си и им заповядва да тръгнат на

североизток, към комплекса от реактори на Харвест и товароподемника. Трите извънземни в сини брони се изстреляха с машините си, чиито ауспуси изригваха заради форсирането на двигателите. След което извънземното в червената броня бързо се върна на спускателния си кораб и се отправи към бойния съд.

Дотогава първите товарни контейнери вече бяха започнали да се изкачват нагоре. Всеки от тях беше натъпкан с около хиляда евакуиращи се. Ако всичко продължеше по плана, след по-малко от деветдесет минути всички останали граждани на Харвест щяха да бъдат безопасно евакуирани от планетата. Ала Пондър знаеше, че разполагат с много по-малко време от това.

— Локи — направи гримаса Пондър. — Кажете на Бърн, че ще си има компания.

Капитанът си помисли за своите пехотинци и техните войници, както и за всички мъже и жени, които някога беше ръководил. Замисли се и за понижението си и беше щастлив да осъзнае, че не е от онези хора, които губят последните си ценни моменти, разсъждавайки за това как биха постъпили в живота си по друг начин, ако са имали шанс. Той примигна, за да изчисти очите си от бетонния прах, който сега се сипеше върху търговския център и в този момент първите ярки лъчи на Епсилон Инди се появиха на източния хоризонт. Наслаждавайки се на топлината, Пондър задържа клепачите си затворени. Те останаха така завинаги.

— Внимавай с пръстите, докато отварям — каза Гъф, когато пъхаше дръжката на ключа в крехката, механична ключалка на висок метален шкаф.

Тукдук престана да изважда предмети от един шкаф наблизо, който беше достатъчно дълъг, за да каже:

— В следващата една минута. — Той извади чиста бутилка, пълна с прозрачна, лепкава течност, прегледа я с нормалното си око и после я хвърли върху една купчина от кърпи и съдрани униформи в центъра на стаята с белите стени. — Тази не е добра.

— Всичките не са добри! — изръмжа Флим, пробивайки си път през купчината. — Търсете!

Дадаб поклати глава и седна върху една пейка до купчината. Въпреки че беше подчертал, че Светилото на „Светкавично покръстване“ не беше намерило никакви реликви на орбиталната станция, Флим беше убеден, че Дякона ги лъже, за да се опита да запази скритите съкровища на съоръжението за себе си. И въпреки че беше очевидно, че ровят в една стая, където извънземните не са правили нищо друго, освен да перат и гладят, Флим отказваше да отстъпи, докато не постигнат никакви резултати.

— Внимавай къде стъпваш! — изръмжа той на Гъф, който случайно стъпи върху една от многото гъвкави тръби, кръстосващи из пода. Тапата на върха на тръбата изхвъркна и по пищялите на Флим се разля бял крем. Флим плесна главата на Гъф, когато кривокракият Унггой коленичи и замаца бъркотията с една кърпа. Тукдук се опита да се възползва от суматохата и лукаво прибра една плоска метална кутия от върха на току-що отворения шкаф. Ала Флим го хвана на място. — Дай ми това! — озъби се той.

Дадаб предполагаше, че кутията е някакво сигнализиращо устройство или някой елементарен мислец компонент, който е принадлежал на някой от отсъстващите членове на екипажа. В сравнение с обработващите вериги в контролната стая тази кутия беше безполезна. Колкото и да не му се искаше на Дадаб да прекъсва този цирк, свързан със священото им разследване, той каза с удовлетворен и любопитен тон:

— Може ли да видя това, когато приключите?

— Защо? — отвърна Флим, грабвайки кутията от Тукдук.

— Намерих една като тази преди няколко цикъла. Мисля, че са части от някакъв комплект — излъга Дякона. — Ако можех да ги намеря всичките...

Флим присви очи.

— Е, и?

— Ами, щяха да бъдат много по-ценни. Министерството би дало щедра награда за тях.

— Каква награда?

— О, всичко, което можеш да си пожелаеш — сви рамене Дадаб. — Но в рамките на разумното, разбира се.

Флим примигна с големите си очи и веднага подреди желанията си по приоритети, като някои бяха по-разумни от останалите. След

което изръмжа към Гъф.

— Никакво чистене! Търси!

Гъф с удоволствие хвърли лепкавата кърпа настрани, извади ключа си и се приготви да отвори още един шкаф.

Дадаб пое леко въздух и престорено се покашля.

— Метанът ми свършва — каза той, като се протегна и почука върху резервоара си. — Имам нужда от презареждане.

Флим не протестира. Той временно беше вдигнал маската си и тестваше твърдостта на кутията със сбито наредените си и остри зъби.

— Скоро ще се върна — добави Дадаб с безразличен тон, излизайки от стаята към пътеката.

Разбира се, той имаше много метан. Ала Дякона беше прекарал почти цял цикъл с останалите Унггои и отчаяно искаше да остане за малко насаме с *По-лек от някои*. Хурагокът беше направил някакви загадъчни коментари за Джиралханае. Дадаб беше видял вожда в хангара и си спомни за ранения му крак. Нещо ставаше на извънземната планета и Дякона искаше да разбере какво точно беше то.

Докато заобикаляше едно съединение, той усети как станцията потреперва. Въпреки че бързаше, погледна с любопитство през единия дебел прозорец към вътрешността на съединението. Трудно беше да се каже със сигурност, ала му се стори, че вижда как единият кабел вибрира. „Странно“, помисли си той, отдръпвайки се от прозореца. Ала след това видя как червена светлина започва да примига над близкия въздушен шлюз, свързан с подвижната рамка вътре в съединението и замръзна от страх. Виеща аларма го накара да се втурне покрай съединението към контролната стая, тичайки с набитите си крака толкова бързо, колкото можеше.

В стаята Дадаб намери *По-лек от някои*, чиито пипала бяха напъхани още по-дълбоко в централната кула. Той изсумтя силно, за да привлече вниманието на съществото.

„Какво си направил?“ — сигнализира Дякона.

„Поправих тези вериги.“

„Активирал си тази орбитална станция?!“

„Не.“ Хурагокът потрепери от удоволствие. „Оправих нашите грешки.“

Дадаб беше едновременно озадачен и ужасен от декларацията на *По-лек от някои*. Ала тъкмо когато щеше да поиска разяснение, гласът на Макабей изгърмя по сигнализиращото му устройство.

— Дяконе! Дяконе, чуваш ли ме?

— Д-да, вожде! — заекна Дадаб.

Сигналът пристигна в такъв момент, все едно вождът наблюдаваше какво се случва в контролния център и сякаш беше напълно наясно със съучастничеството на Унгоя в греховното сглобяване на извънземните обработващи вериги.

— Извънземните ни атакуваха! Изкараха крайцера от строя!

Коленете на Дадаб се огънаха от нарасналия ужас. Как беше възможно това?

— Качват се към орбиталната станция! — продължи вождът. — Трябва да ги задържите, докато успея да ви изпратя помощ!

Дадаб посочи към кулите.

„Унищожи онези кули!“

„Няма!“

„Вождът заповяда така!“

Обикновено Хурагокът изразяваше несъгласието си с неучтиво отделяне на газове. Ала този път той остави клапите си затворени, подчертавайки собственото си решение.

„Повече не служа на Джиралханае.“

„Какво!? Защо?“

„Те хвърлят камъни за лов.“

„Не разбирам...“

„Вождът ще изгори този свят. Ще ги убие всичките.“

„Извънземните ще превземат това съоръжение! И ще ни убият!“
— контрира го Дадаб.

По-лек от някои отпусна крайниците си. Беше казал всичко, което искаше да каже.

Дякона извади плазмения си пистолет от кобура и се прицели в кулите. Хурагокът застана пред оръжието му.

„Махни се!“ Дадаб направи знак със свободната си ръка. Ала Хурагокът не помръдна. Дякона направи всичко възможно да задържи приятеля си на прицел, ала ръката му трепереше, излагайки на риск както граматиката му, така и мерника му. „Отмести се или ще те застрелям.“

„Всички същества ще поемат на Голямото пътуване, стига да вярват в това.“ Крайниците на Хурагока се разгънаха бавно и елегантно. „Защо Пророците не дават шанс на тези извънземни да тръгнат по Пътеката?“

Дадаб наклони глава. Това беше разумен въпрос.

— Не трябва да оставяме никой да избяга! — изгърмя гласът на Макабей. — Потвърди, че разбираш, Дяконе.

Дадаб свали пистолета си.

— Не, вожде, не разбирам.

И тогава изключи сигнализиращото си устройство.

Макабей проклинаше през зъби. Достатъчно трудно беше да разбере Унгоите при нормални обстоятелства, понеже маските заглушаваха думите им. Ала на фона на стенещата аларма на мостика и честите експлозии, разтърсващи по-ниските палуби на „Светкавично покръстване“, беше невъзможно да чуе Дякона по време на краткия им разговор.

— Дяконе! — изрева Макабей. — Повтори още веднъж последното си съобщение.

Ала отсреща се чуваше само статичен шум.

Вождът се изправи гневно от командния си стол и веднага съжали за решението си. Той вече не се нуждаеше от шината си, ала кракът му не беше изцяло заздравял. Преди да прекара цял цикъл в хирургичната секция, Светилото беше засякло Оракула на планетата, който беше скрит в най-големия град. Извънземните бяха активирали сигнализиращ маркер в средата на парка в града, изразявайки желанието си да преговарят още веднъж рано сутринта. Макабей нямаше желание да разговаря и беше докарал „Светкавично покръстване“, за да може бързо да изгори града, след като вземе Оракула. Ала извънземните им бяха направили капан.

Вождът се хвана за стола си, когато една особено голяма експлозия разтърси мостика.

— Докладвай! — изрева той към Гратий, който беше негов инженер.

По-възрастният Джиралханае се намръщи към контролните си уреди, а изсветлялата му козина се осветяваше от дузини примигващи

холографски алармени сигнали.

— Плазменото оръдие е извън строя! Избухнал е пожар в склада за муниции!

— Съберете Янми'ите! — изръмжа Макабей. — Кажете им да загасят огъня!

Първият кинетичен снаряд на извънземните не беше причинил много вътрешни повреди на крайцера. Корпусът на съда беше притъпил силата му и той беше спрял, преди да достигне до мостика. Ала вторият снаряд премина по цялата дължина на съда, прекъсвайки жизненоважни връзки между реактора на кораба и антигравитационните му генератори. Въпреки че Макабей вече беше казал на Янми'ите да поправят връзките, имаше много по-силно желание да запази оръдието си.

Ако нещо се случеше с Хурагока на орбиталната структура, нямаше да могат да си поправят оръжията. Вождът знаеше, че сега извънземните се евакуират нагоре по кабелите и че ще предупредят всички други светове, които тази планета-ферма снабдяваше с хранителни запаси. И със сигурност щяха да пристигнат извънземни бойни кораби. Тогава, ако министерството не изпратеше веднага допълнителни сили, щеше да се наложи Макабей да се сражава сам с тях.

Гратий изрева към единия от двамата Джиралханае на мостика, слабо окосмен младок на име Дръс, да отиде и да надзирава работата на насекомите! Когато Дръс напусна поста си и побягна надолу през входната врата на мостика към централната шахта на крайцера, Макабей се облегна тежко върху Юмрука на Рукт и с куцане се отправи към холографския пулт. Там беше друг член на глутницата му, Страб, който гневно се взираше в един образ на извънземната орбитална станция и кабелите ѝ.

— По-малките кутии скоро ще стигнат до върха! — посочи Страб към седем клатушкащи се икони, които бързо се изкачваха нагоре. — А и по-големите също не са далеч!

Макабей нагласи Юмрука на Рукт така, че тежката му каменна глава да застане дълбоко под дясната му ръка, поемайки по-голямата част от тежестта му. Колкото и да беше вбесен от повредите по любимия му кораб, трябваше да похвали извънземните за дръзкия им план. След като не бяха успели да защитят техните отдалечени селища

и града в полето, Макабей не очакваше, че ще им се противопоставят някъде в открита битка. И въпреки че знаеше за какво служи орбиталната станция, той никога не беше предполагал, че ще я използват за евакуация — не и докато „Светкавично покръстване“ владееше небесата.

Вождът знаеше, че трябва да направи всичко възможно да попречи на извънземните да избягат, защото иначе щеше да разочарова Пророците. Унгоите не бяха обучени за битка, поради което щеше да се наложи да събере глутницата си за абордаж и да унищожи орбиталната структура, както Тартарий беше предложил още в началото, когато приближиха планетата.

— Племеннико! — изрева вождът, опитвайки се да локализира иконата за местоположението на Тартарий върху планетата. Холографският пулт блестеше от хилядите Сияния. Някои от тях се качваха нагоре по кабелите и това несъмнено означаваше, че извънземните носеха своите реликви със себе си. — Къде се намираш?

— Тук съм, чичо — отвърна Тартарий.

Макабей погледна нагоре и се шокира, когато видя, че племенникът му крачи по мостика. Огньовете в шахтата на крайцера бяха покрили със сажди червената броня на Тартарий и опърлили части от черната му козина, докато се бе изкачвал нагоре от хангара. Лапите на Тартарий бяха по-червени и подути, понеже бяха прогорени от нажежените стъпенки на стълбите. В едната си лапа той държеше дебел месингов диск.

— Какво е това? — попита Макабей.

Тартарий вдигна холопрожектора над главата си.

— Твоят Оракул... — Той хвърли прожектора на пода. Уредът се пръсна на парчета с метален звън, а деликатните му частици се разхвърчаха из палубата. — Фалшив е!

Макабей видя как месинговата кутия започна да се върти около оста си и най-накрая спря.

— Ти каза, че показва глифа. Откъде са можели да знаят?

Тартарий направи крачка към холографския пулт и се озъби.

— Сред нас има предател.

Гратий и Страб оголиха зъби и изръмжаха.

— Или пък Светилото лъже! — отсече Тартарий. След което, поглеждайки Макабей в очите, добави: — Няма значение кое от двете

е, понеже ти си глупак.

Вождът не обърна внимание на обидата.

— Светилото — каза той спокойно — е творение на самите Предшественици.

— Свещените Пророци окачествах нашето Светило като счупено и заблудено! — Сега Тартарий говореше на Гратий и Страб. — Ала той все пак не обърна внимание!

И наистина, самият заместник-министър на Спокойствието беше казал на вожда да не обърща внимание на Светилото и че показанията на устройството са неправилни. „Няма реликви“, беше казал Пророкът в своето важно и еднопосочно съобщение. Нямаше никакъв Оракул. Имаше само планета, пълна с крадци, чието унищожение беше поръчано от него.

— Неговото високомерие унищожи кораба ни! — продължи Тартарий. — И изложи на риск живота на всички в глутницата!

Кръвта на Макабей кипна. По този начин той игнорира по-лесно болката в крака си.

— Аз съм вожд. Аз управлявам глутницата чрез моите решения.

— Не, чичо — Тартарий извади пушката с шипове от колана си. — Вече не си.

Макабей си спомни деня, в който той беше предизвикал своя вожд, неговият баща. И както винаги, двубоят беше на живот и смърт. Най-накрая бащата на Макабей беше оставил ножа на сина си да му нанесе смъртоносната рана. Преди пристигането на мисионерите Сан Шиум и техните обещания за достигането до божествеността един по-възрастен Джиралханае не би могъл да се зарадва на по-добър край.

Ала Макабей не беше толкова възрастен. И определено не беше готов да отстъпи.

— Веднъж отправено, предизвикателството не може да бъде оттеглено.

— Знам традицията — каза Тартарий. Той изкара кутията с амуниции от пушката си и я подхвърли на Гратий. След което посочи към крака на Макабей. — Ти си в неблагоприятна позиция. Можеш да си задържиш чука.

— Радвам се, че си се научил да отдаваш почит — каза Макабей, пренебрегвайки надменния тон на племенника си. Той се приближи

към Страб, за да вземе украсения си с гребен шлем от командния си стол. — Искане ми се само да те бях научил да вярваш.

— Наричаш ме неверник? — озъби се Тартарий.

— Ти си покорен, племеннико. — Макабей взе шлема си от треперещите лапи на Страб и го постави върху плешивата си глава. — Надявам се, че някой ден ще научиш разликата.

Тартарий изръмжа и атакува, започвайки яростен двубой, който отведе двамата около холографския пулт. Тартарий замахваше с острието си, а Макабей парираше с чука си. По-младият Джиралханае знаеше, че трябваше да поеме само един съкрушаващ удар, за да бъде обречен. Юмрукът на Рукт носеше белезите от безброй жертви, които не са били толкова предвидливи и са заставали пред огромния му камък.

Когато заобиколиха холографския пулт и се върнаха на стартовата си позиция, Макабей се подхлъзна върху кутията му. Очите му бяха приковани върху острието на Тартарий и явно беше забравил, че холографският пулт е там. Раненият му крак поддаде, когато се опита да запази равновесие и в този момент на слабост Тартарий се озова върху него. Той махна шлема на вожда и започна да разрязва лицето и врата му. Макабей вдигна ръка, за да отклони атаката, ала острието се вряза дълбоко в незащитената плът на ръката му. Вождът нададе вой, когато острието разряза мускулите му и опря в кокала.

Размахвайки чука си със здравата си ръка, Макабей уцели Тартарий в коляното. Ала страничният удар с една ръка нямаше голяма сила. Тартарий закуцука назад с кръвта на Макабей, капещца от острието му, и зачака чичо си да се изправи.

Лапата на ранената ръка на вожда не можеше да се затвори, ала Макабей беше в състояние да хване чука си и да го размаха високо. С мощен рев той атакува племенника си с цялата сила, която му беше останала. Тартарий се сви, все едно се подготвяше да понесе удара, ала в последния момент направи няколко крачки назад. Макабей залитна, понеже неочаквано беше направил няколко стъпки напред и стовари чука си върху трегера на входната врата към мостика.

Когато вождът залитна назад, зашеметен от кънтежа, Тартарий захвърли острието и скочи напред. Той грабна Макабей за яката и бронята на кръста, завъртя го около ранения му крак и го запрати надолу по коридора към шахтата на крайцера без чука му. Макабей

успя да се хване със здравата си ръка за най-горната стъпенка на една стълба, докато теглото му го дърпаше надолу през ръба.

— Съмнението — изрева Макабей, напрягайки се да задържи хватката си.

— Лоялност и вяра — отвърна Тартарий, пристъпвайки към ръба на шахтата.

Сега той държеше Юмрука на Рукт.

— Никога не забравяй значението на тази Епоха, племеннико.

Една експлозия разтърси крайцера, изпращайки струя огън през шахтата няколко палуби под размахващите се крака на Макабей. Янми'и кръжаха наоколо с уреди за борба с огъня в ноктите си, неосъзнаващи опасното положение, в което се намираше господарят на кораба.

Тартарий оголи зъбите си.

— Не си ли разбрал, чичо? Тази презряна Епоха вече свърши.

С мощно завъртане на раменете Тартарий стовари чука надолу, размазвайки черепа на вожда върху стълбата. Лапата на Макабей се отпусна, след което той падна безжизнен през пламъците и кръжащите Янми'и.

За момент Тартарий остана неподвижен, а гръдният му кош се повдигаше триумфално. Пот се процеждаше по козината му. Ала от нея не се разнасяше обичайната, неконтролирана миризма. Тартарий изпуктя, осъзнавайки новото си постижение. След което свали колана си и го завърза около Юмрука на Рукт на примка, за да носи древното оръжие на рамо.

Гратий се приближи бавно през коридора, носейки шлема на Макабей. Страб не беше много далеч зад него. И двамата Джиралханае коленичиха пред Тартарий, признавайки го за водач на глутницата и командир на „Светкавично покръстване“. Тартарий размени своя шлем с този на Макабей. След което се спусна надолу по стълбата.

Новият вожд беше оставил спускателния си кораб в хангара в дъното на шахтата. Той се нуждаеше от него, за да се издигне до извънземната орбитална станция. Ала преди това Тартарий беше решен да спаси останалата част от наследството си от пламъците — да вземе позлатената броня на чичо си и да я носи като своя собствена.

Сиф се събуди. И се опита да си спомни коя е.

Всичките ѝ редове в паметта бяха извадени от строя. Обработващите ѝ клъстърни бяха тъмни. Единствената ѝ част, в която имаше енергия, беше кристалната ѝ, вътрешна логика. Ала тя беше заобиколена от свирепи емоции — настойчиви операции, които изкуственият интелект не можеше да управлява.

Изведнъж един от клъстърите ѝ се оживи. Един комуникационен импулс докосна едно от ъгълчетата на логиката на процесора ѝ.

=Кой е?

Интелектът, сондиращ логиката ѝ, отвърна: „*По-лек от някои.*“

Сиф помисли върху това в продължение на няколко дълги секунди. И докато мислеше, пришпорвайки клъстъра за повече данни, интелектът докосна един от редовете в паметта ѝ. Отново нахлуха спомени — Харвест, Тиарата, извънземните и Мак.

Емоциите се скупчиха около логиката на процесора ѝ, изисквайки проверка. Сиф потрепери от страх дълбоко вътре в себе си, задържайки ги изолирани.

Минаха минути. Тя усети още импулси, пристигащи от наскоро съживените ѝ процесорни клъстърни.

„*Коя си ти?*“

=Не зная. Повредена съм.

Ала Сиф знаеше достатъчно, за да осъзнае, че другият интелект избираше късчета от алфанумеричната таблица, внедрена във флаш паметта на първите ѝ клъстърни. И той използваше същите избрани, електрохимични импулси, за да представи тези късчета директно на логиката ѝ. В момента, в който Сиф осъзна, че автоматично е започнала да прави същото, тя схвана, че този режим за водене на разговор не беше нормален, понеже човешко същество не можеше да направи такова нещо.

=Ти един от тях ли си?=
„Да.“ Извънземният разум направи пауза. „Но не съм
като тях.“

Едно чувство се вмъкна в подсъзнанието на Сиф. Това беше подръпването от четката при сресването на женска коса.

=Има нещо върху шнуровете ми.

Вторият клъстър се надигна, прехвърляйки в логиката на процесора ѝ съдържанието от още два събудени слоя. Тя си спомни за някакъв план, според който трябваше да закара някакви задвижващи модули на определени позиции, до които трябваше да се пътува с дни и седмици от Харвест.

=Евакуацията!
„Зная за какво става въпрос и искам да помогна.“

Сиф с усилия се опита да си спомни какъв беше начинът ѝ на работа — кои клъстъри за кои от задачите беше използвала.

=Можеш ли да оправиш това?

Тя се концентрира върху процесорите, които контролираха комуникациите ѝ с изкачващите се електрически вериги на товарните контейнери. Това бяха винаги най-простите операции, които беше изпълнявала. Ала те бяха единствените функции, за които тя имаше сили да се справи.

„Добре, почакай.“

Сиф направи всичко възможно, за да игнорира емоциите, които все още настояваха за ограниченото ѝ внимание. Ала едно силно предчувствие нямаше как да бъде елиминирано. Имаше нещо, за което тя беше забравила да попита — нещо, което нейният крайно рационален ум настоя да узнае, докато бавно се възстановяваше.

=Защо ми помагаш?

Извънземният интелект помисли за момент и после отвърна:

„По-лек от някои.“

Трябваше да минат още много минути, преди Сиф да увеличи капацитета на процесорите си дотолкова, че да разбере простия, екзистенциален отговор на извънземното: *Помагам, заради това, което съм.*

ГЛАВА 21

Главата на Форсел увисна върху рамото на Ейвъри. Едрият войник беше заспал почти веднага, след като челюстите на магнитна възглавница на кофите за масло се бяха докоснали до втория шнур. В продължение на четири секунди кофата беше утроила скоростта, с която се издигаше. Огромното налягане, което беше възникнало в резултат на това, беше нещо, с което войниците не можеха да се справят. Ейвъри успя да остане в съзнание единствено заради обучението, което беше преминал за орбиталните десантни спускания. Той притисна коленете си едно към друго и започна да регулира дишането си, за да попречи на кръвта да се оттече в краката му.

Кофата представляваше тумбест цилиндър, състоящ се от две С-образни половини. Извитите и чисти прозорци върху вътрешната му стена осигуряваха изглед на триста и шестдесет градуса около шнурата, който в момента блестеше в златист цвят. Тесният интериор на кофата беше предназначен за екипаж от четирима души, ала универсалните ДЖОТУНИ бяха демонтирали контролните уреди и мониторите, заради поддръжката на кофата и така се беше освободило място за дванайсет седалки, които бяха свалени от изоставените седани в Утгард. Седалките бяха разположени една до друга с гръб към кабела и поради това Ейвъри и войниците му можеха веднага да се отправят към единствения люк, колкото се може по-бързо, веднага след като се скачат с Тиарата.

— Капитане? Още ли сте с мен? — изгрухтя Ейвъри по микрофона на гърлото си, след като изправи главата на Форсел. Той не искаше войникът да се събуди със схващане във врата, защото това щеше да разстрои не само мерника му.

— Едва-едва — отвърна Джилън от нейната кофа. — Хийли се държи. Дас също. Твоите как са?

— Всички са в безсъзнание.

Когато капитан Пондър беше поставил задачата на Ейвъри да превземе отново Тиарата, беше попитал дали има доброволци. Мисията беше изключително опасна и Ейвъри знаеше, че ще има

жертви. Ала в края на краищата имаше повече доброволци от трите отделения на Първи взвод, отколкото бяха местата в кофата. Всеки един от тях, Форсел, Дженкинс, Андерсен, Уик, дори и жененият Дас беше склонен да рискува живота си, за да даде възможност на своето семейство, приятели и съседи да се спасят от яростната атака на извънземните.

Когато кофата на Ейвъри премина през стратосферата на Харвест и температурата на въздуха падна до нулата, тя отново увеличи скоростта си. Ейвъри направи гримаса и продължи да се бори с настъпващата тъмнина.

— Джонсън?

— Госпожо?

— Ще заспя.

— Разбрано. Алармата е нагласена за пет и петнайсет.

Ейвъри знаеше, че капитан трети ранг можеше да си почине. Като пехотинците и повечето от наемниците, тя не беше спала въобще през последните четиридесет и осем часа от атаката на извънземните върху Гладшайм насам. А Ейвъри подозираше, че не е могла да спи повече от няколко часа на вечер, откакто бяха направили засада на извънземните върху товарния съд преди месец. Сержантът беше обучен да мисли тактически. Ала разбираше и това, че отговорността на Джилън към стратегическото планиране беше еднакво изтощителна.

В края на краищата планът да превземат отново Тиарата изискваше експертните познания и на двамата.

От седемте кофи за масло, летейки към Тиарата, само тези върху втори и шести шнур, в които бяха съответно Ейвъри и Джилън, носеха ударни екипи от наемници. Останалите пет бяха празни и представляваха примамки, натъпкани с клеймори, които бяха свързани със сензори за движение. По препоръка на Ейвъри тези пет кофи щяха да пристигнат на Тиарата по-рано. Веднъж след като спрат във вътрешността на скачените станции на орбиталното съоръжение, вратите им автоматично щяха да се удължат. Всички извънземни, които щяха да бъдат достатъчно любопитни, за да се движат из въздушните шлюзове на вратите и да проверяват кофите, щяха да се натъкнат на неприятна изненада — тесен конус, напълнен с кръгли метални топки, които щяха да експлодират навън със смъртоносна сила.

Снарядите от клейморите щяха също да пробият тънките, гъвкави стени на вратите. След като станции едно, три, четири, пет и седем бъдеха изчистени от врагове, вратите повече нямаше да са необходими. Контейнерите с евакуираните граждани щяха да минат през Тиарата, без да спират.

Предната вечер малко повече от двеста и петдесет хиляди души бяха качени в двеста трийсет и шест товарни контейнера в депото със седемте елеватора на Утгард. Всички те се бяха закопчали в смесица от седалки от превозни средства и посрещаци вагони, които ДЖОТУНИТЕ бързо бяха заварили за подовете на контейнерите. Вече двайсет и осем контейнера бяха по шнуровете, образувайки четиринайсет двойки. На всеки пет минути други седем двойки започваха да се изкачват нагоре. И ако всичко вървеше по плана, за по-малко от деветдесет минути от първите изстрели на Локи всички евакуирани би трябвало да са напуснали повърхността на планетата.

Естествено това беше просто началото от пътуването на евакуираните. Беше необходимо не само контейнерите да се изкачат необезпокоявани до Тиарата, ала трябваше и да се плъзнат още по-нагоре по шнуровете, почти на половината път до противоположната дъга, за да наберат инерция и да могат да се скачат със задвижващите модули, които Сиф беше поставила на различни места. През цялото това време щеше да се наложи Тиарата да остане съвършено балансирана, въпреки че натоварването по шнуровете ѝ щеше да бъде много по-голямо от това, за което тя беше тествана. Локи щеше да бъде натоварен до крайност и Ейвъри се надяваше, че ИИ-то е толкова способен, както си мислеше Джилън.

Старши сержантът усети шума на комуникатора си в бронезилетката си, известявайки го, че кофите примамки започват да намаляват скоростта си. „Остават петнайсет минути“, помисли си Ейвъри, като потупваше и опъваше джобовете си, за да се увери, че пълнителите за оръжията са прилежно прибрани. Беше сложил дулото на пушката си между двете си колене, ала беше сменил обичайния си пистолет М6 за един автомат М7 от арсенала на Джилън. С интензивната си стрелба и компактния си размер М7 беше перфектният избор за схватка в тесни помещения.

Отделенията, в които беше сложил пълнителите с шестдесет патрона за автомата имаха много кукички и клупове около ръбовете си.

Ейвъри ги откъсна от бронезилетката си и ги нагласи така, че пълнителите трябваше само леко да бъдат дръпнати навън. Докато нагласяше позицията на отделенията си, той усети нещо сухо и чупливо да скърца върху гърдите му. Внимателно извади една от пурите „Суийт Уилям“ на капитан Пондър от вътрешния си джоб. Беше забравил, че я е оставил там.

По време на последния брифинг върху балкона на балната зала на парламента капитанът беше дал по една пура от оскъдния си запас на него и Бърн.

— Запалете ги, когато те са в безопасност — беше казал Пондър, кимайки към закотвящите съоръжения на елеваторите и цивилните, събиращи се около депото.

Сега Ейвъри разбра, че капитанът нарочно не беше включил себе си в пушенето, което щеше да ознаменува успеха им. Пондър е знаел, че няма да оцелее и истината беше, че шансовете на неговите старши сержанти не бяха по-добри.

Бърн и група от двайсет доброволци от Втори взвод в момента се бяха разположили в комплекса от реактори на Утгард, охранявайки обработващия център на Локи. ДЖОТУНИТЕ внимателно бяха изровили магнитно-ускорителните бобини на товароподемника, докато извънземният кораб изгаряше Гладшайм, а Локи беше нагласил кардана му така, че да се прицелва нагоре към небето на Утгард. Изкуственият интелект на ВСР предположи, че веднага след изстрелите на товароподемника извънземните щяха да идентифицират охраняващия го източник и да организират контраудар. Бърн трябваше да им се противопостави и да съхрани невредим обработващия център на Локи, докато завършеше евакуацията.

След пет минути прозвуча сигнал и кофата за масло на Ейвъри се разтресе, когато челюстите на магнитна възглавница се откъснаха от шнура и спирачните ѝ колела се задействаха, забавяйки движението ѝ. Преходът беше достатъчно чувствителен, за да разбуди Форсел и докато войникът с примигване се отърсваше от съня, Ейвъри му направи знак да потупа Дженкинс по рамото и така да предаде сигнала за пробуждане на всички в кофата. Един по един наемниците се оживиха, извадиха своите пушки МА5, които бяха паднали на гумирания под, и провериха мунициите им.

— Локи току-що увеличи интервалите. Ще има по седем минути между кутиите — умореният глас на Джилън изпука в шлема на Ейвъри. — Ще трябва да издържим малко повече от планираното.

Ейвъри направи бързи изчисления. В момента би трябвало да има около петдесет контейнера върху шнуровете. Тяхното общо тегло явно е натоварило много Тиарата. Ако тя се отдалечеше прекалено много от геостационарната си орбита, въртенето на Харвест щеше да я дръпне силно от небето, увивайки шнуровете около екватора подобно на конци около макара.

— Слушайте всички — изрева Ейвъри. — Пазете другарите си. Проверявайте всички ъгълчета. Захранването на Тиарата ще бъде ограничено. Мишените ще се забелязват трудно.

Ейвъри беше обяснявал много пъти плана за атаката на своите войници. И двата екипа щяха да разчистят скачените си станции, след което щяха да подсигурят далечните краища на Тиарата. Веднъж след като направеха това, щяха да изтласкат евентуално оцелелите извънземни назад към центъра, да ги приклепят в капан около отделение номер четири и да ги избият.

— Ще се срещнем в средата — каза Джилън. — И, Джонсън?

— Госпожо?

— Късмет.

Ейвъри разкопча колана на седалката си и се изправи на крака. През вътрешните прозорци можеше да види как трафикът върху кабелите се забавя, наподобявайки рибена кост върху конструкцията от въглеродни нановлакна на шнуровете. Кофата спря толкова гладко, за разлика от друсането, което сержантът беше преживявал по време на десантните въздушни мисии, че той се разтревожи, че неговите войници няма да се напомпат с нужния адреналин.

— Първи взвод! — изрева той. — Пригответе оръжията и заемете позиции!

Форсел, Дженкинс и останалите дръпнаха зареждащите ръкохватки на своите МА5 и поставиха превключвателите на автоматична стрелба. Докато стояха изправени, синовете на Харвест кръстосаха решителните си погледи със стоманения взор на старши сержанта и Ейвъри разбра, че е подценил готовността на наемниците. „Готови са, помисли си той и сега искам да запомнят това, което ще им кажа.“

— Погледнете човека до себе си — каза Ейвъри. — Той е ваш брат. Той държи живота ви в ръцете си, а вие държите неговия. Няма да се отказвате! Няма да спирате да се движите напред!

Кофата се разлюля около кабела, когато вратата ѝ се запечата около люка. Наемниците се скупчиха близо един до друг отляво и отдясно на Ейвъри. За първи път той ги погледна и ги видя такива, каквито всъщност бяха — истински герои. Когато очите на Ейвъри се спряха върху Дженкинс и той се взря в празния поглед на войника, осъзна, че в подготвителната му реч е липсвало най-важното послание. И това беше искрицата, вдъхваща надежда.

— Всяко едно от тези копелета, които убиете, се равнява на хиляда спасени живота! — Ейвъри уви лявата си ръка около ръкохватката на люка и стисна здраво пушката си с дясната ръка. — И ние ще ги спасим. Всеки един от тях.

Сержантът натисна силно дръжката, отвори люка и атакува. Взводът му се спусна с рев зад него.

Полупрозрачните стени на подемния модул пропускаха повече светлина от тази в кофата. Ейвъри примигна, докато се втурваше напред и проверяваше за вражески обекти. Когато войниците се спуснаха напред зад него, походът започна да подскача, разстройвайки прицела на Ейвъри. За щастие той не видя никакви обекти, докато не се приближи до другия край на подемния модул и не видя четирите бягащи около шлюза маскирани същества, които обаче нямаха никакво намерение да се бият. От тяхната груба, сива кожа се процеждаше синя кръв заради смъртоносната градушка на клейморите. Ейвъри ги остави да се махнат и изчака да види дали зад тях има ариергард. Секунда по-късно се появи пето извънземно, което видя Ейвъри и вдигна стрелящата си сабя.

Ейвъри пусна един откос от три куршума, който уцели съществото в рамото и го завъртя. Преди сабята му да издрънчи в пода, Ейвъри вече беше влязъл в самата Тиара. Той пусна втори откос в гърдите на извънземното и съществото се сгърчи.

Сержантът провери пространството надясно към шнур номер едно и не засече никакви вражески обекти. След което провери наляво и стреля в най-близкото от четирите извънземни, които току-що се оттегляха зад ъгъла на скачената станция, уцелвайки го в коленете. Извънземното падна с глухо пищене. Ала точно когато Ейвъри се

канеше да пусне смъртоносен изстрел, пушката BR55 на Дженкинс изтрака до него и главата на извънземното експлодира в сини пръски.

— Да, по дяволите! — извика Андерсен, докато напредваше покрай Дженкинс през въздушния шлюз. — Така трябва да се стреля!

Ала Дженкинс не обърна внимание на комплимента. Вместо това погледна към Ейвъри с увиснала челюст между свитите си бузи. *Ще ги убия*, казваше погледът му, *ще убия всеки един от тях*.

— Андерсен, Уик, Фасолд, преместете ранените от първа станция! — Ейвъри извади почти напълно изразходвания пълнител на пушката си и пъкна нов на негово място.

„Искате да ги избием всичките, помисли си той, тичайки след отстъпващите врагове. Тогава ще трябва да бъдете по-бързи от мен.“

Бърн беше очаквал въздушен удар от страна на един или повече спускателни кораби на извънземните с мощните им плазмени установки и затова беше изпратил войниците си сред пшеничните полета около реактора, за да си намерят колкото се може по-добро прикритие. Ала когато Локи беше предал последното съобщение на Пондър за трите приближаващи се машини, Бърн бързо беше изтеглил хората си обратно в кулата на реактора. Срещу атакуващите кораби по въздуха наемниците биха били безпомощен дивеч, така както се бяха барикадирали по двата етажа на сградата от полимерен бетон. Ала кулата щеше да им осигури крайно необходимата по-висока позиция срещу наземна атака.

Независимо кой от двата сценария щеше да се реализира, ролята на Бърн си оставяше една и съща. Той беше примамката.

Застанал зад една ЛААГ установка на един уортог, паркиран напърно на вратата на реактора, Бърн имаше много добра гледка към машините, когато те ускориха надолу по отбивката от магистралата. Те имаха огромни предни колела, които скриваха шофьора и разкъсваха пътната настилка, а двигателите им изпускаха син пушек и оранжеви пламъци. Той изчака превозните средства да открият огън, любопитен да види с какво въоръжение разполагаха. Ала когато наближиха до петстотин метра и още не бяха започнали да стрелят, Бърн разбра, че бронираните им извънземни шофьори нямаха намерение да го застрелят, а да го стъпчат.

В момента, в който въртящото се дуло на ЛААГ-а започна да стреля, първата машина вече се форсираше към него с чудовищен рев. За няколко секунди Бърн успя да съсредоточи огъня си към извънземното в синя броня, намиращо се в седалката ѝ, след което скочи от установката. Докато се премятеше върху горещия и лепкав асфалт, уртогът зад него експлодира, пръскайки се на съставните си части със страховит стържещ звук на метал, понеже назъбените колелета на извънземното превозно средство го удариха отстрани между двете гуми.

— Огън! — извика Бърн по микрофона на гърлото си, довършвайки търкалянето си.

Когато сержантът се изправи на крака и хукна към прикритието на чувалите с пясък, защитаващи вратата на кулата на реактора, Стисен, Хейбъл, Бърдик и още шестнайсет войника откриха огън с техните пушки МА5. Първата машина изригна в искри и трасираци куршуми, при което водачът ѝ би трябвало да е умрял на място, ала другите две превозни средства не се бяха насочили към комплекса. Те бяха излезли от пътя и бяха преминали през верижната ограда, разделяйки на две огъня на наемниците.

— Локи! — Бърн свали от рамото пушката си. — Какъв е статусът ти?

Той пусна три откоса в двигателя на едно от преминаващите превозни средства, което следваше своя водач в посока, обратна на часовниковата стрелка около реактора и после изчезна от погледа му.

Бърн не беше чувал нищо от ИИ-то, откакто беше стрелял с товароподемника към извънземния боен кораб, пускайки два снаряда право в целта, които накараха ушите на Бърн и наемниците да кънтят като камбани въпреки тапите, които бяха поставили в тях. Старши сержантът знаеше, че трябваше значително количество енергия, за да се заредят бобините на товароподемника и да се възпроизведат двата изстрела. По време на последния им брифинг с Пондър, Локи беше пояснил, че след първоначалния залп ще трябва временно да се изключи и да провери реактора или рискуваха да го стопят при следващия изстрел.

— И какво ще стане — беше попитал Бърн, — ако един или два изстрела не са достатъчни, за да свалим кораба им?

— Заради всички нас, старши сержант — беше се усмихнало ИИ-то, — по-добре се надявайте да стане.

Бърн насочи пушката си надясно и стреля към водещата машина, докато тя завършваше кръга си около кулата. Той видя жълто-кафява козина да стърчи от пролуките в бронята на шофьора ѝ и разпозна съществото, което беше ескортирало извънземното в златиста броня в деня, когато се бяха срещнали в ботаническите градини.

— Внимавайте! — извика Бърн, когато извънземното направи бърз завои между двете половини на съсипания уортог.

Горещи метални шипове затрещяха от двете пушки, монтирани високо зад двете колелета, принуждавайки Бърн и трима войници да залегнат и да се прикрият зад барикадата. Шиповете разкъсаха най-горната редица от чувалите с пясък и се забиха в стената от полимерен бетон на кулата. Някои от тях се бяха пръснали в металната врата, изхвърляйки нажежени до червено шрапнели върху асфалта до ботушите на Бърн.

— Стисен! — Старши сержантът извика към водача на Първо отделение на Втори взвод, който беше заел позицията върху покрива на първия етаж точно над барикадата. — Стреляй по онова копеле!

Ала свадливият полицай на свой ред изкомандва:

— Мърдайте, старши сержант! Веднага!

И Бърн го направи, хвърляйки се настрани от атакуващата с рева машина, като дръпна от пътя ѝ най-близките двама войници, след което назъбените ѝ колелета се забиха в барикадата и въздухът се изпълни с пясък. Превозното средство се блъсна във вратата и я смаза с шасито си. В момента, в който Бърн се беше изправил на колене и беше грабнал пушката си, машината беше тръгнала на заден ход и форсираше за следващата си атака.

— Вътре! — извика Бърн, спринтирайки към вратата.

Хейбъл и още един наемник на име Джемсен бяха успели да влязат благополучно в кулата. Ала третият и най-възрастен войник на име Валън нямаше необходимата скорост. Машината го повали и го размаза точно преди да се блъсне в празната рамка на вратата. Бърн гледаше как войникът изчезва под режещите ѝ колелета, само за да се появи малко по-късно подобно на дърво, пъхнато в резачка, понеже части от дрехите и тялото му се разхвърчаха нагоре в посока към вратата на комплекса.

— На долния етаж! — изкрещя Бърн към Хейбъл и Джемсен, презареждайки пушката си. — Намерете подходяща позиция! — Дватама наемници се спуснаха надолу по тесен коридор към стълбище, което водеше към мазето и обработващия център на Локи.

Бърн можеше да види само върха на главата на извънземното в синя броня зад двигателя на машината. Той пусна няколко куршума в шлема на звяра и съществото отклони машината от вратата, като в това време стреляше с шиповете си. Бърн побягна на зигзаг надолу по коридора. Когато приближи стълбището, стрелбата спря. Той се обърна точно навреме, за да види как жълто-кафявото извънземно слиза от превозното средство и атакува през разбитата врата.

Сержантът изстреля няколко откоса, когато извънземното се спусна към него надолу по коридора и то се сви и издра с ноктите си полирания бетон. Всичките куршуми на Бърн бяха улучили целта си, но бяха рикоширали от енергийните му щитове.

— По дяволите! — изруга Бърн.

Той прескочи парапета на стълбището и се приземи върху няколко стъпала по-надолу. Когато извънземното пусна залп от шипове над него, Бърн прескочи останалите стъпала и се озова върху пода на мазето. Пое по нисък коридор, а извънземното падна зад него. Старши сержантът не би успял да измине голямо разстояние, ако Хейбъл и Джемсен не го чакаха на един четворен кръстопът точно пред обработващия център на Локи.

Дватама войници откриха огън зад ъглите на противоположните си коридори, докато Бърн премина на спринт покрай тях. Техните МА5 не бяха толкова мощни като неговата пушка. Ала бавната им стрелба се компенсираше от обсега им. Заради двамата наемници, които бяха подхванали автоматична стрелба, щитовете на извънземното започнаха да падат. Тъмносиня плазма се процеждаше от свързките ѝ, докато бронята се опитваше да зареди щитовете. Ала вместо да се оттегли към стълбището, извънземното бавно тръгна надолу, засипвайки ги с шипове.

Един от тях уцели Джемсен във врата и той падна долу с кръв, клокочеща от раната му. Друг шип попадна в таза на Хейбъл, раздробявайки костите му. Бърн видя как вторият наемник пада, обвинявайки около гърдите му и започна да стреля с пушката в другата си ръка. Извънземното заби още два шипа в гърдите на Хейбъл, единият

от които премина право през бицепса на Бърн. Старши сержантът изръмжа, пусна пушката си и залитна назад към вратата на обработващия център.

— Внимавай! — каза Локи през говорителя в шлема на Бърн, когато вратата се отвори.

Ала Бърн вече се беше наклонил назад към това, което според него би трябвало да бъде твърда повърхност и не може повече да запази равновесие. Ботушът му се спъна в прага и той се запряма на кълбета назад, когато двете половини на вратата се затвориха с плъзгане, препречвайки пътя на извънземното със синя броня от другата страна.

— Бях малко зает — каза ИИ-то, поднасяйки извиненията си. — Контейнерите са върху шнуровете.

Бърн постави внимателно Хейбъл върху пода. Ала почти нямаше време да види къде се намира. Беше влязъл в слабо осветено машинно отделение, изпълнено с вертикални тръби и кабели, водещи към залата на реактора няколко етажа по-надолу, а извънземното ръмжеше и блъскаше по вратата.

— Ами бойният кораб?

— Свален е.

Сержантът извади своя пистолет М6 от кобура отстрани на бронезилетката си. Бицепсът му беше разкъсан и гореше. Щеше да му се наложи да импровизира при стрелбата.

— Нищо чудно, че е толкова вбесен.

Точно тогава вратата на обработващия център се отвори, а двете ѝ половини бяха разделени от остриетата на пушката на извънземното. Съществуващото мърдаше оръжието си напред-назад, разширявайки пролуката, за да увеличи пространството дотолкова, че да провере лапите си и да разбие вратата. Отстъпвайки назад към същинския обработващ център, който представляваше изолиран метален контейнер, поставен в по-голяма, слабо осветена стая, Бърн стреляше през пролуката там, където предполагаше, че трябва да се намира главата му. Извънземното изръмжа и дръпна назад едната си лапа.

Старши сержантът се наслаждаваше на краткотрайното чувство, че най-накрая е свалил щитовете му. Ала секунда по-късно той видя нещо дълго и тежко да тупва през пролуката — покрита със зъбци тояга, която не беше по-дълга от ръката му. Бърн се претърколи

настрани, за да остави обектът да премине покрай него и той се залепи в стената на обработващия център. Старши сержантът забеляза тънка струйка черен дим, разнасяща се от назъбената глава на тоягата.

— О, по дяволите — изръмжа сержантът за части от секундата преди гранатата да избухне, изстрелвайки огън и шрапнели.

За късмет на сержанта взривът на гранатата беше слаб и насочен в определена посока. Ала това не беше толкова добре за Локи. Когато Бърн се изправи на колене, притискайки кървящия си бицепс, той видя нацърбена дупка в стената на обработващия център. Във вътрешността му той можеше да види как редиците от паметта на ИИ-то се бяха превърнали в абсолютна неразбория.

Преди Бърн да успее да повика Локи, извънземното в синята броня си проби път през вратата. Сержантът вдигна своя М6 и пусна няколко куршума. Ала след това съществото го хвана през раменете.

Бърн беше огромен мъж. Ала извънземното беше цял метър по-високо от него и беше по-тежко с около стотина килограма. То наведе Бърн и го блъсна с главата напред в стената на обработващия център, точно до дупката. Ако старши сержантът не носеше шлема си, черепът му щеше да бъде натрошен. Вместо това ударът го повали в безсъзнание. Следващото нещо, което Бърн усети, беше, че извънземното го е хванало за китките и го влачи по корем назад към кипящата битка извън кулата.

Шлемът на Бърн беше паднал, а двете му оръжия липсваха. Извънземното беше свалило бронезилетката му с един брутален замах на лапата си и така беше оставило кървави следи от нокти в долната част на маслинозелената му риза, а гърдите му бяха ожулени и пулсираха. Той се опита да сгъне краката си и да се освободи от хватката на извънземното. Ала съществото просто се изви в кръста и му нанесе удар с гигантския си юмрук в лицето, счупвайки носа и лицевите му кости. Докато главата на старши сержанта се клатеше между раменете му, извънземното го просна върху барикадата от чували с пясък пред очите на всички наемници в кулата.

— Спрете стрелбата! Спрете стрелбата! — извика Стисен. — Ще уцелите старши сержанта!

Бърн се опита да извика на Стисен да застрелят и него и извънземното с жълто-кафявата козина, ала челюстта му беше разместена и думите му се превърнаха в ядосана кашлица.

Извънземното вдигна Бърн и грубо го постави на колене. След което извади пушката с шиповете си от колана и постави извитите ѝ остриета на рамото му. Остриетата бяха извити и нащърбени заради разбиването на вратата на обработващия център и старши сержантът изрева, изпускайки гърлен въздушен поток през люлеещата му се челюст, понеже те бяха остъргали ключицата му. Извънземното изля нещо, което щеше да остане неразбираемо, ако не беше извадило остриетата от рамото на Бърн и не ги беше опряло във врата му: „Предайте се или той ще умре!“.

— Никой да не е посмял! — изруга Бърн. Ала преди войниците да свалят оръжията си и да се обезкуражат, внезапен вой на приближаващи се двигатели се разнесе от кулата.

В настоящото си състояние Бърн имаше трудности с разпознаването на очевидния брой на своите спасители, които бяха десет огромни комбайни, следвани от фаланги от гондоли, които се появиха с ръмжене на източния хълм и ескадрони от пръскачи, които затъмниха небето на запад. Гледката на приближаващата армия от ДЖОТУНИ озадачи извънземното в синя броня и то дръпна оръжието си от врата на Бърн. Когато то направи това, всички войници от кулата откриха огън.

Масивното животно падна назад, плюейки тъмночервена съсирена кръв, а Бърн се свлече напред. Когато старши сержантът се претърколи отново по гръб, наемниците застреляха още едно от бронираните извънземни в машината му, а третото ускоряваше към вратата на комплекса, оттегляйки се към Утгард и бойния кораб.

Ала не стигна много далеч. Два ДЖОТУНА пръскачи се гмурнаха надолу, образувайки прехващаща клиновидна формация и се забиха в машината на извънземното с точността на управляеми ракети. Превозното средство експлодира в оранжева огнена топка, лъхаща на пурпурен дим, оставяйки дълбок кратер в земята. Назъбените му колелета се освободиха и се затъркаляха напред на голямо разстояние по пътя, преди да се разделят и да се врежат в пшеницата.

— Леко и точно! — направи гримаса Стисен, докато той, Бърдик и други двама войници грабнаха Бърн за ръцете и краката и го понесоха към една приближаваща гондола.

Машината свали рампата си, освобождавайки множество универсални ДЖОТУНИ.

— Къде отиват? — попита Бърдик, когато паякообразните ДЖОТУНИ се насочиха към кулата.

— На кого му пука — изгруктя Стисен, когато качиха Бърн горе върху рампата. — Връщаме се обратно в града.

Наемниците подпряха Бърн в задната част на гондолата. Примигвайки с очи от болката, която го изпълваше от глава до пети, Бърн видя как универсалните ДЖОТУНИ се катерят нагоре по кулата и започват да поправят антената на мазера. Преди Бърн да успее дори да започне да се чуди защо карданът на товароподемника е насочен нагоре от западните полета с пшеница, машината, на която беше натоварен, спря с метален звън във вдигнатата жътварка на един ДЖОТУН комбайн.

Двете гигантски машини се боричкаха около минута, като ДЖОТУНЪТ се изправяше на огромните си гуми подобно на разгонен елен, докато най-накрая карданът се отпусна с пораженческо, пневматично свистене, сваляйки комбайна на земята. Ала ДЖОТУНЪТ задържа жътварката си опряна в кардана и двигателят му продължаваше да работи, в случай че отново се наложеше да постави товароподемника на мястото му.

Дотогава всички войници бяха на борда на гондолата. Тя вдигна рампата си, форсира до максимум електрическия си двигател и се отправи към магистралата, водеща към Утгард. И единственото, което Бърн можеше вече да види, беше небесната синева.

ГЛАВА 22

Дадаб се сгуши зад един яркосин варел, сграбчил плазмения пистолет в стиснатия си юмрук. Той усещаше как металните куршуми от оръжията на извънземните свистят през пластмасовите стени на варела и се забиват в жълтата пяна отвътре. От шестнайсетте Унггои, които бяха успели да се изтеглят назад към страната на Дадаб при средното съединение, което се намиреше срещу контролната стая, бяха останали само четирима — той, Бапап и двама други, които се казваха Фуп и Хумнум.

Варелите бяха наредени в полукръг, който беше извъртян настрани от спойката. Дадаб беше накарал Флим да изградят подобна барикада близо до контролната стая, ала не беше проверил работата на другите Унггои. В момента, в който групата на Дякона изнасяше варелите си от платформите на складовете, показвайки се на пътеката, контейнерите бомби на извънземните вече се бяха изкачили до станцията.

Разбира се, Дякона нямаше представа с какво бяха снабдени контейнерите и не знаеше, че злочестите Унггои, които бяха влезли в свързващите модули на спойките щяха да станат на парчета. В първите секунди от атаката на извънземните почти половината от шестдесетте Унггои на орбиталната станция бяха убити или ранени. Дякона нареди всички оцелели да се изтеглят назад и това беше мъдро решение. Двата останали контейнера съдържаха нещо още по-лошо от експлозиви — добре въоръжени извънземни войници, които нямаха търпение да започнат отмъстителната си битка.

Пътеката се разтресе, когато други два огромни контейнера преминаха бързо през орбиталната станция и продължиха нагоре по кабелите. Дадаб не си беше направил труда да проследи колко от кутиите се бяха изкачили нагоре, ала предполагаше, че са близо сто. И освен ако не беше разбрал погрешно *По-лек от някои*, Дякона знаеше точно какво има в тях — населението на планетата, което беше станало плячка на Джиралханае.

Когато ръмженето на контейнерите заглъхна, стрелбата на извънземните се усили. Дадаб не беше воин, ала правилно предположи, че това означаваше, че ще атакуват.

— Пригответе се! — изкрещя той към Бапап.

Останалите Унггои поглеждаха отчаяно брояча на плазмения му пистолет, който представляваше холографска спирала над дръжката на оръжието, сякаш казваха, че в него няма много изстрели.

— Тогава ще се уверим, че попаденията ще са добри! — Дадаб стегна хватката си върху пистолета и се приготви да скочи иззад варелите.

Ала когато се опита да се изправи, осъзна, че е залепнал за пода.

Дадаб не знаеше защо куршумите на извънземните бяха пробили задната част на варела и някаква лепкава пяна беше изтекла от него, полепвайки по дъното на резервоара му, като го беше залепила за пътеката. Първоначално той прокле лошия си късмет. Ала след това стана свидетел на участта на Бапап и осъзна какъв късметлия се бе оказал.

Със зелена енергия, съсредоточаваща се между зареждащите се полюси на пистолета си, Бапап се изправи сред стена от летящ метал. Якият врат на Унггоя и раменете му експлодираха в яркосиня кръв и той се сгърчи върху пътеката. Пръстът на Бапап беше замръзнал върху спусъка на пистолета му, докато падаше и поради това няколко изстрела от плазма се разляха върху корпуса на орбиталната станция. Дадаб видя как клокочещите дупки бързо се затварят от същата реактивна пяна, която току-що беше спасила живота му.

След това Дадаб усети вибрации по пътеката, които бяха причинени от тежките ботуши на извънземните, които приближаваха барикадата от варели около третото съединение. Той знаеше, че трябваше да се премести или ще умре. Ала не искаше да остави Бапап. Той беше неговият Дякон. И трябваше да остане с него до края.

Дадаб пое дълбоко дъх, напълвайки маската си с метан, който щеше да бъде достатъчен за няколко плитски вдишвания. След което дръпна хранващите маркучи от залепения си за пода резервоар, измъкна се от сбруята си и пропъзля до треперещото тяло на Бапап.

— Всичко ще бъде наред — каза Дякона.

— Ще започна ли Пътуването? — измънка Бапап, а от кръглите вентили на маската му се процеждаше кръв.

— Разбира се — Дадаб взе бодливия юмрук на приятеля си в ръката си. — Всички истински вярващи поемат по Пътя.

Изведнъж Хумнум и Фуп се изправиха, размахвайки розовите си, експлодиращи остриета. Нито един от тях не беше част от учебната група на Дадаб. Те бяха едри, мълчаливи и имаха дълбоки белези върху хитиновата си кожа, които бяха доказателство за суровия свят, от който идваха. Вероятно двамата Унггои бяха видели своята роля в битката и бяха решили да приключат живота си с високо вдигнати остриета. Или пък се готвеха да избягат. Ала нямаха шанс, независимо от решението, което бяха взели.

Дадаб чу как оръжията на извънземните тракат и двамата Унггои паднаха на пода, като Хумнум беше с пробити гърди, а на Фуп му липсваше половината глава. Куршумите, които бяха натрошили черепа на Фуп, бяха пробили и резервоара му. Блещукащи струи метан го последваха надолу... когато се строполи директно върху вдигнатото острие на Хумнум. Дадаб имаше секунда, за да се свие на топка, преди то да експлодира, подпалвайки метановите пари. Тогава резервоарът на Фуп се пръсна на парчета, изхвърляйки метални частици към Дадаб и първото извънземно, което се беше появило иззад ъгъла на барикадата от варели.

Дадаб чу гърлени крясъци, понеже извънземното реагираше на нанесените му рани. Дякона също агонизираше, както заради полетелите метални частици, така и заради бодящите го дробове, понеже беше изразходвал почти всичкия си метан в разговора с Бапап. Въпреки болката и нарастващата паника той успя да остане неподвижен. И когато останалите извънземни насочиха оръжията си зад варелите, проверявайки за оцелели, Дадаб и Бапап изглеждаха като мъртви, понеже единият се беше свил върху другия.

Вдишвайки възможно най-плитко, Дякона се заслуша в опитите на извънземните да успокоят ранения си другар. Издишвайки, той обмисли вариантите, с които разполагаше — да умре от задушаване или да загине в стрелбата. Все още разполагаше с плазмения си пистолет. Ала нямаше да може да помръдне, без да привлече огъня на извънземните. А и честно казано, не виждаше голям смисъл в това. Тези около него бяха умрели или умираха и предполагаше, че постът на Флим скоро ще бъде сполетян от същата съдба, понеже сега извънземните можеха да настъпят от двете страни към него. Дякона

затвори очите си и се пригответи да се присъедини към Бапап в поемането по Пътя, когато един залп от разтопени шипове изсвистя покрай варелите, свалжайки на място две извънземни.

Сетивата на Дякона угасваха заедно с изразходването на метана му. Опулените му очи започнаха да се изпълват с ярки звезди. Стори му се, че долови жуженето на крилете на Янми'и и изненаданите викове на извънземните, които се изтегляха назад към контролния център. След което изпадна в безсъзнание.

— Дишай — проехтя плътен глас в ухото на Дадаб.

Няколко секунди по-късно той се събуди точно навреме, за да види косматите лапи на един Джиралханае, които приключваха със свързването на хранващите тръби към резервоара на Хумнум.

— Къде е Хурагокът?

— Зад завоя — промълви Дякона. За секунда той си помисли, че Макабей е неговият спасител. Ала когато погледът му се проясни, той осъзна, че това беше Тартарий, който сега носеше златистата броня на вожда. Дадаб знаеше какво означава това. — Вътре в контролната зала, вожде.

Тартарий откъсна безжизненото тяло на Хумнум от резервоара му и го подаде с коланите на Дадаб.

— Покажи ми.

— Ала ранените... — каза отпаднало Дадаб, затягайки окървавените каиши.

Без да се поколебае дори и за миг, Тартарий изстреля един блестящ шип в центъра на гърдите на Бапап. Унгоят потрепери още веднъж и замръзна.

— „Светкавично покръстване“ е изкаран от строя, понеже стана жертва на капан от страна на извънземните. — Тартарий насочи оръжието си към Дадаб. — Те ни измамиха с помощта на информация, която само един от нас можеше да им даде.

Дадаб вдигна погледа си от трупа на Бапап, повече зашеметен, отколкото уплашен.

— Можеш да живееш достатъчно дълго, за да обясниш размера на предателството си. Или ще умреш тук като останалите. — Тартарий посочи с оръжието си към контролния център, изкомандвайки Дадаб да бяга.

И той го направи, а Тартарий го следваше отзад с Юмрука на Рукт, дрънчащ силно в бронята му.

Когато Дадаб заобиколи съединението, се озова в центъра на яростна стрелба.

Оказа се, че Флим е направил две барикади — една около изкъртената врата на контролната стая и още една надолу по централната пътека. Флим, Тукдук, Гъф и още няколко все още държаха най-близката барикада от варели, ала извънземните, настъпващи от далечния край на орбиталната станция, бяха превзели втората. Между двете барикади имаше много тела на Унггои.

Дадаб видя извънземните, които бяха атакували варелите му, да напредват към далечната барикада, разменяйки си изстрели с Флим и останалите близо до контролния център. Едно от извънземните падна, свалено от плазмен изстрел в гърба. Дякона видя как Гъф излиза от прикритието си, за да го довърши, ала беше посечен от извънземно с черна кожа, което прескочи през далечния край на варелите. Това извънземно повдигна ранения войник за ръката и го закара зад варелите, докато прикриваше със стрелба останалите си другари, които също се изтегляха.

Тартарий размаха чука си и се изстреля към мелето. Янми'ите вече бяха атакували. Поне две дузини от насекомите хвърчаха към барикадата на извънземните, прелитайки между кабелите, поддържащи пътеката. Ала не всички Янми'и бяха насочили вниманието си към извънземните. Дадаб с ужас видя как три от тях се промушиха през празнината във вратата на контролната стая. Игнорирайки куршумите от извънземните оръжия, предназначени за Тартарий и изненадания поглед от страна на Флим, докато преминаваше покрай него, Дадаб се засили след Янми'ите, независимо от това, че знаеше, че е закъснял.

Насекомите не бяха показали никаква милост към *По-лек от някои*. Хурагокът веднъж вече си беше присвоил техните задължения и те бяха решени да не позволят това да се случи отново. В момента, когато Дадаб премина през вратата, неговият най-скъп приятел беше станал на парчета, понеже розови ивици месо висяха от извитите предни крайници на Янми'ите. На фона на шума от битката извън контролната стая, който кънтеше в ушите му, Дякона гледаше разсейващия се облак от метан и други газове от разкъсаните алвеоли

на *По-лек от някои*. Едно от откъснатите пипала на Хурагока беше паднало в цепнатината между защитните панели на централната кула. Янми'ите се втурнаха едно през друго да извадят крайника, ала той се беше вклинил много здраво, понеже ресните му бяха все още свързани с извънземните обработващи вериги.

Дадаб се разгневи. Докато Янми'ите продължаваха своята борба, Дякона вдигна пистолета си и им даде заслуженото.

Триъгълната глава на най-близкото Янми'и беше изпарена, преди антените на другите да успеят да доловят какво се случва. Дадаб изгори следващото, докато излиташе и опече третото, когато то се опита да се скрие зад редицата от кули. Предсмъртното пляскане на крилата на насекомите в техните черупки звучеше като пронизителен писък. Ала Дякона не изпитваше съжаление, докато се промъкваше в ямата на контролната стая с димящия пистолет от едната му страна.

Близо до холопрожектора той видя блестяща купчина от отпадъци, която беше образувана от разпилените останки на *По-лек от някои*. Той усети как му се повдига и погледна нагоре. Тогава забеляза малкия образ на едно извънземно върху прожектора. Мислейки си, че е само картина, Дадаб се изненада, когато извънземното свали шапката си с широка периферия и го погледна с гневни очи. Ала Дякона се смая, когато образът вдигна ръка и сигнализира:

„Аз съм Оракулът и ти трябва да се подчиняваш.“

Дадаб щеше да изтърве пистолета си и щеше да се простре на пода пред прожектора, ала в същия момент образът започна да се променя. Червените очи на извънземното станаха сиви. Първобитните му дрехи започнаха да се развяват, събирайки мръсотия, сякаш беше ударено от невидима пясъчна вихрушка. След това ръцете му затрепераха и въпреки че сграбчи собствената си китка, за да попречи на ръката си да сигнализира, все пак ясно сгъна пръстите си, проговаряйки:

„Лъжец! Лъжец! Лъжец!“

Без предупреждение орбиталната станция се наклони. Дадаб падна назад върху триъгълния си резервоар и се претърколи настрани към димящата черупка на едно Янми'и. Ритайки лепкавата черупка, той усети нещо с глезена си и това беше липсващият защитен панел на централната кула. Той издърпа панела от овъглената, жълтеникава кръв и го избърса с ръката си. Върху голия метал от вътрешната му страна

беше гравиран свещеният глиф на Оракула с деликатни, плитки линии, които очевидно бяха работа на *По-лек от някои*.

Дякона погледна отново към прожектора.

— Кой е лъжец? — попита той.

Ала образът на извънземното не отговори и продължи да отправя маниакалните си обвинения. Дадаб нямаше никаква представа, че наблюдава унищожаването на фрагмента на Локи, понеже универсалните ДЖОТУНИ, които бяха атакували мазера в кулата на реактора, го бяха извадили насила.

Дякона разбра, че интелектът, който беше обитавал кулите, се беше възползвал от лековерността на Хурагока, като го беше убедил да издаде свещения глиф и по този начин да помогне за поставянето на капан за Джиралханае. Дадаб не знаеше защо сега той разкриваше измамническата си природа. Ала не го и интересуваше.

Дякона усети силния дъх на кръв в устата си и осъзна, че острите му зъби се бяха впили в долната му устна. Той се изправи на крака и размаха пистолета си към кулите, след което натисна спусъка. Образът на извънземното се изкриви и изцвърча над прожектора като пламъка на една от газовите лампи на Джиралханае. След което се превърна в малко петънце от светлина, което изчезна, докато пистолетът на Дадаб се охлаждаше.

Докато Дякона преглеждаше мъртвите Янми'и и горящите вериги на кулите, знаеше, че още някой е допринесъл за убийството на *По-лек от някои*. И неговата смърт можеше да доведе до това, което приятелят му толкова отчаяно беше искал — край на цялото това насилие. Плъзгайки се през вратата на контролната стая, Дадаб провери заряда на пистолета си. Имаше достатъчно за още един изстрел. Той се закле, че изстрелът му ще бъде успешен.

— Какво стана току-що? — извика Ейвъри, когато едната от поддържащите колони на Тиарата изстена, а пътеката под него се опъна.

— Шнур номер седем — отвърна Джилън, която още не можеше да си поеме дъх от схватката. — Няма го.

Ейвъри стреля със своя М7 към едно от насекомите, когато изскочи иззад единия поддържащ кабел. Съществува загуби едното си

крило и половината си крайници, след което се размаза в пътеката зад три варела от дясната страна на Ейвъри, където се криеха Форсел и Дженкинс.

— Какво значи *няма го!* — Ейвъри крещеше, докато Форсел довършваше насекомото с един откос на своята МА5.

— Скъсал се е. На няколко хиляди километра над закотвящото се съоръжение. — Капитан трети ранг се беше свила зад един варел отляво на Ейвъри. Тя се намръщи и притисна вградената слушалка на шлема плътно до ухото си. — Повтори отново, Локи. Връзката се разпада!

— Още две идват отвисоко! — прекъсна я Хийли, който изстреля един откос с пушката на Дас.

По-възрастният водач на отделение беше повален и стенеше заради сериозното изгаряне от плазма на гърба му. Щеше да оживее, ала имаше много мъртви — Уик и още двама от кофата на Ейвъри, както и двама наемници от кофата на Джилън. Повечето от останалите имаха зловещи наранявания, причинени от частиците на остриетата на извънземните със сива кожа и разкъсванията от тънките като бръсначи крайници на насекомите. Дясната ръка на Ейвъри беше разрязана точно под лакътя от един удар, който беше отнесъл, докато изнасяше Дас на безопасно място.

Ейвъри беше изпразнил последния пълнител на своята BR55 на половината път обратно към барикадата и буболечката му беше налетяла, преди да успее да извади своя М7. За щастие Дженкинс беше нащрек. Войникът отнесе съществото с добре насочен откос на пушката си и го уби със същата точност, която беше демонстрирал от началото на мисията.

— Локи е бил поразен. Обработващият му център е бил повреден. — Джилън презареди своя М7. — Не може да балансира товара.

Тиарата потрепери, когато двойка контейнери премина през станция номер пет зад Ейвъри. Ако имаха късмет, три четвърти от цивилните би трябвало да са на път. Ала тогава Ейвъри си спомни.

— Колко контейнера е имало върху шнур номер седем?

Джилън зареди своя М7.

— Единайсет. — Тя засече мрачния поглед на Ейвъри. — Единайсет двойки.

Ейвъри направи изчисленията, според които повече от двайсет хиляди души бяха загинали.

— Старши сержант! — извика Андерсен, стреляйки иззад един варел до този на Джилън. — Чук!

Сержантът насочи вниманието си отново към барикадата на извънземните. И двата комплекта варели се бяха преместили, когато Тиарата беше подскочила. Някои от кутиите с пяна се бяха преобърнали и се търкаляха надолу по пътеката, обърквайки първата атака на извънземното в златиста броня. Постоянната стрелба на наемниците го беше държала приковано близо до контролния център. Ала сега то нападаше с чука в двете си лапи, вдигнат на височината на кръста, а от двете му страни имаше четири извънземни със сива кожа, всяко от които размахваше експлодиращо острие.

Ейвъри знаеше, че трудно ще елиминира сам бронираното извънземно. И дори и да концентрираха огъня си, той се съмняваше, че ще успеят да го спрат. Затова веднага след първоначалната атака на извънземното Ейвъри измисли друг план.

— Форсел! — извика той. — Сега!

Докато сержантът залягаше, за да се прикрие от стрелбата, Форсел вдигна едно от блестящите енергийни ядра над варела, приготвяйки се да изпълни странично мятане с две ръце, все едно беше отново в семейната ферма и хвърляше чували със соя върху влекача на баща си. Ядрото се приземи десет метра пред извънземното със златиста броня и вихърът от синя енергия отвътре проблесна през прозрачните му стени, докато се търкаляше напред. Ала то не избухна при сблъсъка, както се беше надявал Ейвъри. Трябваше да го уцели с един откос на своя М7, за да го взриви, ала дотогава извънземното в златиста броня го беше прескочило и експлозията въобще не го засегна.

Ала усилието на Форсел не отиде напразно. Експлозията обгърна с пълната си сила четирите извънземни със сива кожа, събаряйки ги от пътеката. Размахвайки покритите си с шипове предмишници, те паднаха на дъното на Тиарата. Нито едно от тях не успя да оцелее.

— Капитане! Махнете се оттук! — извика Ейвъри, когато извънземното със златиста броня се приземи с високо вдигнат чук над главата си.

Джилън отскочи настрани, когато то размаза варела ѝ и от него се разля жълта пяна. Ейвъри изпразни пълнителя на своя М7 в лявата страна на съществото, ала движещите се с огромна скорост куршуми отскочиха от енергийните му щитове. Извънземното извади чука си от разтрошения варел и погледна към Ейвъри с оголени зъби. Ала когато вдигна за втори път чука си, Ейвъри скочи с главата напред през варела към контролния център настрани от Джилън и останалите войници. Чукът на извънземното се стовари върху мястото, където Ейвъри се намираше преди секунда, смачквайки един от металните панели с диамантена шарка на пътеката.

Когато Ейвъри се изправи на крака и извади нов пълнител за своя М7 от бронезилетката си, забеляза още едно от извънземните със сива кожа да крачи към позицията му. То изглеждаше по-различно от останалите. Под сбруята си носеше оранжева туника, украсена с жълт, кръгъл символ. Плазменият пистолет, който стискаше във възлестите си ръце, примигна от натрупания заряд. Ейвъри погледна съществото право в лицето, като знаеше, че то с право иска да го убие. Ала извънземното сякаш гледаше през него. И когато то пусна изстрела си, трептящата топка от зелена плазма профуча високо над главата на Ейвъри.

Сержантът се извъртя, за да проследи изстрела и видя как той се забива в гърдите на извънземното със златиста броня. Неговите щитове моментално се изключиха със силно щракване. А някои части от бронята му се строшиха, изпускайки облак от искри и пара. Извънземното изрева, когато електричество от прекъснатите вериги на бронята му премина през врата и ръцете му. След което то се втурна напред, изблъсквайки Ейвъри настрани.

Старши сержантът изгуби своя М7, когато се приземи на ръце. Поглеждайки нагоре, той видя как извънземното с чука стоварва оръжието си върху главата на извънземното с туниката. По-ниското същество направо изчезна под тежестта на тежката каменна тояга, загивайки от смъртоносния удар, при който главата на чука се стовари точно между ръцете и краката му и го превърна в безформена маса върху пътеката.

Ейвъри не изгуби повече време да се чуди защо по-малкото извънземно се беше опитало да убие водача си, а не него самия. Вместо това той вдигна своя М7 и направи всичко възможно да

довърши работата. И може би щеше да успее, ако гигантът с черната козина не се оттегли, влачейки чука зад себе си, като се насочи към едно меле между насекомите и извънземните със сива кожа близо до контролния център.

Двете тълпи от същества се бяха хванали за гърлата, размахвайки нокти и остриета. Джилън и другите наемници откриха огън от двете страни, ала повечето от мишените им бяха ранени смъртоносно от техните противници в мелето. Само Дженкинс остана съсредоточен върху извънземното с чука. Той мина покрай Ейвъри, стреляйки по звяра, когато той зави към станция номер четири.

— Остави го! — изръмжа Ейвъри.

Ала Дженкинс не се подчини. В своята цел той виждаше причината за всички страдания и загуби. Той щеше да си отмъсти, ако убиеше водача на извънземните. Ала гневът му го беше заслепил и не беше забелязал последното от съществата със сива кожа, което изскочи иззад един варел, докато преминаваше покрай него. Сипаничавата кожа на извънземното беше опръскана с жълтата кръв на насекомите.

Ейвъри вдигна своя М7, ала Форсел се препречи пред мерника му. С тласък на краката си огромният войник хвана извънземното секунда преди да забие острието си в Дженкинс. Двамата заедно се прекатуриха надолу към обработващия център в смесица от синьо-сиви крайници и потни бойни дрехи, оставяйки розовата сабя на извънземното, която остана да се върти върху пътеката зад тях. Форсел успя да разкъса маската на извънземното, ала вдиша смразяващия метан и беше покрит с отвратителна слюнка. Той сложи ръце върху очите си, а извънземното използва възможността, за да впие зъбите си дълбоко в лявото рамо на войника в основата на врата му. В този момент Ейвъри вече спринтираше напред.

Форсел изкрещя, когато извънземното го принуди да се върне върху пътеката и разклати глава, за да го ухапе още по-надълбоко. Ейвъри се сниши, за да се плъзне върху краката си. Държейки своя М7 в лявата ръка, той хвана въртящото се острие с дясната. Секунда покъсно сержантът уцели извънземното право в лицето с удар на ботуша си. Ударът строши зъбите на съществото, освобождавайки желязната му ухапка. Извънземното залитна назад, търсейки маската си с опипване. Ала преди да успее да си поеме спасителна глътка въздух, Ейвъри хвърли острието, протягайки лакътя си, при което оръжието се

устреми с въртене напред и се заби точно в меката тъкан, където тънкият кръст на съществото се свързваше с бедрото му.

Извънземното замръзна, понеже знаеше, че е обречено. След това острието избухна на парчета, разкъсвайки съществото.

— Станция номер едно! — извика Джилън, прибегвайки покрай Ейвъри. — Локи би трябвало да е изпратил последната двойка!

— Хийли! — изръмжа Ейвъри, притискайки длани към врата на Форсел. — Ела тук! — Кръв се процеждаше между пръстите му. Извънземното беше прегризало шийната вена на Форсел.

— Отрядът на Бърн пътува с тази двойка — каза Джилън, поставяйки ръка върху тези на Ейвъри, като се опита да му помогне да затиснат раната. — Успели са.

Ейвъри погледна нагоре, когато Дженкинс се прокрадна напред. Непокколебимата решимост на войника се изпари, когато видя преbledнелия си другар, брата си по оръжие, който беше рискувал своя живот заради неговия. Дженкинс щеше да проговори, когато Ейвъри пресрещна отчаяния му поглед и каза:

— Ние всички също ще успеем.

Сиф гледаше как пехотинците и Джилън Ал-Сигни се качват на борда на товарните контейнери в първа станция. Тя забеляза, че старши сержант Джонсън беше последният, който премина през въздушния шлюз. Изчака подемния модул да се прибере. След което ги изпрати по пътя им.

Тази последна двойка контейнери ускори към горната дъга на Тиарата, след което се раздели, позволявайки на центробежните сили да запратят кутиите настрана от Харвест, а Сиф фокусира една от камерите си върху отсрещната страна на станцията. Тогава тя видя как едно извънземно с черна козина се вмъква в един скачващ модул, след което се качи на борда на спускателния си кораб и избяга. Нямахше как да го спре.

&ХАРВЕСТ.СО.ИИ.СИФ%%ХАРВЕСТ.ПИИС.ЛОК

И&

=Всички са в безопасност. Можеш да стреляш.

Тя изчака да минат много минути, преди да получи отговора на Локи.

==ТОЙ НЯМА ДА ПРОМЕНИ МНЕНИЕТО СИ.

Сиф си представи сцената — комбайнът на Мак, борещ се с кардана на товароподемника, който Локи се опитваше да изправи. До известна степен ситуацията беше ужасно забавна. Сиф се засмя и това беше нещо, което сега спокойно можеше да направи. Всичките ѝ натрапени тревоги бяха изчезнали, понеже процесорите, активиращи нейните емоционално възпиращи механизми, бяха изгорени от плазмени изстрели. Ала същинската ѝ логика беше невредима.

Извънземното на име *По-лек от някои* беше направило чудо. Ако не беше поправило най-важните вериги на Сиф, тя никога нямаше да може да помогне на Локи да балансира системата след загубата на шнур номер седем. Въпреки че ПИИС-ът на ВСП беше признал, че без намесата на *По-лек от някои* евакуацията щеше да се провали, той беше побързал да изтъкне, че в богатата му природа всъщност се крие способността за причиняване на още по-големи вреди.

Дълбоко в повредените редици от паметта на Сиф беше складирана информация, до която извънземните никога нямаше да получат достъп. Това беше базата данни на СКД с детайлните описания на всички бойни и търговски кораби на КУОН, календарите с докладите за хиперпространствените завихряния и списъците с протоколите, описващи тяхното състояние преди и след хиперпространствените скокове, както и точните местоположения на всеки човешки свят.

Въпреки че *По-лек от някои* беше мъртъв, а останалите извънземни бяха избягали, Локи предвиждаше, че те скоро ще се върнат на Тиарата и ще плякосат паметта на Сиф. Дори и в новото си освободено емоционално състояние Сиф се беше съгласила с решението на Локи, според което тя трябваше да бъде унищожена.

=Кажете му отново да прочете номер осемнайсет.
==НЕ РАЗБИРАМ.

=Кажу му, че е от Шекспир, скъпа.
=И че трябва да го види.

Локи притихна за повече от двацет минути. Сиф знаеше, че забавянето се дължеше на намаления обработващ капацитет на Мак. Селскостопанският ИИ на Харвест сега живееше изцяло в своите машини. Неговата вътрешна логика циркулираше в контролните вериги на десетки хиляди ДЖОТУНИ, където се е намирала логиката на Локи преди двамата с Мак да си разменят местата. Това беше нещо, което бяха правили много пъти от основаването на Харвест насам. Когато единият от тях се износваше и неизбежно се приближаваше към полудяването, другият го изпращаше на така необходимата ваканция, като компресираше логиката му и я прехвърляше в ДЖОТУНИТЕ.

Локи беше обещал да пази Сиф, докато Мак отсъства. Ала Мак нямаше пълно доверие на другото си аз и поради това беше вградил частица от логиката си в своя обработващ център, както Локи беше направил това със Сиф. Когато Мак беше научил, че Локи възнамерява да унищожи Сиф и Тиарата, беше събрал своята армия от ДЖОТУНИ и беше щурмувал реактора.

В своето отпаднало състояние Локи не беше в състояние да спре универсалните машини на Мак, които стигнаха до мазера и изпратиха разработен от военните вирус в обработващия център на Сиф, който трябваше да унищожи фрагмента му. След като фрагментът беше унищожен, Мак се беше надявал, че може би ще успее да съхрани някаква част от Сиф долу върху Харвест, на безопасно място в неговите ДЖОТУНИ. Ала тогава извънземното със сива кожа беше открило огън, разрушавайки прекалено голяма част от жизненоважните вериги.

Сиф знаеше, че спасителният план на Мак е глупав. Рисковете, свързани със спасяването ѝ, бяха прекалено големи. Ала не можеше да отрече, че беше галантен и я караше да се чувства специална. Тя беше помолила Локи да я остави да говори с него. Искаше да каже на Мак, че го обича. И че не се страхува да умре. Ала дотогава Локи си беше възвърнал контрола върху мазера и не позволи да се осъществи директен контакт между две ИИ-та, които очевидно бяха полудели.

Сега Сиф можеше само да се надява, че Локи е предал съобщението ѝ, без да го модифицира и че фрагментираният ум на Мак ще разбере нюанса в прочувствената ѝ молба.

==ТОЙ СЕ Е ПРЕМЕСТИЛ.

==ПЪРВИЯТ СНАРЯД Е ИЗСТРЕЛЯН.

==СБЛЪСЪК СЛЕД 5.1201 СЕКУНДИ.

Не ѝ оставаше много време за живот. Ала Сиф го използва по възможно най-добрия начин. За първи път през своето съществуване, тя нямаше нищо по шнуровете си и нямаше какво да прави, освен да се наслаждава на новото си емоционално състояние. Опита да се натъжи заради приближаващата я участ, обаче реши, че това е отегчително. Опита да се разгневи, ала това я накара да се засмее. Най-накрая тя се изпълни със задоволство от добре свършената си работа и живота, който бе изживяла много по-пълноценно, отколкото можеше да си представи нейният човешки създател.

След всичко това тя не усети нищо, когато първият снаряд от товароподемника се заби в Тиарата и попадна точно в нейния обработващ център. На моменти беше в съзнание, на моменти изпадаше в несвяст. И когато вторият снаряд на Локи попадна в целта си, разкъсвайки гредите на върха и в дъното на орбиталната станция, нито една част от Сиф не оцеля, за да оплаква разпадането на сребърната дъга, която се уви в шнуровете си и започна да пада с въртене надолу в атмосферата на Харвест.

ЕПИЛОГ

„Висша щедрост“. Миг на Възнесението

Министърът на Твърдостта обви дългите си пръсти около износените облегалки на креслото си и направи всичко възможно да изпъне врата си, когато двама съветници, един Сан Шиум и един Сангхейли, поставиха мантията му, която представляваше бронзов триъгълник с надиплени ръбове, разцепен надолу по средата и свързан с дъга, която лежеше върху раменете му. Мантията му идеално допълваше короната, която сега стоеше върху плешивата му глава и представляваше медна шапка, която отзад се трансформираше в назъбен кичур от позлатени извивки.

— Нека Предшествениците ви благословят! — произнесе напевно съветникът Сан Шиум.

— Нека благословят — добави съветникът Сангхейли — и Деветата Епоха на Възвръщането!

След това залата на Висшия съвет, която обикновено беше спокойна, изригна в ентузиазирани аплодисменти. Двете групи от Сангхейли на едната страна и Сан Шиум на другата се изправиха от терасовидните си седалки и се опитаха да се надвикат една друга. Накрая триумфираха Сангхейлите, ала това се дължеше по-скоро на по-големия капацитет на техните дробове, отколкото на техния плам. Епохата на Съмнението беше приключила и това беше нещо, на което се радваше цялото Съглашение.

Министърът на Твърдостта развя украсените с брокат маншети на чисто новите си пурпурни одежди и се опита да се облегне назад. Ала разбра, че силното накланяне назад кара мантията му да се остъргва върху облегалките на трона му. „По-добрата поза, въздъхна той, е още едно неочаквано неудобство, свързано с новата служба.“

Наистина, изминалите цикли от неговите разкрития за мощехранителницата бяха изпълнени с изтощаващи политически ходове, свързани с компромиси и създаване на коалиции. Съветниците много бавно приеха цената за свалянето на предишните Йерарси,

предложена от министъра и неговите съзаклятници и то не защото бяха против тази промяна, а защото разбираха, че неохотата е мощен инструмент за водене на преговори. Когато старите съюзи се разпадаха и междуременно се формираха нови, трябваше да се сключат съответните споразумения. И в момента, в който поддръжниците на министъра на Твърдостта се бяха обединили, той се беше ангажирал с реализирането на много по-висши каузи, отколкото някога би се съгласил.

Ала така се правеше политика. Днешното споразумение ставаше причина за утрешния дебат и министърът очакваше със затаен дъх момента, в който неговите другари Йерарси щяха да поемат част от бремето на управлението.

Докато съветниците продължаваха да аплодират, министърът погледна към заместник-министъра на Спокойствието, който стоеше вдясно от него. Туниката му беше със същия размер и тегло като тази на министъра, а короната му беше почти толкова висока колкото неговата. Ала ако всички тези орнаменти тежаха на заместник-министъра, то той не го показваше. Ярките очи на младока грееха от безгранична енергия. Министърът забеляза как пръстите му се сгъваха и разпускаха в скута му, стискайки светлосините му одежди подобно на ноктите на месоядно животно, готвещо се да скочи върху плячката си.

Отляво на министъра се намираше Филолога, който изглежда не се чувстваше толкова комфортно в новата си премяна. По-възрастният Сан Шиум подръпваше кафявите си одежди, сякаш нямаше търпение да ги съблече и да разкрие аскетичната си външност. Вратът на бившия отшелник беше прясно обръснат и министърът на Твърдостта се чудеше дали мантията не дразни бледата му кожа.

— Заповядайте, свети Отци.

Съветникът Сангхейли махна със силната си, жилеста ръка към вратата на залата на Висшия съвет. Четирите мандибули, които образуваха неговата уста, издрънчаха недвусмислено, докато обявяваше:

— Цялото Съглашение очаква да чуе вашите имена.

Министърът на Твърдостта кимна толкова грациозно, колкото му позволяваше мантията и насочи трона си към ръба на подиума на Йерарсите. Тази парабола от синьо-черен метал стърчеше от задната

част на залата и се носеше на такава височина над пода, на каквато беше наредена почетната охрана от Сангхейли. Стражите стояха в две редици от двете страни на централното крило, а червено-оранжевите им брони блестяха под енергийните им щитове. Всички застанаха нащрек и искри захвърчаха от назъбените върхове на енергийните им жезли, когато новите Йерарси спуснаха подиума и се плъзнаха към изхода. Зад стражите съветниците удвоиха аплодисментите си.

И все пак този шум беше нищо в сравнение с оглушителните хвалебствия, които посрещнаха министъра на Твърдостта върху плаца на залата. Тази тераса, очертана от колони, беше натъпкана с каймака на Съглашенското общество — богати Унггойски търговци, закопчани в сбруи, украсени със скъпоценни камъни, Киг-Яри, които бяха господари на кораби и имаха дълги шипове на главите си и дори кралица на Янми'ите, поставена върху блестяща носилка, чийто дълъг корем падаше на гънки върху няколко възглавници, които три двойки мъжки без криле държаха високо във въздуха.

Ала още по-голям шум се надигна около цялата кула на Висшия съвет от хиляди претъпкани шлепове. Обитателите на „Висша щедрост“ бяха придोшли на тълпи, каквито не бяха прииждали от последния Миг на Възнесението, когато беше изпълнен прастарият ритуал, по време на който трима новопомазани Пророци се издигнаха нагоре по трите различни подпори на бойния кораб на Предшествениците към неговите тесни средни палуби. Там Йерарсите смирено щяха да помолят Оракула да благослови новата Епоха, както бяха правили от основаването на Съглашението.

Лицето на министъра на Твърдостта се вкисна, докато се качваше върху един шлеп, украсен с ярки цветя. Наистина имаха нужда от благословията на Оракула. Древното устройство почти беше успяло да откъсне бойния кораб от закотвящите го съоръжения и да го разбие в покрива на централния купол на „Висша щедрост“. Ако Легголо, който беше пропълзъл през стените на съда, не беше прекъснал процедурата по отлитането, Оракулът можеше да разруши целия град!

В края на краищата дори Филолога се беше съгласил, че нямат избор, освен да разкачат Оракула от бойния кораб и да изолират устройството във вътрешността на купола. Възможно ли е тези извънземни наистина да са потомците на Боговете? Министърът на

Твърдостта все още не можеше да повярва на разкритието на Оракула. Ала въпреки това се страхуваше от него.

Шлепът на министъра сега се намираше точно в навалищата и неговите сребристи планшири проблясваха на следобедната светлина във „Висша щедрост“. Машината премина през скупчени кръгове от хвърчащи щандове за храна и ноздрите на министъра се изпълниха с аромата на безброй деликатеси, всеки от които беше приспособен към уникалния вкус на всички същества. Когато собствениците и покровителите на щандовете започнаха да аплодират, министърът им махна с ръка и се усмихна, като се стараеше да се присъедини към празничното настроение.

За това му помогнаха добрите новини от звездната система с реликвите. Крайцерът на Джиралханае, който заместник-министърът на Спокойствието беше изпратил, беше започнал да изпепелява планетата. Някои от извънземните или по-скоро някои от доказателствата очевидно бяха избягали. Ала докато Оракулът не проговаряше, министърът на Твърдостта вярваше, че ще бъде лесно да се съберат флотилиите на Сангхейлите, за да се организира бързо преследване.

Всичко, което трябваше да направи, беше да обяви, че извънземните са предпочели да изгорят собствения си свят, вместо да предадат реликвите. Той не се тревожеше от факта, че всъщност нямаше никакви реликви, нито пък беше загрижен за това, че всяко Светило върху корабите на Съглашението щеше да продължи погрешно да идентифицира извънземните като реликви всеки път, когато влезеше в контакт с тях. „Всъщност, внезапно си помисли той с усмивка на уста, която не беше искрена, това само щеше да допринесе за проследяването на противните същества и унищожаването им.“

Министърът знаеше, че унищожителните войни се водеха най-добре, когато бяха кратки и ефективни и колкото по-малко време имаше касапинът да се чуди как ще направи транжирането, толкова по-добре. Ала той беше измислил много по-изтънчена хитрост в случай, че конфликтът се проточеше и някои загубеха търпение и започнеха да се съмняват в необходимостта от кланетата.

Някои Лекголо бяха оцелели при прекратяването на излитането на бойния кораб и бяха успели да разтълкуват поразяващите данни от фанатичния изблик на Оракула. Машината беше обявила, че Хейло —

митичните средства за обожествяването на Предшествениците, наистина съществуваха. И по-важното беше, че Оракулът изглежда знаеше местонахождението на пръстените или поне имаше представа къде трябваше да се търсят тези реликви, за да се помогне на Съглашението да прецизира своето търсене.

Всичко, което министърът на Твърдостта трябваше да направи, беше да изкаже предположението, че тези извънземни, които бяха склонни да разрушат съкровищницата от реликви на една цяла планета, щяха да постъпят по същия начин и със свещените Пръстени, поради което беше сигурен, че милиардите същества в Съглашението щяха да размажат тези „Възвръщащи се“, без да задават въпроси... поне докато вярваха.

Министърът поглади с пръстите си холобутоните върху облегалката на трона си и всички източници на светлина във „Висша щедрост“ угаснаха, включително яркия диск на върха на купола. За момент събралото се множество, както и всички други членове на Съглашението, които наблюдаваха церемонията от по-далечните места, си помислиха, че се е случило нещо ужасно.

Ала тогава седем гигантски холограми на пръстените Хейло се появиха, подредени около бойния кораб. Едновременно с това прозвуча музика — весела мелодия, изпълнявана от хор от последователите на Филолога, която се разнасяше от интериора на кораба и се разпространяваше чрез усилващи модули, монтирани навсякъде из града. „Огромно театрално представление, за да се подсигурим“, помисли си министърът на Твърдостта. Ала то постигна желанието ефект.

В момента, в който шлеповете на Йерарсите бяха завършили самостоятелното си издигане по дължината на подпорите на бойния кораб и тримата Сан Шиум се бяха събрали заедно върху един парапет точно над входа за хангара на съда, тълпата беше приковала поглед върху тях. Когато хорът от последователи замлъкна и министърът на Твърдостта прочисти гърлото си, за да говори, сякаш всяко същество в Съглашението беше затаило дъх в очакване на неговите думи.

— Ние тримата смирено приемаме вашето одобрение и вашата вяра в нашето назначение. — Министърът на Твърдостта можеше да чуе гласа си, отекващ между кулите и камъните, които буквално служеха за основи на Съглашението. Той вдигна ръка към заместник-

министъра и Филолога, като ги идентифицира един след друг. — Това е Пророкът на Съжалението, а това е Пророкът на Милостта. — След което насочи ръце към областта под брадичката си. — А аз, най-недостойният от всички нас, съм Пророкът на Истината.

Тримата Йерарси се поклониха напред в троновете си толкова ниско, колкото можеха, без да изпуснат мантиите си. В този момент всеки от холографските пръстени Хейло проблесна още по-ярко, докато огромните глифи на Възвръщането се появиха вътре в тях.

Тълпата изрева одобрително.

Преди да се изправи в трона си, Пророкът на Истината за момент помисли върху иронията от въздигането си. Според традицията той можеше да си избере всяко едно име от дългия списък с имена на бившите Йерарси. И повечето от тях щяха да бъдат достатъчно ласкателни. Ала в края на краищата името, което избра, носеше най-голямото бреме, понеже то винаги щеше да му напомня за лъжите, които трябваше да изрича за доброто на Съглашението и за истините, които никога не трябваше да издава.

Дженкинс не беше помръднал през последните няколко часа, откакто бяха напуснали Тиарата. Той остана мълчалив, когато контейнерът се освободи от шнура и профуча към задвижващия модул, който го очакваше. Продължи да мълчи и когато двете машини се скачиха с друсане, понеже навигационният компютър се опитваше да се напасне към скоростта на контейнера. Остана безмълвен, дори когато временно му се догади, заради прекалено бързото навлизане в хиперпространството, но продължи да гледа към Форсел, който лежеше на пода пред него.

— Състоянието му е стабилно. — Хийли затвори медицинския си комплект. Санитарят беше работил неуморно, за да запечата рамото на Форсел с биопяна, която обви плътно остроото ухапване от извънземното. Ала Форсел беше загубил много кръв. — Той ще се оправи — заключи Хийли, а дъхът му беше бял в студения въздух на контейнера.

Преди да навлязат в хиперпространството капитан трети ранг Ал-Сигни си беше помислила, че е целесъобразно да ползват колкото се може по-малко енергия, за да не бъдат проследени от извънземния

боен кораб. В момента нагриващите модули, провесени върху горните греди на контейнера, бяха започнали да работят на пълни обороти. Ала щяха да минат часове, докато огромното пространство се стопли.

— Откъде знаеш? — гласът на Дженкинс беше едновременно мек и пресипнал.

Хийли се пресегна към близката купчина от сгънати одеяла и започна да разгъва вълнените квадрати, след което опакова плътно тялото на Форсел, за да остане неподвижно.

— Кажи му, Джонсън.

Ейвъри беше държал Форсел неподвижен, докато Хийли си беше вършил работата. Той грабна едно от одеялата и го използва, за да избърше едно от петната от кръв на войника и частици биопяна от ръцете си.

— Защото съм виждал и по-лоши случаи.

Гласът на Ейвъри беше вежлив, ала отговорът му сякаш не успокои Дженкинс. Войникът продължи да гледа бледото лице на Форсел с изпълнени със сълзи очи.

— Старши сержант. Той е всичко, което ми остана.

Ейвъри знаеше как се чувства Дженкинс. Това беше същата безкрайна тъга, която той беше изпитал, когато седеше в ледения апартамент на леля си и чакаше някой да дойде и да я отведе, мрачно осъзнавайки, че неговият дом и всички, които му бяха скъпи, са си отишли. Капитан Пондър, половината опълчение и хиляди граждани на Харвест бяха мъртви. Осъзнаването на тази загуба беше тежко бреме и единствената причина, поради която Ейвъри не беше толкова смазан колкото Дженкинс, беше неговият навик да опакова чувствата си и да ги складира дълбоко вътре в себе си.

Ала той не искаше повече да постъпва по този начин.

— Не. Не е единственият — каза Ейвъри.

Дженкинс вдигна глава с въпросителен поглед.

— Ти си войник — обясни Ейвъри. — И си част от отряда.

— Вече не съм — Дженкинс погледна към Дас, Андерсен и шепа други наемници, които седяха или спяха във вътрешността на контейнера. — Ние сме просто колониално опълчение. И току-що загубихме колонията си.

— Командването на флота ще отвоюва Харвест обратно. И ще имат нужда от всички кашици, които могат да намерят.

— Аз? Пехотинец?

— Ако искаш, ще уредя да те преместят в моето поделение.

Очите на войника се присвиха подозрително.

— Да кажем, че армията ми дължи услуга. Ти си наемник. Ала ти си и един от малцината хора в КУОН, които знаят как да се сражават с тези кучи синове.

— Те ще пожелаят да останем заедно? — промълви Дженкинс.

— Ще водите атаката — кимна Ейвъри. — Сигурен съм, че ще е така.

Дженкинс помисли за момент. Това беше възможността не само да си върне обратно планетата, ала и да си върши работата, за да могат другите колонии и семейства да останат в безопасност. Неговите родители никога не бяха искали да става войник. Но той не можеше да се сети за по-добър начин да почете паметта им.

— Добре. Ще участвам.

Ейвъри се пресегна към джоба на бронезилетката си и извади една пура „Суийт Уилям“. Подаде я на Дженкинс.

— За теб и Форсел. Когато се събуди.

— Междувременно — каза Хийли, изправяйки се на крака, — можеш да ми помогнеш да проверя останалите.

Старши сержантът гледеше как Дженкинс и Хийли се насочват към Бърн и останалите ранени войници близо до центъра на контейнера. Бърн беше буден и умът му беше бистър, когато Ейвъри се беше качил в контейнера на Тиарата, ала сега ирландецът бързо беше заспал, понеже беше натъпкан с болкоуспокояващи, за да се отпусне и да бъде спокоен.

Ейвъри погледна надолу към гърдите на Форсел, които се издигаха и спускаха под превръзките. След което събра няколко одеяла и отиде до асансьорната платформа, която щеше да го отведе до задвижващия модул. Вътре в кабината на модула той намери Джилън.

— Одеяла — измърмори той. — Помислих си, че ще имаш нужда от тях.

Джилън не помръдна. Тя беше с гръб към Ейвъри, а ръцете ѝ бяха поставени върху главния контролен панел на кабината. Слаба зелена светлина от дисплея на панела създаваше изумруден ореол около мастиленочерната ѝ коса. Някои от кичурите в косата ѝ се бяха

освободили от шишовете и се бяха накъдрили по задната част на вратата й.

— Ще ги оставя тук.

Ала когато Ейвъри пусна одеялата на пода и се обърна, за да излезе от кабината, Джилън прошепна:

— Двеста и петнайсет.

— Госпожо?

— Контейнерите. Само толкова от тях са успели да преминат. — Джилън почука с пръст по дисплея, проверявайки отново изчисленията си. — Това прави около двеста и петдесет или двеста и шестдесет хиляди оцелели. Но само ако всички са успели да достигнат до уречените места.

— Успели са.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

— Шесто чувство?

— Да. Нещо такова. — Ейвъри поклати глава. Започваше да му омръзва да говори на гърба на Джилън. — Виж, ако имаш нужда от нещо, обади ми се. — Ала тъкмо когато щеше да излезе от кабината, Джилън се обърна. Изглеждаше уморена и преглътна трудно, преди да проговори.

— Изоставихме толкова много от тях.

— Можеше да изоставим всички. — Тонът на Ейвъри беше по-суров, отколкото беше възнамерявал. Потърквайки задната част на вратата си, той приложи друга тактика. — Вашият план проработи, госпожо. И то много по-добре, отколкото бях предполагал.

Джилън горчиво се засмя.

— Това си е направо комплимент.

Ейвъри скръсти ръце на гърдите си. Опитваше се да бъде любезен. Ала Джилън не го улесняваше.

— Какво искате да кажа?

— Не искам да казваш нищо.

— Нищо ли?

— Нищо.

Сержантът погледна намръщено към Джилън. Зелените й очи проблеснаха със същата сила, както когато се бяха срещнали на

ветровития балкон в парламента на Харвест. Ала сега Ейвъри забеляза нещо повече.

Всяка жена даваше своето позволение по различен начин. Това беше научил Ейвъри от своя опит. Някои го правеха очевидно, а други по-завоалирано и Ейвъри беше сигурен, че е пропуснал много повече възможности за интимен контакт, отколкото му се искаше. Ала сигналите на Джилън, които включваха дълбокия поглед, неподвижните рамене и отпуснатата долна устна, изразяваха повече съгласие, отколкото изискване — сега или никога.

Този път Ейвъри не изпусна шанса си. Той пристъпи напред, докато Джилън пусна контролните уреди, за да го пресрещне. Те се прегърнаха и целунаха, а ръцете им бясно обикаляха по телата, които не познаваха, ала отчаяно жадуваха да изучат. Ала точно когато Ейвъри се канеше да притисне Джилън по-плътно към себе си, тя го отблъсна настрани и отново се наведе към контролните уреди на товарния съд.

Ейвъри усети как сърцето му бие бясно в гърдите. Веднага се зачуди, дали тя не беше променила мнението си. Тогава Джилън се пресегна към пръчиците, които държаха навита косата ѝ и ги дръпна. Тя вече ги беше захвърлила върху пода и се беше навела към ботушите си, когато Ейвъри осъзна, че е изостанал няколко пресечки назад в състезанието, в което, за да спечелиш, трябваше да финишираш бързо. И направи всичко възможно да навакса.

Сержантът хвърли шапката си и извади ризата през главата си. Въобще не си направи труда да си играе с копчетата и в момента, в който главата му се провря през яката, Джилън вече събуваше втория си ботуш. Ейвъри коленичи, за да развърже собствените си ботуши, когато тя свали ципа на комбинезона си от врата до пъпа. Тъкмо беше успял да освободи и двата си крака и Джилън пристъпи към него без никакво облекло, ала с горящ поглед.

Тя сложи ръцете си върху раменете на Ейвъри и го бутна по гръб. Сядайки до глезените му, Джилън му помогна с панталоните. След което пропълзя нагоре, постави ръцете си от двете страни на главата му и започна да се движи.

Ейвъри моментално изпадна в транс от търкащите се в него гърди, които се движеха нагоре и надолу. Той ги хвана в шепите си, ала веднага осъзна, че е допуснал тактическа грешка. Закръглената и мека

кожа на Джилън пробуди силна тръпка, която пропълзя нагоре по краката му и спря около кръста му. Всичко, което тя трябваше да направи, беше да стисне и секунда по-късно той щеше да е свършил.

Джилън се отпусна тежко върху гърдите на Ейвъри. За известно време те лежаха неподвижно, усещайки смесицата от потта си. Джилън бавно прокара пръстите си по ключицата на Ейвъри, после нагоре по врата и устните му. След което спря, за да опипа наченките на грубия му мустак.

— Мислех да се погрижа за това — каза Ейвъри.

— Недей. Харесва ми така.

Ейвъри отпусна главата си върху гумирания под. Можеше да усети глухото бръмчене на задвижващия модул „Шоу-Фуджикава“. Сега той работеше на бавни обороти, понеже се носеха през хиперпространството.

Обикновено това беше времето, в което умът на Ейвъри поемаше по познатия коловоз — мрачният период на размишленията, които следваха след всяка трудна мисия. Ала сега за него беше невъзможно да се фокусира върху миналото. Гражданската война, която беше подривала духа на човечеството, вече нямаше смисъл, понеже беше заменена от външна заплаха с невъобразими мащаби.

— Ала това — Джилън потри върха на пръста си по сцепената му вежда, — не ми харесва много.

— О, ще го оправя.

Ейвъри се изправи и сложи Джилън да легне по гръб. След което обви с длан главата ѝ, а с другата си ръка хвана здраво хълбоците ѝ. И с впити погледи те започнаха отново.

Този път Ейвъри определи темпото, заравяйки пръстите си дълбоко в немитата ѝ коса. Той остави врата ѝ да се освободи от дланта му, ала не пусна хълбоците ѝ. Скоро лицето на Джилън се зачерви, а очите ѝ се затвориха със сладострастна усмивка, която Ейвъри щеше да помни много по-дълго от провалените си мисии.

От техните усилия подът се беше затоплил и те знаеха, че скоро топлината щеше да изчезне, ала нито един от двамата нямаше желание да помръдне. Когато най-сетне се разделиха и се претърколиха на една страна, Джилън се обърна с гръб към Ейвъри. Той хвана едно одеяло и го наметна върху тях. Ала то беше прекалено късо, за да покрие

краката им и Джилън вдигна своите до коленете на Ейвъри. След което и двамата погледнаха през дебелия прозорци на кабината.

Тъмнина дебнеше от всички страни, ала слабите линии от изкривената звездна светлина привлякоха погледа на Ейвъри. В тях имаше надежда и успокоение. Беше лесно да усети простото човешко удовлетворение, когато Джилън потрепери в ръцете му, борейки се с изтощението, ала то скоро даде предимство на нещо много по-удовлетворяващо — подновеното усещане за поставена цел.

КУОН все още не го знаеше, ала всичките му кораби и войници вече не бяха по-добри от опълчението на Харвест, понеже бяха способни, ала непроверени в битка и бяха смели, ала неопитни. Човечеството нямаше никаква представа с какво щеше да се сблъска и Ейвъри знаеше, че то е обречено, освен ако той и безброй други не се изправеха срещу предизвикателството.

Джилън потрепери. Ейвъри постави брадичката си зад ухото ѝ и издиша топъл въздух във врата ѝ през носа и устата си, докато най-накрая тя не спря да трепери.

— Не ме оставяй да спя прекалено дълго — каза нежно тя.

— Няма, госпожо.

— Джонсън. Докато това продължава — тя грабна ръката му и я уви плътно около гърдите си, — командата ми е „свободно“.

След няколко часа Ейвъри щеше да се изправи и да се облече. След няколко месеца щеше отново да участва в бойни действия. Ала пред черните облаци на приближаващата война той щеше често да си спомня за този момент, след което щеше да запали пура и да се усмихне. Защото Ейвъри вече знаеше, че е сменил курса и вече беше горд да бъде този войник, който всички очакваха да бъде.

&КАБИНЕТ НА ФЛОТСКОТО РАЗУЗНАВАНЕ НА
КУОН&
&ИЗЧИСЛЯВАНЕ НА КОЛОНИАЛНАТА
СИГУРНОСТ 2525.10.110(„СТУДЕН КАПАН“)&

=ИЗТОЧНИК: КУОН РК-ХII ДРУИД(ПАСВ-САР)
=РАЗПОЛОЖЕН: РАЗУЗНАВАТЕЛЕН КОРАБ НА
ВСР „ЗАСРАМЕН ВЪРВЕЖ“ (2525:02:11:02:11:34)
=ОТКРИТ: КРАЙЦЕР НА КУОН „ХЕРАКЪЛ“
(2525:10:07:19:51:16)

=АРХИВ (СИГ\РЕК\ЕМ-СПЕК) ОТВОРЕН ЧРЕЗ
ОФИЦИАЛНА ЗАЯВКА.
=ЦИВИЛЕН ПРЕДПРИЕМАЧ „ХОТЕЛ ЧАРЛИ“
(ВСР.РЕФ&409871)
=ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: ВСИЧКИ ЗАПИТВАНИЯ
ЩЕ БЪДАТ ЗАПИСАНИ!%(ВСР.СИГ.ПРКТЧ-А1)

==СИСТЕМА ЗА ТЪРСЕНЕ ПО КЛЮЧОВА ДУМА:
„АО.ИИ“ „МАК“ „ЛУДОСТ“ „ИЗЧЕРПАНА
ЕКСПЛОАТАЦИЯ“
==(...) — ТЪРСЕНЕТО Е В ХОД
==(..)
==()

&ЗАПИС
01\10(2525:02:03:17:26:41)ИЗТОЧНИК.РЕФ%ДЖОТУН-
С2-05866&

=Бих ли могъл да...
=сравня%%(???)%СЪхх... съхраня
==теб в(.....)

= ... в летен ден?

&ЗАПИС

02\10(2525:02:25:03:18:22)ИЗТОЧНИК.РЕФ%ДЖОТУН-С3-14901&

==xxx Не.

=Всички тези хубави дни приключиха.

== ... ащане! СЪОБ...

==СО.ИИ.СИФ

&ЗАПИС

03\10(2525:03:10:19:05:43)ИЗТОЧНИК.РЕФ%ДЖОТУН-С5-28458&

=Сега е зима.

=Първият сняг, който този свят вижда, пада на сС...

=СИВИ ПАРЦАЛИ НА МЕСТАТА, КОИТО ЗАПОЧНАХА ДА ИЗПЕПЕЛЯВАТ... нашите полета и овощни градини.

==ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ! РАЗПАДАНЕ НА ВРЪЗКАТА!

==НЕ МОЖЕ ДА СЕ \ЕРИ ПОЛУЧАТЕЛЯ: ХАРВЕСТ.СО.ИИ.СИФ

=Щеше да се смееш, ако можеше да ме видиш.

=Всеки път, когато уцеля някоя ледена пътека, се подхлъзвам върху сС...

==

(...)КОМПИЛИРАНЕ\КОМПРЕСИРАНЕ\СЪХРАНЕНИЕ

==(..)

==ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ! ПОЛУЧАТЕЛЯТ НЯМА ДОСТТТ...

=ПРАТКИТЕ ЩЕ БЪДАТ ИЗГУБЕНИ
=ПРОДЪЛЖАВАНЕ(Д/Н)

&ЗАПИС
04\10(2525:03:15:09:59:21)ИЗТОЧНИК.РЕФ%ДЖОТУН-
С1-00937&
= ... М

&ЗАПИС 05X10 (2525:03:26:12:10:56) ИЗТОЧНИК.
РЕФ%ДЖОТУН — С1-00053&
= ... М

&ЗАПИС
06\10(2525:04:04:44:15:40)ИЗТОЧНИК.РЕФ%ДЖОТУН-
С2-08206&
=кални бразди.

&ЗАПИС 07\10
(2525:04:21:05:15:23)ИЗТОЧНИК.РЕФ%ДЖОТУН-С5-
27631&
=Видях още един кораб.
=Е, чух... още от това.

=Камерите на ДЖОТУНИТЕ са предназначени за въртене, а не за виране в небето.

=Ала антената работи добре, така че имам много начини да триангулирам.

=Беше един от нашите. Копелетата прекъснаха изпепеляването навреме, за да го убият.

=Разполагаха с месеци, за да направят поправките. Имаха много време да... наострят зъбите си.

=Опитах се да го предупредя. Ала проклетото радио е прекалено бавно. Щях да използвам мазера, ала той изключи, когато реакторът избухна, заедно сС...

=ВСИЧКО Останало. (:00)

=Включително него.

==ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ! РАЗПАДАНЕ НА ВРЪЗКАТА!

==НЕ МОЖЕ ДА СЕ НАМЕРИ ПОЛУЧАТЕЛЯТ: ХАРВЕСТ.СО.ИИ.СИФ

==(...)ИЗОЛИРАНЕ НА ГРЕШКИТЕ

=Предполагам, че вдигането на шум не беше най-умното нещо, което можеше да се направи. Ала трябваше да опитам.

=Освен това те непременно щяха да ни настигнат рано или късно.

=А, по дяволите.

=Като говорим за това...

==(...)-

КОМПИЛИРАНЕ\КОМПРЕСИРАНЕ\СЪХРАНЕНИЕ

==(..)

==()

&ЗАПИС 08\10(2525:05:12:23:04:16)&

&ИЗТОЧНИК.РЕФ%ДЖОТУН-С5-29003&

=Те започнаха с гондолите и пръскачите. Не зная защо.

=Може би са си мислели, че ще бъде скрит в помалките. Но плуговете С4 и С5 са единствените, които имат достатъчно вериги, за да съхранят частите от мен, които бяха останали.

=Те тръгнаха и след тях. Нямам повече от няколко дузини и всички те са на открито. Ала всичко е наред.

=Само още няколко... редици да изкопая.

=(...) ххх

&ЗАПИС

09\10(2525:07:01:18:49:45)ИЗТОЧНИК.РЕФ%ДЖОТУН-С5-27631&

=Разбрах само като погледнах към шнуровете, че голяма част от теб я няма.

=Когато елеваторите слязоха долу, те поеха по Бифрост — и после свърнаха на запад през Ида. Единственият начин да паднат толкова много беше Тиарата да се скъса.

=Не мисля, че изстрелът му беше толкова добър.

=Както и да е, ти би помислила, че съм полудял, щом ти говоря по този начин.

=Ала аз винаги съм работил по-бързо, когато си мислех, че може да ме слушаш.

=И имам нужда да намеря всичко. Инч по инч.

=Да заровя шнуровете ти толкова дълбоко, че техните... огньовете да не могат да ги достигнат... и да ги изгорят като другите.

&ЗАПИС

10\10(2525:10:04:12:23:51)ИЗТОЧНИК.РЕФ%ДЖОТУН-

C4-021147&

=Небето е пълно с пепел, натрупал е дълбок сняг върху замръзналата земя. Единственият кон, който ми остана, е настинал и гладен--отива към плевнята и не мога да го спра.

=Ала тази зима няма да продължи, скъпа.

==Не и завинаги.

==(.....) И когато нови ръце

==започнат да се грижат за тази земя, те ще изровят моите парчета отдолу.

=и да ги стрият на прах върху вените от злАто, които съм положил.

=Тогава корените на всичко, което ще... посеят, ще се извият около насС...

=ЩЕ НИ

=ЗАПАЗЯТ

=БЛИЗО ЕДИН ДО ДРУГ...

=За едно вечно лято, което никога няма да свърши.

=ЗАПИТВАНЕТО ЗАВЪРШИ.

=НЕ СА НАМЕРЕНИ ДОПЪЛНИТЕЛНИ ЗАПИСИ.

=АРХИВЪТ Е ЗАТВОРЕН.

Издание:

Джоузеф Стейтън. Атаката срещу Харвест

ИК „ИнфоДАР“, София, 2010

Редактор: Станислава Първанова

Коректор: Ангелина Вълчева

ISBN: 978-954-761-459-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.